

Thiên Mẫu Thực Nhân

Contents

Thiên Mẫu Thực Nhân	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	17
4. Chương 4	23
5. Chương 5	31
6. Chương 6	37
7. Chương 7	45
8. Chương 8	54
9. Chương 9	62
10. Chương 10	68
11. Chương 11:]	77
12. Chương 12	84
13. Chương 13	93
14. Chương 14	99
15. Chương 15	104
16. Chương 16	109
17. Chương 17	116
18. Chương 18: Cẩm Khu	121
19. Chương 19	127
20. Chương 20	132
21. Chương 21	137
22. Chương 22	143
23. Chương 23: [Dạ Xoa Cung]	148
24. Chương 24: [Trúc Lâm]	155
25. Chương 25: [Ăn Nói Vụng Về]	162
26. Chương 26: [Ái Nhân]	167
27. Chương 27: [Tương Kế Tự Kế]	174
28. Chương 28: [Thiên Tàn Cùng Thiên Mệnh]	180

Thiên Mẫu Thực Nhân

Giới thiệu

Truyện Long Đồ Ân Quyền Tập Quyền 4 Thiên Mẫu Thực Nhân của tác giả Nhĩ Nhã là một truyện online Thử Miêu, Đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-mau-thuc-nhan>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Tuyết nhân châu và tuyết diễm châu

.

Bắc Vĩ Thủy đã là tuyết bay kín trời, trên đường lớn cũng phủ một tầng trắng thuần, hai bên nhiều đất bằng, ít núi, vì vậy đưa mắt nhìn lại thì thấy một vùng trắng xóa.

Ngay trong cảnh tuyết trắng tĩnh lặng này, một đội nhân mã trùng trùng điệp điệp đang tiến tới, chính là đội ngũ đưa lương thực đến từ Khai Phong.

Phía trước là mười vạn nhân mã của Âu Dương Thiếu Chinh, áp tải rất nhiều lương thực và vật dụng.

Phía sau là đội ngũ xuất tuần dài thườn thượt, do hai vị khâm sai là Khai Phong phủ Bao đại nhân và Bàng thái sư tọa trấn.

Đằng sau nữa là một hàng nha dịch, còn có ba nghìn tinh binh do Trâu Lương mang tới.

Lại nói, tình hình nạn tai dọc đường tốt hơn so với trong tưởng tượng rất nhiều, các nơi dường như từ sớm trước đó đã biết năm nay nhất định rét lớn, cho nên đều dự trữ lương thực và vật tư tương đối phong phú.

Ven đường không ít bách tính còn tặng lương thực và vật dụng, để đại quân đưa đến cho phương bắc, vì vậy vật tư càng vận chuyển càng nhiều, còn đồ đem theo thì lại tặng đi khá ít, Bao đại nhân rất ấm lòng.

Mọi người vừa rời khỏi Phụng Tường phủ.

Phụng Tường phủ là một phủ lớn, nhiều châu thành huyện trấn, hơn nữa thái thú Phụng Tường Hạ Chi Danh làm quan thanh liêm lại tài năng, giúp đỡ tiếp nhận gần một nửa vật tư, phân chia cho các thôn xóm xung quanh, từ cổng thành kéo dài ra ngoài mười dặm dựng rất nhiều những ngôi lều ấm áp thu lưu những người lưu lạc. Hắn cùng Bao đại nhân và Triệu Phổ đều quen thuộc, hắn làm việc thì mọi người yên tâm.

Trạm tiếp theo của đội ngũ là Tuyết Châu phủ, còn phải dừng chân tại nơi đó một khoảng thời gian, đồng thời điều tra về vụ án thiên mẫu Tuyết thành, Hạ đại nhân nghe vậy thì bật cười.

“Chi Danh có phải biết cái gì hay không?” Bao Chứng hỏi Hạ thái thú.

Hạ Chi Danh cũng không giấu diếm, “Vụ án thiên mẫu ăn thịt người đã xảy ra gần hai năm, một năm trước mới lắng xuống, bất quá sau cùng vẫn treo đó chưa giải quyết, năm nay thì cũng không nghe nói có yêu tinh quay ra ăn thịt người nữa, cho nên cũng bị lãng quên.”

“Thật sự có thiên mẫu sao?” Triệu Phổ hiểu kỳ.

Hạ Chi Danh nhíu mày lắc đầu, “Vương gia, đó là có lời đồn, nhưng chưa ai gặp qua. Cá nhân ta thì không tin tà ma, nghĩ có thể có kẻ giả trò quỷ thì đáng tin hơn.”

“Hoài nghi như thế, hẳn là có một lý do chứ?” Bàng thái sư biết Hạ Chi Danh là một người thông minh, bèn hỏi, “Hạ đại nhân có đầu mối à?”

Hạ Chi Danh suy nghĩ một chút, bảo sư gia cầm một thứ gì đó ra, đưa cho mọi người.

“Đây là cái gì?” Bao đại nhân nhìn chiếc hộp gấm trắng đặt trước mặt, có chút khó hiểu.

Hạ Chi Danh mở hộp ra, bên trong là một hạt châu trong suốt, hạt châu này trong ngoài đều có vân, vốn tưởng là vết rạn do bị rơi, nhưng nhìn kỹ, dĩ nhiên là hoa văn ở trong hạt châu, giống như hoa tuyết.

Triển Chiêu nghĩ hạt châu này rất đẹp, cầm lấy hướng về phía ánh mặt trời rọi vào, liền thấy bên trong hạt châu này có một chút tạp chất và bọt khí, không biết là ngọc châu, hay là dạ minh châu.

Triển Chiêu không rành về đồ cổ ngọc khí, còn Bạch Ngọc Đường thì lại rất rành, nhìn thoáng qua liền hỏi, “Tuyết diễm châu?”

Hạ Chi Danh gật đầu, có chút hiểu kỳ, “Làm sao Bạch thiếu hiệp biết tuyết diễm châu?”

“Có một bằng hữu từng cho ta xem, hạt châu này đẹp nhưng không quý, bên trong rừng tùng ở Tuyết thành, mỗi khi gặp tuyết lớn đều có thể tìm được không ít, kỳ thực cũng không phải thạch châu mà là tùng hương châu.” Bạch Ngọc Đường nói, “Tuyết thành có một loại cây tùng đặc biệt, mỗi khi đến mùa đông vỏ cây dễ bị nứt, nhựa cây sẽ chảy ra, bao lấy hoa tuyết. Chờ sau khi nhựa cây rơi vào nền tuyết, bị gió tuyết thổi đi, bọc lấy hoa tuyết bên trong vừa lăn vừa đông lại, cuối cùng lăn thành hình tròn, bên trong sẽ có hoa văn hoa tuyết.”

Hạ Chi Danh gật đầu, “Chính là như thế.”

“Thứ này rất tinh xảo.” Bàn thái sư cầm lấy quan sát một chút, “Thực sự không quý? Có vẻ rất đáng giá.”

Hạ Chi Danh lắc đầu, “Một hạt chỉ vài văn tiền. Không ít bách tính trong Tuyết Châu phủ mỗi khi đến dịp tuyết rơi, đều sẽ tới rừng tùng nhặt, nhặt về sẽ làm thành một vài món đồ chơi, tỷ như hoa tai, dây đeo vân vân, bán cho những lữ nhân qua lại. Hạt châu này của ta khá lớn, giá trị khoảng một lượng bạc, lớn hơn một chút nữa thì rất khó tìm.”

Tất cả mọi người gật đầu, thường thức hạt châu rồi thắc mắc hỏi Hạ Chi Danh, “Hạt châu này, có liên quan gì tới vụ án thiên mẫu ăn thịt người ở Tuyết thành?”

“Tuyết diễm châu thì không đáng tiền, nhưng tuyết nhân châu có bề ngoài hầu như giống tuyết diễm châu như đúc, thì lại vô giá!” Hạ Chi Danh nhíu mày, “Quả thực là vật báu vô giá!”

Triển Chiêu nghe được thì có chút khó hiểu, “Tuyết nhân châu là gì? Tròng mắt à?”

Mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng lắc đầu, thứ này thật sự chưa từng nghe.

“Tương truyền là do nước mắt của thiên mẫu biến thành.” Hạ Chi Danh kể lại cho mọi người nghe một truyền thuyết xa xưa, “Thiên mẫu này nghe nói là yêu quái, cũng có người nói là tuyết tinh, kể rằng đó là một nữ nhân, tuổi trẻ xinh đẹp.”

Tiểu Tứ Tử luôn ngồi trên đùi Triệu Phổ vừa nghe thấy yêu quái và tuyết tinh, vội rụt vào lòng Triệu Phổ cọ cọ.

Hạ Chi Danh vươn tay chọc bé, cảm thấy thịt phỉ phỉ chơi rất vui, bèn nói, “Không sợ, không dọa người.”

Tiểu Tứ Tử thở phào.

“Nghe nói hàm răng trong miệng thiên mẫu có ba hàng, bén nhọn như nanh sói, lúc ăn thịt người cái miệng có thể ngoác to ra...”

Tiểu Tứ Tử che lỗ tai oán niệm nhìn Hạ Chi Danh, gạt người nha!

Hạ Chi Danh ung dung cười.

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Vị Hạ thái thú này thật là nhàn chán, cố ý hù dọa Tiểu Tứ Tử.

“Thiên mẫu thường cải trang thành phụ nhân độc hành trong tuyết, trong tay sẽ ôm một đứa trẻ còn nằm trong tã lót, giả vờ bị thương té ngã rồi khóc rầm rức trên tuyết.” Hạ Chi Danh nói, “Đương nhiên, chỉ là kể lại mà thôi. Lữ nhân đi ngang qua thường đồng tình cứu giúp, nhưng vừa tới gần, mới phát hiện trong lòng ả không phải trẻ con, mà là một cái đầu của người vừa bị ả ăn tươi.”

Công Tôn vô thức bế Tiểu Tứ Tử lại, che tai bé —— Lần này tiêu thật rồi, tiểu gia hỏa sẽ gặp ác mộng mấy ngày luôn cho coi.

“Người qua đường đại thể đều sẽ bị dọa cho choáng váng, còn chưa kịp phản ứng, thiên mẫu đã một ngụm cắn đứt cổ họ, sau đó kéo vào trong tuyết địa, ăn dần.” Hạ Chi Danh nói xong, liền thấy mọi người đều mang vẻ mặt chán nản, cười cười, “Bất quá mọi việc luôn có ngoại lệ.”

“Lẽ nào ả đụng phải một thứ không dễ ăn?” Triển Chiêu cười hỏi.

Hạ Chi Danh lắc đầu, “Có một ngày, ả gặp được một người mù.”

“Người mù?” Tất cả mọi người hiếu kỳ.

“Kể rằng, người mù này vốn cùng đi đường với một đội nhân mã, nghe được xa xa có tiếng khóc của nữ tử, vì vậy muốn mau chân đến xem. Dân bản xứ nhắc nhở hẩn truyền thuyết về thiên mẫu, bảo hẩn không nên để ý tới. Nhưng người mù này lại không nỡ, liền rời khỏi đội ngũ, theo tiếng khóc đi tìm. Sau đó hẩn tìm được thiên mẫu, lúc tới gần, thiên mẫu giống như dĩ vãng, đưa đầu người trong tã lót cho hẩn xem.”

Tất cả mọi người nhú mày, Hạ Chi Danh lắc đầu, “Nhưng người mù nhìn không thấy a, hẩn không bị dọa, mà là vươn tay nắm lấy vai thiên mẫu, hỏi nàng ‘Sao người mặc ít như vậy? Có lạnh không? Bị thương ở nơi nào?’ người mù đó còn kéo áo choàng của mình xuống, mò mẫm giúp ả phủ thêm, cho rằng cô nương này bị dọa choáng váng, bèn nói với ả, ‘Nàng không cần sợ, sống ở đâu? Ta đưa nàng về, bất quá ta nhìn không thấy, ta công nàng, nàng chỉ đường cho ta đi.’”

Tất cả mọi người nghe rất nhập thần.

“Thiên mẫu đó cũng ma xui quỷ khiến không ăn hẩn, mà hỏi hẩn, ‘Người không sợ ta là thiên mẫu ăn thịt người sao?’” Hạ Chi Danh nói tiếp, “Người mù đó thật ra cũng rộng rãi, nói hẩn nhìn không thấy đường, không có thân nhân, nếu thật sự gặp phải thiên mẫu vậy coi như không may đi, không phải thiên mẫu, có thể cứu một mạng người cũng là việc tốt.”

“Người mù dưới sự chỉ dẫn của thiên mẫu, đi tới nông trại ả tạm cư, tránh né gió tuyết.” Hạ Chi Danh kể lại, “Người mù nọ tuy dui mù, nhưng rất khôi hài, học rộng hiểu nhiều, kể rất nhiều chuyện thú vị cho thiên mẫu nghe. Từ đó về sau, thiên mẫu ngày ngày cùng người mù một chỗ, có đôi khi ra ngoài đi dạo, có đôi khi lại nói chuyện trên trời dưới đất... cứ như thế, qua hơn một tháng.”

“Người mù đó không gấp rút lên đường à, sao lại nhàn rỗi như vậy?” Bạch Ngọc Đường thành linh hỏi một câu.

Hạ Chi Danh cười cười, “Dần dần, thiên mẫu có cảm tình với người mù, cho đến khi mùa đông trôi qua, xuân lại về... Thiên mẫu phải rời khỏi đó.”

“Ả đi đâu?” Triển Chiêu hiếu kỳ.

“Thiên mẫu chỉ có thể sống tại nơi băng tuyết, một khi không có băng tuyết, ả sẽ chết.” Hạ Chi Danh xòe tay, “Truyền thuyết đó ghi lại, thiên mẫu lưu luyến người mù, tiếc nuối nếu mình là cô nương người thường thì tốt rồi, có thể cùng người mù kết tóc se tơ. Ngày hôm sau tuyết sẽ ngừng rơi, nói cách khác vào đêm đó thiên mẫu phải rời đi... Nhưng đêm đó, người mù đột nhiên nói với thiên mẫu, muốn cưới ả làm vợ.”

Mọi người sững sốt — Chậc chậc, vậy là phiền rồi.

“Thiên mẫu làm thế nào?” Triển Chiêu hiếu kỳ.

“Ả quyết định lưu lại.” Hạ Chi Danh thần nhiên nói, “Ngày hôm sau, gió tuyết ngừng, sau khi mặt trời lộ dạng tuyết bắt đầu tan, thiên mẫu trở nên suy yếu. Người mù vui vẻ chuẩn bị lễ đường đồ thẩm, áo cưới đỏ thẫm, cùng thiên mẫu bái đường thành thân. Tuy thiên mẫu đã thập phần suy yếu, nhưng vẫn rất vui vẻ, người mù rất thâm tình với ả, dù cho ngày đầu tiên thành thân ả sẽ chết đi, cũng đáng. Chỉ tiếc không thể cùng hẩn tới bạc đầu...”

Mọi người nghe đến đó, cũng khó tránh có chút tiếc nuối — Đáng tiếc, người và yêu không thể chung đường.

Hạ Chi Danh quan sát thần sắc của mọi người, cười nhạt một tiếng, “Đó không phải một truyền thuyết mê mỵ đâu.”

Mọi người sững sốt.

“Đem thành thân đó, người mù dùng một cây kiếm gỗ làm từ gỗ cành đào vừa nảy mầm đầu xuân, đâm vào ngực thiên mẫu.” Hạ Chi Danh nói, hiển nhiên khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

“Vì sao?” Tiểu Tứ Tử tuy che cái lỗ tai nhưng kỳ thực vẫn có thể nghe được, nghe đến đó còn tưởng mình lầm, kéo tay Công Tôn ra hiếu kỳ hỏi, “Tại sao lại lấy kiếm gỗ đâm vào vợ nha?”

Mọi người cũng gật đầu.

Hạ Chi Danh thở dài, “Người mù kia kỳ thực là một đạo sĩ đuổi quỷ bắt yêu, là thôn dân mời tới bắt thiên mẫu.”

Mọi người nhú mào.

“Hắn thật xấu quá.” Tiểu Tứ Tử nhin không đợc.

Công Tôn nhìn bé, “Thiên mẫu ăn thịt người đó, không phải xấu hơn sao?”

“Thiên mẫu cũng xấu, nhưng muốn bắt thiên mẫu thì bắt thiên mẫu đi, tại sao lại đi lừa tình yêu quái.” Tiểu Tứ Tử dẫu mủ, “Yêu quái ngay cả mạng cũng không cần còn muốn thành thân với hắn!”

Mọi người cũng thấy đạo sĩ tuy bắt yêu là vì dân trừ hại, nhưng phương pháp sử dụng có chút ti tiện, yêu quái đáng trách, nhưng cũng đáng thương, nói chung quả thật không hề thê mĩ, là một bi kịch.

“Vậy sau đó thế nào?” Triển Chiêu hỏi Hạ Chi Danh, “Thiên mẫu có chết không?”

“Thiên mẫu sau khi bị gỗ đào đâm trúng, liền không thể nhúc nhích, thôn dân đem trói ả lại, chuẩn bị phóng hỏa thiêu cháy.” Hạ Chi Danh nói, “Trước khi thiên mẫu chết, người mù hỏi ả, có nguyện vọng gì hay không.”

“Thiên mẫu nói thế nào?” Công Tôn hỏi, “Rất hận đạo sĩ đó phải không?”

Hạ Chi Danh lắc đầu, “Vậy thì không, thiên mẫu hỏi đạo sĩ, có đau lòng hay không, đạo sĩ nói, mình rất đau lòng.”

Tất cả mọi người lặng thinh.

“Gạt người đương nhiên phải gạt mình trước tiên, đạo sĩ quả thật sớm chiều ở bên thiên mẫu cũng có cảm tình, nhưng lại là câu kia, người và yêu không thể chung đường.” Hạ Chi Danh cười cười, “Thiên mẫu nói với hắn, sau khi mình bị thiêu chết, sẽ xuống địa ngục, nơi đó rất tối rất tịch mịch, hỏi hắn có thể cùng xuống dưới làm bạn với mình hay không.”

Mọi người nhướng mi —— Ý là muốn đạo sĩ chôn cùng?

“Lúc đó đạo sĩ hỏi, phải làm như thế nào.” Hạ Chi Danh tiếp tục kể, “Thiên mẫu bèn nói, lúc mình chết, sẽ rơi lệ, giọt lệ đó sẽ biến thành tuyết diễm châu, có kịch độc, chỉ cần hắn nuốt vào, là có thể lập tức chết đi xuống đi ngục.”

“Đạo sĩ đáp ứng?” Triệu Phổ kinh ngạc.

“Đáp ứng.” Hạ Chi Danh gật đầu, “Sau đó thiên mẫu bị thiêu cháy, trong nháy mắt tan thành khói bụi. Lúc ả chết thật sự đã rơi lệ, nước mắt rơi xuống nền tuyết, biến thành hạt châu trong suốt long lanh. Thôn dân đều khuyên đạo sĩ không nên ăn, chôn cùng một con yêu quái thì không đáng, nhưng đạo sĩ nói hắn nợ chân tình của thiên mẫu, muốn xuống dưới trả cho nàng, vì vậy nuốt tuyết nhân châu xuống.”

“Sau đó hắn chết?” Tất cả mọi người hỏi.

“Không.” Hạ Chi Danh lắc đầu, “Cặp mắt trời sinh mù của hắn thấy đợc ánh sáng.”

“Cái gì?” Mọi người kinh ngạc.

“Hắn không chỉ hai mắt hồi phục thị lực, còn mất đi đoạn ký ức về thiên mẫu, khoái khoái lạc lạc sống đến trăm tuổi, con cháu cả sảnh đường, thọ chung chính tẩm. Nghe nói lúc hắn chết, tuyết bay đầy trời, có người thấy một bạch y cô nương đứng trong tuyết chờ hắn, sau khi đạo sĩ tắt thở, cô nương đó nắm tay một công tử trẻ tuổi, biến mất trong làn tuyết, hình như công tử đó hai mắt bị mù, rất giống đạo sĩ năm xưa.”

Mọi người nghe đến đó, đều nghĩ —— Hình như vòng vo một vòng, bị kịch lại biến thành kết cuộc hoàn mĩ, vậy cũng đợc.

“Hai loại hạt châu, một loại là tuyết nhân châu, một loại là tuyết diễm châu, khác ngay ở chỗ, tuyết nhân châu vô giá có thể chữa bách bệnh, hơn nữa cứng rắn như ngọc thạch. Mà tuyết diễm châu thì tùy ý có thể tìm đợc, không có bất luận đợc hiệu gì, ném xuống dễ dàng vỡ vụn, nói đơn giản thì một thứ là châu ngọc một thứ là mắt cá, cách biệt một trời một vực.” Hạ Chi Danh nói, “Có người treo giá cao mua tuyết

nhân châu, nhưng muốn tìm tuyết nhân châu, tiền đề là phải tìm một thiên mẫu, còn phải khiến ả rơi nước mắt.”

“Vậy làm thế nào phân biệt được?” Bao Chứng hỏi, “Hai loại hạt châu không phải giống nhau như đúc sao?”

“Có khác nhau, khác ngay trong tên.” Hạ Chi Danh nói, “Tuyết nhân châu thoát nhìn trong hơn một chút, mà tuyết diễm châu, tên như ý nghĩa, có thể đốt cháy.”

(diễm là ngọn lửa, tuyết diễm là ngọn lửa trong tuyết)

Tất cả mọi người hiểu rõ — Tùng hương mà, đương nhiên có thể đốt.

Hạ Chi Danh giao hạt châu nọ cho Bao Chứng, “Hai năm trước thiên mẫu đã hiện thân lần thứ hai, nói thật, đã có rất nhiều người giang hồ muốn bắt thiên mẫu, nhiều hơn cả bộ khoái của quan phủ nữa! Nếu không phải do Tần Lê Thanh báo án kinh động quan phủ, rất nhiều người giang hồ phỏng chừng muốn kiểm tra toàn bộ cô nương trong Tuyết thành.”

“Sau khi báo án, thiên mẫu không còn xuất hiện nữa sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Đúng vậy!” Hạ Chi Danh gật đầu, “Trùng hợp là Tần Lê Thanh cũng bị mù hai mắt, cho nên không ít người nói là hắc cố ý cứu thiên mẫu, thiên mẫu rời khỏi tuyết thành, đến địa phương khác. Mà người nhà của những hộ gia đình có người chết, đều có chút thành kiến với hắc. Những người giang hồ tay trắng trở về cũng ghét hắc xen vào chuyện người khác, cho nên sau đó Tần Lê Thanh gặp không ít phiền phức.”

“Phiền phức?” Bạch Ngọc Đường nhún mày, “Công phu của hắc rất tốt, người bình thường rất khó gây phiền cho hắc.”

“Thì đó, hắc là nhị trang chủ của Bạch Quỷ sơn trang, không nói đến công phu của hắc, Tiết Bạch Quỷ cũng sẽ không dễ kẻ khác tổn hại đến người trong sơn trang của mình.” Hạ Chi Danh nói đến đây, khe khẽ thở dài, “Nhưng dù sao cũng đã chết hơn ba mươi người, thực sự là thiên mẫu sao? Thiên mẫu bất quá chỉ là truyền thuyết, lỡ như có người cố ý mượn danh nghĩa thiên mẫu giết người, vậy kẻ ác đó vẫn còn hơn hơn ngoài vòng pháp luật.”

Bao Chứng hứa hẹn, nhất định sẽ nghiêm túc điều tra rõ việc này, Hạ Chi Danh liền yên tâm.

...

Rời khỏi Phương Tường phủ tiếp tục lên đường, tuyết càng rơi càng lớn, trời cũng dần sập tối.

Mọi người dựng doanh trường tại một mảnh đất trống trong rừng để tránh gió tuyết. Binh mã của Triệu Phổ đều quen đánh giặc ở tây bắc, gió tuyết nhỏ như vậy đương nhiên có thể thích ứng, không hề bỏ ngỡ, hơn nữa những gia đình của Hãm Không đảo đi theo bắc hành đều có kinh nghiệm phong phú, bố trí tất cả rất chuẩn mực.

Gió tuyết bị chắn bên ngoài, các tướng sĩ trong doanh trường đang ăn thịt quay, rất náo nhiệt.

Trong chiếc xe ngựa to, trên chiếc thảm lông cừu mềm mại, Tiểu Tứ Tử hai tay chống cằm vênh cẳng chân, nằm sắp đọc một quyển sách giải trí, Công Tôn đang dút canh trứng gà cho bé ăn.

Những người khác cũng đang ăn.

Chỗ tốt duy nhất của xe ngựa lớn là tất cả mọi người có thể ngồi đủ, bàn bạc khá tiện lợi.

Bàng Cát tựa trên đệm êm, đang bưng một ấm trà Bích Loa Xuân nóng hổi, rất là hưởng thụ.

Bao Chứng đang xem danh sách quan viên vùng Tuyết thành, và những vụ án phát sinh gần đây mà Hạ Chi Danh đưa ông, vừa ăn bánh bao.

Màn xe bị xóc lên.

Triển Chiêu bước nhanh vào, phía sau là Bạch Ngọc Đường một thân trắng tinh.

Trên tóc hai người còn đọng tuyết chưa được phủ xuống.

“Bên ngoài tuyết rất lớn sao?” Tiểu Tứ Tử nhảy lên, “Đi đón người tuyết đi... Ai cha.”

Còn chưa dứt lời, bị Công Tôn ấn úp sấp, “Còn đòi đắp người tuyết hả? Một hồi coi chừng tuyết vùi người xuống đó!”

Tiểu Tứ Tử vịn vẹo vài cái lặn sang một bên, Triển Chiêu bắt được cũng tiện tay nhéo mấy cái, Tiểu Tứ Tử lại lặn lông lốc, dọc đường đi cũng nhờ có bé mà tăng thêm không ít lạc thú, luôn luôn chọc cho mọi người cười không ngừng.

“Ai nha.”

Màn xe lại bị vén lên, Âu Dương Thiếu Chinh leo vào, “Vương gia, đêm nay qua đêm ở đây đi, tuyết như vậy phỏng chừng phải ngày mai mới chịu ngừng, sáng mai lên đường, khoảng buổi trưa là có thể tới Tuyết Châu thành rồi.”

Triệu Phổ gật đầu, Âu Dương lại cùng Trâu Lương đi phân công nhân thủ gác đêm.

Mọi người cũng tự quay về xe ngựa nghỉ ngơi.

Tiểu Tứ Tử dạo này tương đối thân mật với Thiên Tôn, hơn nữa Công Tôn buổi tối đọc sách thường tiện mồm cãi nhau với Triệu Phổ, ảnh hưởng việc nghỉ ngơi của Tiểu Tứ Tử, vì vậy Tiểu Tứ Tử đã sớm cuộn mình bên cạnh Thiên Tôn mà ngủ. Hơn nữa Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ nói... Thiên Tôn có nội lực thuần hậu, nếu Tiểu Tứ Tử có thể ngủ bên cạnh hắn, có thể giúp cường thân kiện thể. Vì vậy Công Tôn cũng dần lòng cho tiểu bảo bối hàng đêm ôm chặt Thiên Tôn mà ngủ.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vào trong xe ngựa của Thiên Tôn, hai người ngồi cạnh nhau xem hồ sơ.

Trời càng lúc càng tối.

Triển Chiêu đẩy ra tấm màn cửa sổ dày, nhìn thoáng ra bên ngoài... ngoài trường bông là một tầng tuyết dày đọng lại, có binh tướng gác đêm đang dùng gậy trúc gạt tuyết đọng trên trường bông xuống, để tránh dè sập trường bông.

Đêm tuyết đặc biệt tĩnh lặng, khiến khoảng không gian trắng tinh này có vẻ trống trải mà xơ xác tiêu điều.

Triển Chiêu buông màn, thấy Bạch Ngọc Đường bên cạnh dựa vào đệm êm dường như đang ngủ, bèn kéo chăn đắp lên cho hắn.

Triển Chiêu nghiêm túc chặn chắn cho ngay ngắn, ngẩng đầu... nhưng lại thấy cặp mắt vốn nhắm tịt của Bạch Ngọc Đường mở ra, đôi mắt nhìn chằm chằm vào hắn.

Hai mắt giao nhau, Triển Chiêu có chút xấu hổ —— Cặp mắt của Bạch Ngọc Đường thật sáng.

...

Hai người nhìn nhau một hồi, Bạch Ngọc Đường đột nhiên giơ tay, kéo Triển Chiêu tới.

Triển Chiêu thuận thế ngã về phía trước, cánh tay nép vào đầu vai của hắn, chớp chớp mắt đối diện với hắn...

Đang lúc tình hình trở nên vô cùng vi diệu, đột nhiên... Thiên Tôn ngồi bật dậy, hỏi một câu, “Ai đang khóc đó?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cả kinh, vội bật người tách ra.

“Khụ khụ.” Triển Chiêu ngồi vào bên kia giả vờ phui chắn, Bạch Ngọc Đường sờ sờ mũi nhìn Thiên Tôn, chỉ thấy hắn còn mơ mơ màng màng, hiển nhiên vừa tỉnh ngủ, con mắt cũng không mở, chỉ khẽ nghiêng tai, giống như đang nghe gì đó.

“Ngô?”

Lúc Triển Chiêu phui chắn động tác hơi mạnh, làm Tiểu Tứ Tử tỉnh lại.

Nhóc con trở mình một cái, nắm vạt áo Triển Chiêu, mơ mơ màng màng nói, “Phụ thân ơi, muốn xùy xùy.”

Triển Chiêu biết Tiểu Tứ Tử muốn đi giải quyết bầu tâm sự, cầm tấm da cừu dày khoác thêm cho bé, ôm bé muốn xuống xe, Bạch Ngọc Đường đưa một chiếc áo choàng cho hắn —— Bên ngoài lạnh!

Triển Chiêu khoác áo choàng, dẫn theo Tiểu Tứ Tử đi giải quyết.

Bạch Ngọc Đường thấy Thiên Tôn còn ngồi đó chờ ra, bèn hỏi, “Sư phụ, người làm sao vậy?”

“Người không nghe gì sao?” Thiên Tôn dụi dụi con mắt còn nhem nhèm buồn ngủ, “Có phải ai đó đang khóc không? Nha hoàn nào đang nhớ nhà phải không? Đó là tiếng nữ nhân.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nữ nhân theo đoàn quân không nhiều a, chỉ có các nha hoàn biết công phu như bọn Thần Tinh Nhi Nguyệt Nha Nhi các nàng... bọn họ còn mạnh mẽ hơn cả nam nhân, vậy mà còn khóc? Không thể nào.

Bạch Ngọc Đường nghiêng tai tỉ mỉ lắng nghe, khẽ nhíu mày, hình như... thật sự có.

Triển Chiêu cầm ô, dẫn Tiểu Tứ Tử đi đến đồng tuyết bên cạnh trường bông, cầm ô che cho bé thuận tiện giúp bé che chắn, để bé xùy xùy.

Lúc này, chợt nghe được tiếng khóc... từ xa xa truyền đến.

Tiểu Tứ Tử vừa thất dậy lưng vừa hỏi Triển Chiêu, “Miêu Miêu ơi tiếng gì vậy a?”

“Hm...” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Chắc tiếng gió thổi...”

“Giống như ai đó đang khóc!” Tiểu Tứ Tử mặc quần, nhảy lên nhìn ra xa xa.

Lúc này, tiếng khóc càng lúc càng rõ ràng, màn xe của Triệu Phổ bị xóc lên, Triệu Phổ đi ra, nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu xò tay — Không biết chuyện gì xảy ra.

Rất nhiều quân binh cũng đều tỉnh, hiếu kỳ nhìn ra xa xa, bọn họ chưa được nghe truyền thuyết thiên mẫu, chỉ thắc mắc — Nửa đêm nửa hôm, hoang sơn dã lĩnh tại sao lại có cô nương khóc?

“Đúng là tiếng khóc kìa!” Tiểu Tứ Tử ôm chân Triển Chiêu, sợ hãi nói, “Miêu Miêu có phải thiên mẫu đi ra ăn thịt người hay không?”

Triển Chiêu nhíu mày — Không phải chứ? Mười vạn đại quân, thiên mẫu không sợ bội thực chết hay sao?

.
.

Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Bất yêu nhân

.

Hơn nửa đêm, giữa đồng cỏ hoang vu nơi băng thiên tuyết địa, đột nhiên có tiếng nữ nhân khóc thút thít truyền đến, lẫn vào gió tuyết bay đi thật xa, nhưng không cách nào xác định phương hướng.

Triển Chiêu ôm lấy Tiểu Tứ Tử, để tránh giày của bé bị tuyết thấm vào làm lạnh chân bé, vừa nhìn quanh cả vùng tuyết trắng phau phau — Không lẽ thật sự tà môn như vậy sao?

Bạch Ngọc Đường cũng chui ra, cảm thấy có gì đó kỳ lạ, liền quyết định đi xem.

“Ngọc Đường, ta cùng đi với người.” Triển Chiêu nói, đem Tiểu Tứ Tử giao cho Công Tôn vừa chạy đến xem nào nhiệt.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, huyết một tiếng về phía chuồng ngựa trong quân doanh ở phía xa xa.

Theo tiếng huyết sáo, mọi người nghe được tiếng ngựa hí truyền đến, chưa bao lâu, Bạch Vân Phàm của Bạch Ngọc Đường đã trực tiếp từ trong chuồng nhảy ra, tung bốn vó phun ra một hơi khói trắng, trực tiếp phóng vào vùng tuyết.

Bạch Ngọc Đường thả người nhảy lên lưng ngựa.

Mà phía sau Bạch Vân Phàm, chính là chú ngựa cưng Táo Đa Đa của Triển Chiêu đang hiếu kỳ thông dong rào bước.

Táo Đa Đa chớp chớp cặp mắt to, nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, như đang hỏi —— Hơn nửa đêm muốn đi đâu nha?

Triển Chiêu khoanh tay lườm nó —— Người không thể phát huy tí khí thế nào sao?

Đa Đa trực tiếp ngáp một cái, muốn trở lại ngủ tiếp, bị Triển Chiêu túm lại.

Kỳ thực qua chuyện vừa rồi, đại quân cơ bản đều đã tỉnh, nhiều tướng sĩ đều lộ đầu ra ngoài nhìn, kịp thấy được khí thế của Bạch Vân Phàm khi nó phóng ra khỏi chuồng ngựa, cùng với vóc dáng mạnh mẽ nhảy ra nền tuyết, chúng tướng sĩ đều nhin không được mà cảm khái —— Bạch long câu a! Quả nhiên là bảo mã không thua kém gì Hắc Kiêu.

Nhìn lại Táo Đa Đa.

Đa Đa dạo này ăn uống ngon miệng, nó vốn cũng khá béo, giờ đây càng châu tròn ngọc sáng, hơn nữa còn có một đôi mắt to đặc biệt khả ái, vô cùng giống với vẻ mặt cả ngày thích nghiêng đầu nghe ngóng của Tiểu Tứ Tử. Tất cả mọi người có chút buồn cười, đáng tiếc một đời đại hiệp của Triển Chiêu a, vật cưỡi này không đủ khí phách, thậm chí còn hơi khờ nữa.

Mọi người đang vui vẻ, Triển Chiêu đã xoay người lên ngựa, nhẹ nhàng vỗ đầu Đa Đa, “Tỉnh ngủ chưa?” Nói xong, vung dây cương...

Táo Đa Đa đột nhiên phát ra tiếng phì phì trong mũi, “Vù” một cái phóng ào đi, vừa xông lên thì tông mao đã xõa tung... một mảng đỏ như lửa giống như một ngọn lửa đang rực cháy, lại thêm tốc độ cực nhanh... muốn đuổi theo Bạch Vân Phàm phía trước.

Mọi người há to miệng —— Quả nhiên xem ngựa không thể chỉ xem tướng mạo!

Triệu Phổ vuốt cằm lẩm bẩm, “Không lẽ thật sự có thiên mẫu à?”

Đang suy nghĩ, thì cảm giác có ai đó túm ống tay áo của mình, hắn nhìn lại, Hắc Kiêu không biết lúc nào đã chạy đến, trợn to một đôi mắt nhìn hắn đăm đăm, cắn tay áo hắn vung vẩy, ý là —— Người ta chạy cả rồi, người ở đây nhìn khỉ gì? Ta mặc kệ! Ta cũng muốn chạy!

Triệu Phổ đẩy con ngựa điên về lại chuồng.

Hắc Kiêu đối diện với hắn, ý bảo —— Muốn chạy!

Triệu Phổ nhìn trời, kỳ thực hắn cũng hiếu kỳ, muốn xem thử thiên mẫu trong miệng có ba hàng răng trông như thế nào, vì vậy cũng chuẩn bị lặng lẽ cưỡi lên Hắc Kiêu, nhưng còn chưa kịp xoay người lên ngựa, thì cảm thấy vạt áo bị ai đó túm được, quay đầu lại nhìn... Bao Chứng túm vạt áo hắn, đen mặt nhìn hắn.

Triệu Phổ thở dài, ngoan ngoãn xuống ngựa.

Hắc Kiêu liên tục giậm chân xuống đất, Triệu Phổ xoa tay nói với Tử Ảnh, “Lôi nó về chuồng.”

Tử Ảnh dẫn đầu vài ảnh vệ chạy tới, túm Hắc Kiêu đang sổng chết đòi đi ra ngoài hoạt động gân cốt về chuồng.

.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường theo thanh âm nọ chạy đi thật xa, lúc này gió tuyết đã nhỏ đi rất nhiều, nhưng bóng đêm thâm trầm, đôi mắt nhìn lại thì ngoại trừ một vùng trắng xóa, thật sự không nhìn thấy được gì.

Hai con ngựa cũng ngừng lại, bốn vó giẫm trên nền tuyết, phát ra tiếng phì phì trong mũi, từng đoàn khói trắng từ miệng bay ra.

Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh, hỏi Triển Chiêu, “Tiếng khóc lặng rồi?”

Triển Chiêu xòe tay —— Hình như lạng rồi.

Hai người đang nghi hoặc, Táo Đa Đa đột nhiên đi tới bên cạnh vài bước, còn quay đầu lại nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu để nó đi theo hướng đó, dõi mắt nhìn sang nhưng vừa thấy thì khẽ nhủ mày, giơ tay chỉ vào vết máu xa xa hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đó là cái gì?”

Bạch Ngọc Đường theo hướng ngón tay Triển Chiêu chỉ nhìn sang —— Trên một bãi đất trống xa xa, có một vũng máu đỏ tươi.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, xuống ngựa chạy tới xem, chỉ thấy trên mặt đất có một chuỗi vết chân thật dài, đã bị gió tuyết phủ kín một nửa, còn có một vũng máu lớn, nhỏ giọt theo vết chân kéo dài ra xa... kéo dài đến chỗ sâu trong rừng. Vết chân mất trật tự, dường như không giống một người, còn có dấu móng ngựa, nhưng lại ở phương hướng tương phản, có thể con ngựa nọ bị chấn kinh đã bỏ chạy rồi?

Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Không lẽ thiên mầu đã cắn chết người, kéo vào trong rừng à?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một lúc rồi hỏi, “Nếu như trước đó không nghe truyền thuyết về thiên mầu, người sẽ nghĩ thế nào?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Có một nữ nhân bị dã thú công kích hoặc bị người nào đó công kích, bị thương, chảy máu, chạy vào trong rừng, sau đó đi không nổi nên bắt đầu khóc.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mi một cái, “Vậy hiện giờ người nghĩ loại khả năng nào hợp lý hơn?”

Triển Chiêu chớp chớp mắt, “Loại thứ hai...”

Dứt lời, hai người liền theo vết chân chạy thật nhanh về phía cánh rừng.

Tiến vào rừng, quả thật nghe được có khí tức của con người, dường như khá suy yếu. Hai người theo khí tức đó tiến tới phía trước, vòng qua vài bụi cây, rất nhanh tìm được vết máu, cách đó không xa dưới một gốc cây, một nữ tử mặc áo choàng da cáo trắng, đang ôm một nam nhân cả người đầy máu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cả kinh —— Không phải chứ?

Nàng kia đột nhiên quay đầu lại, sau khi thấy được hai người thì tựa hồ hơi ngẩn ra.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng ngẩn ra —— Cô nương này thoạt nhìn không giống đang ăn thịt người a, ít nhất ngoài miệng không có máu, cái miệng cũng không to, hẳn là không thể mọc được ba hàng răng...

Đang suy nghĩ, nàng kia đã che chắn cho người bên cạnh, khẩn trương nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, “Các người là ai? Người tốt hay xấu? Kẻ sống hay là yêu quái?!”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã thấy rõ —— Chỉ có một hàng răng!

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm cô nương nọ một hồi, suy nghĩ một lúc rồi hỏi, “Người là muội muội của Tiết Bạch Quỷ?”

Cô nương kia lúc này cũng không kích động như vừa nãy, nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường một hồi, đột nhiên vừa mừng vừa sợ kêu lên, “Bạch đại ca! Bạch đại ca cứu mạng a!”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Muội muội của Tiết Bạch Quỷ, tiểu thư của Bạch Quỷ sơn trang.”

Triển Chiêu thắc mắc —— Tiểu thư của Bạch Quỷ sơn trang tại sao lại ở tại nơi rừng núi hoang vu này? Còn mang theo một người toàn thân đầm máu.

Bạch Ngọc Đường bước nhanh đến, ngồi xổm xuống nhìn người bên cạnh nàng.

Bên cạnh cô nương là một lão đầu tóc xám trắng, trên cổ có một vết máu, máu chảy thật nhiều, đôi môi trắng bệch hơi thở yếu ớt.

Bạch Ngọc Đường cũng không nhận ra đó là ai, bất quá thấy khá quen mắt, hẳn cũng là người trong Bạch Quỷ sơn trang, vì vậy liền nâng lão nhân kia dậy, nhanh chóng mang về quân doanh trị liệu.

Triển Chiêu đến dìu vị cô nương kia, thấy được chân nàng bị trặc.

Cô nương kia được Triển Chiêu nâng dậy, khắp khiêng trở về, vừa lo lắng hỏi, “Nhị thúc ta không sao chứ? Không sao chứ?”

“Phía trước có thần y, khi đưa đến nếu chưa tắt thở thì phỏng chừng có thể cứu.” Triển Chiêu đi tới ngoài bìa rừng, liền thấy Bạch Vân Phàm và Táo Đa Đa đã đi tới.

Bạch Ngọc Đường phỏng chừng cảm thấy thời gian cấp bách, vì vậy thi triển khinh công mang lão đầu trở về trị liệu trước.

Triển Chiêu muốn đỡ cô nương kia lên Bạch Vân Phàm, nhưng Bạch Vân Phàm đột nhiên tránh ra vài bước.

Triển Chiêu bất đắc dĩ —— Con ngựa này tình tình thật là cao, ngoại trừ Bạch Ngọc Đường thì chẳng cho ai ngồi lên, có đôi khi thậm chí nó còn khó hầu hạ hơn cả con ngựa điên Hắc Kiêu kia nữa.

Triển Chiêu bất đắc dĩ, túm Táo Đa Đa lại, vỗ vỗ đầu nó bảo nó nghe lời.

Táo Đa Đa liếc liếc cô nương kia, thấy nàng đứng cũng không vững, vì vậy liền ngoan ngoãn đứng bất động, Triển Chiêu dìu cô nương kia lên lưng nó, một tay nắm Đa Đa, một tay nắm dây cương Bạch Vân Phàm đi trở về.

Cô nương kia dường như đã kiệt sức, nằm trên lưng Táo Đa Đa, nhìn Triển Chiêu hỏi, “Thiếu hiệp xưng hô như thế nào? Là bằng hữu của Bạch đại ca sao?”

“Nga, ta gọi Triển Chiêu.” Triển Chiêu đáp lời.

Cô nương kia cả kinh, “Nam hiệp Triển Chiêu?”

Triển Chiêu cười cười, tâm nói nha đầu người đừng có nói tại sao tuổi nhỏ mà gầy nhom gầy đét gì gì đó...

“Triển đại hiệp!” Cô nương cũng không nói gì gầy gò hay tuổi nhỏ, mà mở to đôi mắt, hai má đỏ ửng nhìn chăm chăm hẳn nói, “Ta đã nghe kể rất nhiều về người!”

Triển Chiêu có chút xấu hổ, cười, “Tiết tiểu thư...”

“Ta gọi Tiết Bạch Cầm!” Tiết tiểu thư kia thật ra rất rộng rãi, Triển Chiêu nghĩ nếu không phải nhị thúc nàng xảy ra chuyện, đây có lẽ là một cô nương vui vẻ suốt ngày lười rười.

“Sao các người lại ở tuyệt địa lúc nửa đêm?” Triển Chiêu bèn hỏi, “Người vừa khóc chính là người à?”

“Không phải ta!” Tiết Bạch Cầm lắc đầu thật mạnh, “Bất quá đều do ta!”

Triển Chiêu không quá rõ ràng, lúc này, liền cảm thấy Bạch Vân Phàm cắn tay áo hẳn kéo tới.

Triển Chiêu khó hiểu nhìn nó.

Bạch Vân Phàm lắc đầu nhìn ra sau lưng mình, hoa tuyết rơi rụng trên lông mao trắng như tuyết.

Triển Chiêu không quá xác định mà liếc nhìn yên ngựa của Bạch Vân Phàm, tự hỏi —— Ý người là bảo ta lên ngồi à?

Bạch Vân Phàm phát ra một tiếng phì phì từ trong mũi, nhích lại gần Triển Chiêu, như là hối thúc hẳn nhanh lên một chút!

Triển Chiêu cười cười, vỗ vỗ cổ nó, quay đầu định tiếp tục hỏi Tiết Bạch Cầm vừa nãy đã xảy ra chuyện gì. Nhưng Bạch Vân Phàm đã ngậm lấy tay áo hẳn lắc lư, dường như không muốn để hẳn tiếp tục trò chuyện với Tiết Bạch Cầm, mau leo lên đây!

Triển Chiêu vươn tay sờ sờ yên ngựa của nó, lần thứ hai nhìn nó, như muốn hỏi —— Thật hay giả? Người bình thường cũng không cho người ta sờ, đừng để ta vừa leo lên người đã hất ta xuống, vậy ta đây mất mặt lắm đó!

Bạch Vân Phàm thấy Triển Chiêu không nhúc nhích, dùng đầu đẩy đẩy hắn.

Triển Chiêu túm dây cương, nhảy lên lưng nó.

Bạch Vân Phàm đột nhiên tung vó... chạy về phía quân doanh.

“Ê?!” Triển Chiêu quay đầu lại nhìn.

Táo Đa Đa nghiêng đầu ở phía sau nhìn Triển Chiêu bị Bạch Vân Phàm “cướp đi”, vẻ mặt mờ mịt —— Phàm Phàm tại sao giành chủ nhân ta?!

Triển Chiêu vội ngoắc nó, tâm nói Bạch Vân Phàm có phải ngại đi bộ quá chậm nên mất kiên nhẫn không? Hắn không quên hướng về phía Tiết Bạch Cầm hô, “Tiết cô nương, nắm chặt dây cương a!”

Tiết Bạch Cầm vô thức nắm lấy dây cương, đồng thời, Táo Đa Đa cũng lao đi băng băng, đuổi theo Bạch Vân Phàm.

.

Tiết Bạch Cầm lúc này mới thấy, thì ra sau một mảnh tuyết trắng mênh mang, là quân doanh đóng quân vài dặm, so với tưởng tượng còn khí phái hơn nữa!

Bạch Ngọc Đường đã đem lão giả bị thương đặt vào trong doanh trường, Công Tôn kiểm tra một lúc, khẽ nhíu mày, lấy ra ngân châm châm cứu cầm máu cho ông ta, vừa nói, “Chảy máu quá nhiều, tuổi tác lại lớn, nguy hiểm.”

Lúc này, Triển Chiêu và Tiết Bạch Cầm cũng đã về tới.

Vị lão giả bị thương kia, tuy Tiết Bạch Cầm gọi là nhị thúc, kỳ thực cũng không phải nhị thúc chân chính của nàng, mà là trợ thủ đắc lực của Tiết Bạch Quỷ, nhị gia Trần Mặc.

Bạch Quỷ sơn trang quy mô khổng lồ, nhân số cũng nhiều, cái gì nhị gia tam gia chắc chắn không ít, Trần Mặc hay Trần Hắc gì đó mọi người chưa từng nghe qua, bất quá miêu tả của Công Tôn về vết thương kia lại khiến cho mọi người hoài nghi.

Công Tôn sau khi cầm máu cho Trần Mặc, ngừng đầu nói hai câu, câu đầu tiên, “Không chết được.”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, câu thứ hai, “Bị cắn.” Mọi người nhíu mày, cùng nhau nhìn Tiết Bạch Cầm.

Tiết Bạch Cầm cũng không kinh ngạc, lúc này tâm tình đã hồi phục, bèn nói, “Đều do ta ngay buổi tối nhất quyết đòi chạy về sơn trang, chúng ta vừa nãy đang chạy, thì nghe được trong rừng có tiếng khóc truyền đến, nhị thúc nói dừng để ý, nhưng ta nằng nặc đi, nhị thúc bảo ta ở lại ngoài bìa rừng chờ, thúc ấy vào xem. Ta đợi một hồi lâu, tiếng đã khóc ngừng nhưng nhị thúc không ra, ta chạy vào xem thì thấy vết máu, lúc đuổi theo vết máu tới trong rừng, thì thấy một nữ nhân đang tựa vào bên cạnh thúc ấy, hình như đang cắn cổ thúc ấy, ta hô lên một tiếng quát roi ngựa vào ả, ả bỏ chạy vào trong rừng.”

Mọi người nghe được há to miệng —— Nữ nhân cắn người? Không lẽ là...

“Ta còn tưởng thiên mẫu chỉ là truyền thuyết, nữ nhân kia không lẽ thật sự là yêu quái sao?” Tiết Bạch Cầm mếu máo, “Đại ca sẽ nhốt ta lại, cũng may nhị thúc không sao, nếu không ta chết chắc rồi.”

Mọi người đây đó liếc mắt nhìn nhau —— Thật sự có thiên mẫu à? Không phải tà môn như vậy chứ?

“Tiết cô nương, có thể hình dung lại tướng mạo của ả kia một chút không?” Bao Chứng hỏi.

“Hm, ta không thấy quá rõ, mặc một thân trắng tinh... hay là tím nhạt nhỉ? Hay là vàng nhạt, hay màu hồng nhạt...”

Mọi người nghe được liên tục giật giật khóe miệng, cô nương này hơi bị ngốc, ngay cả màu sắc cũng không phân biệt được rõ ràng.

“Người nhìn thấy nàng cắn cổ nhị thúc người sao?” Công Tôn truy hỏi.

“Chuyện này...” Cô nương ngẩn mặt dường như đang hồi tưởng, “Nàng đúng là có áp sát vào người nhị thúc ta.”

“Miệng nàng có máu không?” Triệu Phổ hỏi.

Tiết Bạch Cầm suy nghĩ một hồi lâu, đột nhiên nhướn mi một cái, “Hình như không có nga... lúc đó nàng quay đầu lại liếc nhìn ta! Mặt rất trắng, hình như không có máu, cũng có thể đã lau rồi?”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau —— Nói thế nào nhỉ, cô nương này thật hồ đồ, có vẻ không đáng tin cho lắm.

“Sao các ngươi lại mạo hiểm gió tuyết lên đường ngay nửa đêm?” Bạch Ngọc Đường tuy không tính quen thuộc với Tiết Bạch Cầm, bắt quá quy củ của Bạch Quỷ sơn trang rất nghiêm, Tiết Bạch Quỷ nói một không hai, hơn nữa Tiết Bạch Cầm cũng không phải loại hình điêu ngoa bốc đồng. Hai người bọn họ sở dĩ quen biết là vì Tiết Bạch Cầm chăm sóc Tần Lê Thanh rất cẩn thận, thuộc về loại hình có tri thức hiểu lễ nghĩa... hơn nửa đêm nhất quyết đòi lên đường trong gió tuyết, không quá hợp lý.

“Ách...” Tiết Bạch Cầm đột nhiên do dự, dường như có lời nào đó khó nói, hết nhìn đông tới nhìn tây còn có chút bần khoản.

Mọi người cũng không truy hỏi, có lẽ người ta phải gấp rút lên đường.

“Khụ khụ...”

Lúc này, Trần Mặc ho khan một tiếng, chậm rãi tỉnh lại, lúc mở mắt chuyện thứ nhất ông làm là nhìn khắp nơi, há mồm gọi, “Tiểu thư...”

Tiết Bạch Cầm vội đi đến cầm tay ông, “Nhị thúc, ta ở đây! Thúc thế nào rồi?”

“Không sao...” Trần Mặc tựa hồ còn nhìn mọi thứ chưa rõ ràng, vẫn mơ hồ, “Hơi choáng...”

Tiết Bạch Cầm ngẩng đầu nhìn Công Tôn.

Công Tôn cười cười, “Loại thuốc giảm đau ta cho ông ta dùng sẽ khiến ông ta choáng váng, không sao, sáng mai sẽ đỡ hơn.”

Tiết Bạch Cầm yên tâm, đắp chăn gọn gàng cho Trần Mặc, nói, “Nhị thúc người mau ngủ đi.”

“Không thể ngủ, còn phải lên đường...” Trần Mặc xem ra thật sự đã hồ đồ, giống như đang nói mớ, “Nếu như bỏ lỡ, sẽ không gặp được tình nhân trong mộng của người... ngô!”

Trần Mặc còn chưa dứt lời, Tiết Bạch Cầm đã che miệng ông lại, mặt đỏ bừng nhìn trái nhìn phải.

Mọi người trong lòng hiểu rõ, thảo nào nha đầu kia nóng vội như thế, thì ra là đi gặp tình lang a, vì vậy cũng thức thời ngẩng mặt nhìn trời, coi như không nghe được.

Công Tôn vội khoát khoát tay với Tiết Bạch Cầm, ý là —— Buông tay, lão đầu bị người làm ghê tởm bây giờ.

Tiết Bạch Cầm vội buông tay, mang theo gương mặt đỏ bừng đi đến một bên, không còn mặt mũi nhìn người.

Bao Chứng gọi người chừa ra một chiếc xe ngựa nhỏ hơn một chút, khiêng Trần Mặc lên nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai, đưa Tiết Bạch Cầm và Trần Mặc cùng quay về Bạch Quỷ sơn trang.

Chờ Tiết Bạch Cầm đi, Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đứng ngoài trường bông nhìn ra cánh rừng phía xa.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường đi tới bên cạnh hắn, “Muốn đi tìm thiên mẫu nữa à? Phỏng chừng đã sớm chuồn rồi.”

“Ta chỉ thấy kỳ quái.” Triển Chiêu nói, “Thiên mẫu không phải một năm trước đã không còn xuất hiện nữa sao, vì sao chúng ta vừa đến, ả đã chạy đến ăn thịt người? Còn vừa vặn bị chúng ta gặp được?”

“Kỳ thực chưa chắc là thiên mẫu.” Bạch Ngọc Đường khoanh tay, “Chờ Trần Mặc tỉnh hồi ông ta thì rõ nhất.”

Triển Chiêu ngẩng mặt nhìn sắc trời một chút, lúc này, tuyết hầu như đã ngừng lại, nhưng không biết khi nào sẽ tiếp tục rơi trở lại.

“Ta muốn vào rừng xem lại.” Triển Chiêu vừa nói ra miệng, Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cùng đi thôi.”

Hai người nói với Bao Chứng một tiếng, Bao đại nhân gật đầu, Âu Dương Thiếu Chinh dẫn theo vài đội ngũ, cùng đi với hai người. Triệu Phổ hiểu kỳ năng nặc đòi đi, Công Tôn vừa lúc cũng muốn xem thử vết máu, bèn cùng hắn lên đường, đội ngũ đông đảo, nếu thiên mẫu có lẽ sẽ được ăn no.

.

Trong rừng, mọi người bắt đầu tìm kiếm.

Vết máu bị một tầng hoa tuyết khá mỏng phủ lên, Tiểu Tứ Tử bọc thành một quả cầu nhung, được Triệu Phổ bế.

Công Tôn cầm một mảnh vỏ trúc, nhẹ nhàng cạo tầng tuyết trên cùng.

Vết máu này là bị phun tung tóe, rất dài, sau đó bị kéo lê, rồi nhỏ giọt dài tới phía trước.

Công Tôn nhìn thấy, khẽ nhíu mày.

“Có gì không ổn à?” Triệu Phổ tiến lên hỏi.

“Nếu như là bị cắn... chảy nhiều máu như vậy, trên mặt cô nương kia không thể không có máu.” Công Tôn nghĩ không thích hợp.

“Vậy không phải bị cắn, mà là bị người ta tập kích đúng không?” Triệu Phổ đoán, “Hoặc là, là bị cắn, nhưng không phải cô nương kia?”

Lúc này, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường phía trước đã tìm được một chuỗi vết chân, thông tới chỗ sâu trong rừng cây.

“Có hai người?” Bạch Ngọc Đường cúi đầu xem vết chân, dường như là một người chạy, một người truy đuổi...

“Đó là cái gì?” Triển Chiêu chỉ chỉ nền tuyết phía trước.

Bạch Ngọc Đường đi đến, ngồi xổm xuống nhặt vật nào đó lên xem —— Đó là một mảnh yêu bài bằng gỗ đào, hoa văn rất đặc biệt, giống như vài chữ khoanh lại với nhau, trông rất giống phù chú.

“Viết gì vậy?” Triển Chiêu nhìn không rõ.

“Đây là trừ quỷ.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, Âu Dương đang khoanh tay chống cằm đứng sau hai người.

“Trừ quỷ?” Bạch Ngọc Đường đưa yêu bài cho hắn nhìn kỹ, “Người từng thấy à?”

“Từng thấy.” Âu Dương nói, “Vùng Tây Vực có rất nhiều người bắt quỷ đều mang theo yêu bài thể này, dính lên chút máu rồi ấn một cái, là có thể dùng làm bùa trừ ma, tuy không biết có dùng được hay không, bắt quá thấy rất huyền hoặc.”

“Người bắt quỷ?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày suy nghĩ một chút, “Chẳng lẽ nữ nhân vừa nãy Tiết Bạch Cẩm nhìn thấy, là người bắt quỷ tới bắt thiên mẫu?”

“Theo vết chân thì đúng là một người chạy một người đuổi, rất có thể...”

“Không bằng theo vết chân đi xem?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu gật đầu biểu thị đồng ý, Âu Dương ra hiệu bảo hai người chờ một chút, hướng xa xa búng tay một cái thật vang... không tới một hồi, Tử Ảnh và Giả Ảnh mang theo một đoàn chó chạy tới.

Triển Chiêu ngồi xổm xuống sờ đầu con lớn nhất, vừa tấm tắc, “Chó thì tốt! Nghe lời! Không giống mèo, chỉ biết ăn không biết làm!”

Tất cả mọi người mỉm cười nhìn hắn —— Quá khiêm tốn rồi, người không chỉ biết ăn, cũng biết làm mà.

Âu Dương bảo con chó đầu đàn ngửi vết chân, con chó này được chuyên môn huấn luyện trong quân doanh Triệu Phổ, lập tức hiểu ý, đuổi theo vết chân chạy vào trong rừng.

Mọi người khinh công tốt nên đều đi theo, có chó dẫn đường thì không sợ lạc đường hoặc không tìm được đường về doanh trướng.

Chó chạy đi thật xa thật xa, vết chân vẫn luôn ở phía trước, trên mặt đất còn có vài vết máu loang lổ.

Tất cả mọi người không khỏi cảm khái —— Vậy mà cũng có thể chạy à?

Cuối cùng, mười con chó đều dừng lại, ngồi xổm xuống một gốc cây, ngẩng mặt, hướng lên trên cây sửa inh ỏi.

Mọi người chạy tới dưới tàng cây, vô thức ngẩng đầu lên.

Trên cành cây, có một người đang ngồi.

Đó là một cô nương trẻ khoảng mười mấy tuổi mặc một bộ bạch y, có mái tóc đen nhánh, một tay chống cằm, nghiêng người tựa trên cành cây, dẩu miệng, nghiêng đầu, nhìn đàn chó dưới tàng cây, tay kia nhẹ nhàng lắc lư một cây kiếm bằng gỗ đào.

Triển Chiêu nhìn thoáng qua liền nhú mày.

Cô nương kia cũng chớp chớp mắt, đột nhiên giơ tay chỉ Triển Chiêu, “A!”

Triển Chiêu nhẹ nhàng túm ống tay áo Bạch Ngọc Đường, ý là —— Rút!

Thấy Triển Chiêu xoay người chuồn lẹ, tất cả mọi người có chút khó hiểu, chẳng lẽ quen biết à, còn gây sự với nhau?

Nhưng Triển Chiêu vừa mới xoay người, cô nương kia đã nhảy từ trên cây xuống, giơ tay chỉ vào, “Đứng lại! Mèo yêu!”

...

Một câu vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người sững sốt, còn Triển Chiêu thì đỡ trán.

Tiểu Tứ Tử há to miệng —— Mèo yêu?!

“Phốc.”

Lúc mọi người ở đây kinh ngạc, Bạch Ngọc Đường nhin không được bật cười một tiếng.

Tất cả mọi người xoay mặt nhìn hần.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ cô nương kia, “Ta biết ngươi là ai rồi.”

Cô nương kia nhướn mi một cái, nở nụ cười, “Ngay cả Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường cũng lấy đại danh cũng biết ta là ai, vinh hạnh vinh hạnh.” Nói xong, chạy chậm tiến đến, vỗ một cái lên đầu vai Triển Chiêu, “Ngươi chạy cái gì chứ? Đã lâu không gặp chưa ôn chuyện đã bỏ chạy rồi à!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Người quen?

Triển Chiêu nhìn cô nương kia một chút, bất đắc dĩ nói, “Sao ngươi lại ở đây?”

“Cha bế quan, ta chuồn ra Ma cung chơi, nghe ngoại công và Hồng di nói ngươi phải tới Tuyết thành ở phương bắc, dù sao ta cũng nhàn rồi, chạy tới luôn!” Cô nương kia cười tủm tỉm.

Mọi người nghe xong đều cả kinh —— Ngoại công? Và Hồng di? Ân Hưu không phải chỉ có một ngoại tôn là Triển Chiêu thôi sao?

Triển Chiêu thấy mọi người thắc mắc, bèn giới thiệu, “Nàng gọi Long Miểu Miểu, nhà ở gần Ma cung, là nữ nhi của bạn tốt của ngoại công.”

“Họ Long à?” Triệu Phổ nghĩ tới một người.

“Không sai, cha nàng là Long Cửu Luyện.” Triển Chiêu nói.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Dạ Xoa vương Long Cửu Luyện, bên phải phía sau Ma sơn có một khe Dạ Xoa, Dạ Xoa cung ngay bên trong, Long Cửu Luyện là cung chủ của Dạ Xoa cung.”

Mọi người hiểu rõ —— Nga, thì ra là hàng xóm của Triển Chiêu.

Long Cửu Luyện này là một đại kỳ nhân trong giang hồ, vô cùng thần bí, nghe nói chưởng quản cửa vào hai giới âm dương, nửa người nửa ma, võ công cao cường nhưng chưa bao giờ quan tâm tới chuyện giang hồ. Hắn cùng với Ân Hưu và Thiên Tôn có quan hệ rất mật thiết, nhưng chưa bao giờ rời khỏi Dạ Xoa cung, rất ít người được gặp hắn. Mà vị trí cụ thể của Dạ Xoa cung càng không ai biết rõ, là một địa phương còn thần bí hơn cả Ma cung.

Long Miểu Miểu từ nhỏ đã quen với Triển Chiêu, Triển Chiêu vừa nhìn thấy nàng thì đầu muốn to gấp đôi, cô nương này không phải phiền phức bình thường thôi đâu.

“Phụ thân, màu hai con mắt tỷ tỷ này không giống nhau.” Tiểu Tứ Tử đột nhiên giơ tay chỉ vào mắt Long Miểu Miểu, “Giống như Cửu Cửu ấy! Một con màu nâu, một con... ừm, Cửu Cửu là màu xám, tỷ tỷ là màu đỏ.”

Tất cả mọi người nhìn sang, nhìn không được nhú mày.

Một con ngươi của Long Miểu Miểu là màu đỏ, một cô nương vốn rất dễ nhìn, giờ đây trông có thêm vài phần quỷ dị. Luận tướng mạo thì không tồi, da trắng nõn ngũ quan thanh tú, nhưng khóe miệng nhếch lên cặp mắt nheo lại, tự tiểu phi tiểu, cổ cổ quái quái.

“Đây gọi là mắt âm dương nha!” Long Miểu Miểu tới trước mặt Tiểu Tứ Tử, cho bé nhìn mắt mình, chỉ vào con màu nâu nói, “Xem côi dương!” Lại chỉ vào con màu đỏ, “Xem côi âm!”

Công Tôn nhìn chằm chằm vào mắt nàng, “Thật sự có thể thấy à?”

“Có thể!” Long Miểu Miểu gật đầu.

Bạch Ngọc Đường nhìn sang Triển Chiêu —— Đúng là có truyền thuyết nói mọi người ở gia tộc họ Long của Dạ Xoa vương tộc có mắt âm dương, bất quá trước đó khi Thiên Tôn nhắc tới thì lại bĩu môi, nói Long Cửu Luyện là thần côn.

Triển Chiêu nháy mắt với Bạch Ngọc Đường —— Cách nha đầu này xa một chút! Nơi nào có nàng nơi đó có phiền phức!

“Người vừa đuổi theo thiên mẫu à?” Triệu Phổ hiếu kỳ hỏi.

Long Miểu Miểu gật đầu, “Đúng vậy! Ta vừa nhìn thấy, đúng là có ba hàng răng!”

Tất cả mọi người không quá tin tưởng, “Thật sao?”

“Thật!” Long Miểu Miểu còn rất nghiêm túc, “Thật sự có ba hàng răng! Ắ đã cắn lão đầu, ta đuổi theo, nhưng vẫn để ắ chạy.”

Triển Chiêu giao mệnh lệnh bài cho nàng, hỏi, “Của ngươi à?”

Long Miểu Miểu liếc nhìn, lắc đầu, “Không phải, ta chẳng cần thứ này, ta còn nhặt được cây đào mộc kiếm nữa.” Nói rồi đưa cây đào mộc kiếm trong tay cho Triển Chiêu xem.

Hai loại có chất gỗ như nhau, xem ra là cùng một người.

Triển Chiêu nhú mày —— Chẳng lẽ là người bắt yêu khác?

“Hừm hừm.”

Đang thất thất, liền thấy phía trước có một gương mặt phóng to.

Triển Chiêu lui về sau một bước, Long Miểu Miểu hí mắt nhìn chằm chằm vào hắn.

“Làm gì đó?” Triển Chiêu không hiểu sao tự nhiên chột dạ.

“Có phải ngươi có tình nhân rồi không?” Long Miểu Miểu đột nhiên giơ tay chỉ vào Triển Chiêu, không quên bổ sung thêm một câu, “Nam hay nữ hả?”

Khóe miệng Triển Chiêu miết dài.

Tất cả mọi người nhìn trời, thuận tiện có chút hóng hớt mà nghiêng tai nghe ngóng.

“Người nói bậy bạ gì đó.” Triển Chiêu xua tay đuổi nàng, “Người chạy tới đây cha người biết không?”

“Đừng nói lảng.” Long Miểu Miểu híp mắt lườm Triển Chiêu, “Nói, có phải người có người trong lòng rồi hay không? Nếu không vì sao trên mặt đầy nét xuân tâm!”

“Xuân cái đầu người.” Triển Chiêu chấp tay sau lưng cầm kiếm đi tới phía trước, “Đây là xuân phong mãn diện!”

Nói xong, ngoắc Bạch Ngọc Đường, “Đừng để ý nha đầu kia, đi, tối mù tối mò cũng không được ngủ cứ đi tới đi lui.”

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường hơi giật giật, cũng không nói chuyện, cùng Triển Chiêu đi tới phía trước, Âu Dương Thiếu Chính thấy đi chuyển này tay trắng, đành phải mang theo binh sĩ cùng nhau trở lại.

“Xuân phong mãn diện*?” Long Miểu Miểu khoanh tay đi ở cuối cùng, dõi theo bóng lưng đi phía trước của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, sờ cằm, “Ừm... thú vị đây.”

*(xuân phong mãn diện: thành ngữ ý nói mặt mày rạng rỡ)

.

.

Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Dạ hí

(Đùa giỡn lúc nửa đêm)

.

Sau khi Long Miểu Miểu vào quân doanh của Triệu Phổ, bắt đầu lần lượt quấy phá mọi người.

Cô nương này đừng xem chỉ mới mười mấy, nhưng hình như từ nhỏ được cưng chiều tới lớn, cái gì cũng giống như không hiểu, không sợ Triệu Phổ là đại tướng quân, không sợ Bao đại nhân mặt đen, dám đi giật chòm râu của Bàng thái sư, dám đi bứt tóc của Âu Dương Thiếu Chính, thật không biết nàng là chưa nếm qua khói lửa nhân gian hay là hồn thể ma vương chuyển thế.

Triển Chiêu có chút hối hận, sớm biết vậy lúc này đã không vào rừng, đem ma tinh này đưa tới sau này sẽ phiền to.

Bất quá trong nhiều người như vậy, có hai người, Long Miểu Miểu không dám trêu chọc, một là Bạch Ngọc Đường, người kia chính là Thiên Tôn đang ngủ say trong xe ngựa.

Triển Chiêu dự đoán Long Miểu Miểu khẳng định sẽ gây chuyện thị phi khắp nơi, lại không ngờ nàng lại kiêu dè Bạch Ngọc Đường như thế, điều này khiến Triển Chiêu rất ngoài ý muốn —— Trên đời này còn có người mà nha đầu này không dám chọc sao?

Mà khi Long Miểu Miểu nghe nói Thiên Tôn cũng ở đây, vả lại còn đang ngủ trong xe, dĩ nhiên khiến Triển Chiêu sản sinh một loại ảo giác —— Long Miểu Miểu đột nhiên thu liễm không ít.

Bất quá không may nhất hình như chính là Tiểu Tứ Tử.

Long Miểu Miểu xem Tiểu Tứ Tử như con gấu nhỏ ôm không chịu buông, xoa nắn tới xoa nắn lui, Triển Chiêu nhìn thấy nhện không được bèn trêu chọc nàng, “Đừng cứ mãi ở lì nơi này, mau tìm một người để gả rồi làm mẫu thân đi thôi.”

Long Miếu Miếu nghe xong trợn trắng mắt lườm Triển Chiêu, “Nhìn lại mình đi!” Nói xong lại muốn đi bắt Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử vội vàng chui vào trong xe ngựa có Thiên Tôn.

Long Miếu Miếu không dám đuổi theo, nói một tiếng “Sáng mai gặp” rồi chạy đi ngủ.

Triển Chiêu buồn bực hỏi Bạch Ngọc Đường, “Các người trước đây từng gặp nhau à?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, ý bảo cho tới giờ chưa hề gặp mặt, bắt quá chuyện về Dạ Xoa vương, hẳn từng nghe Thiên Tôn nhắc tới.

“Sao nàng ta lại sợ Thiên Tôn như vậy?” Triển Chiêu nghĩ hoài không rõ.

“Người bình thường đều sợ sư phụ ta.” Bạch Ngọc Đường nói rồi xốc màn xe lên, thì thấy Tiểu Tứ Tử đang gối đầu lên cánh tay Thiên Tôn, chọn một góc độ thoải mái, đắp chăn.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường — Người bình thường đều sợ hẳn?

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ — Tiểu Tứ Tử không phải người bình thường.

Lúc này đêm đã khuya, tuyết lại rơi, mọi người không nói thêm gì nữa, thừa dịp chưa đến bình minh đều đi nghỉ ngơi một giấc, sáng mai còn phải lên đường.

Khắp nơi lại an tĩnh xuống, đến khoảng thời gian sau nửa đêm, Triển Chiêu chợt nghe một tiếng động kỳ lạ truyền đến, hẳn mở mắt, muốn nhìn xem có phải Tiểu Tứ Tử đang ngáy ra tiếng ngáy kỳ quái nào hay không.

Nhưng lúc này, Tiểu Tứ Tử ngủ rất ngoan, ôm cánh tay Thiên Tôn ngủ rất an tĩnh.

Thiên Tôn cũng ngủ, Triển Chiêu nhìn sang Bạch Ngọc Đường bên cạnh, lúc này hẳn đang dựa vào vách xe nửa nằm nửa ngồi, nhắm hai mắt nhưng vẫn chưa ngủ say, Triển Chiêu nghiêng tai nghe ngóng, có một trận tiếng “ong ong ong” hỗn loạn trong gió đêm. Gió buổi tối cũng không tính lớn, mà tiếng ong ong này giống như một khúc nhạc thổi từ dưới đất lên, còn có nhịp điệu, rất rõ ràng.

Triển Chiêu nhìn trái nhìn phải, Thiên Tôn và Bạch Ngọc Đường không hề tỉnh.

Chẳng lẽ Thiên Tôn đã ngủ quá say? Cũng không lý nào mình nghe được mà Bạch Ngọc Đường lại không nghe.

Triển Chiêu xốc rèm cửa sổ lên nhìn ra ngoài... thanh âm đó càng thêm rõ ràng. Nhưng các binh sĩ ngoài quân doanh không hề có chút phản ứng nào.

Triển Chiêu chú ý thấy những binh sĩ này đều vô cùng tỉnh táo, hoàn toàn không ngủ gà ngủ gật, chẳng lẽ những người khác không nghe được? Không lý nào!

“Miêu nhi.”

Triển Chiêu quay đầu lại, quả nhiên Bạch Ngọc Đường đã tỉnh.

“Người có nghe được không...”

“Người đang làm gì vậy?”

Hai người hầu như đồng thời thốt lên.

Triển Chiêu khẽ nhú mày.

Bạch Ngọc Đường thì lại thắc mắc, “Nghe được cái gì?”

“Tiếng vang ong ong.” Triển Chiêu diễn tả rất rõ ràng.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Người xác định nghe được sao?”

“Ừ!” Triển Chiêu gật đầu, “Ta...”

Còn chưa dứt lời, chợt nghe Thiên Tôn lên tiếng, “Giống như lão quỷ kia, quả nhiên là tổ tôn.”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, chỉ thấy Thiên Tôn đã tỉnh lại, một tay chống bên sườn mặt, bắt đắ dĩ nhìn Tiểu Tứ Tử đang gối trên cánh tay kia của mình ngủ thật say, trạng thái ngủ của đứa bé này thật là... ngủ mê ngủ mệt cứ như chỉ có kiếp này không có kiếp sau.

“Thiên Tôn người cũng nghe được sao?” Triển Chiêu hiếu kỳ hỏi, “Là tiếng gì vậy?”

“Ta không nghe được, cái này không phải công phu tốt hay nội công cao là có thể nghe được...” Thiên Tôn khẽ cử động, cánh tay đang ôm tay hân của Tiểu Tứ Tử trượt xuống, không biết có phải do đệm lông cừu quá trơn hay không, Tiểu Tứ Tử “Vèo” một cái trượt xuống dưới, đầu đụng vào sàn...

Mặc dù có đệm lông cừu lót bên dưới, nhưng vẫn phát ra một tiếng “cốp” rất vang.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hầu như cùng một phản ứng, tiến tới kiểm tra, kết quả... lại “cốp” một tiếng, hai người cụng đầu vào nhau.

“Ai da...” Triển Chiêu giơ tay xoa trán, vừa trừng Bạch Ngọc Đường, “Đau quá!”

Bạch Ngọc Đường bắt đắ dĩ nhìn lại Triển Chiêu, cũng ôm trán, “Ta cũng đau này, sao cái đầu người cứng thế hả!”

“Đầu ta từ nhỏ đã cứng rồi.” Triển Chiêu vội giơ tay kéo tay Bạch Ngọc Đường ra, xem cái trán hân có bị mình cụng tới bầm hay không, vạn hạnh... chỉ hơi đỏ lên một chút.

“Ngô?”

Lúc này, Tiểu Tứ Tử rốt cuộc đã bị đánh thức ngồi dậy xoa cái đầu.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vô thức nhìn Thiên Tôn, thì thấy Thiên Tôn nhắm mắt lại giả vờ ngủ, hiển nhiên là trốn tránh trách nhiệm tội đã đánh thức Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nhìn trái nhìn phải, không hiểu sao cái trán đau quá đi? Xoa xoa, hồ nghi nhìn về phía Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang đồng loạt nhìn về phía mình.

Quay đầu lại... Tiểu Tứ Tử thấy Thiên Tôn, vội “suyt” một tiếng với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, ý là —— Đùng đánh thức Tôn Tôn!

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu giật giật khóe miệng... Thật dễ lừa!

Tiểu Tứ Tử tiếp tục nằm xuống, nhắm mắt lại, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường thở phào nhẹ nhõm, vừa mới ngồi trở lại, chợt Tiểu Tứ Tử bò lên, cầm một cái gối đầu che đầu, “Ồn quá đi, tiếng gì vậy?”

Triển Chiêu cả kinh, “Người cũng nghe được à?”

“Ong ong ong ồn ồn!” Tiểu Tứ Tử mếu máo.

Tiểu Tứ Tử vừa dứt lời, Thiên Tôn đột nhiên mở mắt, ánh mắt nhìn bé có chút quái dị, “Người cũng có thể nghe được à?”

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại nhìn Thiên Tôn —— Di? Sao lại tỉnh rồi?

Triển Chiêu có chút khó hiểu, thấy biểu tình của Thiên Tôn rất nghiêm túc, bèn hỏi, “Đây rốt cuộc là tiếng gì?”

“Đây là tiếng của vô thanh địch (cây sáo không tiếng).” Bạch Ngọc Đường nói, “Chỉ có ai bị mù lòn mới nghe được.”

Triển Chiêu mở to hai mắt nhìn hân, một đôi mắt mở thật to như đang nỗ lực chứng minh —— Mắt ta rất tốt!

Bạch Ngọc Đường có chút buồn cười, “Trong những người có thị lực bình thường, chỉ có một số rất ít người mới có thể nghe được.”

“Người có thể nghe được thì không có gì lạ.” Thiên Tôn nhìn nhìn Triển Chiêu, giống như đang lăm bầm, “Lão quỷ kia cũng có thể nghe được, nhưng vì sao...” Nói rồi hai mắt hân chuyển hướng sang Tiểu Tứ Tử,

dường như đang đánh giá nhóc con từ đầu đến chân, “Người không phải thân sinh của Công Tôn phải không?”

Câu nói của Thiên Tôn làm cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng loạt trừng mắt liếc hần.

Tiểu Tứ Tử chui vào cái gối phía sau ôm lấy Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường có chút bất mãn nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn nghiêng đầu —— Là thân sinh à?

Bạch Ngọc Đường cũng hết cách, nhìn Triển Chiêu tỏ rõ ý xin lỗi —— Thiên Tôn từ trước đến nay không hiểu những đạo lý đối nhân xử thế, có đôi khi sẽ không suy nghĩ nhiều.

Triển Chiêu cúi đầu kéo gối đầu lên nhìn Tiểu Tứ Tử, chỉ thấy bé dẫu nhỏ, bất quá cũng không khóc nhe, lúc trước tự bé nó nói mình là được Công Tôn nhận về, hẳn là sẽ không quá để ý, chỉ là khi nói đến, khó tránh có chút khổ sở.

Thiên Tôn đứng lên, đi tới, giơ tay giật gối đầu ra, kéo Tiểu Tứ Tử qua, “Cho ta xem cặp mắt của người.”

Tiểu Tứ Tử mở to cặp mắt tròn xoe, giống như một chú chó nhỏ nhìn chăm chăm Thiên Tôn, không rõ chuyện gì xảy ra.

Thiên Tôn nhìn Tiểu Tứ Tử một hồi, nhú mày, giao bé cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử mà mờ mịt không hiểu ra sao, Thiên Tôn đột nhiên tiến tới, có chút thâm trầm nói với Tiểu Tứ Tử, “Sau này dù có nghe được thanh âm thế này, thì giả vờ không nghe được, hiểu không?”

Tiểu Tứ Tử chui chui vào lòng Triển Chiêu —— Biểu tình của Tôn Tôn thật đáng sợ!

Triển Chiêu thấy Thiên Tôn nghiêm túc như vậy, tuy hiểu kỳ, nhưng cũng hiểu được hẳn là vì muốn tốt cho Tiểu Tứ Tử, bất quá mình có thể nghe được, Tiểu Tứ Tử cũng có thể nghe được, điều này có gì kỳ lạ chứ? Tại sao lại bắt Tiểu Tứ Tử giả vờ không nghe?

“Tiểu Tứ Tử.”

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại, Bạch Ngọc Đường đang gọi bé.

“Nhớ chưa?” Bạch Ngọc Đường vờ tay qua, nhẹ nhàng vỗ đầu Tiểu Tứ Tử, ngữ khí rất ôn hòa, “Không được nói cho bất luận kẻ nào, nếu không sẽ hại phụ thân người.”

Tiểu Tứ Tử giật mình, vội vàng gật đầu —— Nghe được tiếng động kỳ quái sẽ hại đến phụ thân sao?

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, an nguy của Công Tôn là điều Tiểu Tứ Tử coi trọng nhất không thể nghi ngờ, nhưng cách nói này của Bạch Ngọc Đường, chỉ là để lừa Tiểu Tứ Tử, hay là nghiêm túc?

Bạch Ngọc Đường giơ tay sờ sờ mũi, nhìn Triển Chiêu —— Tìm thời cơ thuận tiện nói với người.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường vén rèm lên, đi xuống xe ngựa.

Triển Chiêu giao Tiểu Tứ Tử cho Thiên Tôn, cũng xuống xe.

Tiểu Tứ Tử ngồi bên cạnh Thiên Tôn, thật cẩn thận liếc liếc nhìn hần, dường như có chút sợ hãi.

Thiên Tôn bật cười, bảo bé nằm xuống ngủ rồi đắp chăn cho bé, thuận tiện còn bán đứng Bạch Ngọc Đường bằng cách kể một vài chuyện lúc hần còn bé cho Tiểu Tứ Tử nghe, chọc cho Tiểu Tứ Tử cười khanh khách. Dù sao cũng còn nhỏ, buồn ngủ thì sẽ ngủ rất nhanh.

Thấy Tiểu Tứ Tử đang ôm cánh tay mình tiếp tục say sưa ngủ, Thiên Tôn cau mày lại —— Không lẽ thật sự trùng hợp như thế sao? Bất quá nếu xem kỹ tướng mạo của Tiểu Tứ Tử, cũng không khác bao nhiêu, chẳng lẽ thực sự là loại huyết thống đó? Vậy đúng là họa phúc khôn lường rồi.

Triển Chiêu xuống xe ngựa, thấy Bạch Ngọc Đường đi ra doanh trướng, đi tới bên rìa tuyết địa, ngẩng mặt nhìn... xa xa, có vài con dơi bay qua.

“Lạnh thế này còn có dơi?” Triển Chiêu đi đến đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường.

“Loài dơi bị mạnh địch điều khiển.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói, “Đại khái là Tần Lê Thanh đến tìm người.”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường nhìn ra vùng tuyết xa xăm, bèn hỏi, “Tại sao ta có thể nghe được thì Thiên Tôn thấy bình thường, nhưng Tiểu Tứ Tử nghe được, người lại kinh ngạc như thế?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút rồi đáp, “Kỳ thực chuyện này nói ra rất dài, ta cũng không quá rõ ràng, hình như có liên quan tới huyết thống. Lần sau người gặp Ân Hầu thì hỏi hắn một chút, hắn sẽ nói rõ hơn.”

“Huyết thống?” Triển Chiêu khó hiểu.

“Ân Hầu không phải người Hán, người biết không?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu gật đầu, “Ừ.” Cái này cũng không phải bí mật gì, hơn nữa với tướng mạo của Ân Hầu, liếc mắt là có thể thấy không giống những người Hán bình thường rồi.

“Theo ta được biết Ân Hầu thế nhưng rất có địa vị.” Bạch Ngọc Đường cười, “Người đã cách hai đời, kẻ khác muốn nhìn cũng không nhìn ra, nhưng Tiểu Tứ Tử còn quá nhỏ, hơn nữa nhóc không giống người, không có năng lực tự bảo vệ mình.”

“Ý người là, Tiểu Tứ Tử cũng không phải người Hán?” Triển Chiêu nhớ lại, Tiểu Tứ Tử là Công Tôn nhật được lúc đi về phía tây, là ngoại tộc cũng không có gì ngạc nhiên.

“Không lẽ Tiểu Tứ Tử và ta là thân thích?” Triển Chiêu vui đùa hỏi một câu.

“Tốt nhất là không.” Bạch Ngọc Đường cũng lắc đầu, “Nếu không thì phiền to rồi.”

Triển Chiêu nhăn mặt nhíu mày, đối với câu nói không đầu không đuôi này rất là đau đầu, hắn đã vài ngày ngủ không ngon, lại không thể hỏi Công Tôn, lỡ như khiến cho y sợ hãi thì sao? Ngoại công chừng nào mới tới hả! Hay để sáng mai hỏi Thiên Tôn xem, hy vọng người kể tỉ mỉ một chút.

Đang suy nghĩ, chợt thấy trên vùng tuyết xa xa, có một người một ngựa đi tới.

Triển Chiêu ngẩng đầu lên nhìn, đó là một con ngựa đồ sộ, thoát nhìn không có gì đặc biệt, chỉ là thể trạng khá cường tráng. Bên trên có một người đang ngồi, mặc một thân áo lông chồn trắng, chiếc áo choàng lông chồn có mũ che hầu như che kín cả người hắn, quá xa, thấy không rõ tướng mạo cho lắm. Trong tay hắn cầm một cây trúc địch dài như chiếc đũa, đang vừa thổi, vừa tiến lên phía trước.

Ở phía trước cách hắn không xa, luôn luôn có vài con dơi bay bay... dường như đang chỉ đường cho hắn.

Triển Chiêu hơi nhướng mày, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hắn chính là Tần Lê Thanh?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Tần Lê Thanh gọi là mạnh hiệp, tuy hai mắt mù lòa nhưng công phu rất cao, hơn nữa nghe nói người này vô cùng thông tuệ, bề ngoài cũng đẹp.

Triển Chiêu từ trước tới nay thích kết giao bằng hữu, nghe nói quan hệ giữa hắn và Bạch Ngọc Đường cũng không tồi, có thể thêm nhiều bằng hữu đương nhiên là chuyện tốt. bắt quá đang nửa đêm, dù cho hắn biết Tiết Bạch Cầm gặp chuyện không may, một mình đi ra tìm... vậy cũng có chút gượng ép lại có chút cật lực.

Trâu Lương phụ trách gác đêm thấy có người đến, lại thấy được Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, bèn đi tới hỏi, “Có quen không?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Nhị trang chủ của Bạch Quỷ sơn trang, có thể là đến tìm Tiết Bạch Cầm.”

“Quân doanh không thích hợp cho những người không liên quan dừng chân.” Trâu Lương vẫn mặt không biểu tình như cũ, “Nếu như không quá quen thuộc thì sẽ mời đi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, ý bảo hắn minh bạch.

Trâu Lương xoay người đi, ra hiệu cho những binh sĩ đang đề phòng, các binh sĩ thu hồi binh khí, án binh bất động.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Có cần đến dẫn đường cho hần không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, trở về xe ngựa.

“Người không tới hàn huyên vài câu à?” Triển Chiêu cũng trở lại trong xe.

“Lúc này không phải thời gian để hàn huyên, là thời gian để ngủ.” Bạch Ngọc Đường trả lời rất ung dung, dường như không hề quan tâm. Người bình thường có thể sẽ nghĩ Bạch Ngọc Đường không biết cách đối nhân xử thế, nhưng Triển Chiêu đã quen rồi, biết hần từ trước tới nay đều rất lãnh đạm với người khác.

...

Chưa bao lâu, chợt nghe bên ngoài có tiếng người nói chuyện với nhau, là một binh sĩ đang đối thoại với Tần Lê Thanh.

Tần Lê Thanh hỏi có thấy một cô nương và một lão giả hay không, binh sĩ trả lời hần, nói lão giả bị thương, cô nương vẫn ổn, bắt quá phỏng chừng đang ngủ.

Tần Lê Thanh hỏi thăm sơ lược tình huống lúc đó một chút, rồi nói sáng sớm sẽ phái người tới đón hai người bọn họ, nói một câu tạ ơn rồi rời đi.

Triển Chiêu vén rèm cửa sổ nhìn thấy rất rõ, tuy sắc trời hơi tối, nhưng cách nhau rất gần, có thể thấy rõ bộ dạng của Tần Lê Thanh... tướng mạo tư văn nho nhã, rất tuấn tú, then chốt là căn bản không nhìn ra được cặp mắt hần bị mù, cử chỉ thần thái hầu như không khác gì người thường, chỉ có quan sát thật tỉ mỉ, mới có thể phát hiện thỉnh thoảng đường nhìn của hần rất không tập trung.

Chờ người đi, Triển Chiêu nhìn sang Bạch Ngọc Đường, luôn cảm thấy Bạch Ngọc Đường dường như có ý định tránh né Tần Lê Thanh... lẽ nào quan hệ cũng không quá tốt?

“Miêu nhi.”

“Hả?” Triển Chiêu hiếu kỳ nhích qua, Bạch Ngọc Đường giơ tay kéo chăn lên đắp cho hần, “Người nghỉ ngơi một lúc đi, đừng hóng hớt nữa.”

Triển Chiêu ấn lại khoe miệng đang giật giật, nằm xuống, đắp chăn lên làm bầm một câu, “Chuột chết.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, mở mắt, đối diện là đôi mắt của Triển Chiêu, mắt đối mắt.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Cái gì?”

“Chuột chết.” Triển Chiêu đắc ý, “Người không phải Cẩm Mao Thử sao? Chuột!”

Bạch Ngọc Đường nhìn hần một lúc lâu, thốt lên, “Mèo!”

Triển Chiêu bật cười, “Mèo có thể bắt chuột!”

Bạch Ngọc Đường lại nhìn hần một hồi, đột nhiên giơ tay qua đưa cho hần, “Người bắt nè.”

Triển Chiêu không nói gì, bĩu môi bổ sung một câu, “Còn có thể ăn chuột!”

Bạch Ngọc Đường lại nhìn hần một hồi, dứt khoát nhào người lên trước một chút, “Người ăn nè.”

Mí mắt Triển Chiêu khẽ giật, giơ tay nắm cổ tay hần, “Ta ăn cơm tối no rồi, bây giờ buồn ngủ!”

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười nửa miệng, “Có một loại chuột chuyên ăn mèo, người có từng nghe đến chưa?”

Triển Chiêu nheo mắt lại, “Chưa... A!”

Triển Chiêu cả kinh, Bạch Ngọc Đường nắm cổ tay hần cần một cái.

“Ôi.” Triển Chiêu rút cánh tay về, trên cổ tay có thêm một dấu răng, không thể tin mà nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người làm gì đó?”

“Chính người nói người chưa từng thấy.” Bạch Ngọc Đường thờ ơ kéo chăn, nằm thẳng lại, “Cho người mở mang kiến thức... A.”

Còn chưa dứt lời, Triển Chiêu đã cần vào cổ tay hần.

Răng của Triển Chiêu rất nhọn, đạt đến trình độ “răng nhọn miệng sắc”, cái cắn này còn rất cố sức.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn cánh tay mình, bất đắc dĩ nhìn Triển Chiêu, “Không phải người ăn no rồi sao?”

Triển Chiêu lau lau miệng, xoa dầu răng trên cánh tay, “Lượng cơm của tại hạ hơi nhiều, đại hiệp biết mà!”

Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt kéo cổ áo xuống một chút lộ ra một đoạn cằm cổ, “Bắt đầu ăn từ nơi này đi.”

Triển Chiêu nghiêng đến nửa cả răng, “Người tưởng ta không dám hả!” Nói xong rút cuộc cũng nổi lên tâm tư vui đùa, nhào tới cúi đầu định cắn.

Vừa vặn lúc này màn xe bị xốc lên, Triệu Phổ lộ đầu vào, “Công Tôn gặp ác mộng nói nhớ Tiểu Tứ Tử...”

Triệu Phổ nói được phân nửa liền sững sờ tại chỗ, trở mắt nhìn tình cảnh trong xe ngựa.

Triển Chiêu đang áp trên người Bạch Ngọc Đường, một tay còn đang kéo mở vạt áo của hắn.

...

Mà bên kia, Thiên Tôn và Tiểu Tứ Tử đều chóng cảm chóng má, mở to hai mắt nhìn.

“Khụ khụ.” Triệu Phổ ho khan một tiếng, tóm lấy Tiểu Tứ Tử ôm đi, “Chết thật, trong xe ngựa có người lớn trẻ con mà còn hăng hái như vậy.”

Tiểu Tứ Tử còn ừ ừ ừ giây dựa, nói muốn xem Miêu Miêu ăn con chuột.

Triển Chiêu vội vàng lui lại giải thích, “Không phải như vậy! Ta chỉ mới cắn một cái!”

...

Triệu Phổ lắc đầu, “Khẩu vị còn nặng như thế, không cần hôn mà dùng tới cắn luôn rồi!”

Không ít binh sĩ gác đêm đều hiếu kỳ —— Cắn cái gì?

Triển Chiêu quay đầu lại tròng Bạch Ngọc Đường, “Đều tại người, gia đây trong sạch đó!”

Bạch Ngọc Đường buồn cười, đắp chăn ngăn nắp, “Người đã cắn thêm một cái rồi, ngủ trước đây, rảnh rồi sẽ đòi lại.”

Triển Chiêu cũng nằm xuống, “Nhưng ta chưa cắn được!”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười nhắm mắt, “Thức ăn dọn lên rồi thì không trả lại được đâu, cháo mức tiền trao!”

Triển Chiêu đắp chăn, luôn cảm thấy mình rất thiệt thòi, vừa nãy lẽ ra nên cắn một cái thì tốt rồi, có thể áp chế nhuệ khí của con chuột kia!

Hai người mặt đối mặt nằm một hồi rồi chìm vào giấc ngủ.

Thiên Tôn chóng cảm ở một bên đỏ mắt nhìn, tâm nói —— Giới lắm, hoàn toàn xem như ta không tồn tại!

.

.

Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Thần hí

(Đùa giỡn buổi sớm mai)

.

Sáng sớm hôm sau, tuyết lớn dĩ nhiên tích tụ rất cao, Âu Dương Thiếu Chinh dậy rất sớm, dẫn dắt năm trăm binh sĩ cầm xẻng dọn tuyết, để xe ngựa có thể thuận lợi tiến lên phía trước.

Bất quá vừa xúc đi không xa, phía trước đã có đại đội nhân mã tới, giúp đỡ đào một con đường thật rộng.

Những người đó mặc trang phục thống nhất màu xám, công cụ xúc tuyết trong tay khá đặc biệt, dường như rất tiện tay.

Chờ sau khi khai thông tới con đường mà bọn Âu Dương Thiếu Chinh đã dọn, một người một ngựa lập tức đi tới, trên ngựa là một nam tử mặc áo lông chồn đen.

Người này khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo không tồi, địa phương tương đối đặc biệt hẳn là vị trí dưới mắt, nơi đó có một vết sẹo ngang, khiến cho cả gương mặt vốn bình thường có thêm một tia tà khí, nhưng lại càng thêm đẹp mắt.

Trên tay người nọ đeo một chiếc nhẫn ngọc ban chỉ to màu trắng, không nắm dây cương, chậm rãi đi đến, dường như đang suy tư.

Âu Dương từ xa nhìn thấy, phía sau người nọ còn có một người, chính là Tần Lê Thanh hơn nửa đêm hôm qua đến tìm Tiết Bạch Cầm, hẳn cơ bản cũng đoán được người trên ngựa là ai.

“Đại ca!”

Tiết Bạch Cầm sáng sớm thức dậy nghe được bên ngoài có động tĩnh, từ xa thấy người, lập tức chạy tới.

Người trên ngựa, chính là trang chủ Bạch Quỷ sơn trang, Tiết Bạch Quỷ.

Kỳ thực Tiết Bạch Quỷ nguyên danh cũng không gọi Tiết Bạch Quỷ, mà gọi là Tiết Bạch Quý, nhưng nghe nói người này tính tình u ám, đặc biệt đổi tên thành Bạch Quỷ, khiến cả môn phái sơn trang bao quát chính bản thân hẳn, đều tăng thêm vài phần thần bí.

Triển Chiêu tự nhiên cũng nhìn thấy, hẳn vừa mới thức dậy, tối hôm qua không ngờ lại ngủ rất thơm rất ngọt ngào, đắp cùng một cái chăn với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường không hổ là quý công tử, buổi tối ngủ rất ngoan không hề nhúc nhích một li một tí nào, thật là nhã nhặn...

Triển Chiêu chắc chắn lắc đầu, Bạch Ngọc Đường sau khi ngủ dậy thì bạch y chẳng hề có một nếp nhăn nào, còn nặng nề đòi đổi cái mới, thật là chăm chút.

Đi ra khỏi động gân cốt, liền thấy được tràng diện Tiết Bạch Quỷ đại giá quang lâm, Triển Chiêu sờ sờ mũi — Khí thế thật lớn.

“Miêu Miêu sớm, Bạch Bạch sớm, Tôn Tôn sớm...”

Triển Chiêu đang rửa mặt thì nghe được tiếng thăm hỏi ân cần truyền đến từ phía sau, sáng sớm liền thấy tâm tình thật tốt! Trở tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử đã được Công Tôn quán thành một quả cầu lông xù đang đi tới, lấy nước nóng giặt khăn rồi lau mặt cho bé.

“U...”

Triển Chiêu đang giúp Tiểu Tứ Tử rửa mặt, chợt nghe bên cạnh có một tiếng nói âm thầm truyền đến, “Oa nhi này thật đáng yêu, cho ta chộp về Dạ Xoa cung nuôi đi!”

Triển Chiêu quay sang, liền thấy Long Miếu Miếu cũng đã thức dậy, hai mắt tỏa sáng lấp lánh nhìn chăm chăm Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử tối hôm qua bị nàng xoa bóp tới sợ hãi, vội ôm lấy cánh tay Triển Chiêu.

Long Miếu Miếu giơ tay tới muốn bế bé, Triển Chiêu phát tay ngăn lại, “Người còn chưa chịu về cung, cứ ở đây quấy rối mãi được à?”

Long Miếu Miếu nheo mắt lại, “Người đưa nó cho ta, ta về ngay!”

Tiểu Tứ Tử ôm Triển Chiêu, hơi sợ hãi mà nhìn Long Miếu Miếu, không thích tỷ tỷ này, nhéo tới nhéo lui rất đau.

Triển Chiêu nhú mày vừa định nói, Long Miểu Miểu chợt nghe sau lưng có người hỏi nàng, “Người không cảm giác được sát khí sao?”

Long Miểu Miểu quay đầu lại, liền thấy Bạch Ngọc Đường đứng ở phía sau.

“Sát khí gì?” Long Miểu Miểu chớp chớp mắt, thuận tiện đảo mắt liếc sang thùng xe, Thiên Tôn hình như còn chưa thức dậy.

“Ta đi liền, cho ta mang về nuôi đi!” Long Miểu Miểu nói rồi giơ tay muốn bắt Tiểu Tứ Tử, chỉ là nàng còn chưa kịp đụng vào, Triển Chiêu đã ôm Tiểu Tứ Tử xoay người tránh khỏi.

Long Miểu Miểu đột nhiên ngẩng đầu, liền thấy phía sau Triển Chiêu không xa, Triệu Phổ chấp tay sau lưng đứng đó, hai mắt nhìn nàng chăm chăm.

Long Miểu Miểu có một con mắt là màu đỏ, nhìn qua, Triệu Phổ có một con mắt là màu xám, lặng lẽ đứng đó nhìn lại, trên mặt hoàn toàn nhìn không ra biểu tình, nhưng trong mắt dường như có gì đó, nàng nhìn thấy mà trong lòng sợ hãi.

Long Miểu Miểu nhích nhích tới gần Triển Chiêu, “Đó là ai a?”

Triển Chiêu rất bội phục mà nhìn nàng, “Cha người không cho người rời cung là có nguyên nhân, người ít đem chuyện thị phi về cho ông ấy, đây là một đứa bé chứ không phải là con mèo con chó, thích thì đòi?”

Long Miểu Miểu dẩu mồm, “Mèo yêu!”

Triển Chiêu nhướng mi nhìn nàng, “Người lại tác quái thử xem.”

Long Miểu Miểu cả kinh, lui tới bên kia, nhưng thật ra đã thu liễm không ít, lại quay đầu, Triệu Phổ đã xoay người rời đi.

Công Tôn cầm một cái bánh bao đậu chậm rì rì đi tới, bẻ lấy Tiểu Tứ Tử đút bánh bao vào miệng bé, ôm đi.

Long Miểu Miểu mếu máo, quay về trong xe cầm một bao hành lý đi ra, nói với Triển Chiêu, “Ta đi.”

Triển Chiêu nhìn nhìn bao hành lý của nàng, “Đi thì đi, để đồ lại.”

“Oa... muốn cướp à?” Long Miểu Miểu kinh ngạc nhảy dựng, “Người không phải quan sai sao?”

Triển Chiêu nhướng mi nhìn nàng.

Long Miểu Miểu bất đắc dĩ, đặt bao xuống, roạt một tiếng... bên trong là một đồng túi tiền to nhỏ đủ kích cỡ.

“Ai nha!” Có tiểu tư nhìn thấy, vội chạy tới lấy lại... Thì ra sáng sớm nay, ngoại trừ các binh sĩ, hơn trăm gia đình tiểu tư đi theo cùng với những nha dịch của Khai Phong phủ, phát hiện túi tiền mình bị mất, còn tưởng gặp phải trộm, thì ra là bị ma tinh này trộm đi!

“Họ Triển kia, người theo người ngoài ném ta ngã dài!” Long Miểu Miểu bất mãn.

Triển Chiêu sửa sang lại vạt áo, trả lời đến lễ thẳng khí hùng, “Người mới nói đó, dám ăn cướp hả, ta là quan sai!”

...

Long Miểu Miểu dẩu miệng, đột nhiên giơ tay đẩy Bạch Ngọc Đường một cái, xoay người chạy đi. Tốc độ cực nhanh, kỳ quái thượng thừa nhưng nội lực cao thâm.

Âu Dương nhú mày — Một tiểu cô nương, có được công phu như vậy thật không đơn giản!

Bạch Ngọc Đường đang súc miệng, bị đẩy một cái mà ù ù cạc cạc, cần cái cốc mơ hồ nhìn Triển Chiêu, ý là — Người chộc nàng, tại sao lại đẩy ta?

Triển Chiêu xòe tay — Trời biết, nói xong, thuận tay cầm cái khăn Bạch Ngọc Đường vừa lau lên lau mặt, lau mặt xong lại quay sang lau lau mặt cho Bạch Ngọc Đường, rồi xoay người đi.

Bạch Ngọc Đường cầm khăn nhìn theo bóng Triển Chiêu bước đi... con mèo này càng ngày càng làm càn, nói đi cũng phải nói lại, từ bé đến giờ, còn chưa ai dám xoa mặt hắn như thế. Vừa lắc đầu, Bạch Ngọc Đường vừa vắt khăn, tiếp tục lau mặt, hoàn toàn không ngại cái khăn này là Triển Chiêu vừa lau. Nếu đổi thành người khác, Ngũ gia chằm chút đã sớm ném xuống đất rồi.

Bạch Ngọc Đường lau mặt xong, quay đầu lại, liền thấy đội ngũ của Bạch Quỷ sơn trang đã tới phía trước quân doanh.

Đội ngũ xuống ngựa.

Tiết Bạch Quỷ thấy được Tiết Bạch Cầm, trên mặt cũng không có chút hòa ái nào của một vị ca ca thấy được muội muội, mà là nghiêm mặt hỏi, “Nhị thúc người đâu?”

Nét mặt Tiết Bạch Cầm cũng trở nên không tốt, cúi đầu nhỏ giọng nói, “Bị thương, còn chưa tỉnh.”

Tiết Bạch Quỷ lạnh lùng nhìn nàng một cái, “Đã nói bao nhiêu lần là buổi tối không được đi đường, người coi như gió thổi bên tai à?!”

Tiết Bạch Cầm cúi đầu không nói lời nào, thuận tiện giơ tay túm lấy ống tay áo của Tần Lê Thanh phía sau Tiết Bạch Quỷ, ý là —— Mau cầu tình giùm cái.

Tần Lê Thanh giơ tay vỗ nhẹ lên vai Tiết Bạch Cầm, “Thôi, ngày thường nàng rất ngoan, đột nhiên có một lần, đừng trách cứ.”

Triển Chiêu lúc này đứng khá gần, sinh ra vài phần hảo cảm với Tần Lê Thanh, không phải bởi vì cái gì khác, mà là giọng nói của Tần Lê Thanh rất êm tai, thanh âm rất trong trẻo, thanh thanh thấu thấu, hơn nữa ngữ điệu rất ôn nhu. Thanh âm này kỳ thực có chút giống Bạch Ngọc Đường, nhưng Bạch Ngọc Đường so ra thì càng lạnh đậm hơn một chút...

Kỳ thực để ý lúc Bạch Ngọc Đường nói chuyện thì thấy rất vui, hắn thường ngày đều vô thanh vô tức, khi nói chuyện với người lạ thì mặt không biểu tình, giọng nói cũng rất lạnh, nói năng ngắn gọn có thể không nói thì không nói. Nhưng ở chung lâu ngày, Triển Chiêu biết Bạch Ngọc Đường không phải là một kẻ lạnh lùng, mà là lười...

Triển Chiêu phát hiện không chỉ một lần, Bạch Ngọc Đường nói chuyện nếu có thể bớt một chữ tuyệt đối sẽ không thêm một chữ, âm điệu thấp, cũng là bởi vì khi nói chuyện mà âm thanh có thể phát ra thì tuyệt đối không dùng lực, dù sao người khác đủ nghe là được. Khi có hứng thú thì sẽ nói chuyện phiếm với người khác... Nói chính xác là khi nói chuyện phiếm với mình, kỳ thực thanh âm vô cùng dễ nghe, hơn nữa ngữ khí khi nói rất bình thản, đặc biệt là khi nhẹ nhàng “Hm” một tiếng...

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu vỗ vỗ đầu... có tật xấu rồi! Vô duyên vô cớ tự nhiên nghĩ thanh âm của Bạch Ngọc Đường êm tai.

“Ha ha.”

Cử động của Triển Chiêu đưa tới một chuỗi tiếng cười, ngẩng đầu nhìn, người cười dĩ nhiên là Tần Lê Thanh.

“Các hạ xưng hô thế nào?” Tần Lê Thanh đột nhiên hỏi Triển Chiêu một câu.

Nhìn sâu vào đôi mắt hắn, Triển Chiêu có thể nhìn ra được đôi mắt này thật ra rất đẹp, nhưng lại không có thần thái. Tỉ mỉ quan sát Tần Lê Thanh, Triển Chiêu cảm thấy bất đắc dĩ —— Tần Lê Thanh thực sự là mặt mày thanh tú, vô cùng tư văn nho nhã, còn có một phần quý khí. Tướng mạo ôn hòa khi cười lộ lên lại rất dễ nhìn, đáng tiếc hai mắt nhìn không thấy, nếu không nhất định sẽ là một nhân vật rất xuất sắc... Đương nhiên, manh hiệp cũng không phải không xuất chúng, chỉ là không được hoàn mỹ a.

Triển Chiêu tiếc hận thay cho hắn, đồng thời lại nghĩ không biết có thể nhờ Công Tôn xem cho hắn hay không, nói không chừng có thể trị lành thì sao?

“Tại hạ Triển Chiêu.” Triển Chiêu chấp tay.

Trên mặt Tần Lê Thanh nổi lên một nét ngoài ý muốn, sau đó cười gật đầu, “Nga...”

Một tiếng “nga” này, có chút ản ý, Triển Chiêu nghe không ra trong đó có chút ý vị nào, nhưng đúng là nó rất khác lạ.

“Nghe danh đã lâu.” Tần Lê Thanh rất nhanh khôi phục bình thường, cười chấp tay với Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, không biết có phải hấn quá sức mẫn cảm hay không, luôn cảm thấy trong bốn chữ “nghe danh đã lâu” này, có chút tình tự đặc biệt.

“Tại hạ Tiết Bạch Quỷ.” Tiết Bạch Quỷ bước lên trước hành lễ với Triển Chiêu, “Không ngờ Triển Nam hiệp thanh danh lan xa, lại là một thanh niên tài tuấn, hạnh ngộ, gia muội tùy hứng, có điểm thất lễ, xem hãy thông cảm cho.”

Triển Chiêu đương nhiên cũng khách khí lại hấn hai câu, bắt quá lại một lần nữa hoài nghi có phải mình quá mẫn cảm hay không, luôn cảm thấy Tiết Bạch Quỷ rất tận lực ám chỉ với Tần Lê Thanh phía sau, nói mình là “thanh niên tài tuấn”.

Lúc này, có người dìu Trần Mặc ra.

Mọi người lại lần nữa cảm khái, y thuật của Công Tôn thật là khó lường, một lão đầu ngày hôm qua chỉ còn nửa cái mạng, hầu như hấp hối, sáng nay dĩ nhiên có thể đứng dậy đi.

Trần Mặc đỡ cần cổ, vết thương hấn là có chút đau đớn, đi tới gọi, “Thiếu chủ...”

Tiết Bạch Quỷ sửa thái độ khác hấn với thái độ nghiêm khắc đối với Tiết Bạch Cầm, lập tức lộ ra vẻ mặt ôn hòa tiến lên dìu ông, sau khi thăm hỏi về sức khỏe của ông, còn oán giận, “Nhị thúc, sau thúc lại cứ chịu theo nha đầu kia, nếu có chuyện thì sao bây giờ?”

Trần Mặc vội xua tay, “Không liên quan tới nhị tiểu thư a, người cũng biết, nàng vừa nghe được tin đội ngũ xuất tuần của Khai Phong đến phụ cận, thế là làm sao cũng muốn đến gặp tình nhân trong mộng của mình... ngô.”

Trần Mặc còn chưa dứt lời, Tiết Bạch Cầm vội che miệng ông lại, mặt đỏ bừng.

Mọi người thính tai đều nghe hết cả —— Thế này là sao? Cô nương này không phải vội vã chạy về Bạch Quỷ sơn trang gặp tình nhân, mà là chạy tới quân doanh gặp tình nhân? Tình nhân trong mộng của nàng là ai?

“Khụ khụ.” Tiết Bạch Cầm vội nói, “Nhị thúc khẳng định là bệnh hồ đồ rồi, mau đi về, đại ca.”

Tiết Bạch Quỷ rất bất đắc dĩ, chấp tay với Triển Chiêu, muốn cáo từ.

Triển Chiêu thì lại không để ý gì khác, bắt quá vẫn ngăn bọn họ lại, nói, “Ta muốn hỏi Trần lão bá một vấn đề.”

Tiết Bạch Quỷ gật đầu, Trần Mặc vội quay đầu lại hành lễ, “Đa tạ ân cứu mạng của vị công tử này.”

Triển Chiêu cười khoát khoát tay, hỏi, “Tối qua là ai tập kích người?”

“Ách...” Trần Mặc ngây người một lúc, sau đó xấu hổ cười cười, “Là ta vào rừng cây, bị cây quệt trúng.”

...

Nếu Trần Mặc nói ông đi vào rừng cây, bị dã thú tập kích, có lẽ mọi người sẽ nghĩ độ tin cậy cao hơn một chút, nhưng bị cành cây quệt trúng? Nói dối cũng không biết cách mà!

“Cành cây?” Khóe miệng Triển Chiêu cong lên, bật cười, “Cành cây nào làm cho người bị thương rồi tự mình bỏ chạy vậy? Còn lưu lại một chuỗi vết chân.”

Tất cả mọi người cúi đầu nhin cười, Trần Mặc xấu hổ, “Không dối gạt vị công tử này, ngày hôm qua ta mất mồ, kỳ thực chưa phát hiện được cái gì, thì đã cảm thấy cần cổ mát lạnh rồi.”

Triển Chiêu nhú mày, bắt quá cũng không tiện truy hỏi, người ta rõ ràng đã không muốn nói, chỉ đành gật đầu, “Hm.”

“Chờ một chút.”

Trần Mặc lại muốn đi, Công Tôn đuổi theo, cầm một gói thuốc trên tay nói, “Bên trong có ba phần được, được cao thì sáng tối đổi một lần, thoa trên vết thương, nửa tháng không nên đụng vào nước. Hai phần khác đều dành để uống, nhớ rõ sáng tối phải dùng, mấy ngày tới không nên luyện công, không nên hoạt động cổ nhiều, hảo hảo tĩnh dưỡng, và nhớ không nên nói lớn tiếng.”

Tiết Bạch Quỷ vội nhận thuốc rồi nói một tiếng cảm tạ.

Tiết Bạch Cầm đột nhiên kéo cánh tay Tần Lê Thanh, bước lên trước nói, “Thanh ca, vị Công Tôn tiên sinh này là thần y đó, người để hấn xem cho người một chút đi...”

Tiết Bạch Cầm còn chưa nói dứt lời, Công Tôn đã bước tới, trước tiên là vén mí mắt của Tần Lê Thanh lên nhìn, rồi lại bắt mạch cho hấn, sau đó lắc đầu, “Mù lòe bẩm sinh, không thể trị.”

Tiết Bạch Cầm lập tức buồn bã.

Tần Lê Thanh cười cười, giơ tay sờ sờ đầu Tiết Bạch Cầm, “Đã nói ta trời sinh đui mù, không thể trị rồi mà.”

Tiết Bạch Quỷ thở dài, sau khi cùng những người khác cáo biệt liền mang theo đội ngũ rời đi.

Trước khi đi, Tần Lê Thanh đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Bạch Ngọc Đường đang ở bên xe ngựa xa xa xem náo nhiệt.

Triển Chiêu thấy rõ ràng, Tần Lê Thanh căn bản không thể nào thấy được Bạch Ngọc Đường, nhưng lại rất chuẩn xác phát hiện được vị trí của hấn, đồng thời mỉm cười, gật đầu với hấn.

Thần tình của Tần Lê Thanh vô cùng ôn hòa thân mật.

Nhìn lại Bạch Ngọc Đường, vẫn không có biểu tình gì, nhưng cũng gật đầu chào lại hấn, cũng giống như ngày thường đối đãi với những bằng hữu có chút giao tình, không gần không xa, không thích không ghét, hời hợt với người khác.

Tần Lê Thanh quay đầu đi, Tiết Bạch Cầm trước khi đi còn xấu hổ nói với Triển Chiêu một tiếng tạ ơn, rồi theo đội ngũ của ca ca mình trở về sơn trang.

Triệu Phổ thấy thời gian không còn sớm, cũng hạ lệnh, “Khởi hành đi.”

Bạch Ngọc Đường xốc màn xe lên muốn hỏi Thiên Tôn buổi sáng ăn cái gì.

Nhưng sau khi màn xe được vén lên, thì phát hiện Thiên Tôn đã biến mất.

Bạch Ngọc Đường lên xe ngựa, phát hiện ở vị trí lúc này Thiên Tôn còn nằm để lại một tờ giấy, là Thiên Tôn lưu lại cho hấn, ý trong đó đại khái là —— Hấn có một số việc cần xử lý, rời khỏi một thời gian, rồi sẽ quay lại. Mặt khác, còn đặc biệt căn dặn Bạch Ngọc Đường không nên nhắc tới chuyện của Tiểu Tứ Tử với người khác.

Bạch Ngọc Đường thu tờ giấy, nhú mày.

Lúc này, Triển Chiêu đã bước vào, “Di? Thiên Tôn đâu?”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn hấn, trả lời, “Đột nhiên nói có việc.”

Triển Chiêu vốn muốn hỏi Thiên Tôn về chuyện tối qua Tiểu Tứ Tử và hấn có thể nghe được vô thanh địch, còn có cái gì về huyết thống nữa... không ngờ Thiên Tôn đã đi rồi!

“Thiếu gia.”

Lúc này, Thần Tinh Nhi cầm một hộp thức ăn tiến vào, “Điểm tâm tới.”

Bạch Ngọc Đường nhận lấy hộp thức ăn, cùng Triển Chiêu ngồi xuống dùng bữa.

Triển Chiêu cầm bánh bao và sữa đậu nành hỏi hấn, “Tần Lê Thanh thăm mền người à?”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường bị sữa đậu nành vừa rót vào miệng làm cho sặc ho khan, về mặt khi nhìn Triển Chiêu có chút phức tạp.

Triển Chiêu neho mắt lại, “Đoán trúng rồi hử?”

Bạch Ngọc Đường lau miệng, đáp lại Triển Chiêu một câu, “Kỳ thực tình nhân trong mộng của Tiết Bạch Cầm là người.”

“Khụ khụ...” Bây giờ đến phiên Triển Chiêu bị sữa đậu nành làm sặc.

Bạch Ngọc Đường ăn bánh bao, tỉnh bơ như không có việc gì xảy ra.

Triển Chiêu lau miệng, nhìn Bạch Ngọc Đường bằng khóe mắt, “Không nên đổi chủ đề.”

“Ta không có.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, đáp thật chậm rãi, “Lúc nàng nhìn người thì hai mắt tỏa sáng.”

Triển Chiêu nhai bánh bao, “Tần Lê Thanh rõ ràng có ý với người.”

Bạch Ngọc Đường buồn cười, “Làm sao người thấy được?”

“Cảm giác thôi.” Triển Chiêu tiếp tục uống sữa đậu nành.

“Cảm giác rất chuẩn.”

Câu nói này của Bạch Ngọc Đường, khiến Triển Chiêu thật sự bị sữa làm sặc, cuối cùng nhịn không được, hít một hơi làm ra tư thế muốn phun vào mặt Bạch Ngọc Đường, không ngờ Bạch Ngọc Đường đột nhiên lên tiếng, “Tần Lê Thanh quả thật thích nam nhân.”

“Phốc...” Triển Chiêu chung quy vẫn không nhịn được, may là hắt cúi đầu, không phun vào mặt Bạch Ngọc Đường, bất quá sữa vẫn văng tới nửa người của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn sữa dính trên người mình, nhú mày nhìn Triển Chiêu, “Người phun thật à...”

“Đều tại người, ai bảo người nói vậy.” Triển Chiêu giơ tay, một tay cầm vạt áo trước của Bạch Ngọc Đường vạch mở ra, một tay cầm khăn tay lau sữa trên y phục cho hắn.

Bạch Ngọc Đường lại tới một câu, “Ta nói đều là thật.”

“Xoẹt” một tiếng, Triển Chiêu run tay... vạt áo của Bạch Ngọc Đường bị xé rách một mảnh.

“Triển huynh Bạch huynh à...”

Lúc này, Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử vén rèm lên tiến vào, “Bao đại nhân nói...”

Công Tôn vừa mở miệng, đã sững sờ ngay tại cửa xe.

Triển Chiêu đang xé mở vạt áo của Bạch Ngọc Đường, xiêm y rách một mảng...

Công Tôn lập tức nhớ tới chuyện ngày hôm qua Triệu Phổ bế Tiểu Tứ Tử về rồi kể cho y nghe, nói gì mà, “Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang thân mật”. Y tối qua mơ hồ ngủ nên nghe nhầm, cho là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang đánh nhau, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy.

Công Tôn trước tiên che mắt Tiểu Tứ Tử lại, lui ra ngoài.

Triển Chiêu lại một lần nữa hàm oan không thể rửa sạch, vội vịn vào cửa sổ nói với ta, “Là sữa đậu nành văng ra! Sữa đậu nành!”

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử gạt đầu, “Đúng vậy, sữa đậu nành a, sữa đậu nành...”

Triển Chiêu cảm giận quay đầu lại, Bạch Ngọc Đường cởi áo khoác, thay một bộ mới, đem chiếc áo bị rách đưa tới trước mặt Triển Chiêu, “Miêu Nhi, đền tiền.”

...

Triển Chiêu nghe hai chữ “Miêu Nhi” đầu tiên là mí mắt giật một cái, tâm nói khi nào bắt đầu gọi “Miêu Nhi” vậy, còn rất thuận miệng. Nghe được hai chữ “đền tiền”, mí mắt bắt đầu giật giật.

Triển Chiêu dụi dụi mắt, nhìn sang Bạch Ngọc Đường, “Đền bao nhiêu a, không phải chỉ một cái áo thôi sao, chỗ ta có một bộ bạch sam, người lấy mặc đi.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mi một cái, “Vân cẩm tốt nhất, chỉ bạc thêu tay, tú nương giỏi nhất Tô Châu làm một năm, cái áo này trị giá ba vạn lượng.”

...

Triển Chiêu há to miệng... sửa đậu nành đều văng trên xe. Trong đầu liền vang đi vọng lại một câu —— Con chuột nghịch thiên, ba vạn lượng kéo miếng vải trắng quần trên người, đây không phải hãm hại người à!

“Ngại đất à?” Bạch Ngọc Đường tựa vào đệm êm nâng cằm, vẫn như cũ không có biểu tình gì mà nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu trên dưới trái phải sờ soạng quanh thân một lần, lấy ra vài trăm lượng bạc đưa cho Bạch Ngọc Đường, “Chỉ bấy nhiêu.”

“Số lẻ cũng không đủ.” Bạch Ngọc Đường đậm cười.

Triển Chiêu sờ mũi, “Bằng không người vá lại rồi mặc tiếp?”

Bạch Ngọc Đường trầm ngâm, “Vá lại đại khái cần một vạn lượng.”

Triển Chiêu hí mắt nhìn hắn, “Chuột bạch kia, người dọa ta đó hả? Một cái áo mà ba vạn lượng?”

Bạch Ngọc Đường giơ một ống tay áo tới đưa hắn, “Người giặt nhẹ một cái xem.”

Triển Chiêu thắc mắc vươn tay túm kéo một cái... đột nhiên lại “xoẹt” một tiếng, chiếc Bạch Ngọc Đường vừa thay là một chiếc áo khoác bằng lụa trắng, tay áo bị Triển Chiêu xé rách.

“Cái này năm vạn lượng.” Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Thiên tà ti dệt thành, tám vạn lượng rồi.”

Triển Chiêu há to miệng không thể khép lại được.

“Không trả nổi à?” Bạch Ngọc Đường đề nghị, “Đền bằng thịt đi?”

Triển Chiêu rớt cuộc đã ngậm miệng lại, trầm mặc một lúc lâu đột nhiên lên tiếng, “Ta đem Bằng thái sư đền cho người được không, thêm cả Bao đại nhân, mười vạn lượng, người thối lại ta hai vạn lượng.”

Mí mắt Bạch Ngọc Đường giật một cái, “Mơ tưởng.”

Sau một lúc, mọi người chợt nghe được thanh âm kỳ quái từ trong xe ngựa của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu truyền đến, xe còn lay động kịch liệt, cũng không biết là hai người đang đánh nhau hay làm gì nữa.

Chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng đối thoại, hình như là cái gì “xé rách áo” “đền thịt”... các loại.

“Thiếu gia.”

Lúc này, Nguyệt Nha Nhi chui vào, cầm trong tay vài cái bánh bao thịt, tự hỏi, cái gì “thịt với chẳng thịt”, nàng ở bên ngoài nghe không rõ, còn tưởng Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu vì bánh bao thịt nên đánh nhau.

Mà lúc này, Triển Chiêu đang cầm một chiếc áo lông trắng, vẻ mặt phiền muộn... Chuyện là lúc này Triển Chiêu lục lọi bao hành lý, lấy ra một chiếc lông, vừa cầm trong tay, Bạch Ngọc Đường liền chỉ vào, “Hai mươi vạn lượng.”

Triển Chiêu cả kinh.

Bạch Ngọc Đường nhắc nhở hắn, “Cẩn thận a Miêu Nhi, nếu không thật sự phải viết khế bán thân đó.”

Triển Chiêu thật là phiền muộn, Bạch Ngọc Đường trái một tiếng “Miêu Nhi” phải một tiếng “Miêu Nhi”, sao lại gọi thuận miệng như thế.

Nguyệt Nha Nhi vừa đặt bánh bao xuống, thấy hai cái áo rách để một bên, thắc mắc, “Di? Thiếu gia, hai cái này không phải mấy hôm trước đã ném rồi sao, rách rồi sao lại lấy ra mặc nữa?”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Nguyệt Nha Nhi, cặp mắt Triển Chiêu đã híp tít lại rồi, quay đầu hỏi Nguyệt Nha Nhi, “Hai cái áo này bao nhiêu tiền?”

“Nga, mua hồi năm năm trước, cỡ khoảng một hai trăm lượng.” Nguyệt Nha Nhi cầm áo rách, thuận tiện cầm theo chiếc áo lông trong tay Triển Chiêu, “Chiếc áo choàng lông thỏ này không phải đã rụng lông rồi sao, thiếu gia sao ngài lại mang theo y phục của hạ nhân xuất môn a.” Vừa nói, vừa quần áo thành một cục to mang đi.

Một lúc lâu, trong xe ngựa lại truyền ra thanh âm kỳ lạ, xe ngựa tiếp tục lắc lư.

Triển Chiêu nắm áo Bạch Ngọc Đường, “Chuột chết, người lừa ta! Năm vạn lượng một cái mà người cũng nói ra miệng được à.”

Bạch Ngọc Đường dè lại Triển Chiêu đang tức giận muốn cào mình, “Năm vạn lượng một cái người cũng tin, sao người ngốc thế!”

...

.

.

Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Ăn cơm không dễ

.

Đội ngũ xuất tuần trùng trùng điệp điệp rút cuộc tranh thủ trước giờ cơm trưa, đi tới Tuyết Châu phủ.

Lúc này, tuyết đọng trên đường đã tan, trời cũng trong, ánh nắng ấm áp.

Tri phủ đại nhân của Tuyết Châu phủ đã sớm dẫn đầu toàn bộ người trong nha môn chờ ngoài cổng thành, đây không phải đùa, đây là đội ngũ xuất tuần mà quan giai của một thị vệ cũng lớn hơn cả mình, Bao Chứng và Bàng Cát đều là nhất phẩm đương triều, khá thật, lão đầu đã già như vậy còn chưa được gặp vị quan nào lớn thế này. Càng miễn bàn trong đó còn có binh mã đại nguyên soái Triệu Phổ, dọa chết...

Triệu Phổ bảo binh mã trực tiếp đóng quân bên ngoài Tuyết Châu phủ, để tránh quá nhiều người vào thành quấy nhiễu dân chúng.

Bao Chứng và Bàng Cát tiến lên gặp mặt quan địa phương Tuyết Châu phủ.

Tri phủ Tuyết Châu phủ họ Vương, gọi Vương Thiên Đức, năm nay đã sáu mươi, gầy tong gầy teo chòm râu hoa râm, nhưng trông rất tư văn nho nhã.

Bao Chứng và Bàng Cát đã duyệt qua vô số quan lại, đại khái chỉ một cái liếc mắt, thì biết Vương Thiên Đức là một người thông minh lại biết chịu đựng nhẫn nhịn, đại trí giả ngu, đây là bệnh chung của quan địa phương tại những nơi trong phủ có môn phái giang hồ, quan địa phương nếu như để lộ sự sắc sảo ra ngoài thì không thể nào cùng tồn tại với người giang hồ nơi đó, nhưng quá ngu ngốc sẽ bị người đùa chơi tới chết, cho nên phải có trí tuệ nhất định và tính cách nhẫn nhịn đúng mực, mới có thể xử lý khéo léo... Vương Thiên Đức như vậy, chính là điển hình.

“Hạ quan tham kiến khâm sai đại thần...” Vương Thiên Đức vội hành lễ.

Bao Chứng khách khí nói ông không cần câu nệ, Bàng thái sư là một vị quan thường hay chung ra một khuôn mặt cười cho người khác xem, dù sao người ta cũng là địa đầu, nên khom người thân thiết nâng ông dậy, Vương Thiên Đức cả kinh đến nỗi tay chân luống cuống không biết nên buông xuống như thế nào.

Những việc vụn vặt như dàn xếp cho đội ngũ đông đúc, phân phát vật tư và kiểm tra tình hình tai nạn cơ bản đều là Âu Dương Thiếu Chính và Trâu Lương dẫn người đối phó, Bao đại nhân tương đối hứng thú về chuyện của thiên mẫu, bèn dẫn theo một đội xe ngựa nhỏ, theo Vương Thiên Đức vào thành, chuẩn bị dọn vào nha môn ở rồi tính tiếp.

Tuyết Châu Phủ này vô cùng đặc sắc, không hoành tráng hùng vĩ như Phượng Tường phủ mà lúc trước mọi người đi ngang qua, Tuyết Châu Phủ có cách bố trí kiến trúc theo lối tiểu kiều lưu thủy, còn có vài nhà giống như gia đình Giang Nam, nhưng tường trắng ngói đen không phối hợp với núi xanh nước biếc, mà là tuyết trắng băng lạnh, nhưng lại có một nét phong tình khác.

Tiểu Tứ Tử vịn cửa sổ xe ngắm nhìn cảnh tuyết bên ngoài, lẩm bẩm một câu, “Phụ thân, có giống Thiệu Hưng phủ hay không?”

Công Tôn bật cười, vỗ vỗ bụng bé, “Sao lại nhớ nhà rồi? Không phải người nói không muốn trở lại sao?”

Tiểu Tứ Tử mếu mếu, lẩm bẩm, “Muốn ăn món thịt hầm củ cải*.”

*(mai thái khâu nhục: không biết có phải hầm củ cải không nữa, dò tìm các thức ăn ở Thiệu Hưng nhưng không thấy =)

Triệu Phổ đến vỗ bụng ngựa của con nuôi, “Con ngoan à, một hồi bảo đầu bếp làm cho con ha!”

Tiểu Tứ Tử lặn vào lòng Triệu Phổ cọ cọ, chỉ kếm gọi “cha yêu” nữa thôi.

Công Tôn lắc đầu, Tiểu Tứ Tử hình như béo lên một chút a... là do trời lạnh mặc dày hay là do hay lặn qua lặn lại trong xe ngựa? Tại sao lặn lông lốc dễ dàng thoải mái như thế...

Bên kia, Triển Chiêu nâng má dựa nghiêng trong xe, nhìn thăm lông cừu trong xe ngựa người.

Công Tôn ngược mắt nhìn hắn, “Uy.”

Triển Chiêu sau khi Công Tôn “uy” ba lần, mới lười biếng ngẩng đầu lên.

Công Tôn hiếu kỳ tiến qua, “Người làm sao vậy?”

Triển Chiêu nhẹ nhàng “Ai” một tiếng, thần thờ.

Công Tôn vươn tay sờ sờ trán hắn, sưng sốt.

Triển Chiêu lẩm bẩm, “Làm thế nào cũng thấy uể oải, không biết bị gì nữa.”

“Nói nhảm cũng không vực dậy tinh thần được đâu!” Công Tôn không nói gì, “Người bị bệnh rồi biết không?”

Triển Chiêu càng thắc mắc, “Bị bệnh?”

Công Tôn vươn tay bắt mạch cho hắn.

Tiểu Tứ Tử cũng không náo loạn với Triệu Phổ, đã chạy tới nắm cổ tay kia của Triển Chiêu.

Bắt mạch một hồi, hai phụ tử đồng thanh, “Nhiễm lạnh rồi! Cầm mạo!”

Triển Chiêu chớp chớp mắt, trầm mặc một lát sau mới sờ cằm, “Nga... Hèn chi mũi ta hơi xót.”

Công Tôn ghen lời, Triển Chiêu công phu tốt nội lực thâm hậu, phỏng chừng đã lâu không nhiễm bệnh.

Triệu Phổ cũng thắc mắc, “Sao lại bệnh nhỉ? Tối qua bị cảm lạnh à?”

“Không lý nào.” Triển Chiêu cũng lắc đầu, “Ta không thấy lạnh a, hơn nữa ta cũng nhiều năm không sinh bệnh rồi, hm... không phải dấu hiệu tốt.”

“Nói bậy bạ gì đó.” Công Tôn vỗ vỗ hắn, “Sinh một căn bệnh nhỏ thôi mà.”

Nói rồi đưa hai viên dược hoàn không biết là loại gì cho Triển Chiêu ăn, “Ngủ một giấc là được rồi!” Vừa nói, vừa cùng Tiểu Tứ Tử phủ chắn lên người cho hắn.

“Ngủ một hồi là bao lâu?” Triển Chiêu bị đặt dưới một lớp chắn dày, mở to hai mắt nhìn Công Tôn và Tiểu Tứ Tử, “Có thể lỡ buổi cơm trưa hay không? Ta đói bụng, ta cũng muốn ăn thịt hầm...”

Triển Chiêu còn chưa dứt lời, Tiểu Tứ Tử đã kéo chắn lên một chút, trùm kín đầu hắn, lắc đầu... cật hóa!

Triệu Phổ quay đầu lại, thấy được Bạch Ngọc Đường vốn đang cười ngửa khởi động bên ngoài không biết từ bao giờ đã tới bên cửa sổ, khẽ nhú mày nhìn vào bên trong, có thể thấy được vừa rồi đã nghe chuyện Triển Chiêu bị bệnh.

Triệu Phổ thấy Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày thì bật cười —— Thì ra hẳn cũng có chuyện phiền lòng đến nỗi phải nhú mày a.

Đi một đoạn đường, đã tới nha môn Tuyết Châu phủ, xe vừa dừng lại, Triển Chiêu đã từ dưới lớp chăn dày cộm chui ra, vừa thở dốc, “Nóng chết ta rồi.”

Công Tôn thấy hẳn rất hăng hái, không còn dáng vẻ ủ ê ủ dột như ban nãy, vô thức vươn tay bắt mạch cho hẳn.

Bắt một hồi, Công Tôn mang vẻ mặt ghét bỏ nhìn Triển Chiêu.

“Công Tôn à, thuốc người cho ta uống là thuốc gì vậy? Thật hiệu nghiệm!” Triển Chiêu thần thanh khí爽, “Mùi không xót nữa!”

Công Tôn ghen lời lắc đầu, “Lãng phí một viên thuốc hay của ta, người trực tiếp trùm chặn ngủ khoảng một chung trà nhỏ là có thể khỏe rồi.”

Triển Chiêu chớp chớp mắt.

Công Tôn nghiêng răng nghiêng lợi bật từ kẽ răng ra ngoài từng chữ, “Mèo yêu!”

Mí mắt Triển Chiêu giật giật, Tiểu Tứ Tử cũng giơ tay sờ trán Triển Chiêu, vừa cảm khái, “Thật sự rất nhanh nga! A Vượng bị bệnh cũng phải một buổi chiều mới khỏi... Ai nha.”

Còn chưa dứt lời, đã bị Triển Chiêu đè lại xoa hai cái, dám lấy hẳn so với con chó nhỏ!

Triệu Phổ và Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử xuống xe trước.

Triển Chiêu mở bao hành lý thay đổi một bộ xiêm y sạch sẽ, cũng chạy xuống, chợt thấy Bạch Ngọc Đường cầm đao đứng trước cửa xe ngựa, nhìn hẳn.

Triển Chiêu tiến lên vỗ hẳn, “Buổi trưa đi đâu ăn đây?”

Bạch Ngọc Đường thở dài, vừa định mở miệng, Thần Tinh Nhi đã chạy tới, “Thiếu gia.”

Bạch Ngọc Đường thấy thứ giống như một tấm thiệp mà nàng cầm trên tay thì nhú mày, “Đó là gì?”

“Vừa nãy người của Bạch Quỷ sơn trang đưa tới, đêm nay Tiết Bạch Quỷ thiết yến tại sơn trang, muốn mời ngài và Triển đại nhân đến, nói là cảm tạ hai người đã cứu Tiết Bạch Cẩm, hy vọng ngài nhận cho.”

Bạch Ngọc Đường cầm tấm thiệp, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Đầu bếp ở Bạch Quỷ sơn trang thế nào?”

Bạch Ngọc Đường xoa mi tâm, “Nghe nói Tiết Bạch Quỷ rất chú trọng việc ăn mặc.”

Triển Chiêu giơ tay nhận tấm thiệp, “Vậy đi thôi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hẳn, “Tính tình của hẳn cổ quái, người không sợ đi gặp phiền phức à?”

Triển Chiêu lắc lắc tấm thiệp, “Nếu như là người tốt, quái một chút cũng không thành vấn đề, ăn ăn uống uống thôi. Nếu như là người xấu, vậy càng không thành vấn đề, ăn ăn uống uống thôi.” Nói xong, lắc lư tiến vào nha môn Tuyết Châu Phủ.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu, Thần Tinh Nhi che miệng hớn hở khen, “Triển đại nhân thật suất.”

Bạch Ngọc Đường thấy nàng như vậy thì có chút buồn cười, “Đại hiệp mà đi tới đâu trong đầu cũng toàn là ăn uống thì đúng là thiên cổ đệ nhất nhân rồi, người còn nghĩ hẳn suất?”

Thần Tinh Nhi nghiêm mặt, vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Thiếu gia vậy là ngài không rõ rồi, loại này gọi là khó nắm bắt đó, ngài không cảm thấy Triển đại nhân trong quá trình ăn ăn uống uống, thì đã giải quyết rất nhiều việc hay sao?”

Bạch Ngọc Đường bị một câu nói này của Thần Tinh Nhi làm cho không còn lời nào chống đỡ, cũng phải... Triển Chiêu đúng là khó nắm bắt, người nói hần không nóng nảy, nhưng tính tình hần lại rất lớn, người nói tính tình hần rất lớn, nhưng hần lại luôn cười tủm tỉm làm trò cười với người. Cả ngày dường như luôn hết ăn tới uống lại nói đùa, bất quá đúng là không buông lời một chuyện chính kinh nào cả... Con mèo này thật kỳ diệu.

Ngẩng đầu, liền thấy Triển Chiêu đứng ngay trong đại môn Tuyết Châu Phủ giờ ngón tay ngoắc hần, ý là — Mau lên đi, ta đói bụng!

Bạch Ngọc Đường bắt đầu đi theo vào.

Bao đại nhân còn đang bận rộn, mọi người cũng không đủ mặt dày đòi đi ăn, hơn nữa cũng không lý nào vừa tới quý phủ của người ta, lại không khách khí chưa nói gì đã đòi chạy đi ăn, đương nhiên phải hàn huyên đôi câu.

Sau khi Vương Thiên Đức mời mọi người đến phòng khách, thì có nha hoàn dâng trà lên.

Bao đại nhân trước tiên hỏi thăm về tình hình nạn tai, phát hiện không có gì nghiêm trọng thì tâm thần thả lỏng, bèn hỏi tiếp, “Một năm trước Tuyết Châu phủ có người báo án thiên mẫu ăn thịt người hay không?”

Bao đại nhân thình lình hỏi ra câu này, Vương Thiên Đức suýt nữa là phun hết nước trà trong miệng ra, kinh ngạc há to miệng nhìn Bao Chửng, “Ách...”

“Vương đại nhân, có vấn đề gì à?” Bàng Cát cảm thấy sắc mặt của ông khác thường, cũng có chút hiếu kỳ. Thiên mẫu ăn thịt người nếu đã bị ghi vào Long Đồ án quyển, bên ngoài lại ghi nhận là án treo, án treo, không phá cũng không có gì, tại sao lại sợ đến trắng bệch cả mặt thế kia.

“Đại nhân... Thiên mẫu không phải năm ngoái ăn thịt người.” Vương Thiên Đức buông chung trà, bình ổn tâm tình một chút, “Mà là mấy ngày hôm trước vừa mới ăn một người.”

“Cái gì?”

Câu nói này của Vương Thiên Đức, làm cho mọi người ở đây đều sửng sốt.

Triển Chiêu cũng quên cả cơn đói bụng, hiếu kỳ, “Mấy ngày hôm trước? Ăn ai?”

“Chuyện là thế này, mấy ngày trước bắt đầu hạ trận tuyết lớn đầu mùa, tuyết rơi cả đêm, sáng ngày hôm sau có tiểu phu ở trong khu rừng ngoài thành khoảng mười dặm, phát hiện một bộ thi thể máu thịt bầy hầy.”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu đi — Theo Khai Phong phủ đi tuần kỳ thực rất thú vị, đó là luôn có vài loại thi thể ghê tởm, rất lộn ruột.

“Tình huống cụ thể của thi thể đó như thế nào?” Công Tôn hỏi, “Còn giữ đó không?”

“Còn, ở trong ngõ tác phòng! Thi thể không đầu, bị găm hầu như chỉ còn lại xương cốt không thôi.”

Nghe câu này, Tiểu Tứ Tử yên lặng chui vào dưới cánh tay Triệu Phổ, Triệu Phổ nhún mày, “Có thể là do đã lang gây ra?”

“Không đâu.” Vương Thiên Đức lắc đầu chắc nịch, “Trong rừng ở Tuyết Châu phủ này ngay cả con thỏ cũng còn hiếm, lang thì vài chục năm nay chưa ai thấy qua, hơn nữa thi thể nằm trên tuyết, lúc tìm được, xung quanh chỉ có vết chân người chứ không hề có vết chân động vật.”

Mọi người nghe xong thì ngơ ngác nhìn nhau — Thật trùng hợp, tối qua ngay trong rừng bọn họ cũng mới tìm được Trần Mặc bị tập kích.

Nghĩ đến Trần Mặc, mọi người càng khó hiểu — Nếu thực sự lão đầu bị thiên mẫu tập kích, vì sao không nói? Mà thà biên ra một lời nói dối.

“Vương đại nhân, Bạch Quý sơn trang có ở tại Tuyết Châu Phủ hay không?” Bao đại nhân biết rõ còn hỏi, kỳ thực là ông muốn xem lúc Vương Thiên Đức nghe được Bạch Quý sơn trang sẽ có biểu tình gì.

Quả nhiên, Vương Thiên Đức khẽ nhún nhún mày, có chút bất đắc dĩ mà gật đầu, “Đúng vậy.”

Mọi người trong lòng hiểu rõ, Vương Thiên Đức căn bản không quản lý được Bạch Quỷ sơn trang, hơn nữa xem ra, sơn trang này cũng không chứa lại mặt mũi cho tri phủ là ông, nếu không ông sẽ không vừa mới nghe tên mà đã lắc đầu.

“Vương đại nhân, không biết có thể kể lại một chút tình huống về Bạch Quỷ sơn trang hay không?” Bàn Cát cười hỏi, “Nghe nói năm xưa người báo án là Tần Lê Thanh.”

“Ai...” Vương Thiên Đức thở dài thườn thượt, “Các vị đại nhân không biết, Bạch Quỷ sơn trang này thật sự rất phiền phức.”

Bao Chứng có chút ngoài ý muốn, Vương Thiên Đức vừa nhìn thì thấy là một người có chừng có mực, nếu không phải bức cho ông nóng nảy, phỏng chừng sẽ không oán giận với mình ngay ngày đầu gặp mặt.

“Đại nhân tốt xấu cũng là tri phủ.” Bàn thái sư cười hỏi, “Môn phái giang hồ nào muốn đặt chân nơi này, dù sao cũng phải kính ngại vài phần mới đúng chứ?”

Vương Thiên Đức cười khổ lắc đầu, “Không đối gặt thái sư, Bạch Quỷ sơn trang này quy mô khổng lồ, chỉ riêng môn hạ biết võ công cũng có gần nghìn người, nha môn này của ta chỉ có vài người. Tiết Bạch Quỷ thường ngày xuất quỷ nhập thần chưa bao giờ lộ diện, chuyện này chưa tính. Tần Lê Thanh thần long kiến thủ bất kiến vĩ, hơn nữa hẩn tư văn nho nhã, coi như dễ ở chung. Đáng tiếc diêm vương dễ chịu nhưng tiểu quỷ khó đối phó, những đương gia khác thì người này so với người kia càng kiêu ngạo. Bọn hẩn bề ngoài thì bày ra vẻ võ lâm chính phái, ít nhất không xuống núi vào nhà cướp của. Nhưng trong âm thầm, làm không ít những chuyện buôn bán mà quan phủ cấm, vợ vệt của cải hung ác tàn nhẫn.”

“Có chuyện này nữa à?” Bao Chứng giật mình, “Bọn hẩn làm gì mà vợ vệt của cải?”

Vương Thiên Đức nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, ra hiệu cho một nha dịch, bảo hẩn đóng cửa.

Nha dịch đóng cửa.

Vương Thiên Đức đứng lên, đến bên một ngăn tủ, lấy ra một vật giao cho Bao Chứng, “Đại nhân, thứ này ta đã cất giấu rất lâu, cứ tưởng đến khi ta từ nhiệm cũng sẽ không lấy ra nữa, không ngờ ngài đã tới, xem ra đã đến lúc.”

Bao Chứng vươn tay tiếp nhận thứ từ tay Vương Thiên Đức đưa qua, đó là một cái hộp.

Bao Chứng mở hộp, bên trong không phải mật hàm cũng không phải vàng bạc châu báu, mà là một vật có dạng đặc màu đen, khá giống với khối mực lại khá giống với keo dán, liền nhìn sang Bàn Cát.

Bàn Cát nhíu mày, dường như nghĩ tới gì đó, vuốt chòm râu trên cằm nhăn mặt trầm mặc không nói.

“Đó là gì?” Triệu Phổ hiếu kỳ, “Đen thui thui lui.”

Công Tôn vươn tay đón lấy, đưa đến trước chóp mũi ngửi ngửi, nhíu mày, “Là vong ưu tán (thuốc phiện cổ đại)?”

Vương Thiên Đức khẽ nhướng mi, khen ngợi mà gật đầu nhìn Công Tôn, “Vị tiên sinh này là lang trung phải không?”

Bao Chứng giới thiệu, “Sư gia của Khai Phong phủ Công Tôn Sách, là thần y.”

“Nga...” Vương Thiên Đức vội vàng nói, “Thất kính.”

“Vong ưu tán...” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Hình như ta từng nghe qua, là châm khói hút đúng không? Sau khi dùng sẽ có cảm giác như cười mây đáp gió, quên hết ưu phiền nên mới được gọi như thế, nhưng dùng lâu ngày sẽ nghiện, một ngày không dùng thì khó chịu như trăm ngàn con sâu quẩn lầy người.”

“Nga...” Triệu Phổ rốt cuộc hiểu ra, “Chính là cái loại khói mà lũ mọi rợ cầm cây gỗ dài hút đó hả?”

Âu Dương Thiếu Chinh gật đầu, “Gần giống, có điều hình như thứ này lợi hại hơn chút.”

Công Tôn gật đầu, “Thứ này là từ quả của hoa mã nang (tên ngày xưa của hoa anh túc), từ trong mã nang làm ra. Dùng một lượng nhỏ có thể trị đau nhức, vài người hành y thường dùng, giá cả sang quý. Nhưng

nếu như hút vào, sẽ dễ thành nghiện, dần dà sẽ thấy tứ chi vô lực tinh thần chán chường, nhưng ngày càng dùng một lượng lớn hơn trước, một khi bị nghiện, người chẳng khác nào bỏ đi, chờ cửa nát nhà tan thôi.”

Bao Chứng cũng gật đầu, “Thứ này thật nguy hại, là vật cấm, Bạch Quỷ sơn trang không lẽ đang buôn bán thứ thương thiên hại lý này?”

Vương Thiên Đức gật đầu, “Đám đương gia của Bạch Quỷ sơn trang, vụng trộm buôn bán thứ này, bọn hần hàng năm sẽ ra ngoài vài chuyến, bề ngoài là buôn bán dược liệu, trên thực tế là đến phía nam mua rất nhiều vong ưu tán trở về, lại phát tán bán ra khắp nơi. Ở đây núi cao hoàng đế xa hơn nữa bốn phương thông suốt, thương nhân lui tới cũng nhiều, bọn hần công phu giỏi lại kín đáo, ta không nắm được nhược điểm của bọn hần. Nhưng Tuyết Châu Phủ hàng năm bởi thứ vong ưu tán này đã có nhiều người nhà tan cửa nát... đi về phía bắc một chút thì càng thảm hơn, thậm chí bán tới Liêu quốc, dân vùng biên giới bị hại thảm nhất.”

“Nực cười, hành vi như vậy tại sao không báo lên trên?” Bao Chứng bất mãn.

“Ta không có chứng cứ đại nhân à, cũng không có bản lĩnh đó.” Vương Thiên Đức lắc đầu, đóng nắp hộp lại, “Hộp thuốc này, là một người bạn tốt của ta đưa, hần nói tam đương gia của Bạch Quỷ sơn trang ngầm làm chuyện xằng bậy, buôn bán vong ưu tán này là kiếm lời nứt đổ đổ vách.”

“Vị bằng hữu ấy của ngươi đâu?” Bao Chứng hỏi, “Bản phủ muốn hỏi tỉ mỉ.

Vương Thiên Đức cười khở, “Sau khi đưa cho ta hộp thuốc này, hần đã treo cổ tự sát.”

“Tại sao?” Công Tôn thắc mắc.

“Ta cũng muốn biết tại sao.” Vương Thiên Đức lắc đầu, “Ta chỉ biết là sáng ngày hôm sau khi ta tỉnh lại, bên gối đặt một dải lụa trắng, trong nha môn không ai biết dải lụa trắng này từ đâu mà tới.”

Triển Chiêu khẽ nhíu mày, “Bằng hữu ông bởi vì tiết lộ chuyện vong ưu tán, cho nên bị diệt khẩu, lụa trắng là đưa cho ông để cảnh cáo, cách làm điển hình của người giang hồ.”

Vương Thiên Đức gật đầu, “Tri phủ ta đây xách theo cái đuôi thành thành thật thật không dám làm gì, chỉ chờ ngày từ nhiệm về làm ruộng, không ngờ nhờ một trận tuyết lớn, khâm sai đại thần tới, ta vốn cũng không muốn nói, nhưng hỏi tới Bạch Quỷ sơn trang, ta luôn nghĩ bằng hữu của ta không thể bị chết oan uổng như thế.”

Bao Chứng gật đầu.

Triển Chiêu hiểu kỳ hỏi một câu, “Vương đại nhân, vì sao ngài luôn nói tam đương gia của Bạch Quỷ sơn trang bán vong ưu tán? Sao không nói hần bị Tiết Bạch Quỷ hay Tần Lê Thanh sai sử? Lê nào một nhà bọn họ, lão tam làm chuyện xấu buôn bán lời nhiều như vậy, lão đại lão nhị lại không biết?”

Vương Thiên Đức lắc đầu, “Kỳ thực trước đây không có những thứ loạn thất bát tao chương khí mù mịt này! Từ ba năm trước Bạch Quỷ sơn trang đột nhiên xuất hiện một tam đương gia tài năng, mới xảy ra!”

“Tam đương gia kia tên gọi là gì?” Bạch Ngọc Đường dường như chưa từng nghe qua một người như thế, có chút hiểu kỳ.

“Họ Phan, cụ thể tên gọi là gì ta cũng không biết, tất cả mọi người gọi hần là tam đương gia, hoặc là Phan lão tam.” Vương Thiên Đức nói, “Người này không đơn giản a, nguyên bản Bạch Quỷ Sơn trang, Tiết Bạch Quỷ và Tần Lê Thanh cũng là dạng người không biết buôn bán, cho nên uy quy mô lớn nhưng cũng không giàu có như ngày hôm nay, nhưng Phan lão tam này làm người khôn khéo lại rất biết kiếm tiền. Tiết Bạch Quỷ đem chuyện buôn bán trong sơn trang giao cả cho hần quản lý, tiền vào như nước. Mặt ngoài thì làm một tài và buôn dược liệu, ngầm thì kiếm không ít tiền! Với sự lý giải của ta về Tiết Bạch Quỷ và Tần Lê Thanh nhiều năm qua, Tiết Bạch Quỷ sẽ không để ý tiền đó là trắng hay đen, mà Tần Lê Thanh lại càng không thèm để ý.”

“Như vậy a...” Triển Chiêu hiểu kỳ, “Tài năng như vậy, lại lén lút buôn bán lời không ít, vì sao không tự thành lập môn phái làm lão đại, lại muốn nấp dưới bóng Bạch Quỷ sơn trang làm kẻ đứng thứ ba, lẽ nào công phu rất kém cỏi?”

“Công phu rất tốt!” Vương Thiên Đức bật cười, “Triển đại nhân không hổ là người giang hồ, hiểu biết hơn lão đầu mục nát như ta nhiều.”

Triển Chiêu đậm đậm cười.

Bao Chứng và Bàng Cát liếc mắt nhìn nhau, thắc mắc nhìn Triển Chiêu —— Có ý gì?

Triển Chiêu không nói chuyện, Bạch Ngọc Đường bên cạnh thấp giọng nói, “Người này có dã tâm, nội bộ của Bạch Quỷ sơn trang có thể đã phân liệt, hẳn muốn có vị trí của Tiết Bạch Quỷ. Môn phái làm cho quan phủ đau đầu cơ bản đều thiếu sự quản chế, thiếu quản chế chứng tỏ người làm đương gia nói ra thì người dưới không nghe, có thể thấy dã nộ đấu nghiêm trọng.”

Vương Thiên Đức gật đầu, “Tam đương gia kia có thể giành được vị trí của Tiết Bạch Quỷ không thì không biết, nhưng nghe nói không ít người trong Bạch Quỷ sơn trang bất mãn với Tần Lê Thanh, đều nghĩ để một người mù làm nhị đương gia thì chẳng có gì dùng được, vị trí này hẳn nên là của Phan lão tam.”

“Bạch Quỷ sơn trang có bảo vật à?” Triệu Phổ thấy ù ù cạc cạc, “Không phải chỉ là một môn phái giang hồ thôi sao, cũng chẳng phải võ lâm chính tông như Thiên Sơn Thiếu Lâm, dùng cách này để giành một vị trí làm nhị đương gia?”

Vương Thiên Đức xòe tay, “Chuyện này hạ quan thật sự không rõ.”

Bạch Ngọc Đường nhìn sang Triển Chiêu —— Người thấy thế nào?

Triển Chiêu gật đầu —— Nghi hoặc của Triệu Phổ hợp lý lắm, phái Thiên Sơn người dù nội đấu cũng không đến mức độ này.

Bạch Ngọc Đường nhú mày —— Xem ra đêm nay thật sự nên đi xem sao.

Triển Chiêu lập tức nhú mày.

Bạch Ngọc Đường hiểu rõ, vừa định mở miệng, chợt nghe Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nói với Triệu Phổ, “Cửu Cửu, Tiểu Tứ Tử đói quá...”

“Ai nha!” Vương Thiên Đức vội giật bắn lên, “Xem ta già hồ đồ rồi kìa, mau đi ăn.”

Triển Chiêu hí mắt tán thán —— Vẫn là Tiểu Tứ Tử hiểu chuyện.

Vừa đứng lên định xuất môn, một nha dịch mặt mũi trắng bệch chạy vào, “Đại nhân không tốt rồi!”

Vương Thiên Đức nhú mày, “Xảy ra chuyện gì?”

“Ngoài thành lại phát hiện một thi thể, thiên mẫu lại ăn thịt người rồi!”

Vương Thiên Đức há to miệng nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng suy nghĩ một chút rồi nhìn sang Triển Chiêu.

Triển Chiêu đột nhiên xoa đầu nói với Bạch Ngọc Đường, “Bệnh cảm của ta còn chưa khỏi...”

Bạch Ngọc Đường đẩy hẳn ra ngoài —— Đi thôi, bữa cơm này ăn không được rồi.

Triển Chiêu ủ rũ đi ra ngoài, vừa oán thán —— Thiên mẫu đừng để bị ta bắt, bắt được đem hầm nhừ!

.

.

Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6 ĂN CƠM KHÔNG DỄ

“Bằng cát vỗ bả vai của Bao chững tỏ vẻ an ủi, “Ta chẳng qua là không hiểu, nơi đây núi cao đường lại xa, hẳn không thêm đến Giang Nam sông nước vui đùa, cũng không màng đến phái Thiên sơn mình chủ võ lâm, lại theo các người đến cái nơi xa xôi hẻo lánh này, người xem hẳn đến nhìn thi thể còn thấy buồn nôn nữa, đi tra án cùng phủ Khai Phong người lại còn phải tự mình chi bạc, hẳn có mưu đồ gì a ?” “

Nghe nói Thiên mẫu lại ra ăn thịt người, mọi người không thể làm gì khác hơn là đem việc ăn cơm gác lại, tra án trước đã.

Triển Chiêu bụng đói mà phải mang người ra khỏi thành, tình huống như vậy cũng thường xảy ra ở Khai Phong, chẳng qua là ở Khai Phong khi đi tra án nếu như hẳn chưa có ăn cơm thì có thể mua một cái bánh bao ở ven đường vừa đi vừa gặm, dân chúng khai phong cơ bản đều thích hẳn, hơn nữa một số a di thậm nương còn nói hẳn thật vất vả a, vừa ăn cơm còn phải vừa tra án.

Bất quá nay tình huống không giống như vậy, dù sao hẳn cũng là khâm sai đi tuần a, tất cả mọi người tại chỗ này cũng không có quen biết, ở nơi này hẳn không chỉ là Triển Chiêu, còn là quan sai từ Khai Phong phủ tới, vừa ăn vừa tra án, bị người ta nói quan sai từ Khai phong phủ tới làm việc công mà còn ăn ăn uống uống, như vậy cũng thật không tốt. Triển Chiêu mặc dù bình thường cũng không thêm tính toán, nhưng nếu không cần thiết thì vẫn phải giữ danh phận của mình, vì vậy cũng không còn cách nào khác là nhịn một lát nữa sẽ ăn một bữa thật ngon a !

Bất quá đến bên ngoài thành, phát hiện thi thể trong rừng, Triển hộ vệ cả bụng cũng không còn đói nữa, ngược lại còn có chút buồn nôn cảnh tượng này thật có chút không muốn ăn.

Triển Chiêu xông vào giang hồ cũng đã nhiều năm, ở khai phong phá án cũng không phải là ít, người chết đã thấy rất nhiều, nhưng là thi thể bị găm đến cốt nhục mơ hồ như vậy cũng chưa có thấy qua. Cổ thi thể trong rừng lúc này, không có đầu, trên thi thể bốn phía cũng đều là máu, xem ra là đã chết được một thời gian rồi. Y phục quần quanh thân thi thể cũng rách nát đến không chịu nổi, da thịt còn sót lại cũng giống như bị dao cắt qua, máu thịt mơ hồ, nhìn kĩ thì khắp người đều là dấu răng, ngay cả bạch cốt cũng đã lộ ra cả bên ngoài.

Triển Chiêu nhìn thấy trực tiếp cau mày —— có thâm thù đại hận đến thế nào mà lại bị chết thảm như vậy ? Chẳng lẽ là bị cả bầy sói ăn sao ?

Bạch Ngọc Đường vừa nhìn thì cũng cau mày, lắc đầu một cái rồi xoay người ra khỏi rừng, lòng nghĩ mình hình như có chỗ nào không ổn phải không, tự nhiên chạy đến chỗ này rước khổ cực vào thân.

Công Tôn đi tới, ngồi xổm xuống kiểm tra thi thể, Tiểu Tứ Tử ngồi ở trên vai Triệu Phổ, hai tay đặt trên đầu Triệu Phổ, đưa cổ ra tò mò nhìn, cảm khái, “Ai nha, thế nào lại thành như vậy nha.”

Triệu Phổ ngưỡng mặt lên nhìn bé, “Con không sợ sao?”

Tiểu Tứ Tử mở to đôi mắt chớp a chớp, “Không phải chỉ là người chết thôi sao, lại cũng không phải là quỷ quỷ a.”

Triệu Phổ khóe miệng rút rút —— xem ra là chỉ sợ ma quỷ chứ không có sợ người chết.

Bạch Ngọc Đường đến bên ngoài rừng cây đứng, bị mấy dấu chân bên cạnh hấp dẫn chú ý, nghiêng người dựa vào một bên thân cây, cúi đầu nhìn dấu chân người trên tuyết mà ngẩn người.

Bàng Thái Sư ở bên ngoài đám người, cùng Bao Chững đứng chờ Công Tôn khám nghiệm tử thi.

“Uy, lão Bao.” Bàng Cát khẽ đụng cánh tay Bao Chững một cái, “Khai phong phủ các người rốt cục đã cho Bạch Ngọc Đường uống loại canh gì vậy ?”

“Sao ?” Bao chững không hỏi mà nhìn hẳn. “Cái gì ?”

“Ta luôn cảm thấy buồn bực a, người nhìn một chút Bạch Ngọc Đường .” Bàng cát vừa vuốt râu vừa than thở, “Người nhìn xem một chút dáng vẻ hẳn dựa vào cây xem.”

Bao chứng cảm thấy Bàng cát có phải bị chập mạch chỗ nào hay không, bắt quá vẫn là theo tầm mắt hẩn mà nhìn sang chỉ thấy ở đầu rừng, bên cạnh một gốc cây tùng, Bạch Ngọc Đường tùy ý ôm tay dựa vào, cúi đầu nhìn chăm chăm mặt đất, tựa hồ đang ngắm người.

Bao chứng không nhìn ra manh mối gì, hỏi Bàng cát, “thế thì có vấn đề gì ?”

“Vấn đề lớn a !” Bàng cát vừa xoa xoa cái bụng mập đầy mỡ vừa than thở, “Người xem hẩn cái loại quý khí này a, giờ tay nhắc chân từ trên xuống dưới đều là cực phẩm quý công tử, cực phẩm thượng phẩm, thượng phẩm của thượng phẩm a!”

Bao chứng nghe xong khoe miệng rút rút, “Người không phải chỉ có một nhi nữ thôi, còn đã lập gia đình trở thành hoàng phi rồi, người còn muốn cái gì nữa ?”

“Biến.” Bàng cát đẩy hẩn một cái, một ngón tay chỉ Bạch Ngọc Đường nói với Bao chứng, “Người nhìn lại hẩn xem !”

Bao chứng vừa liếc nhìn một cái, Bạch Ngọc Đường một thân trắng tinh, trời lạnh sao, y phục của hẩn khoác lên đều là y phục lông chồn trắng để ý đến chuyện y phục của hẩn tất nhiên đều là Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi hai người này chuẩn bị, mỗi món hẩn khoác lên đều là thượng hạng. Bất quá cũng không lạ, Hăm không đảo rất giàu có, bản thân gia thế Bạch Ngọc Đường cũng là danh gia vọng tộc, rất có tiền a.

“ Người nói xem ! Người lại nhìn một chút đám nha dịch phủ Khai phong kia của người xem .” Bàng cát bĩu môi.

Mí mắt Bao chứng nhảy một cái, “Người của phủ Khai phong ta thì thế nào ?”

“Ai.....” Bàng Thái Sư vẻ mặt đau lòng ôm đầu mà lắc, bên khinh bỉ nói, “Phủ Khai phong của người so với Bạch Ngọc Đường hay Bạch Ngọc Đường so với phủ Khai phong của người hoàn toàn thuộc hai cảnh giới khác khác nhau, người có hiểu không hả ?”

“Không hiểu.” Bao chứng liếc mắt nhìn Bàng cát.

“Chính làmột năm bổng lộc của nha dịch phủ Khai phong người còn không đủ cho vị thiếu gia này mua một món trang phục, người không có minh bạch a ?”

Bao chứng cho Bàng cát một nụ cười mỉa mai, “ có thịt ăn thì thế nào ? người hai ngày trước không phải cũng đã ăn rượu thịt của phủ Khai Phong ta đó sao ?”

“Ta không có cười người của phủ Khai Phong người nghèo.” Bàng cát vỗ bả vai của Bao chứng tỏ vẻ an ủi, “Ta chẳng qua là không hiểu, nơi đây núi cao đường lại xa, hẩn không thềm đến Giang Nam sông nước vui đùa, cũng không màng đến phái Thiên sơn mình chủ võ lâm, lại theo các người đến cái nơi xa xôi hẻo lánh này, người xem hẩn đến nhìn thì thế còn thấy buồn nôn nữa, đi tra án cùng phủ Khai Phong người lại còn phải tự mình chi bạc, hẩn có mưu đồ gì a ?”

Bao Đại nhân nghe Bàng cát lải nhải xong, gãi gãi đầu, “Cái này sao”

“Còn nữa a,” Bàng cát ôm cánh tay tựa hồ thật là bất mãn, ‘Cũng chưa có từng thấy hẩn ở nơi khác, thế mà lại đang ở phủ Khai phong của người, lại còn mang cả Thiên Tôn tới nữa,..... đó là Thiên Tôn a, Thiên Tôn đó biết không !”

Bao chứng liếc mắt nhìn trời, “Ta nói mập mập người có biết hay không, Khai phong phủ ta có bảo bối !”

Bàng cát sững sờ, “Có cái bảo bối gì ?”

Bao chứng còn đắc ý cười một tiếng, “Khai phong phủ ta không chỉ có bảo bối, còn có cả miêu, người có sao ? Có sao hả ?”

Nói xong, Bao đại nhân ngửa mặt lên trời mà cười một tiếng, đi vào trong rừng.

Bàng cát ở phía sau tức đến giậm chân —— Hắc tử chết tiệt, có miêu mà vênh mặt cái gì a, ai mà trong phủ lại chẳng có miêu !

Lúc này, Công Tôn đã bắt đầu nghiệm thi xong, đứng dậy nói với mọi người, “Ân... là chết tối hôm qua, chết đã khoảng năm hay sáu canh giờ rồi. Người này bị chết rất thảm, giống như là bị cắn, không biết rõ là do người hay dã thú cắn bởi vì thời gian đã quá lâu, dấu chân xung quanh cũng đã bị bão tuyết che phủ cho nên không có cách nào phân biệt được rõ là người hay động vật .”

Tất cả mọi người đều cau mày ——- tà môn !

Triển Chiêu nhìn bốn phía một chút, thấy Bạch Ngọc Đường không có ở đây, liền đứng lên tìm

“Uy ‘ tìm được Bạch Ngọc Đường ở sau một thân cây, Triển Chiêu tiến đến phách bả vai hắn, “Nhìn cái gì mà nhập thần đến vậy ?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn hắn một chút, một ngón tay chỉ chỗ hắn vẫn nhìn chăm chăm này giờ trên mặt đất, ‘Có dấu chân.”

Triển Chiêu tiến tới nhìn một chút , chỉ thấy bên thân cây, có hai dấu chân hết sức rõ ràng.

“Hai cái sao ?” Triển Chiêu cảm thấy kì quái.

“Phía sau còn có nữa, nơi này vừa khéo có lá cây che đây cho nên không có bị bão tuyết che phủ, chỉ là bên này cũng có lá cây che nhưng lại không có dấu chân.”

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ đường tắt, “Có cảm giác.....”

“Là do có người đứng ở bên sau cây, hơn nữa còn đứng đây một lúc, sau đó liền rời đi.” Triển Chiêu nhìn kĩ dấu chân, “sáng sớm tuyết đã ngừng, nhưng dấu chân rời đi lại bị tuyết đắp lên, cho nên nói rõ người đó là buổi tối đến đây, đêm đã dờ đi. Hơn nữa đêm, đến nơi hoang sơn dã lĩnh đứng dưới cây làm gì ?”

“Có lẽ hắn đã thấy được quá trình Thiên mẫu ăn thịt người .” Bạch Ngọc Đường vừa nói, vừa chỉ chỉ phía sau..... phía sau cái cây kia chính là chỗ thi thể nằm, hơn nữa cây tương đối lớn, rất thích hợp ẩn nấp.”

Triển Chiêu cau mày, “Nơi này cách quân doanh chúng ta đóng hôm qua khá xa, khó trách hôm qua không nghe thấy động tĩnh gì, nhưng là hơn nửa đêm, người nào sẽ đi qua đây người đoán hôm qua Tần Lê Thanh có đến sau đó lại đi ngay, liệu hắn có phát hiện gì không ?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, không quá xác định được, “bắt qua hắn tựa hồ cũng không có lý do gì núp ở phía sau cây nhìn lên đi, hắn lại không nhìn thấy, sáng nay cũng không thấy hắn nhắc tới .”

“đừng nói sáng nay nữa.” Triển Chiêu giống như là nghĩ tới cái gì, có chút không hiểu, “ rõ ràng là Trần mực bị cắn, Công Tôn cũng nói là hắn bị cắn, nhưng hắn lại hết lần này đến lần khác không có thừa nhận, nhất quyết nói là bị cành cây đâm thương a, tại sao lại phải dấu giếm ?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái,, đúng là rất khả nghi.

Công Tôn cho người mang thi thể về nha môn, hắn cũng muốn cùng kiểm tra cả thi thể tiểu phu kia luôn.

Triệu Phổ mang Tiểu Tứ Tử cùng Công Tôn trở về, thuận tiện mang theo Tiểu Tứ Tử đang đói đi ăn cơm.

Triển Chiêu theo lệ thường mang người kiểm tra đầu mối chung quanh, lúc này hắn vẫn không thể đi, bão tuyết có thể làm mất đi không ít đầu mối, phải nhanh chóng điều tra một chút.

Mấy nha dịch ở lại cùng Triển Chiêu, phân công các hướng lật tuyết tìm kiếm, hi vọng có thể tìm được một chút đầu mối bị bỏ sót.

Công việc này cần phải tương đối tỉ mỉ và kiên nhẫn, Bạch Ngọc Đường khế cau mày,, hắn vốn muốn đi giúp một tay, nhưng là Triển Chiêu đem hắn đẩy qua một bên, bảo hắn mau tìm một chỗ nào đứng tránh bị ướt hết.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ , bèn đi theo phía sau hắn, “Hay là ngươi đi ăn cơm trước đi, không phải ngươi đang đói bụng sao ?”

Triển Chiêu xua tay, “Một hồi tuyết sẽ xóa hết manh mối thì phiền toái, nhìn.....”

Sau một chữ “nhìn” còn chưa nói hết, Triển Chiêu liền dừng bước, ngồi xổm xuống cẩn thận vén ra một tầng tuyết, nhặt lên một đồ vật,

Bạch Ngọc Đường cũng làm theo hẩn ngồi xổm xuống, nhìn đồ vật trong tay hẩn.

“Nhìn quen mắt không ?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Chỉ thấy trong tay hẩn chính là một mặt gương nhỏ, có chút giống vật tùy thân của khuê nữ, mặt gương đồng, xung quanh được khắc bằng gỗ đào, điêu khắc hoa văn tỉ mỉ, tay cầm bên dưới bằng gỗ đào, mặt gương phía sau có khắc mấy chữ —— yêu ma hiện hình.

“Đây là kính chiếu yêu sao ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu lấy ra thẻ bài gỗ đào lúc trước nhặt được, cùng với kiếm gỗ trước Long Miểu Miểu nhặt được, cùng với kính chiếu yêu này đặt gần nhau, hỏi Bạch Ngọc Đường “ Trông giống như là một bộ không ?”

Bạch Ngọc Đường nhìn một chút, đúng là vô luận là màu sắc bên kiểu dáng, chất liệu gỗ đào cùng những hoa văn mỹ nghệ bên trên đều tựa như là một bộ vậy.

“Đây là có ý gì ?” Bạch Ngọc Đường không hiểu hỏi, “Là do Thiên mẫu đó lưu lại, hay là người tới bắt yêu lưu lại, bất quá nhìn không giống như là trùng hợp”

“ Triển đại nhân . ”

Lúc này, chỉ thấy Trương long vội vã chạy đến, đối với Triển Chiêu mà ngoắc, “Chúng ta phát hiện vài thứ .”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đứng dậy, đi theo Trương long đến phía bên kia rừng cây.

“Chúng ta phát hiện một ít vết máu ở dưới tuyết, đi theo vết máu liền tìm được cái này .” Đi đến sau một mảnh bụi rậm, bên trong còn có không ít đất bị tuyết bao phủ. Đất này có màu vàng, màu sắc tương đối rõ, hơn nữa so với xung quanh khô ráo hơn, trên mặt đất thấy rõ một dấu chân máu.

Mà điều thú vị nhất là, dấu chân này cũng không có giống dấu chân người, cũng không phải dấu vó ngựa, mà là một dấu vết rõ ràng so với chân người còn muốn to hơn, dấu chân có hình hoa mai.

“Dấu móng chân sao ?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Giống như là của mãnh hổ .” mấy người nha dịch lớn tuổi ở Khai phong nói, “vết chân lang hay cẩu đều không lớn như vậy, chân báo cũng không lớn, dấu chân gấu không có hình dạng như vậy, cái này nhìn rất giống dấu chân của một con mãnh hổ.”

Triển Chiêu đứng lên, cau mày, “Núi ở Tuyết châu phủ này có cạp sao ?”

Triệu hổ liền hỏi một nha dịch Tuyết châu phủ đi theo bọn họ, nha dịch cũng mờ mịt lắc đầu, “Không có a, trong rừng cây này đến chỗ hiểm lấy đâu ra cạp .”

Triển Chiêu nhìn chằm chằm dấu chân hổ thật lâu, bảo Triệu hổ dựa vào đó sao lại ẩn kín, mang về cho Vương thiên đức tìm thợ săn hỏi một chút, nếu quả thật có hổ, không có lý nào không có ai bắt gặp.

“Nếu quả thật có hổ thì nó cũng không thể có ở chỗ này.” Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn một chút rừng cây, kết luận, “Nơi này cũng không phải rừng sâu núi thẳm, đi xuyên qua rừng cây này còn có đường lớn, cạp ở nơi này vừa không thể kiếm ăn lại càng không thể tìm được chỗ ở, không hợp lý chút nào.”

“Liệu có phải là do có người nuôi không ?” Triển Chiêu hỏi .

“Nuôi hổ cũng không phải là không có.” Bạch Ngọc Đường hình như nghĩ đến chuyện gì, khẽ cau mày.

“Thế nào ?” Triển Chiêu rất nhạy bén nhận ra được sự biến hóa nét mặt của Bạch Ngọc Đường, cười hỏi, “Nghĩ đến người quen nào có nuôi hổ a ?”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc trong chốc lát, mở miệng, “Tần Lê Thanh”

“Hẩn có nuôi hổ a ?” Triển Chiêu kinh ngạc, tâm nói Tần Lê Thanh kia trông rất văn nhã a, cũng chưa từng nghe đến hẩn có nuôi hổ.

Bạch Ngọc Đường khoát tay áo một cái, “Không phải vậy, ta biết hẩn thật ra là vì mua rượu cao hổ.”

“Rượu cao hổ ?”

“Hầm không đảo có không ít người kiếm sống trên sông nước, hàng năm đều ở trên thuyền hoặc dưới nước, rất nhiều người bị bệnh phong thấp. Thủy phu trên thuyền mỗi lần ra khơi đều mang theo chút rượu cao hổ, là thứ trị liệu phong thấp và thương phong tốt nhất. Ban đầu mua rượu cao hổ đều là thông qua một người quen, sau đó người ấy bế quan không làm nữa, trước khi rời đi liền giới thiệu cho chúng ta, nói bạch quý sơn trang có rượu cốt hổ tốt nhất, số lượng cũng nhiều, chuyện xảy ra cũng đã nhiều năm rồi, ban đầu hẳn giới thiệu Tần Lê Thanh cho Nhị ca, mọi việc mua bán đều do Nhị ca làm. Có lần Nhị ca vừa đứng dịp không có ở nhà, cho nên ta đi thay, từ đó liền biết hẳn.” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa nhìn Triển Chiêu một chút, “Ta nghe nói, có tin đồn bạch quý sơn trang trước đây đều là mua cốt hổ của thợ săn về làm cao, nhưng là mấy lần bị thợ săn dùng cốt giả để lừa, tổn thất rất nghiêm trọng. Cho nên bọn họ nuôi hổ bên trong sơn trang.”

“Thì ra như vậy a” Triển Chiêu sờ cằm suy nghĩ, “vậy nếu như là bạch quý sơn trang có nuôi hổ, nếu như không may trông chừng không cẩn thận, mãnh thú có thể chạy ra ngoài cắn người....”

“Người là cảm thấy bạch quý sơn trang là trốn tránh trách nhiệm, cho nên mới bịa ra chuyện thiên mẫu ăn thịt người, vì vậy mới để Tần Lê Thanh đi báo án sao ?” Bạch Ngọc Đường rất nhanh đã lĩnh hội được ý tứ của Triển Chiêu, “sau đó, hôm qua Trần mực thật ra cũng là bị hổ tập kích, hẳn không nói là vì muốn bảo vệ lợi ích của sơn trang phải không ?”

“Thật sự rất hợp lý a.” Triển Chiêu gật đầu một cái, “Nhưng mà Trần mực công phu không kém, giải quyết một con cọp cũng không có khó lắm..... rất khó tưởng tượng hẳn thiếu chút nữa thì bị cọp cắn chết, hơn nữa không phải Long Miếu Miếu yêu tinh đó cũng nói thấy một nữ nhân mà không hề nói là thấy con hổ sao....”

“Có lẽ là con cọp cái, đã thành tinh a.” Bạch Ngọc Đường nửa đùa nửa thật mà nói, “con hổ thành tinh mà ăn thịt người so với chuyện Thiên mẫu ăn thịt người, ta tình nguyện tin vào nửa trước.”

“Nếu quả thật là hổ ăn thịt người thì vụ án này liền thành đơn giản.” Triển Chiêu cũng thật cao hứng khi phát hiện ra đầu mối này, “So với Thiên mẫu đúng là phổ thông hơn nhiều.” vừa nói lại vừa quơ quơ kính gỗ đào trong tay, “bất quá ta luôn cảm thấy chuyện này không có đơn giản như vậy.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu —— cũng đúng.

“Ta đói chết.” Triển Chiêu tự nhiên nói một câu, thấy mọi người điều tra cũng đã không sai biệt lắm, trong rừng chỗ cần tìm cũng đã tìm qua một lần, liền vỗ tay một cái, “đi ăn cơm đi.....”

Triển Chiêu chữ “đi” còn chưa nói xong, chỉ thấy Triệu hổ chạy như điên tới, “Triển đại nhân, phía trước có mấy hộ nông trang, nghe nói có người mất tích, có thể là thi thể kia.”

Triển Chiêu nhìn trời một chút, “ vậy đến chỗ mấy hộ nông trang hỏi một chút đi mấy hộ nông trang đó có chỗ ăn cơm không a ?”

Triệu hổ nghiêng đầu không hiểu, Bạch Ngọc Đường tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Nông trang cách đó cũng không xa, là một thôn nhỏ, mọi người đều ở bên ngoài, có mấy người còn đang ở hầm tuyết, phần lớn đều tụ tập chung một chỗ đang nói chuyện gì đó.

Thấy có nha dịch đến, liền cùng nhau kéo lên.

Một lão đầu, tất cả mọi người đều gọi hắn là Kiều bá, giống như là có biết một nha dịch của Tuyết châu phủ, liền đi lên hỏi, “Tìm được Nhị trưởng quý rồi sao ?”

Nha dịch đó cũng không biết nên nói thế nào, quay đầu lại mà nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu tiến lên hơi thủ lễ, liền hỏi, “cụ thể là đã xảy ra chuyện gì vậy ?”

Thì ra người ở thôn này đều là dựa vào ven bìa rừng cây này mà kiếm sống. Hàng năm cứ tới mùa hạ mùa thu là bọn họ vào trong rừng đốn củi, hái nhưng quả, nhưng quả có thể làm thức ăn, người phía nam rất thích. Mà củi đốn được cũng là chủ yếu cung ứng cho bạch quý sơn trang, hàng năm sơn trang đều hai mùa

thu mua của bọn họ. Đến mùa đông, trời giá rét, bọn họ sẽ vào núi nhặt Tuyết diễm châu, bán cho tiểu *** trong thành, các tiểu *** này dùng làm thành đồ trang sức bán ra bên ngoài.

Thôn này bởi vì mọi người là cùng nhau làm việc cho nên từ đại chương quỹ cho đến nhị trưởng quỹ mọi người đều rất thân thuộc. Đại chương quỹ là Kiều bá, phụ trách thương lượng giá tiền cùng thương gia, mà nhị trưởng quỹ gọi là Lưu trung, năm nay ba mươi lăm tuổi, thể lực rất tốt, lại làm thợ săn, hẳn lại rất quen thuộc mấy nơi phụ cận rừng, phụ cách phân công mọi người vào rừng làm việc.

Nghe nói hôm qua Lưu trung đi tra xét trong rừng, chuẩn bị tìm kiếm khu vực có Tuyết diễm châu, sau đó thông báo cho người trong thôn đến thu nhưng là Lưu trung đi rồi liền cũng không thấy quay lại. Sáng nay đại trưởng quỹ phái người đi vào trong rừng tìm kiếm, lại phát hiện ra rất nhiều nha dịch, linh cảm có chuyện không hay, vì vậy nên mới báo quan.

Chỉ tiếc là cổ thi thể kia đã máu thịt mơ hồ không cách nào phân biệt được, Triển Chiêu cũng không biết là tột cùng có phải là Nhị trưởng quỹ mà người trong thôn nói tới hay không.

“Các người hẳn là đã nhiều năm ra vào trong núi a ?” Triển Chiêu hỏi Kiều bá, “ trong núi này có mãnh thú hay không ? chẳng hạn như hổ các loại.....”

“Không có a!” Kiều bá nghe xong một mực lắc đầu, “ Làm sao có thể có hổ được.”

“Tối qua ta có nghe được tiếng cộp kêu a.”

Lúc này, một thanh âm truyền từ bên dưới đến.....

Mọi người vừa cúi đầu nhìn, chỉ thấy là một bé gái bốn , năm tuổi, còn có hai bím tóc hướng lên trời, rất đáng yêu.

“Linh linh, người nói linh tinh gì đó ?” mẫu thân của tiểu nữ oa liền tới hỏi bé, “người tối hôm qua còn không phải ngủ như con heo con sao, đi đâu mà nghe được tiếng cộp kêu chứ ?”

“Con có nghe được a, ngao ô ngao ô sao.” Tiểu cô nương còn rất nghiêm túc mô tả hai tiếng cộp kêu.

“ Chuyện xảy ra lúc nào a ?” Triển Chiêu thấy cô bé này cũng là thật mũm mĩm, cảm thấy mặt nàng thật giống như cái bánh bao, thật đối a.

“ Ân.....” Tiểu muội muội ngẩng mặt lên suy nghĩ hồi lâu, “ Buổi tối a, lúc trời chập tối sao !”

Mọi người bắt đầu nhìn nhau.

Vị đại thẩm kia ngượng ngùng đem khuê nữ ôm lại, giải thích với mọi người, “Có lẽ là do hài tử mới bốn năm tuổi nằm mơ đi, không cần phải coi là thật.”

Triển Chiêu cho nha dịch mang theo người nhà Nhị trưởng quỹ kia đi nha môn nhận diện, mình thì dẫn người đi xem xét quanh thôn.

Mà ở trong một chuồng bò, Triển Chiêu tìm được một đồ vật..

Triển Chiêu sờ dĩ đến gần chuồng bò, sờ dĩ là do trong chuồng có một chú bò nhỏ mới sinh ra chưa được bao lâu. Triển Chiêu lớn như vậy, đây mới là lần đầu tiên thấy một chú bò mới sinh ra nhỏ như vậy, cảm thấy thật rất đáng yêu liền đến xem một chút, bất quá ở ngoài cửa chuồng có bày một chiếc đèn ***g hấp dẫn hẳn.

Chiếc đèn ***g đen này rất nhỏ, hình dạng rất cổ quái.

Triển Chiêu đưa tay nhặt lên, tay cầm đèn ***g làm bằng gỗ đào, bên trên khắc một con trùng có đến trăm chân quấn quanh tay cầm, bên trong còn có nửa cây nến màu trắng đã tắt, đèn ***g cũng không có rách, trên đèn ***g có viết một chữ “vạn” bùa chú của Phật gia nhân nhặt.

Triển Chiêu cầm đèn ***g quơ quơ, hỏi Bạch Ngọc Đường , “ Lại một món bảo khí gỗ đào a .”

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn ra vật này bất đồng, là vật trừ tà hoặc vật trong miếu, không giống như đồ vật thường thấy trong nhà bình thường.

Nha dịch tìm chủ nhân nhà này tới, thật trùng hợp, hộ gia đình này có ba người, một hán tử trung niên, nương tử của hắn và một tiểu cô nương bốn tuổi —— chính là tiểu cô nương vừa rồi nói hôm qua nghe thấy tiếng cạp kêu, là nữ oa gọi là “Linh linh”.

“Đèn ***g này là của nhà người sao?” Triển Chiêu hỏi đại hán.

Cha của Linh linh nhìn một cái, buồn bực, hỏi nương tử bên cạnh, “Nàng mua cho Linh linh sao?”

Nương tử hắn lắc đầu, nói nàng cũng chưa từng thấy qua.

Triển Chiêu liền hỏi Linh linh, chỉ thấy nàng xách đèn ***g mà nói, “Một ca ca để lại a.”

“Ca ca nào nha?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

“Ân, không có quen biết, không phải là người trong thôn a.” Linh linh vừa thốt ra, cha mẹ nàng đã thấy sợ hết hồn.

“Người khi nào thì gặp người lạ a, lại còn nhận đồ của người ta nữa?” cha nàng vội hỏi.

“Ngày hôm qua nha.” Linh linh suy nghĩ một chút, “Lúc chàng vạng, mẫu thân đang nấu cơm sao, con tới đút bò ăn, thấy một tiểu ca mặc y phục hơi sắc a ngồi ở bên cạnh chuồng bò.”

“Em cùng hắn nói chuyện sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Ân, hắn mặc rất ít nha, khẳng định sẽ ốm, mặt hắn rất trắng nha!” Linh linh trả lời, “Em đi lấy chén trà nóng cho hắn, hắn uống, nói muốn ở trong đồng cỏ ngủ một giấc, kêu ta không cần nói cho phụ thân cùng mẫu thân và những người khác, buổi tối hắn sẽ đi sao.”

Mọi người có chút không nói nổi, nhìn tiểu cô nương “Vì thế nên người đáp ứng hắn?”

“Ân.” Linh linh gật đầu, “Hắn chỉ ngủ thôi sao, lại cũng không phải trộm mà.”

.....

Phụ mẫu của Linh linh cũng có chút bất đắc dĩ, Triển Chiêu hỏi cụ thể xem hắn nằm ở đồng cỏ nào, Linh linh liền chỉ đường sau chuồng bò, nơi có nhiều chuồng gỗ nhỏ, bên trong còn có rất nhiều cỏ khô, là nơi tích cỏ vào mùa đông, tương đối khô ráo ấm áp.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi vào, ở đồng cỏ trong góc, phát hiện một ít vết máu.

“Máu.....” Triển Chiêu ngồi xổm xuống nhìn một chút.

“Hắn nếu như sắc mặt tái nhợt, có lẽ là bị thương.” Bạch Ngọc Đường hỏi Linh linh, “hắn cụ thể ăn mặc thế nào? có mang theo đồ gì không?”

Linh linh tả lại tỉ mỉ hình dạng của hắn —— một thanh niên chừng hai mươi tuổi, trẻ tuổi cao gầy, đầu đội bạch ngọc quan, tóc buộc cao, mặc trường bào hơi sắc, cổ áo và đai lưng màu trắng, trên tay cầm hành lý, sau lưng còn đeo theo một cái gùi thư sinh, phía sau có cài một cái đuôi ngựa màu trắng.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái —— đuôi ngựa màu trắng a, chẳng lẽ là phát trần?”

“Nghe cách ăn mặc vậy thì có lẽ là một tiểu đạo sĩ phải không?” Bạch Ngọc Đường quơ quơ đèn ***g hỏi Triển Chiêu, “Khó trách có dụng cụ trừ ma, bất quá nếu là đạo sĩ thì phải dùng đồ của đạo gia chứ? sao lại đi dùng đồ của Phật gia? Phản bội sao?”

Triển Chiêu khoát tay, hắn liền chú ý tới búi tóc của Tiểu đạo sĩ khi, đốt bán đốt bán cũng không phải là không có.

Này ở trong thôn tìm hiểu được chút manh mối, Triển Chiêu để lại một số nha dịch, dặn dò Kiều bá thời gian này tuyệt đối không được đi vào trong rừng, buổi tối còn phải chú ý an toàn, nếu có gì nguy hiểm liền phải lập tức báo cho quân doanh phía trước.

Mọi người sau đó trở lại Tuyết châu phủ, đã không còn là thời điểm cơm trưa nữa rồi mà đã chuyển sang giờ cơm chiều.

Triển Chiêu quay về nha môn, đem tất cả đầu mối tra được nói cho Bao chứng một lượt, đầu mối tuy là đã có nhưng mà vụ án cũng chưa có sáng tỏ, ngược lại càng thêm mờ hồ.

Bao chứng bảo Triển Chiêu nghỉ ngơi một lát, nhanh chóng đi ăn cơm đi, buổi tối còn đi bạch quỷ sơn trang tiện thể điều tra về chuyện nuôi hổ kia một chút.

Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường nhanh chạy ra cửa, cuối cùng thì bây giờ cũng được đi ăn cơm đi !

Vừa đến trong sân liền đụng phải Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử nhào đến nói với Triển Chiêu rằng từ lâu phía trước có món thịt nấu măng mai thật rất ngon, rất giống với hương vị của Thiệu hưng phủ.

Triển Chiêu lại càng cảm thấy đói hơn, cùng Bạch Ngọc Đường chạy ra cửa, vừa mới đến cửa chỉ thấy có một nha dịch chạy như bay đến, cái mặt đỏ thật trắng bệch a, hân hô to “Không xong rồi Triển đại nhân !”

Mí mắt Triển Chiêu bắt đầu nhảy —— Lại thế nào nữa ?!

Nha dịch kia chạy quá gấp gáp, liền té ngay đến bên chân Triển Chiêu , miệng hô to, “Phía trước có mãnh hổ a !”

Triển Chiêu nhảy mất mấy cái, ngoáy lỗ tai, “Phía trước có cái gì ?”

Bạch Ngọc Đường cũng thật không xác định được hỏi lại một câu, “Mãnh hổ ?”

“Đúng vậy, nó còn đang tiến vào trong thành a, một con đại hắc hổ, thật là lớn a !” nha dịch chỉ sau lưng một cái.

Triển Chiêu sờ sờ cằm, quay đầu lại, hét lớn, “ Triệu Phổ đâu ? Âu Dương Thiếu Chinh đâu ? Có muốn đi bắt hổ không a ?”

.....

Bất quá hân kêu khản cả giọng cũng không thấy có ai đáp lại, nha dịch nói cho hân biết, “ Cửu vương gia bọn hân đi đến doanh trại còn chưa có trở về a.”

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vai Triển Chiêu “ Người đi ăn cơm đi, ta đi bắt cho”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Triển Chiêu gỡ cánh tay hân ra, vén tay áo, hung hăng mà đi về phía trước, “Con cộp này cũng thật quá không biết điều a, sớm không ra , muộn không ra lại nhằm đúng lúc này mà ra, hừ ! đập chết nó ! làm thịt nó !”

Nha dịch bắt giác lùi về phía sau hai bước, nhìn bóng lưng Triển Chiêu lảo đảo, “Hảo đại nhân a, Triển Chiêu ngay cả con mắt cũng xanh biếc a !”

Bạch Ngọc Đường cũng đỡ khóc đỡ cười —— còn không phải sao, miêu này mà đói là cả bốn gia hân cũng sẽ ăn đó. Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7 [ĂN CƠM KHÔNG DỄ]

“Kẻ sĩ có thể bị giết chứ không thể chịu đói, ba lần bị đói là tuyệt đối không thể tha thứ “ (Miêu Nhi)

Một con hổ đi trên đường lớn cũng không có dịp được thấy nhiều. Triển Chiêu ban đầu cũng cảm thấy quái dị, đi ra ngoài một đoạn, liền thấy được trước mặt loạn đến không biết phải nói sao. Đám người chạy trốn trời chết, các tửu *** thì rồi rít đóng cửa, tiếng hét chói tai lần lượt vang lên.

Triển Chiêu cau mày rẽ ra đoàn người đến gần nhìn, cũng có chút cảm thấy kinh ngạc.

Bạch Ngọc Đường theo Triển Chiêu cùng đi, cũng không có chen vào đám người, mà là trực tiếp nhảy lên mái nhà, đồng thời chỉ chỉ Triển Chiêu hướng đến khoảng trống giữa đường vừa nhìn.

Chỉ thấy một con đại mãnh hổ màu đen đang đứng trên đường lớn. Hổ vốn đã hiếm thấy, loại toàn thân màu đen như thế này thì lại càng hiếm hơn.

Đừng nói chứ, đại lão hổ này thật sự nhìn rất đẹp, thân hình cực đại, trên người còn có một kiện da một màu xanh biếc, quanh thân có hổ vằn, trên đầu có một chữ “Vương” màu đen, một đôi mắt màu vàng, tinh thần có vẻ rất hăng hái.

Triển Chiêu nhìn con hổ này một hồi, cảm thán, con cạp này thật là đẹp a !

Hắc hổ kia cũng bồn chồn đứng tại chỗ, hình như là lạc đường, hai mắt chuyển chuyển, nhưng là nó cũng không có làm tổn thương đến con người.

Triển Chiêu sờ sờ cằm, ngồi xổm xuống, đưa ra một ngón tay, bộ dáng giống hệt như lúc ở Khai phong trên chọc đám mèo mà vẫy vẫy con hổ kia, “Sách sách sách ...”

Bạch Ngọc Đường đứng ở trên mái nhà, đỡ cái trán —— Mèo này đói đến hồ đồ rồi đi.

Con hổ kia đứng yên tại chỗ, cùng Triển Chiêu mắt đối mắt, Triển Chiêu lại “sách sách “ mấy tiếng, thấy nó cũng không có tới, Triển Chiêu nheo mắt lại, đứng lên ngoắc nó, “ Tới đây a, tới đây !”.

Bạch Ngọc Đường đứng trên nóc nhà, có chút buồn cười.

Con cạp kia nhìn Triển Chiêu một hồi, đột nhiên hướng đến chỗ hắc, chậm rãi mà đi tới.

Triển Chiêu đưa hai ta ra, “Ân, vậy mới ngoan chứ, đến đây, lát cho người ăn cá a!”

Bạch Ngọc Đường không nói, Triển Chiêu này là coi đại hổ kia như mèo mà đùa giỡn sao ?

Con hổ này còn đang đi về phía trước, đột nhiên, liền nghe thấy một tiếng hét thảm, Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy từ trong một khách ***, một tiểu oa nhi vui vẻ chạy ra ngoài.

Tiểu oa nhi kia đại khái là đứa con nít hai ba tuổi, mặc một bộ áo lông màu da hổ, lao đảo chạy tới.

Thét lên là một nữ nhân, có lẽ là mẫu thân của tiểu oa nhi kia, chạy đuổi theo phía sau.

Nhưng là tiểu oa nhi này có lẽ là do lần đầu nhìn thấy con hổ lớn như vậy, cho nên vừa nha nha gọi vừa chạy lại, dáng vẻ còn rất hưng phấn, cứ thế mà xông thẳng đến chỗ con cạp.

Lúc này, chung quanh đoàn người cũng có chút dao động, ai cũng lo tiểu oa kia sẽ rơi vào miệng cạp. Có lão nhân ngăn lại vị mẫu thân đang đuổi theo tiểu oa kia, bảo nàng chớ có làm ồn, khiến cho con hổ đó kinh hãi, có thể sẽ gây bất lợi cho tiểu hài tử.

Triển Chiêu khề cau mày, trên mái nhà, Bạch Ngọc Đường một ngón tay nhẹ nhàng chạm vào chuôi đao, dáng vẻ như là đã muốn rút đao ra khỏi vỏ.

Đang lúc tiểu oa nhi còn cánh chỗ con cạp không xa, đột nhiên vấp ngã, cả người nhào về phía trước.

Lúc này chỉ thấy lão hổ kia cái đuôi nhẹ nhàng câu một cái, đã đem tiểu oa nhi mặt sấp chạm đất tiếp lấy, còn quay mặt lại nhìn tiểu oa nhi một cái.

Triển Chiêu sờ cằm động tác thật nhẹ nhàng a, cái con hổ này không những không tổn thương người, lại còn cứu người, rất có linh tính.

Tiểu oa nhi kia nắm lấy cái đuôi hổ mà cười với nó, con hổ định ngồi xuống, ngửa mặt nhìn bé, cái cảnh một hài đồng cùng một mãnh hổ mắt đối mắt mở to nhìn chăm chăm nhau còn rất thú vị. Tiểu hài nhi không sợ con cạp, con cạp đó cũng không có ăn thịt nó, cái đuôi giật giật, đem tiểu hài nhi đứng lại ngay ngắn, sau đó liền thu đuôi trở lại, còn vẫy vẫy đuôi mấy cái, cái tai cũng động động nhìn có vẻ rất nhu hòa.

Mọi người vây xem hai mặt nhìn nhau, lúc này ở phía xa có tiếng bước chân chạy đến,

“Thợ săn đến rồi.” Có người kêu lớn.

Triển Chiêu giương mắt nhìn lên, chỉ thấy đằng xa có đến mấy người trẻ tuổi mặc đồ da thú, vai đeo theo cung tên chạy như bay đến, vừa kêu, “ đều tản ra !” vừa nói xong, rút cung ra rồi lắp tên.

Con cạp kia quay đầu lại, liếc mắt nhìn, đứng lên, gầm thét một tiếng.

Tiếng thét này của mãnh hổ khiến hai bên vách nhà chấn động, những thợ săn kia cũng có chút kinh hãi, liền rối rít đứng lại, có chút do dự không muốn tiến lên phía trước.

Hắc hổ kia đuôi câu một cái, đem tiểu hài nhi còn đứng ở bên cạnh giấu đến phía sau, nhìn chằm chằm đám thợ săn kia, ánh mắt cũng không có thiện chí.

“Dùng tên độc.” Một thợ săn dẫn đầu nói, “Cẩn thận đừng để bị thương đứa bé kia.”

Mười mấy thợ săn liền rối rít lập tên, thủ lĩnh dẫn đầu giương cung, hô hớn “Bắn chết nó !”

Mười mấy mũi tên độc liền hướng về phía hắc hổ mà phóng tới.

Hắc hổ câu tiểu hài nhi sau lưng tựa hồ muốn nhảy lên không trung, nhưng lại thấy trước mắt có thân ảnh nhoáng một cái.

Hắc hổ hơi lui về phía sau một chút, một mũi tên cũng không có rơi đến bên người nó chứ đừng nói chỉ là ghim trên người, chỉ thấy một thân ảnh màu lam đứng chắn trước mặt nó, một tay liền thu được mười mấy mũi tên ban nãy kia.

Bạch Ngọc Đường cười nhạt —— hẳn cũng biết chắc Triển Chiêu sẽ đi cứu con hổ kia.

Triển Chiêu ngăn lại tất cả nỗ lực, giơ tay cản lại, cảm thấy hôm nay thân thủ mình thật là nhẹ nhàng không ít, suy nghĩ một chút —— cũng đúng a, là do đói bụng sao !

“Khụ khụ !”

Trên nóc nhà, Bạch Ngọc Đường ho khan một cái, Triển Chiêu lấy lại tinh thần, ngừng đầu khoát tay chặn lại những thợ săn kia, “Không được bắn !”

“Mãnh hổ làm tổn thương người, vì sao lại không được bắn ?” đám thợ săn rất bất mãn nhưng đồng thời cũng không dám manh động, Triển Chiêu vừa mới rồi nhảy một cái nhẹ nhàng bay lên giữa không trung, thân pháp nhanh đến nỗi căn bản không thể thấy rõ, hơn nữa hẳn chỉ cần một tay ngăn lại tất cả cung tên, đây tuyệt đối là một cao thủ võ lâm.

“Nó không có thương tổn người, còn cứu người nữa a.” Triển Chiêu vừa nói vừa xoay người ôm lại tiểu oa nhi, trả lại cho thiếu phụ vẫn còn chưa có tỉnh hồn cạnh đó, thiếu phụ kia vội vàng nói cảm tạ, tiểu oa nhi còn ngu ngơ cười tươi, một chút da thịt cũng chưa từng bị thương, vẫn như cũ quay đầu lại ề a nói chuyện với mãnh hổ.

“Nhưng mà nó dù sao cũng là mãnh thú !” đám thợ săn còn định lấy lưới ra vây bắt, nhìn dáng vẻ như là muốn bắt sống mãnh hổ này.

“Ai...” Triển Chiêu tiếp tục khoát tay, phồng mặt lên mà nói, “Mãnh thú cái gì a, nó không phải chỉ là một con mèo lớn thôi sao .”

“Mèo ?” Mấy người thợ săn tròn mắt kinh ngạc, “Đây chẳng phải là.....”

“Con mèo này chẳng qua có lớn chút mà thôi .” Triển Chiêu vừa nói vừa một tay kéo qua đại hắc hổ vẫn còn nhìn lăm lét xung quanh, vỗ vỗ đầu nó, “Meo meo một tiếng nghe thử coi !”

Hắc hổ ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu , lắc đầu, ngồi chồm hồm cạnh hắn liếm móng vuốt.

Triển Chiêu cúi đầu nhìn nó, đột nhiên cũng ngồi xuống, đưa tay bắt lại móng vuốt hắc hổ, kéo ra trước mắt nhìn. Hắc hổ không hiểu được liếc hắn, nhưng cũng không có cắn người .

Bạch Ngọc Đường từ nóc nhà nhảy xuống, lúc này một nhóm nha dịch lớn cũng đến, là do tri phủ nghe nói trên đường có mãnh hổ, phái người nhanh chóng đi bắt lại. Đẳng khác, Âu Dương Thiếu Chính cũng đem người đến, tin tức đã truyền đến quân doanh, Triệu Phổ từ lâu đã muốn có một con hổ, lúc đánh giặc còn có thể mang ra hù dọa quân địch, không nghĩ đến lại được cả hắc hổ, hắn liền vội vàng phái Âu Dương Thiếu Chính tới đây bắt sống.

Bất quá khi mọi người tụ tập lại đây, liền thấy được trước mắt hiện ra một cảnh tượng thật quý dị.

Triển Chiêu cầm móng hổ quan sát nửa ngày, đột nhiên đưa tay đem hắc hổ kia đè lại, sau đó thì vạch lông nó ra, cuối cùng thì lật ngửa cái bụng nó lên.

Con cạp kia tựa hồ muốn giãy giụa một cái, bất quá Triển Chiêu trợn mắt trừng nó, nó liền ngoan ngoãn nằm ngửa ra, bất động, để cho Triển Chiêu nhìn cái bụng của mình. Bạch Ngọc Đường cũng đi đến một bên liếc mắt nhìn —— là cạp đực a !

Lật xong rồi, Triển Chiêu cầm trong tay mấy thứ, ngoắc tay với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khom lưng cúi đầu nhìn, chỉ thấy trong tay Triển Chiêu là một ít đất, là từ trong móng hổ lấy ra, còn dính cả vết máu, đất có màu vàng a.

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, “Đất đó là từ trong móng nó lấy ra sao ? Chẳng lẽ kẻ ăn thịt người kia chính là nó ?”

“Không thể nào a.” Triển Chiêu sờ sờ cái bụng của con cạp, “Không giống có bộ dạng gì là rất no a, vừa rồi nó còn không có tổn thương tiểu hài nhi kia đâu, lại còn bảo vệ bé nữa.”

“Àn,” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn cái mũ da hổ tiểu hài nhi kia đang đội, “ Có phải là do thấy quen thuộc không.”

Triển Chiêu cúi đầu nhìn con hổ đáng vẻ ôn nhu kia một chút, ôm lấy cái đầu lớn của nó bảo Bạch Ngọc Đường , “Người nhìn xem mắt nó !”

Bạch Ngọc Đường nhìn ánh mắt con hổ một chút, lại nhìn Triển Chiêu

Triển Chiêu trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người xem ánh mắt nó rất vô tội nha, nó thà chết đói cũng sẽ không ăn thịt người đâu a !”

Bạch Ngọc Đường bật cười lắc đầu, bắt qua con hổ này đúng là rất ôn nhu lại tựa hồ có linh tính, chẳng lẽ là do có người nuôi sao ?

Triển Chiêu lại lấy một ít đồ vật đưa cho Bạch Ngọc Đường xem, “Ta là từ trên mình nó lấy ra a.”

Bạch Ngọc Đường nhìn một chút, phát hiện là chút dấu tích của cỏ khô, “Đây là”.

Triển Chiêu chìa ra lòng bàn chân hắc cho Bạch Ngọc Đường nhìn, lại chỉ chỉ hắc, “Lòng bàn chân người cũng có đó.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, “ Là cỏ khô trong chuồng bò của hộ nông phu vừa rồi.”

Triển Chiêu gật đầu, “ Không phải Linh linh nói tối hôm qua nàng nghe được tiếng hổ gầm sao ?”

“ Tối hôm qua có đạo sĩ kia nghỉ tại đồng cỏ nhà nàng, con hổ này chẳng lẽ là của đạo sĩ kia sao ?” Bạch Ngọc Đường cau mày , “ Vân đồ..... hắc hổ.....”

“Nghĩ đến cái gì rồi ?” Triển Chiêu tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường .

Bạch Ngọc Đường cũng không quá rõ ràng, nhìn con hổ kia một chút, “ Chắc là không phải đi, dù sao cũng đã chết rất nhiều năm rồi mà.....”

“Cái gì mà đã chết rất nhiều năm ?” Triển Chiêu buồn bực hỏi.

“ Triển đại nhân . ”

Lúc này, một nha sai tiến lên, “ Bằng không hay là các người mang hắc hổ đến nơi khác thương lượng tiếp a, đứng ở đây quá chặn đường.”

“Nga.” Triển Chiêu vội vàng đứng lên, tiện chân đá đá hắc hổ đang nằm rất hưởng thụ bên cạnh, “ Đi thôi.”

Hắc hổ bò dậy, thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường định đi về, một ngụm kéo lại vạt áo sau của Triển Chiêu, “soạt” một tiếng.

Triển Chiêu quay đầu lại, chỉ thấy phía sau y phục của mình bị xé mất một mảnh, trong miệng hắc hổ cũng còn ngậm một mảnh y phục lam sắc.

Triển Chiêu chớp mắt mấy cái.

Hắc hổ cũng nhìn thẳng vào mắt hắn.

Một lát sau, Triển Chiêu giơ tay giáng cho nó một quyền, “Quần áo mới, bồi tiền !”

Hắc hổ xoay người một cái, cái đuôi còn ngoắc ngoắc chân của Triển Chiêu , đi về phía trước hai bước, dừng lại xoay mặt nhìn Triển Chiêu .

Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói, “Nó hình như muốn chúng ta đi theo nó.”

Triển Chiêu sờ cằm, “Chẳng lẽ nó có biết quán cơm nào ngon giới thiệu a ?”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, “Kia hay là đi ăn cơm trước đã.”

Triển Chiêu xoay người định đi, hắc hổ kia liền “ngao ô” một tiếng.

Triển Chiêu quay đầu lại, hắc hổ nhìn chằm chằm hắn.

“ Ai , thật phiền !” Triển Chiêu trầm mặc hồi lâu, chỉ biết thở dài một tiếng , đành tạm thời buông tha cho chuyện ăn cơm , đi theo hắc hổ .

Bạch Ngọc Đường cũng đi theo, mặc dù Triển Chiêu luôn miệng nói mình là tham ăn, nhưng mà cho đến bây giờ vẫn chưa có đi ăn cơm, vẫn là một tên tham ăn luôn gặp nhiều phiền phức. Thật không biết là nên hói hắn quá thích xen vào chuyện của người khác, hay là nói lòng dạ hắn quá mức ôn nhu.

“ Bây giờ nếu người đói quá, hay là mua mấy cái bánh bao bên đường ăn tạm đi a ?” Bạch Ngọc Đường đề nghị.

“Không được !” Triển Chiêu thế nhưng lại không đồng ý, “Ta đã đói bụng lâu như vậy, phải ăn một bữa thật ngon bù lại mới được, ăn bánh bao thật quá thiệt thòi a.”

Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu nổi đây là cái dạng suy luận gì, bất quá lí lẽ của cật hóa từ trước đến nay cũng khó có thể hiểu nổi.

Hắc hổ mang theo Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thẳng vào trong rừng, sau đó đi thẳng, đi thẳng.....

Lúc này trời cũng đã nhanh tối, nếu còn đi tiếp nữa, trở về phòng chừng sẽ không kịp đi dự tiệc ở Bạch quỷ sơn trang nữa, “ Mày muốn đi đâu a ?”

Triển Chiêu hỏi một tiếng

Hắc hổ quay đầu lại nhìn hắn một chút, còn kêu một tiếng, tựa hồ như bảo hắn đừng có gấp gáp.....

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, tiếp tục đi theo nó, chỉ thấy hắc hổ rốt cục cũng dừng lại phía sau một núi nham thạch.

Hắc hổ tung người nhảy một cái lên đỉnh đồng nham thạch, ở đỉnh cao nhìn xuống Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, sau đó ngửa mặt lên trời rống to.....tiếng kêu thê lương tựa hồ còn như là tiếng rên rỉ.

Triển Chiêu khẽ cau mày, chú ý một chút, phía sau núi đá, hình như có một đôi giầy.

Hai người vội vàng vòng qua núi..... chỉ thấy trên mặt đất có một người nằm đó.

Đó là một người trẻ tuổi mặc đạo bào hơi sắc, bên cạnh có một cái gùi lưng còn có một cái phát trần.

Triển Chiêu ngồi xổm xuống sờ vào cổ người nọ, cau mày nhìn Bạch Ngọc Đường.

Thật ra nhìn từ sắc mặt xám xanh của người nọ, Bạch Ngọc Đường cũng đã suy đoán ra —— là một người đã chết.

Đạo sĩ kia cùng người mà Linh Linh nói đến rất giống, rất trẻ, chỉ khoảng độ hai mươi tuổi đi, rất cao nhưng gầy teo, dáng vẻ thanh tú.

Triển Chiêu trên người hắn tìm được một bài giống một bài trừ tà như đúc. Phát trần cũng có tay làm từ gỗ đào, vậy những thứ tìm được trước đó, đều là của hắn.

Triển Chiêu cẩn thận kiểm tra vết thương của tử thi, “Kiểm thương.”

“Trên người hắc cũng có nhiều vết thương trí mạng cùng ngoại thương, tựa hồ như là bị ngã từ trên sườn núi xuống.” Bạch Ngọc Đường nhìn kỹ một chút, “Trước khi chết hắc có giao thủ cùng người khác.”

.

“Hắc chết là do bị thương nặng nhưng lại không được điều trị tốt sao.” Triển Chiêu không khỏi cảm thấy có chút đáng tiếc, ngẩng đầu nhìn hắc hổ, “Thiên mẫu đã tập kích hai lần, nhưng tựa hồ đều là ở phụ cận vùng này, lần nào cũng tìm thấy đồ vật này nọ và cũng hết lần này đến lần khác chết ở trong rừng.”

“Nếu quả thật là do Thiên mẫu giết người, thì hắc sẽ là chết do bị cắn chứ không phải do kiếm thương a.” Bạch Ngọc Đường đưa tay, kéo ra cổ áo của thi thể kia.

“Uy” Triển Chiêu giữ tay hắc lại, “Người làm cái gì?”

“Xem thử một chút suy đoán của ta có đúng không.” Bạch Ngọc Đường kéo ra một chút y phục, chỉ thấy trước ngực trái của tiểu đạo sĩ có một vết sẫm hình hắc hổ. Vết sẫm hết sức tinh xảo, mặt hắc hổ còn đang trong trạng thái vồ mồi.

“Quả nhiên,” Bạch Ngọc Đường cau mày.

“Đã đoán đúng sao?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, “Ta cũng không có quá rõ ràng, sư phụ nếu ở đây thì tốt rồi, ta cũng là nghe hắc nói qua a.”

Triển Chiêu lấy ra tên lệnh, ném lên trời, chờ người của phủ Khai phong tới, có thể đem thi thể kia về đi.

“Dù sao cũng phải chờ, người nói ra nghe một chút sao.” Triển Chiêu đến bên tảng đá ngồi xuống, dựa vào hắc hổ, “Cho ta dựa một lát.”

Hắc hổ ngồi bất động, cúi đầu nhìn thi thể trên đất, mặc cho Triển Chiêu dựa vào nó, tựa hồ nó còn có chút thương cảm.

Bạch Ngọc Đường cũng đến dựa vào bên tảng đá, nói “Trước kia sư phụ ta có nói qua, có cái thầy trừ yêu, gọi Mục trừ.”

Bạch Ngọc Đường lúc nói ra tên Mục trừ, hắc hổ liền xoay đầu nhìn hắc, tựa hồ như có thể nghe hiểu.

“Đạo sĩ kia là hậu nhân của Mao sơn đạo, có mắt âm dương, nuôi một con hắc hổ, đi khắp nơi hàng yêu bắt quái.”

“Thần như vậy a?” Triển Chiêu tò mò, “Chỉ là truyền thuyết hay thật sự là có kỳ nhân a?”

“Người nọ thật sự là có.” Bạch Ngọc Đường ôm cánh tay nói tiếp, “Mục trừ đã sớm tạ thế, nếu như còn sống, tuổi hắc so với sư phụ ta cùng ngoại công người còn lớn hơn nữa.”

“Lớn tuổi như vậy a? nói như vậy con hổ này chắc không phải là do hắc nuôi đấy chứ?” Triển Chiêu vỗ vỗ hắc hổ, tính toán một chút, “Nhiều nhất cũng chỉ độ hai tuổi a.”

“Mao sơn đạo sĩ người hắc là nghe qua a?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ân, trước kia còn có cả Mao sơn phái a, bắt quá cũng từ đó mà sinh ra không ít những đạo sĩ giả danh, không phải cũng đã diệt môn sao?” Triển Chiêu hỏi, “Đa số những người lưu lại đều là những tên lừa gạt.”

“Cũng có thật, Mục trừ chính là đạo sĩ thật..... ta nghe sư phụ nói đó.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nghe nói Mao sơn phái có rất nhiều phân nhánh, cái gì thanh long, bạch hổ các loại, nhưng là lợi hại nhất vẫn là chi hệ hắc hổ, Mục trừ chính là sư tổ, bọn họ mỗi thế hệ chỉ nhận một đệ tử, sẫm lên người hình hắc hổ là đặc điểm nhận dạng của họ, hắc hổ cũng là thế hệ lưu truyền.”

“Nga.” Triển Chiêu xem như đã hiểu, chỉ chỉ đạo sĩ kia, “Hậu nhân của Mục trừ.” Lại chỉ chỉ hắc hổ, “Hậu nhân hắc hổ của Mục trừ, a không phải là hắc hổ.”

“Con hổ này không có làm tổn thương người, nhất định là từ nhỏ cùng lớn lên với con người, cái này vẫn chưa nói, có lẽ là đời đời đều sống chung với con người cho nên mới có thể có linh tính như vậy .” Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái.

“Nói như vậy , tiểu đạo sĩ này là đến để bắt Thiên mẫu, nhưng sau đó đã bị người giết.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, đưa tay lật lòng tay đạo sĩ kia xem xét, “Nhìn ra công phu cũng không tệ.”

“Linh linh nói tôi qua nghe được tiếng hổ gầm, có thể là lúc đạo sĩ kia rời khỏi kho cỏ hay không ?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Kiếm gỗ đào cùng lệnh bài là bị rơi ra lúc đó, hẳn lại còn bị kiếm thương.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, đem y phục của đạo sĩ kia mở ra một chút..... chỉ thấy ở dưới sườn hắn có một dấu tay màu tím đen.

“Đây chính là nguyên nhân cái chết đi.” Triển Chiêu cau mày, “ đạo sĩ trước đó đã bị trúng một kiếm.” Triển Chiêu chỉ vết kiếm thương rất rõ ràng đã được băng bó cùng bôi thuốc, “ Nhưng vết thương này không phải là trí mạng, một chuồng lại khiến hắn bị nội thương nên mới chết.”

Đang khi nói chuyện, Âu Dương Thiếu Chinh chạy từ bên ngoài rừng vào, sau lưng còn mang theo quan binh, “Hai người chạy khá nhanh a, chỉ chớp mắt đã không thấy thân ảnh.”

Triển Chiêu chỉ chỉ thi thể trên đất.

“Lại chết một người a ?” Âu Dương Thiếu Chinh cau mày, liếc nhìn, “Cũng may lần này còn hoàn chỉnh.”

Đem thi thể trở về nha môn Tuyết châu phủ thì trời đã tối rồi.

Trong nha môn lúc này vẫn bận rộn không ngừng, thì ra là những nơi xung quanh huyện thành cũng đã phái người đến nhận vật liệu, thuận tiện bẩm báo tình hình với Bao Đại nhân và Bàng Thái Sư , trong nha môn đây ập là người.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mang theo hắc hổ, đi từ cửa sau vào, trực tiếp đến ngõ tác phòng.

Công Tôn vừa mới nghiệm thi xong, lau tay đi ra thì lại thấy mang vào thêm một cỗ thi thể nữa, cau mày, “Lại chết mất một người ?”

Vừa mới dứt lời, thấy được Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đi vào, phía sau còn mang theo hắc hổ, kinh hãi, “Oa.... con cọp !”

“Chỗ nào có con cọp a ?”

Công Tôn thét lên một tiếng, Tiểu Tứ Tử ở cách vách cũng chạy như bay ra, chạy ngay đến trước mặt hắc hổ.

“Tiểu Tứ Tử” Công Tôn thất thanh la lên, Tiểu Tứ Tử này cũng thật là lớn mật a, thấy cọp mà còn dám lao ra.

Thật may là sau lưng Tiểu Tứ Tử Triệu Phổ đang cùng nha dịch báo cáo tình hình dịch nha nghe đến “Con hổ” cũng chạy theo ra, đưa tay đem Tiểu Tứ Tử đặt lên vai, thuận tiện đến bên con hổ kia, “Cái này thật là thượng phẩm a !”

Nha dịch Tuyết châu phủ cũng há hốc miệng —— đây là cái người gì a, đem con hổ xem như con mèo mà ngoạn chơi sao.

Triển Chiêu đại khái đem chuyện đã xảy ra nói qua một lần .

“Nói cách khác là chủ nhân nó đã chết a, bây giờ không có ai nuôi phải không ?” Triệu Phổ nói với Tứ Ảnh, “Đi đem một khối thịt bò sống đến đây, ta phải nuôi nó.”

Tứ Ảnh thích điên chạy đi lấy thịt bò sống, trở lại liền thấy đem theo đùi heo, “ Vương gia, không có thịt bò a, chỉ có chân giò heo.”

Nói xong liền cho con hổ ăn.

Con hổ nhìn chân giò trong tay Tứ Ảnh, không động đậy, tựa hồ ta đây không thèm quan tâm.

“Không thích ăn thịt heo sao ?” Tử Ảnh gãi đầu.

“ Người đừng có dùng cái bộ dạng như đồ cầu đi uy con hổ có được không a.” Triệu Phổ tức giận, “ Đây là vua muôn thú a, cung kính chút xem !”

Tử Ảnh khước miệng rút rút, lại mang giò heo đến trước mặt hắc hổ, “Chúa sơn lâm, mời ngài dùng bữa.”

Hắc hổ hé mí mắt nhìn Tử Ảnh một cái, vẫn như cũ không thêm động đậy.

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Không hợp ý sao ?

“Ta đi tìm một chút xem có thịt bò hay không.” Tử Ảnh để giò heo xuống, ngay lập tức xoay người định đến trừ phòng phía sau.

Triển Chiêu sách sách hai tiếng, đưa tay cầm lấy giò heo kia đi đến trước mặt hắc hổ, “ Người biết điều đi a, nếu không phải là ta đây không ăn được thịt sống thì ta nhất định sẽ tranh với người, có ăn lại còn không ăn.....”

Triển Chiêu còn chưa có dứt lời, đã thấy hắc hổ kia một ngụm đoạt lấy giò heo trong tay Triển Chiêu , ngồi cắn, còn ăn đến thật sảng khoái nữa.

Tử Ảnh sờ cằm, “Vì cái gì ta cho nó không ăn, Triển Chiêu cho nó liền ăn a ?”

Rất nhanh sau, hắc hổ đã ăn xong giò heo, liếm mép ngao ô một tiếng với Triển Chiêu .

Tử Ảnh lại đi trừ phòng đem gà rừng đến, đưa cho nó, nó vẫn không ăn, Triệu Phổ đưa tay cầm gà thử cho nó ăn, nó cũng không ăn, Triển Chiêu đem gà cho nó, hắc hổ liền một ngụm đớp lấy.

“Ai.” Triệu Phổ khoát tay than, “Cái con hắc hổ này tự nhận chủ nhân a, xem ra chủ nhân nó nhận chính là Triển Chiêu rồi.”

“Miêu miêu thật là lợi hại !” Tiểu Tứ Tử rất khâm phục, “Con hổ cũng thích thức a !”

Triển Chiêu cười khan hai tiếng, có thể là do mình vừa rồi đỡ mấy mũi tên của thợ săn cứu mệnh nó a ? Vì vậy nghe đầu nhìn hắc hổ, nhìn lại cảm thấy rất thuận mắt a, mặc dù thể trạng có chút hơi lớn.....

“Nó thích người như vậy thì người cứ nuôi nó đi .” Bạch Ngọc Đường ở một bên nói, “Dù sao cũng là họ hàng của người a.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, cảm thấy thật cũng không tệ.....

Đang cảm thấy hay là nuôi cũng được, hắc hổ kia đột nhiên đi tới cọ cọ Triển Chiêu , tựa hồ còn chưa có ăn no a.

“Người vẫn chưa có ăn no a ?” Triển Chiêu nhận lấy một con gà rừng khác Tử Ảnh đưa tới, hắc hổ ăn tiếp, ăn xong đến bên thùng nước cạnh giếng, uống hết gần nửa thùng , trở lại ngồi bên cạnh Triển Chiêu , rất thỏa mãn mà liếm móng rửa mặt, hành động thật rất giống mèo.

“Lượng ăn không nhỏ a.” Tử Ảnh than thở, đưa tay qua sờ sờ, hắc hổ nhìn hẩn một cái.

Tử Ảnh chỉ chỉ Triển Chiêu , “Chúng ta là bằng hữu nha !”

Hắc hổ cũng không thêm nhúc nhích nữa, để cho hẩn tùy tiện sờ.

Tiểu Tứ Tử cũng muốn sờ, Triệu Phổ liền đem bé ôm qua, Tiểu Tứ Tử đưa tay xoa xoa cái bụng mềm nhũn của hắc hổ, hắc hổ này tựa hồ cũng rất thích tiểu hài tử, cái đuôi cứ cọ cọ bên người Tiểu Tứ Tử, vừa chơi vừa tiếp tục rửa mặt.

Triển Chiêu cũng gật đầu——Đúng vậy, lượng ăn cũng không nhỏ a, bắt quá là nuôi ở Khai phong phủ, có cần nói cho Bao Đại nhân một tiếng không a ?

Lúc này, không ít người cũng đến vây xem, đều là nghe nói Triển Chiêu mang về một con hổ, lại còn rất ngoan.

Bao Đại nhân cũng liếc nhìn một cái, ánh mắt vui vẻ a, “Hảo a ! Màu lông ta rất thích !”

Mọi người nhìn trời, Bàng cát cười đến giậm chân, còn nói, “Lão Bao, buổi tối người nhớ tránh xa nó một chút, chứ nếu các người ở cùng nhau sẽ không thể phân biệt a, bất quá nếu ngày nào đó người cảm thấy không thoải mái thì có thể để nó thay người vào triều, nói hai người các người là huynh đệ thất tán nhiều năm đi ha ha ha.....”

Bao chừng trợn tròn mắt.

Triển Chiêu liền hỏi, “Đại nhân, nuôi ở khai phong phủ không có vấn đề gì chứ ?”

“Không có a.” Bao Đại nhân rất sáng khoái gật đầu, vỗ một cái lên bả vai Triển Chiêu, “Đương nhiên là Triển hộ vệ nuôi, khẩu phần ăn của nó cũng do Triển hộ vệ phụ trách nhé.”

Triển Chiêu hơi sững sờ .

“Nó ăn rất nhiều nha.” Tiểu Tứ Tử ngưỡng mặt lên nhìn Triển Chiêu, “Miêu miêu a, bổng lộc của thúc một tháng được bao nhiêu vậy ?”

Triển Chiêu trầm mặc hồi lâu, đột nhiên xoay mặt hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hay là cho người nhận làm con nuôi đi ?”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, hỏi Triển Chiêu , “ Người không có đói bụng sao ?”

“Đói a.” Triển Chiêu cũng đột nhiên nghĩ đến.

“Ai nha, hôm nay trong nha môn người ra vào rất nhiều.” Bao chừng nói, “ Trù phòng cũng chưa có chuẩn bị đồ ăn nữa, hai người ra ngoài ăn thôi.”

Triển Chiêu nhìn sắc trời một chút, “Không còn kịp nữa rồi, bằng không đi đến Bạch quỷ sơn trang ăn đi.” Vừa nói, vừa hỏi Bạch Ngọc Đường , “ Người nói, Bạch quỷ sơn trang rất để ý đến ăn mặc, vậy nếu là mời khách để cảm tạ ơn cứu mạng muội muội thì cũng sẽ không hẹp hòi , phải không ?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, “Hẳn là vậy.....”

“Kia vậy thì đi thôi.” Triển Chiêu hăng hái bừng bừng, “Chúng ta đi ném thử trù nghệ của trù tử bạch quỷ sơn trang đi.”

Triển Chiêu vừa mới đi, hắc hồ cũng đi theo, chuẩn bị cận kề không rời.

Bạch Ngọc Đường cùng đi ra cửa, hỏi Triển Chiêu “ Nếu đã nuôi, hay là lấy một cái tên đi.....”

“Tên sao ?” Triển Chiêu sờ cằm cúi đầu nhìn hắc hồ, “Trong nhà đã có một con Bạch đường a, người sao..... không bằng gọi Bạch mẽ đi ?”

Bạch Ngọc Đường có chút đồng tình nhìn hắc hồ.

“Bất quá người màu đen a, gọi là hắc mẽ không tốt lắm, không bằng gọi người là hắc cao đi ?” Triển Chiêu vỗ vỗ đầu hắc hồ, “Cá mực viên cũng không tồi đi ?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu chấp tay sau lưng, tâm tình hẳn hình như không tệ cùng hắc hồ chậm rãi đi phía trước, kiểm tuệ trên chuôi kiếm theo động tác đi bộ của hắn lúc ẩn lúc hiện, cùng cái đuôi ve vẩy của hắc hồ kia đồng dạng. Bạch Ngọc Đường không khỏi có chút cảm khái, Triển Chiêu đến tột cùng là thiếu tâm nhân hay là trời sinh tính tình vui vẻ a ? vô luận là tình huống nào, hắn vẫn luôn vui vẻ như vậy ?

“Người sẽ không vui vẻ trong những tình huống nào ?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi một câu mà chính mình cũng cảm thấy khó hiểu.

Triển Chiêu quay mặt sang nhìn hắn một chút, rất nghiêm túc nói, “Lát nữa, nếu như là món ăn của Bạch quỷ sơn trang rất tệ, hoặc là lại có ai đến quấy nhiễu không cho ta ăn, như vậy có thể ta sẽ không vui Kể gì có thể giết chứ không thể chịu đói, ba lần phải đói là tuyệt đối không thể tha thứ a !” Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8 ĂN CƠM KHÔNG DỄ

“Người đương nhiên không cần ăn cơm cùng bàn với hắc hổ, nhưng cũng không cần phải đói bụng đâu, cùng bàn ăn cơm với ta không phải là được sao.” (Bạch Ngọc Đường)

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường song song cùng đi, bên người còn dắt theo một con hắc hổ rất thần khí, thật may là trời đã tối, hơn nữa dù sao cũng là trời đông giá rét, người ra đường buổi tối cũng không nhiều, bất quá chỉ cần như vậy thôi cũng đủ hù dọa không ít người đi đường.

Triển Chiêu vừa đi còn dùng tay xoa xoa đầu hắc hổ, một đường đi đều là đặt tên cho hắc hổ, từ, “hắc đường, hắc đậu, hắc hồ cho đến hắc dưa, hắc trù, hắc màn đầu” cho đến hết một đường cũng không có “hắc” ra cái tên nào hợp ý.

Bạch Ngọc Đường ở một bên nhắc nhở, “Cẩn thận lại trùng tên với Bao Đại nhân a.”

Triển Chiêu nhần cười, tuy là mang Bao Đại nhân ra đùa giỡn thật không nhân hậu chút nào, bất quá đúng là không ít chữ có bắt đầu bằng “hắc”, thường ngày cũng đều bị Bàng Thái Sư dùng để gọi Bao Đại nhân.

“Thật đáng tiếc không biết đạo sĩ đã chết kia tên gọi là gì” Triển Chiêu vỗ nhẹ đầu hắc hổ, “Nếu không có thể mượn dùng tạm, cũng coi như là có cái để kỉ niệm.”

Bạch Ngọc Đường nhìn một chút hắc hổ kia, nói, “Con hổ này có lẽ là chứng kiến hung thủ giết đạo sĩ kia, nói không chừng nó đã từng gặp Thiên mẫu.”

“Người đoán xem, nó cùng Thiên mẫu nếu như cắn nhau, ai sẽ thắng a?” Triển Chiêu lại còn rất hăng hái.

Bạch Ngọc Đường liền trêu chọc hắc hổ, “Người nên tập trung khí lực một chút để một lát còn ăn cơm, chứ nếu cứ như thế này lát nữa đói đến dưa cũng cầm lên nổi đâu.”

“Ai nha.....” Triển Chiêu thuận thế liền dựa vào cánh tay hắc hổ, “Ta đói quá a, đói bụng đến đi cũng không nổi nữa, tới a, tới đỡ ta một chút nha!”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, lúc này hai người cũng đã đến chân núi bách quỷ, cửa sơn môn có mấy người đang đứng, tựa hồ là đang đợi.

Trên bậc thang lên núi, hai bên tuyết phủ, bậc thang màu đỏ sậm, cách một trượng bên dưới, có một người đứng đó, một thân da cừu trắng —— Tần Lê Thanh.

Sau lưng Tần Lê Thanh còn có hai tùy tùng, cùng với người đang không biết nói gì với Tần Lê Thanh, Tiết Bạch Cầm đang nhảy cẫng lên.

Tiết Bạch Cầm vừa nhìn thấy bọn Triển Chiêu tới, lập tức đẩy Tần Lê Thanh một cái, sau đó liền chạy lên phía trước, “Triển đại ca, Bạch đại ca, chờ các người thật lâu a, ta còn tưởng là các người không đến đâu!”

Triển Chiêu nhìn canh giờ một chút tựa hồ đã rất muộn, liền nói xin lỗi, vừa đúng lúc có chút chuyện cần xử lý.

“Không sao, tới là tốt rồi a.” Tiết Bạch Cầm liền mời hai người lên trước, mới vừa đi tới trước, chỉ thấy sau lưng Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lóe ra một con đại hắc hổ màu đen.

“Nha a!” Tiết Bạch Cầm cả kinh nhảy dựng, trốn ra sau lưng Tần Lê Thanh.

“Làm sao vậy?” Tần Lê Thanh buồn bực.

“Con cọp!”

“Con cọp sao?” Tần Lê Thanh sửng sốt.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bản năng nhìn hắc hổ, chỉ thấy nó vẫn ngồi ở một bên mà ngáp một cái, tựa hồ cũng không có thêm phản ứng gì với Tần Lê Thanh và Tiết Bạch Cầm.

Hai người nhìn nhau một cái ——- xem ra, cái chết của tiểu đạo sĩ, hẳn là cùng hai người này không có quan hệ gì đi.

“ Có con cộp sao ? Sao ta lại không cảm giác được hơi thở của dã thú a.” Tần Lê Thanh đưa tay, giống như là muốn sờ một cái.

Hắc hổ ngáp một cái tránh đến bên Bạch Ngọc Đường, không cho hắn sờ.

“Còn xấu hổ a.” Tần Lê Thanh nhàn nhạt cười, bên lại chính xác tìm được vị trí của Bạch Ngọc Đường , chắp tay, “Bạch huynh, đã lâu không gặp rồi, biệt lai vô dạng a !”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, “Biệt lai vô dạng “

“Chúng ta vừa đi vừa nói a, bọn đại ca chờ đến sốt ruột rồi .” Tiết Bạch Cầm cười híp mắt mang theo mọi người lên núi.

Triển Chiêu sờ sờ lỗ mũi, thuận tiện nhìn Bạch Ngọc Đường một cái —— không có ngửi được hương vị của thức ăn a.

Bạch Ngọc Đường bắt đầu nhìn Triển Chiêu .

Hai người đối diện nhìn nhau, liền nghe Tần Lê Thanh hỏi, “Bạch huynh tới phương bắc có việc sao ?”

“Ân” Bạch Ngọc Đường gật đầu, thuận miệng trả lời một câu.

“Lô đại ca bọn họ đều khỏe cả chứ ?” Tần Lê Thanh hiển nhiên là cùng Hãm không đảo mọi người đều quen thuộc.

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, “Rất tốt.”

Triển Chiêu đung cánh tay hắn một cái —— Người sao không nhiệt tình một chút, sao lại khách khí như vậy a.

Bạch Ngọc Đường có chút buồn cười —— Ta với ai cũng đều như vậy.

Triển Chiêu thiêu mi nhìn hắn —— Phải không ?

“Triển đại ca, cái con cộp này là người nuôi a ?” Tiết Bạch Cầm quả nhiên là tính tình hoạt bát, thấy con hổ không hung dữ, liền đưa tay sờ nó một cái, hỏi Triển Chiêu .

“ Tên gọi là gì ? ”

“Ân.....” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, cười một tiếng, “Gọi hắc ngũ a.”

“Khái khái.....” Bạch Ngọc Đường không có để ý liền bị sặc, ho khan mà nhìn Triển Chiêu .

Triển Chiêu đối với hắn nháy mắt mấy cái, “ Đường Đường là Tiểu tam tử, Tiểu Tứ Tử, lúc này lại có Tiểu ngũ tử, hợp lại thành đoàn a !”

Bạch Ngọc Đường không nói, xem ra tiếp theo Bạch Đường , lại tới một Hắc Ngũ, người khác gọi hắn Bạch Ngũ, được chứ lại thêm huynh đệ thứ hai.

Triển Chiêu tựa hồ còn rất hài lòng với cái tên gọi mới này, đưa tay vỗ vỗ đầu hắc hổ , “Tiểu ngũ.”

Hắc hổ vẫy vẫy cái đuôi, vừa đi vừa phe phẩy vạt áo Triển Chiêu .

Tần Lê Thanh tựa hồ ngoái đầu về sau một chút, dĩ nhiên cũng không biết hắn vì cái gì mà quay đầu lại, hắn cũng không có thấy được tình cảnh phía sau.

Tiết Bạch Cầm chú ý đến vạt áo Triển Chiêu có chút kỳ quái, nhìn kỹ, “phốc” một tiếng, “Ai nha, Triển đại ca, y phục của người bị rách a !”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn, liền nghĩ tới, ban nãy Tiểu ngũ cắn hỏng y phục hắn.

Triển Chiêu liếc Tiểu ngũ một cái —— vẫn còn chưa có đòi người tiền bồi thường đâu.

Tiểu ngũ tiếp tục vẩy đuôi đi, cứ nghịch vạt áo sau bị rách của Triển Chiêu , còn tỏ vẻ rất hoạt bát, da mặt cũng rất dày.

Bạch Ngọc Đường nhìn Tiểu ngũ một chút, cái con hổ này cũng là thiếu tâm phé a, chủ nhân vừa mới chết đã cùng Triển Chiêu chơi đùa đến thật vui vẻ Bất quá , cũng đã nói qua, cũng không ai biết đạo sĩ kia đến tột cùng có phải là chủ nhân của con cọp này không nữa, mặc dù người hắc có xăm hình hắc hổ.

Đi qua đường núi thật dài, đến cửa chính của Bạch quỷ sơn trang.

Chu vi sơn trang này rất rộng, chủ yếu là so chiếm núi mà dựng thành, bắt đầu từ giữa sườn núi đều xây dựng tường thành cao, phòng ốc trong núi được xây dựng theo thế núi, Triển Chiêu liếc mắt nhìn cảm giác có điểm giống với Ma cung, mặc dù kiến trúc xa xa không có hùng vĩ như Ma cung, phòng xá cũng không có được kiến trúc tinh xảo như Ma cung. Dù sao thiết kế ra Ma cung cũng là kiến trúc sư tái thế Đồng Thịnh Hải, cũng là người của Ma cung, tuy đã là một lão đầu nhưng rất khí phái, những món đồ chơi của Triển Chiêu hồi bé đều do hắn làm ra, đơn giản nhưng lại vô cùng tinh xảo.

Triển Chiêu nhìn bạch quỷ sơn trang phòng ốc, không khỏi cũng có chút nhớ nhà, lại có chút nhớ các a di thúc bá.

Ý niệm chuyển vòng vo một chút, Triển Chiêu đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường , “Thiên Tôn có phải là đi về nhà hay không ?”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sờ, liền hiểu được Triển Chiêu muốn nói gì, nơi này cách Thiên sơn đúng là không quá xa, qua liêu cảnh là có thể trực tiếp đi Thiên sơn rồi.....

“Người nghĩ muốn đi, nói ta liền dẫn người đi, ta cũng đã rất lâu không có về rồi .” Bạch Ngọc Đường thần nhiên nói, “Sư phụ có ở đó hay không cũng vậy, lúc này vừa đúng là khoảng thời gian hoa tuyết liên nở, hái một chút mang về cho Công Tôn làm thuốc đi .”

“ Nghe nói hoa tuyết liên trông rất giống món bạch trù phải không ?” Triển Chiêu thật tò mò mà hỏi một tiếng, đây cũng là do trước đó hắn có nghe Tiểu Tứ Tử nói. Ngày đó Tiểu Tứ Tử ngồi sau lưng hắn học tên các loại dược liệu, Triển Chiêu liền tiến đến hỏi bé Thiên sơn tuyết liên có phải là một trong các loại dược liệu có hình dạng đẹp nhất hay không, Tiểu Tứ Tử bĩu môi một cái nói, “ Thiên sơn tuyết liên có hình dạng giống như viên bạch trù.”

Nghe Triển Chiêu nói những lời này, Bạch Ngọc Đường thật sự là nhin không được , “Ha ha” mà phá lên cười.

Tần Lê Thanh dừng bước quay đầu lại, tựa hồ còn có chút ngạc nhiên —— thì ra Bạch Ngọc Đường cũng có thể cười như vậy sao ?

Triển Chiêu cũng có chút cảm thấy ngại ngùng, chẳng lẽ hắn bị Tiểu Tứ Tử lừa sao ?

Khi đang nói chuyện, mọi người đã vào đến đại môn bạch quỷ sơn trang.

Trong sơn trang rất trầm tĩnh, không có người, đại khái là đều đi chuẩn bị dạ tiệc đi.

“Ở trong sân phía sau.”Tiết Bạch Cầm mang theo mọi người lui đến phía sau.

Xuyên qua đường đi thật dài, nghe thấy tiếng trống gõ nơi xa truyền đến, hình như là còn có ca múa.

Triển Chiêu đối với Bạch Ngọc Đường nhú mày —— Tiết Bạch Quỷ thật đúng là còn có thể hưởng thụ a, chỉ ăn một bữa cơm thôi mà còn chuẩn bị cả ca múa sao.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái —— chưa quen thân, chỉ nghe nói là đối với chuyện ăn mặc thật rất là để ý, bất quá hôm nay tựa hồ còn có cả thiết đãi những khách nhân khác nữa.

Mọi người sau khi tiến vào trong viện, chỉ thấy trước mắt là một cái sông nhỏ, trên sông có cửu khúc kiều, cây cầu dẫn tới một tiểu đảo giữa hồ, trên đảo có một vườn hoa, trong vườn ngồi không ít khách nhân, tựa hồ là đang uống rượu nói chuyện phiếm, mà bên cột đình , trong đình có đoàn vũ sư đang hiển vũ, hết sức nhã trí.

Triển Chiêu đối với Bạch Ngọc Đường nhú mày —— thật sự rất biết hưởng thụ a, chính là hơi có điểm khoa trương đi.

Bạch Ngọc Đường bật cười.

Mọi người đi qua cửa khúc kiều, Triển Chiêu cũng không có ngửi thấy được hương thơm của thức ăn mà chỉ ngửi thấy một mùi vị của hoa.

“Hắt xì !” Tiểu ngu hắt hơi một cái, tựa hồ cũng chê mùi hoa quá nồng.

Bạch Ngọc Đường nhìn hoa chung quanh, giữa mùa đông, hoa mai ngược lại nở rất nhiều, những chậu hoa khác hầu hết đều héo, mùi thơm là từ đâu đến ? lại càng giống mùi huân hương hơn.

Triển Chiêu sờ sờ cái mũi, tâm nói cái bạch quỷ sơn trang này dù sao đại nam nhân cũng tương đối nhiều hơn đi, sao lại phải làm cho mùi hương phần nồng như vậy a.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút, thấy hắn vẻ mặt hồ nghi, liền ý bảo hắn nhìn Tần Lê Thanh phía trước.

Triển Chiêu nhớ tới, đại khái biết được là Tiết Bạch Quỷ cố ý ở trong sơn trang bố trí mùi như vậy, như thế để cho Tần Lê Thanh biết được đang ở chỗ nào, thí dụ như hoa viên thì có mùi thơm. Cần thận suy nghĩ một chút, vừa nãy khi qua cửa khúc kiều có thể nghe thấy tiếng nước chảy, hành lang trước đó có rất nhiều cây tùng, có hương tùng, lúc vào núi còn thấy có treo khô nhiều phong linh (chuông gió).

Triển Chiêu gật đầu một cái, nói như vậy Tiết Bạch Quỷ còn thật sự tỉ mỉ, xem ra rất con trọng Tần Lê Thanh a.

Ngồi tại yến tiệc ngoại trừ Tiết Bạch Quỷ còn có các vị đương gia khác của bạch quỷ sơn trang cùng với mấy bằng hữu, Triển Chiêu nhanh chóng quét mắt qua một vòng, cũng không có nhận ra.

Tiết Bạch Quỷ đứng dậy nghênh đón, cũng coi như là nhiệt tình, bắt qua không phải do người này thường ngày nghiêm túc hay không, hắn nếu như không cười mang đến cho Triển Chiêu một cảm giác, hắn tâm tư rất thâm trầm.

Khách khí mấy câu là khó tránh khỏi, bắt qua Bạch Ngọc Đường không thích nói chuyện, Triển Chiêu đang đói cũng không có tâm tư nói chuyện, hắc hắc ở bên người Triển Chiêu, ve vẩy cái đuôi nhìn bốn phía, nó lại ngược lại so với Triển Chiêu, vừa rồi mới ăn xong giò heo, lại ăn thêm mấy con gà rừng, nó đến vui vẻ a, lại còn không có quên dùng cái đuôi gầy gầy vạt áo sau của Triển Chiêu, giống như là sợ người ta không biết y phục của Triển Chiêu bị nó phá rách vậy.

Rất nhanh vào nhập tiệc, Tiết Bạch Quỷ trước tiên mời rượu, cảm tạ Triển Chiêu đã cứu muội muội hắn.

Triển Chiêu nâng chén rượu, trên bàn chỉ có hai cái bình rượu, không có đồ ăn !

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh một cái——— Có phải là họ đã ăn xong rồi không a?

Bạch Ngọc Đường sờ sờ cái lỗ mũi —— Ta hỏi giúp người một chút đi. Ngay say đó đã định quay đầu lại hỏi Tần Lê Thanh, Triển Chiêu vội vàng nhanh kéo hắn lại.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, có chút không hiểu.

Triển Chiêu trừng hắn —— Định hỏi thế nào ? Chẳng lẽ lại hỏi “Các người lúc nào định ăn cơm ?”

Bạch Ngọc Đường cau mày —— Tại sao lại không hỏi ? Người không phải là đang đói sao.

Triển Chiêu có chút không được tự nhiên —— Cái kia thật rất xấu hổ a.

Bạch Ngọc Đường không khỏi cảm thấy buồn cười, tâm nói người đói đến cái bụng cũng nhỏ đi một vòng rồi, còn cố chết chống đỡ sao ?

Tiết Bạch Quỷ nói đến cao hứng, còn nói đến cả cái gì tiết trời năm nay thế nào, khoe miệng Triển Chiêu giật giật, hỏi hạn vừa rồi còn cố chết chống đỡ a, sớm biết vậy mua mấy cái bánh bao ăn trước rồi.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy hay là hỏi một tiếng đi, nếu không mèo này mà chết đói thì sẽ phiền phức lớn, bắt quá không đợi hần mở miệng, Tần Lê Thanh liền nói với Tiết Bạch Quỷ , “Trang chủ, vừa ăn vừa nói chuyện đi, cũng đã khuya lắm rồi.”

“Nga” Tiết Bạch Quỷ nói cũng đã đủ “Vậy chúng ta ăn trước thôi, không cần đợi lão tam nữa, cũng chẳng biết khi nào thì hần trở lại, trước dọn thức ăn lên.”

Bạch Ngọc Đường đã nhìn thấy Triển Chiêu khi nghe được đến mấy chữ “mang thức ăn lên” , khóe miệng liền nhếch lên, hiển nhiên là hảo cảm đối với Tần Lê Thanh đã tăng lên gấp bội.

Rất nhanh quán gia đã dẫn theo nha hoàn mang thức ăn đến, trời đông giá rét, cho nên cũng không có những món ăn lạnh, đều là những món ăn nóng hổi.”

Triển Chiêu hí mắt, đã chuẩn bị không thèm để ý đến người khác, ăn no xong mới điều tra về Bạch quỷ sơn trang.

“ Triển đại ca , người nếm thử món này một chút . ” Tiết Bạch Cầm cũng không quên lấy lòng, đem món ăn thứ nhất giới thiệu cho Triển Chiêu , “ Đây là vịt quay mật trấp, món tử của đầu bếp bạch quỷ sơn trang a, còn có món này nữa, thịt thỏ cay”

Tâm tình Triển Chiêu rất tốt, phương bắc này không có hải tiên, nhưng mà mùi vị hoang dã cũng không tệ.

Cầm đôi đũa, Triển Chiêu đang nghiên cứu xem nên ăn thịt thỏ trước hay là vịt quay trước, đang lúc định hạ đũa gấp đồ ăn, liền nghe được một thanh âm từ ngoài viện truyền đến, “Đại ca, ta đã trở về rồi.”

Đang lúc nói chuyện, ngoài cửa viện, có một thân hình nam tử cao lớn trẻ tuổi đi vào.

Hần mặc một bộ áo chắn gió da cừu màu đen, đi nhanh như gió, giọng nói cũng thật lớn, tựa hồ là từ xa về, còn mang theo một cỗ khí chất phong trần, vừa vào viện liền mở miệng nói, “Ta nghe người ta nói Tiểu Cầm bị tập kích phải không ? có bị thương không ?”

“Tam ca, ta không có sao hết.” Tiết Bạch Cầm mỉm cười nói một câu, cũng không quên hướng Triển Chiêu giới thiệu một món ăn ngon lạ khác.

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn người vừa mới đến, khoảng chừng ba mươi tuổi, cầm có hai phiến râu, tinh thần sáng khoái, xem công phu hần cũng không tệ, đây chính là người Vương tri phủ nói là khó đối phó nhất, lại là kẻ đang âm thầm mua bán Vong ưu tán Phan lão tam kia đi.

Bạch Ngọc Đường quan sát qua một chút, cũng không có nhìn kỹ, hần tương đối hiểu kỳ chính là món ăn đầu tiên mà Triển Chiêu ăn là món gì, muốn nhắc nhở hần một chút, trước tiên đừng ăn món thịt thỏ kia, nhìn có vẻ rất cay, nên ăn món khác trước nếu không ẽ bị đau dạ dày.

Nhưng kỳ quái chính là, người một mực kêu đói Triển Chiêu kia lại đang giương đũa, cũng không có gấp thức ăn, một lúc lâu, liền đem đũa bỏ xuống.

Tiết Bạch Cầm tò mò mà nhìn Triển Chiêu một chút, “Triển đại ca, không hợp khẩu vị sao?

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn sang, chỉ thấy nụ cười vui vẻ luôn thường trực trên mặt Triển Chiêu nay không thấy, thay vào đó là nét mặt đen sì cực kỳ hiếm thấy.

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày —— sắc mặt Triển Chiêu sao lại xấu đến như vậy ? chẳng lẽ đói quá nên dạ dày bị đau sao ? Nhưng nhìn lại ánh mắt Triển Chiêu lại rất phức tạp, không biết có phải do mình ảo giác hay không, tựa hồ còn có tức giận mơ hồ, lại còn mang theo một cỗ tử khí, khóe môi nhếch lên cười lạnh, cặp mắt nhìn chằm chằm kẻ vừa mới tới, Phan lão tam.

Phan lão tam đi tới nửa đường , cũng đứng lại bất động , hiển nhiên , hần cũng thấy Triển Chiêu .

Hai người đại khái lúc này cách nhau chừng mười bước, đang nhìn thẳng mắt đối phương.

Không khí trong nháy mắt có chút lúng túng, Tần Lê Thanh bởi vì hai mắt bị mù, đối với không khí có phản nhạy cảm hơn một chút, liền hỏi “Làm sao vậy ?”

Tiết Bạch Quỷ cũng cau mày, “Lão tam, đây là chuyện gì ?”

Mà biểu lộ trên mặt Phan lão tam lúc này, thậm chí có thể dùng từ “dữ tợn” để hình dung, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Triển Chiêu , hồi lâu, mới mở miệng nói hai chữ, “Là người ?”

Triển Chiêu cười lạnh một tiếng , “Nga”

“Ách.....” Tiết Bạch Cầm tò mò, “Hai người biết nhau a ?”

“Đại ca, sao hắn lại ở chỗ này ?” Phan lão tam quay đầu lại hỏi Tiết Bạch Quỷ .

“Nga, Triển huynh chính là ân nhân cứu mạng của Bạch Cầm.....”

Tiết Bạch Quỷ còn chưa có nói hết, Triển Chiêu đã đứng lên, đối với Bạch Ngọc Đường thiêu y, ý tứ ——
Đi thôi.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Triển Chiêu , Bạch Ngọc Đường cũng có chút không hiểu nhìn hắn ——
Sao vậy ?

Triển Chiêu đối với Tiết Bạch Quỷ chấp tay, “Tiết chưởng môn, bữa cơm này ta sẽ không ăn, Bạch quỷ sơn trang người có mắt nhìn người, tốt nhất là hãy làm chuyện tốt chứ chớ bao che hành vi độc ác.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Tất cả mọi người đều há hốc miệng, ngay cả Tiết Bạch Quỷ cũng nhất thời không kịp phản ứng —— Triển Chiêu vốn ôn nhu nhả, tại sao lại đột nhiên trở mặt vậy, những lời này

Triển Chiêu bước nhanh ra ngoài, Phan lão tam lúc này đang đứng giữa đường đi, Triển Chiêu cũng không thèm để ý hắn, đến trước mặt hắn liền nói, “Tránh ra, chớ khôn không có cản đường.”

Mọi người khoe miệng đều rét lạnh.

Bạch Ngọc Đường lúc này cũng mang theo Tiểu ngũ đi tới, hắn và Triển Chiêu cùng đến tất nhiên là hắn cũng cùng đi với Triển Chiêu .

Lấy sự thấu hiểu của hắn với Triển Chiêu , việc đầu óc mê muội nhất thời mất đi lý trí là rất nhỏ, xem ra là có cừ oán với Phan lão tam này..... Cái này nhưng lại thật là ly kỳ, Triển Chiêu lại có thể cùng người khác có thâm cừ đại hận đến vậy, hơn nữa còn triệt để trở mặt đến như vậy, cái tên Phan lão tam này lại có thể làm những chuyện thương thiên hại lý đến thế nào ?

“Này, người có ý gì hả ?”

Mấy người tùy tùng đi theo sau lưng Phan lão tam, vừa nghe Triển Chiêu nói chuyện ban đầu vẫn còn có chút khách khí, đầu tiên hắn là khách nhân của Tiết Bạch Quỷ , nên nhịn một chút, nhưng mà câu “chớ ngoan không cản đường” hắn cũng đã nói, thật cảm thấy hắn không hề cho bạch quỷ sơn trang chút mặt mũi nào.

Lúc này , Phan lão tam cũng đưa tay, cản lại mấy người sau lưng, chỉ thấy gương mặt hắn trắng bệch, nhẫn nhẹn mà lui về phía sau nửa bước.

Triển Chiêu liền đi thẳng, đến liếc mắt cũng không thèm nhìn một cái.

Bạch Ngọc Đường chấp tay sau lưng, Tiểu ngũ đi theo sau hắn, đều lướt qua Phan lão tam mà đi.

Tiểu ngũ ngẩng đầu nhìn Phan lão tam một cái, cũng không biết là do con hổ này quá thông minh, phát hiện ra Triển Chiêu đối với người này có địch ý hay còn do nguyên nhân nào khác mà từ trong cổ họng nó phát ra một tiếng gầm nhẹ.

“Má ơi !”

Sau lưng, mấy người tùy tùng của Phan lão tam ban đầu cũng không có nhìn thấy, cái này như hai đốm lửa đêm đen a, con hổ này lại một thân đen, không nhìn kỹ thật đúng là cũng không có để ý đến, lúc này nó lên tiếng, vừa nhìn xuống liền run một cái —— một con hổ thật lớn a !

Phan lão tam cũng ra cũng ngẩn người , lui về phía sau một bước, cau mày nhìn hắc hổ kia.

Bạch Ngọc Đường đưa tay vỗ đầu hắc hổ, Tiểu ngũ liền đi theo Triển Chiêu .

Bạch Ngọc Đường nhìn mọi người một chút, cảm thấy trong đó có chuyện không đơn giản , đối với Tiết Bạch Cầm đang vẽ mặt nóng nảy đuổi theo, khoát tay một cái, ý bảo —— không cần tiến, cáo từ.

Hai người cứ thế tiêu sái mà đi lưu lại mọi người còn đang lúng túng.

Hồi lâu, Tiết Bạch Quý trầm mặt hỏi Phan lão tam, “Chuyện này là thế nào ?”

Phan lão tam cau mày hồi lâu, nói, “Ta với Triển Chiêu có chút thù oán, hấn hận ta, ta cũng không có thích hấn.”

.....

Triển Chiêu bước nhanh ra khỏi bạch quý sơn trang, hướng dưới chân núi mà đi.

Bạch Ngọc Đường đi nhanh lên mấy bước, cùng hấn song song xuống núi, cũng không có nói chuyện lại càng không hỏi chuyện, chỉ là cùng hấn trở về.

Hai người một mạch rời khỏi Bạch quý sơn trang, đi tới cửa thành Tuyết châu phủ, lúc tới cửa thành, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn hấn một cái, đột nhiên đưa tay lên, đón lấy một bông tuyết vừa đáp xuống, nhàn nhạt nói, “Tuyết rơi rồi.”

Triển Chiêu ngẩng đầu lên, bông tuyết cứ như là nghe được tiếng Bạch Ngọc Đường nói, bông bông liền rơi xuống..... Triển Chiêu đời này cũng là lần đầu nhìn thấy thời khắc tuyết bắt đầu rơi, cảm thấy hình ảnh này hết sức rung động. Nhìn hồi lâu, khe khẽ thở dài, có chút chán nản mà đi về phía trước.

Hắc hổ đẩy Triển Chiêu đi, cái đuôi vẫn nhẹ nhàng câu vạt áo hấn, động tác so với hồi nãy thật ôn nhu, cũng không còn nghịch ngợm như trước nữa.

“Người không hỏi sao ?” Triển Chiêu đột nhiên mở miệng , hỏi Bạch Ngọc Đường .

“Khi người muốn nói, ta sẽ nghe.” Bạch Ngọc Đường khoanh tay cầm đao, “Bất quá ta cũng là lần đầu tiên thấy người tức giận đến vậy, Phan lão tam đã làm chuyện thương thiên hại lý gì đắc tội với người như vậy ?”

Triển Chiêu trầm mặc trong chốc lát, mở miệng, “Hấn hại chết bạn tốt của ta.”

Bạch Ngọc Đường ngăn người,, hỏi, “Rất tốt sao ?”

Triển Chiêu ngưng mi, “ Tốt như đại ca ruột thịt vậy.”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc trong chốc lát, “ Nếu người động thủ không tiện, để ta giúp người giết hấn đi a.”

Triển Chiêu ngược lại không nghĩ đến Bạch Ngọc Đường lại nói một câu như vậy, dở khóc dở cười, “Có thể giết ta đã sớm giết rồi.”

“Tại sao lại không thể giết ?” Bạch Ngọc Đường buồn bực.

“Hấn vốn tên gọi Phan húc.” Triển Chiêu âm trầm mở miệng, “Khẳng định Triệu Phổ biết hấn.”

“Phan húc ?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, suy nghĩ một lát, “Phan húc.....chính là thống soái toàn thành Phan húc đó sao ? Sau đó bởi vì tội ác tày trời bị tổ giác nên thiếu chút bị chém đầu, nhưng là vì tổ phụ hấn ba đời trung lương , tổ tiên lại có công với thái tổ cho nên được miễn chết. Hấn liền từ chức nhậm phẩm tướng quân bị giáng chức thành thứ dân, đầy đến nơi cực hàn biên quan a.”

Triển Chiêu hơi thiêu mi nhàn nhạt nói, “Chính là ta khiến hấn một lần mất đi tất cả, còn bị đẩy ra biên quan, cho nên khẳng định hấn rất hận ta .”

“Phan húc bị cắt chức là chuyện của mấy năm trước rồi, khi đó người còn chưa có nhậm chức ở phủ Khai Phong đi.” Khi đang nói chuyện, hai người đã trở lại cửa nha môn Tuyết châu phủ.

“Chuyện này nói đến rất dài.” Triển Chiêu nhut chí, “Muốn ta ăn cơm cùng bàn với hấn, ta đây thà chết đói.”

“Người đương nhiên không cần ăn cơm cùng bàn với hân, nhưng cũng không cần phải đói bụng đâu, cùng bàn ăn cơm với ta không phải là được sao.” Bạch Ngọc Đường kéo tay Triển Chiêu hướng đến thiên viện mà đi.

Triển Chiêu còn không có hiểu chuyện gì xảy ra, liền đã ngủ thấy một cỗ hương vị bay đến.

“Nha ! tới đây a!”

Tại hậu viện, bên dưới mặt đất lạnh có vài nồi hỏa oa nóng, bên cạnh để rất nhiều khay thức ăn lớn, cái gì thịt dê, thịt bò cùng, đậu hũ..... Tiểu Tứ Tử đang cầm đũa xiên thịt dê, quay đầu lại nhìn thấy hai người bọn Triển Chiêu đã trở về, kêu lên.

Bọn Triệu Phổ cũng đã ở đây, còn đang nấu mấy nồi hỏa oa ăn đâu, rất náo nhiệt.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một chút.

Bạch Ngọc Đường cười một tiếng, “Trời lạnh không phải sao, ăn hỏa oa là tốt nhất.” Nói xong liền kéo Triển Chiêu tới ngồi xuống.

Tiểu Tứ Tử cầm lên một dây cá nướng chín nóng hổi cho Triển Chiêu , “Miêu miêu, thịt này ăn ngon ác.”

Triển Chiêu nhận lấy, nhai một miếng, nhai nhai —— Thịt bò nướng nha, ngon a !

“Uống một ngụm .” Công Tôn bưng cho hân một chén canh đến, Triển Chiêu uống một hớp —— Canh thịt bò chính hiệu người người đều yêu a !

Triệu Phổ lại đưa tới cho hân một chuỗi thịt dê nướng, Bao Đại nhân lại gấp cho Triển Chiêu một đĩa lớn thịt lự nướng giòn: Hảo a, Triển Chiêu mới nãy lòng còn rất buồn bực này lập tức biến đổi —— Lại thông khoái rồi a !

Bạch Ngọc Đường bưng chén uống rượu, Triển Chiêu hiện giờ chỉ biết có ăn không thềm nói chuyện, một cánh tay rảnh thì gấp thức ăn cho Bạch Ngọc Đường, tránh cho hân chỉ uống rượu mà không ăn cái gì.

Bàng cát có chút ngạc nhiên, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Các người không phải là đi bạch quỷ sơn trang ăn sao ? thế nào nhanh như vậy đã trở về ?”

“đúng vậy.” Triệu Phổ cũng buồn bực.

Thật ra thì vừa rồi lúc mới ra cửa, Bạch Ngọc Đường bảo Bạch phúc mời mọi người ăn hỏa oa ở hậu viên, thứ nhất trời lạnh, mọi người giúp nạn dân cực khổ, liền khao một bữa đi. Thứ hai chính là sợ Triển Chiêu một lát lại xảy ra biến cố gì mà không ăn được cơm. Không nghĩ đến thật sự để cho Bạch Ngọc Đường đoán trúng, ba lần hân đều không có được ăn.

“Bữa cơm này vốn là có thể ăn.” Bạch Ngọc Đường mở miệng, “Bất quá đụng phải một tên Phan lão tam, mèo này liền nói là thà bị chết đói cũng không thềm cùng hân một bàn ăn cơm .” Triển Chiêu bên cạnh nhai nhai thịt dê nóng hổi Tiểu Tứ Tử đút cho mình, vừa gật đầu bày tỏ Đúng là như vậy.

“Phan lão tam kia là người nào vậy ?” Bao chừng cũng buồn bực, Triển Chiêu trước giờ tính tình đều rất tốt, có ăn ngon tính khí lại càng tốt hơn, sao lại nổi giận ?

“Phan húc.”

.....

Bạch Ngọc Đường vừa nói ra, Bao chừng nhú mày, ý kia là —— khó trách.

Bàng cát lắc đầu cười lạnh.

Triệu Phổ nhai thịt bùi môi, “Người này vẫn còn sống a, quả thật là tai vạ lưu ngàn năm đi! Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9 NHÂN BẤT VỊ KỶ

Bé Tiểu Ngũ

“Còn không tin, đối phó với hạng tiện nhân như Phan húc còn không phải cần người như ta, so với hắc còn gian tiện hơn sao, còn không thì phải giống như Triển hộ vệ, ngoan mà hư!” (Tiểu Đỗ Tử)

“Cái tên Phan húc này ta cũng nghe nói qua.” Công Tôn một bên uy Tiểu Tứ Tử ăn, một bên hỏi Triệu Phổ, “Là chuyện của mấy năm trước đi, trước đây đều nghe nói hắc rất lợi hại, nhưng đột nhiên lại bị tố giác làm chuyện thương thiên hại lý, lại còn hại chết không ít người, có thể nói hắc vốn là có thể lưu danh bách thế nay lại tiếng xấu muôn đời..... thế nào lại biến thành cái Phan lão tam này a?”

Triệu Phổ có chút tiếc nuối mà lắc đầu, “Hồi Phan húc làm ác ở Khai phong ta còn đang đánh giấc đầu, cho nên cũng không có rõ ràng, bất quá sau đó nghe người ta nói chút chuyện của hắc, sách.....” vừa nói Triệu Phổ vừa lắc đầu, “Không làm thịt được hắc thật quá đáng tiếc rồi.”

“Hư hỏng đến vậy ?” Công Tôn tò mò, “Hắc làm cái gì vậy ? Là tham quan hay là hãm hại trung lương a?”

“Hắc đều làm hết.” Bàng Thái Sư bưng chén rượu, vừa uống vừa lắc đầu.

Mọi người hai mặt nhìn nhau một cái ——— so với Bàng Thái Sư còn xấu hơn sao ?

Bao Đại nhân tựa hồ thật sự rất thích Tiểu Ngũ, cầm một chuỗi thịt nướng mà treu nó, “Phan húc người này a, nói thế nào đây, cái câu người không vì mình trời tru đất diệt kia thật rất thích hợp dùng cho hắc.”

“Người không vì mình trời tru đất diệt ?” Công Tôn lặp lại một lần, “Những lời này nhưng lại là lý do tốt nhất cho không biết bao nhiêu kẻ tiện nhân rồi !”

“Phan húc lúc trưởng thành cũng không có bộ dạng của công tử phú gia, hắc là dã tâm bừng bừng, liều mạng cũng muốn thăng tiến.” Bàng cát “sách” một tiến, “Tổ tiên Phan gia là phù tá tiên hoàng có công, đáng tiếc nhân số ít ỏi. Phụ thân Phan húc năm xưa cũng chết trận sa trường, chỉ còn lại hai người cô nhi quả phụ ở tại Khai phong. Bổng lộc hàng năm mặc dù cũng không ít, nhưng mà đồng liêu của cha hắc năm đó có không ít người ở tại Khai phong nhậm chức vụ cao, tạo ra một phú trách danh đường con cháu đầy đàn. Hơn nữa, nói thế nào thì Phan húc cũng là một võ tướng, lại không chịu đi doanh trại, trong triều lại không có giao thiệp nhiều, cho nên con đường tiến thân cũng không có thuận lợi.”

“Võ tướng mà không muốn đến chiến trường ? Tại sao ?” Công Tôn tò mò hỏi.

“Trong quân doanh hắc có thể có được tiền đồ gì a !” Âu Dương Thiếu Chinh gặm chân gà nướng, “Doanh trại có vương gia trấn giữ, mấy vị tướng quân cũng so với hắc còn trẻ hơn, hắc nếu đến đó thì tiền đồ chỉ có hạn a.”

“Cho nên hắc mới đến hoàng thành.” Công Tôn gật đầu một cái, “Vậy có thể làm thống lĩnh hoàng thành, nhị phẩm tướng quân, cũng coi như rất lợi hại rồi.”

“Cho đến bây giờ cũng không có ai nói hắc không lợi hại, nhưng mà cũng phải xem phương pháp. ” Bao chửng nhàn nhạt nói, “Phan húc vì tiến thân mà không chừa thủ đoạn nào, con đường này hắc đi đã hại chết không ít người, mà dã tâm của hắc cũng không chỉ như vậy thôi.”

“Còn có cái gì nữa ? Mưu đồ toán vị a ?”

“Cũng không có sai biệt lắm, bất quá còn chưa có thực hiện được liền bị người phát hiện.” Vừa nói Bao chửng vừa nhìn sang Triển Chiêu đang cầm đầu gặm thịt bò ở bên một cái.

Tất cả mọi người đều nhìn Triển Chiêu, ăn no rồi hình như tâm tình sẽ không tệ, không biết hắc lúc nào thì ăn no, nói một chút chuyện của Phan húc,

Triển Chiêu gặm xong thịt bò rồi, lại đi lấy một chuỗi thịt dê, ngẩng đầu, thấy mọi người còn đang nhìn mình, nháy mắt mấy cái.

Bạch Ngọc Đường cầm một chiếc khăn tơ tằm mềm mại thượng hạng, nhanh tay lau miệng cho hần, Triển Chiêu bưng chén rượu uống một hớp, Tiểu Tứ Tử liền xoa ngực cho hần.

Triển Chiêu đại khái biết được mọi người cũng cảm thấy hần có chút bất thường, chậm rãi mở miệng, “Chuyện xảy ra cũng đã bảy năm trước rồi.”

Mọi người sững sốt —— Có cần lâu như vậy không a ?

Bạch Ngọc Đường cũng thật giật mình.

Tiểu Tứ Tử xoa bàn tay —— Bảy năm trước bé còn chưa có ra đời a !

“ Ta năm mười sáu tuổi xuống núi bước chân vào giang hồ, một mặt muốn thưởng thức mỹ thực thiên hạ một mặt lại muốn nhúng tay vào chuyện thiên hạ, làm quen mấy vị bằng hữu, ngày tháng trôi qua đều rất vui vẻ.” Mọi người nghe đến đây đều có chút vô lực —— Vị nam hiệp nổi danh thiên hạ Triển Chiêu này, tất cả mọi người đều nói hần hành hiệp trượng nghĩa thích xen vào chuyện người khác, nhưng bây giờ nghĩ lại một chút, hành trình của hần có thể nói là đi theo hương vị mỹ thực mà đến, thí dụ như nói hôm nay hần đi Thục trung là vì muốn ăn hỏa oa, không nghĩ đến lại đụng phải nhàn sự, xía vào nhàn sự xong lại ăn hỏa oa, lại đi ăn thịt gà thượng phẩm, sau đó lại đi Hàng Châu ăn Cá chua Tây hồ, lại vừa ăn vừa xen vào chuyện nhà người khác..... cho nên xen vào chuyện của người khác là vì muốn tiêu thực.

Vừa nghĩ như vậy, tất cả mọi người đều có xung động muốn đỡ trán.

“Khi ta vào giang hồ được một thời gian, có một lần bị lạc đường.....”

Triển Chiêu còn chưa nói hết lời, tất cả mọi người đều nghi hoặc nhìn hần —— Có một lần bị lạc đường ? Không phải người lần nào cũng bị lạc đường sao ?

Triển Chiêu cau mày, tiếp tục gặm thịt, ý là —— Muốn nghe hay không hả ?

“Nói tiếp nha Miêu Miêu.” Tiểu Tứ Tử tiếp tục rót rượu cho Triển Chiêu .

Triển Chiêu sờ sờ đầu Tiểu Tứ Tử, tiếp tục nói, “Chờ ta hỏi rõ đường thì trời cũng đã tối, trước không thấy người, sau không thấy trấn, không thể làm gì khác hơn là ngủ ngoài trời. Vừa đúng lúc đi ngang qua một ngọn núi nhỏ, trên núi còn có một ngôi miếu đồ nát, ngày đó còn có mưa nhỏ, ta liền dắt theo Đa Đa vào trong miếu tránh mưa. Lúc vào trong miếu, ta thấy bên trong có ánh sáng, thì ra là trong miếu bên cạnh đồng lửa có người, còn đang ngồi trên đồng rơm uống rượu nữa.”

Mọi người vừa nghe đến đây, người giang hồ sao, ngủ nơi dã lĩnh, trong một ngôi miếu đồ nát, đốt đồng lửa rồi ngồi đó uống bầu rượu nóng, cũng coi như là cảnh đẹp ý vui đi.

“Người nọ đại khái cũng khoảng hai sáu, hai bảy tuổi, có thể là lớn hơn ta chừng mười tuổi, mặc một thân thước sắc trường bào, trên tay là một túi rượu, bên cạnh là một cây đao và một bọc hành lý.” Triển Chiêu vừa nói vừa như hồi tưởng lại tình cảnh gặp mặt lúc đó, “Dáng người hần rất cao, chính là thân hình có hơi gầy một chút, tóc hần màu hổ phách a, rất hiếm thấy, để tùy ý phía sau, thấy ta vào đến nơi, liền nhìn ta một cái.”

“Hần trông như thế nào nha ?” Tiểu Tứ Tử tò mò, Triển Chiêu dường như đối với hần ấn tượng rất sâu.

“Hần trông rất suât.” Triển Chiêu lời vừa ra khỏi miệng, Tiểu Tứ Tử liền hỏi “Suât như Bạch Bạch sao?”

“Cảm giác không có giống nhau.” Triển Chiêu lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường bưng chén uống rượu.

“Vậy có suât như Cửu Cửu không ?” Tiểu Tứ Tử hỏi tiếp.

Triển Chiêu cười, “Đều không có giống, hần mang lại cho người ta cảm giác ôn hòa, tư văn nhã nhặn, nói chuyện cũng rất dịu dàng.”

“Là một thư sinh sao ?” Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, “Còn mang theo đao nữa, phụ thân cũng đeo đao, giống như phụ thân sao ?”

Mọi người nghe xong cũng buồn bực mà nhìn Công Tôn —— Người cũng mang đao ? Đao để ở đâu vậy ?

Công Tôn lúng túng.

“Cũng không phải, hần không phải là người thoát nhìn đã thấy đẹp mà là càng xem càng thuận mắt, tướng mạo rất đoan chính, ánh mắt đẹp sao, lúc nhìn vào sẽ cho người ta cảm giác chân thành.” Triển Chiêu cười cười, “Người lần đầu tiên nhìn thấy sẽ nghĩ, a, người này nhất định là người tốt, cảm giác chính là như vậy đấy.”

“Tên hần là gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Phong nham.” Triển Chiêu mở miệng, giọng điệu có chút thê lương, “Du hiệp Phong nham.”

Nghiêm túc mà nói, nơi này chỉ có Bạch Ngọc Đường chân chính là người giang hồ, Công Tôn là thư sinh, những người khác đều là quan hoặc binh, cũng không có biết được Du hiệp Phong Nham này là ai, chỉ có Bạch Ngọc Đường là hơi cau mày, không nói, tựa hồ như nghĩ đến chuyện gì.

“Nghe qua sao?” Triệu Phổ hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Không những nghe qua, ta còn gặp mặt.” Bạch Ngọc Đường mở miệng.

“Àn, hần cũng đã gặp người.” Triển Chiêu mỉm cười gật đầu một cái.

Bạch Ngọc Đường kỳ quái, hỏi Triển Chiêu, “Hần đã nói với người sao? Ta cũng không có quen với hần, chỉ là thấy qua một lần.”

“Đúng vậy, hần cũng nói là không biết người, chỉ là gặp mặt người một lần.” Triển Chiêu cười một tiếng, “Hần sau khi biết ta một thời gian ngắn, hỏi ta người giang hồ bây giờ có phải hậu sinh đều lợi hại như vậy không? Trước đã gặp một người họ Bạch tuổi tác so với ta không sai biệt lắm, tính khí khó chiều, công phu lại tốt, chính là không có dễ gần như ta, về mặt lúc nào cũng như người ta thiếu hần mấy trăm lượng bạc vậy.”

“Phốc.....” tất cả mọi người đều nhẩn cười.

Bạch Ngọc Đường có chút bất đắc dĩ, “Ta gặp mặt Phong nham lần đó hình như là ở một cái đại hội võ lâm gì đó.”

“Người mới mười mấy tuổi đã đi tham gia võ lâm đại hội a?” Triển Chiêu tò mò.

“Chính xác là do sư phụ mang ta đi, sau đó liền đem ta vứt bỏ.” Bạch Ngọc Đường nói đến đây tựa hồ vẫn còn bất mãn.

Tất cả mọi người đều có chút bội phục Thiên Tôn.

Triển Chiêu cũng đã hiểu Bạch Ngọc Đường vì sao còn rất trẻ mà giang hồ đã đồn đại hần quái dị như vậy rồi, phần lớn đều nói hần tính khí không tốt gì đó..... Đoán chừng là lúc hần đang bốc hỏa đi tìm Thiên Tôn thì có người khinh thường hần trẻ tuổi rồi xuất khẩu cuồng ngôn, dĩ nhiên cũng có khả năng là có một số khen hần thật đẹp gì đó nên bị đánh.

“Ta vào ngôi miếu đồ nát đó tránh mưa, cùng hần nói chuyện.” Triển Chiêu nói tiếp, “Lần đó hần thay một cặp phu thê đi tìm tiểu hài nhi bị bắt cóc, trên núi cách đó không xa có một đám sơn phỉ, thường xuyên tác nghiệt.”

Mọi người cũng đều gật đầu một cái, thảo nào lại được gọi là du hiệp, có lẽ cũng là một người thích xen vào chuyện của người khác.

“Sau khi cùng nhau cứu đứa bé kia ra, chúng ta liền trở thành hảo bằng hữu, cùng nhau xưng huynh gọi đệ, ta gọi hần là đại ca, hần gọi ta tiểu huynh đệ, sau đó chúng ta lại thường xuyên đụng phải, mỗi khi gặp nhau đều nói chuyện phiếm, hần rất chiều cổ cho ta, kinh nghiệm giang hồ rất phong phú, cũng giảng giải cho ta biết rất nhiều chuyện.” Triển Chiêu thở dài, “Khoảng bốn năm trước, lúc ta gặp lại hần, là ở phụ cận Khai phong, hần đang truy bắt hai tiểu tặc.”

Mọi người không khỏi cảm khái, vị du hiệp này thích xen vào chuyện thiên hạ cũng đã đạt đến một cảnh giới nhất định rồi.

“Ta giúp hần bắt được tiểu tặc, sau đó hần liền đem người giao cho Phan húc.”

Triển Chiêu vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc —— Tại sao lại là Phan húc ?

“Phan húc đã sớm danh tiếng lan nhanh.” Bàng cát giúp đỡ giải thích , “Dân chúng Khai phong khi đó không có ai là nói hắc không tốt, Nga?” vừa nói vừa hỏi Bao chứng.

Bao chứng gật đầu một cái, “ Lúc ấy trị an của Khai phong toàn bộ là do quân hoàng thành phụ trách, Khai phong phủ không có quy mô lớn cũng như nhiều binh mã như bây giờ, có phạm nhân nào cũng là giao cho Phan húc thống soái hoàng thành quân đi bắt .”

Mọi người suy nghĩ một chút ngược lại cũng cảm thấy đúng, rất ít quan phủ có được cao thủ như Triển Chiêu , cái loại tặc nào cũng có thể bắt được, một khi đụng phải cao thủ còn không phải cần có quan binh đi giúp một tay sao .

“Phong nham lúc đó đang giúp Phan húc sao ?” Bạch Ngọc Đường hỏi “Quan hệ rất tốt?”

“Là sư huynh đệ đồng môn” Triển Chiêu nhàn nhạt nói, “ Hai người đó tính cách hoàn toàn trái ngược, Phan húc tham công danh lợi lộc, Phong nham lại thích an nhàn, nhưng có lẽ là do trời cao ưu ái, vô luận là xét về dung mạo khí độ hay công phu mưu trí Phong nham đều cao hơn Phan húc một bậc, chỉ có thứ duy nhất kém hắc, chính là không có được một bộ lang tâm cầu phế như hắc mà thôi.”

Mọi người nghe đều cau mày.

“Bản phủ cũng không phải là biết Triển hộ vệ trước mà là biết Phong thiếu hiệp trước, người này thực khiến người ta thích, tâm địa hiền lành lúc nào cũng vui vui cười cười, ta mời hắc đến phủ uống rượu, mấy nha hoàn kia còn bị hắc mê hoặc đến thần hồn điên đảo đâu.” Bao Đại nhân vừa nói vừa lắc đầu. tựa hồ cũng là tưởng niệm một chút tình cảnh êm đẹp năm đó.

Bàng cát nâng mặt, “ Hắc cũng thật cho người mặt mũi a, người mời hắc ăn cơm hắc liền đến ngay, lão phu cũng mời hắc mấy lần,, hắc liền một lần cũng không thèm để ý.”

“Ai bảo người là tham quan.” Bao chứng trợn trắng mắt nhìn hắc một cái.

Bàng cát bĩu môi.

“Hắc không phải người giang hồ sao ?” Công Tôn buồn bực, “Sao đại nhân cùng Thái sư cũng biết hắc.”

“Nga, biết a.” Bao chứng gật đầu một cái, “Nhắc tới cũng thật trùng hợp, lúc đó có một trận có cái yêu đạo gây sóng gió, lúc phá án ta phát hiện bọn chúng định chuẩn bị lúc tế thiên hành thích hoàng thượng, trong quá trình điều tra phát hiện có người âm thầm giúp đỡ, đó là Phong nham. Thì ra là hắc vốn giúp Phan húc bắt tặc nhưng lại cảm thấy mấy tên tặc kia âm thầm mưu đồ gì đó, tra ra thì biết được chúng có kế hoạch hành thích hoàng thượng, cho nên âm thầm báo cho ta biết.”

“Thật ra hắc không chỉ báo cho Bao chứng còn báo cho cả Phan húc.” Bàng Thái Sư cười lạnh một tiếng, “Nhưng kì quái chính là, Phan húc không có báo cho Bao chứng cũng không có báo cho ta biết, thậm chí cũng không có nhắc nhở hoàng thượng, không nói cho bất cứ ai..... ngược lại còn giở hết thủ đoạn ngăn cản Phong nham nhúng tay vào chuyện này.”

“Tại sao vậy ?” Công Tôn có chút không hiểu, “Lo lắng Phong nham đoạt mất danh tiếng của hắc hay là trong lòng có quỷ ?”

“Cả hai đi.” Bao chứng than , “Cũng may Phong nham báo cho ta biết, ta liền bắt tay điều tra chuyện này, báo cho Hoàng thượng, cấm cung gia nghiêm đề phòng, sau đó thích khách đã bị Nam Cung bắt lại vì thế cho nên Phan húc rất không vui.” ,,

“Phong nham thật sự rất thông minh.” Bàng cát nâng cằm tựa hồ cảm thấy rất tiếc hận, “ Hắc liền thuận tay đã bắt được một đám yêu đảng, ta và Bao chứng đều hết sức đề bạt hắc trước mặt hoàng thượng, hoàng thượng cũng có ý chiêu mộ hắc vào triều làm quan, bất quá là người ta không muốn.”

“Chẳng phải nói hắc là Du hiệp sao.”Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, “thoạt nhìn yên nhưng lại thích lang bạt, căn bản không thích hợp làm quan.”

“Hồi đó hoàng thượng cũng có vài phần nghịch ngợm, dù sao thì tuổi cũng còn nhỏ, khi nghe Nam Cung Kỷ kể cho nghe chuyện về Phong nham. Cũng không biết Nam Cung kể cho hắc nghe những tích truyện thần

kỳ nào liền cho hắn nghe đến tâm cũng ngứa, không ngừng muốn kết giao với vị du hiệp này, vì vậy liền giả làm cháu họ của ta cùng Phong nham gặp mặt. Cùng hắn trò chuyện không bao lâu, hoàng thượng cũng cùng hắn xưng huynh gọi đệ a.”

“Hắn có nhắc qua có cái Bao huynh đệ, đặc biệt có ý tứ.” Triển Chiêu hỏi Bao chứng “ Thì ra là nói đến Hoàng thượng a ?”

Bao chứng gật đầu một cái.

“Vậy sau đó xảy ra chuyện gì a?” Tiểu Tứ Tử nghe bọn họ nói cái vị Phong nham này đã chết cũng cảm thấy thương tiếc, nếu như còn sống thì tốt rồi, phủ Khai phong sẽ càng thêm náo nhiệt.

“Ai.” Bàng cát lắc đầu, “Lỗi cũng là tại hắn quá thông minh, hắn luôn thấy lũ yêu tặc đó có vấn đề, còn chưa có điều tra ra đến sào huyệt nên mới điều tra sâu hơn.”

Triển Chiêu gật đầu, “Hắn cũng cùng ta đề cập đến,, nói rằng có nhiều chỗ khả nghi.”

“Chẳng lẽ.....” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cuối cùng lại tra ra được là Phan húc ?”

“Ai” Bao chứng cười lạnh một tiếng, “ Phan húc cùng yêu đạo cấu kết, mưu đồ soán vị. Kế hoạch vốn rất thuận lợi, không nghĩ đến bị Phong nham làm hư chuyện tốt, hắn là vì muốn che mắt người nên mới đem lũ đồng mưu ngoại tộc bịt miệng, đáng tiếc giấy không có bọc được lửa a.”

“vậy là phiền phức.” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Phong nham khẳng định sẽ nể tình đồng môn nên tha chết cho hắn một lần.”

“Phong nham tìm được Phan húc, khuyên hắn đừng phạm lỗi thêm nữa, cho nên mới nói người tốt lại không có hảo báo.” Bao chứng lắc đầu một cái, “Phong nham bị Phan húc ám toán , chết thảm.”

Mọi người nghe được hai chữ “chết thảm” đều cau mày, chỉ cảm thấy thật không có thiên lý a, tại sao anh hùng hảo hán lại luôn phải chết trong tay tiểu nhân bỉ ổi.

“Phong Nham cứ như vậy mà vô thanh vô tức mất tích.” Triển Chiêu thở dài, “Nhắc đến cũng trùng hợp, ta trước đó có hẹn với hắn cùng đi uống rượu, hắn là người rất trọng cam kết, chuyện gì đã hứa tuyệt đối sẽ thực hiện, cho tới lúc đó cũng chưa từng thất tín một lần. Hơn nữa ta cũng biết hắn đang điều tra Phan húc cho nên từ Phan húc đi tìm đầu mối.”

“Như đã nói qua.” Bàng Thái Sư đột nhiên thâm sâu mà nói tới một câu, “đối phó với thứ người như Phan húc, Phong nham không được, công phu tốt hơn hắn cũng không thể so với hắn âm hiểm a, phải đạt đến như Triển hộ vệ mới được.”

Tất cả mọi người không hiểu, “Nói vậy là thế nào ?”

Bàng cát sờ cằm, “Không phải ta nói khoác, đối phó với Phan húc, toàn bộ khai phong phủ chỉ có hai người là thích hợp nhất, một là ta, một chính là Triển Chiêu .”

Bao Đại nhân khước miệng giật giật, “Người đừng có mà tự dất vàng lên mặt mình.”

“Biến !” Bàng cát bĩu môi, “ Còn không tin, đối phó với hạng tiện nhân như Phan húc còn không phải cần người như ta, so với hắn còn gian tiện hơn sao, còn không thì phải giống như Triển hộ vệ, ngoan mà hư !”

Mọi người cố dè khước miệng.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên hỏi Công Tôn , “Phụ thân, cái gì gọi là Ngoan mà hư a ?”

Công Tôn suy nghĩ một chút.

Triệu Phổ tới góp vui giải thích cho Tiểu Tứ Tử vừa dứt canh cho bé, “Chính là nhìn một chút cũng không hư nhưng mà cái bụng đầy chủ ý xấu a, mặt thì trắng nhưng mà cái bụng thật đen á !”

Triệu Phổ nói xong, tất cả mọi người đều gật đầu, Tiểu Tứ Tử chui qua muống vén y phục Triển Chiêu lên nhìn xem cái bụng hắn, Triển Chiêu một tay nhanh nhẹn bắt được quai hàm hắn —— Người phản rồi, nít ranh dám trêu đùa người lớn a!

Công Tôn vội vàng đem Tiểu Tứ Tử bé trở về, Tiểu Tứ Tử trong đầu lúc này đều là ——Cái bụng đen ! cái bụng đen ! cái bụng đen a ! ,

“ Theo tính cách của Phan húc, nhất định sẽ hủy diệt chứng cứ vĩnh tuyệt hậu hoạn, người làm thế nào mà tìm được sơ hở của hắn vậy ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Tương kế tựu kế a.” Triển Chiêu thiêu mi một cái, “Ta bám theo hắn chừng nửa tháng.”

Mí mắt mọi người giật một cái, thật kinh khủng Khinh công của Triển Chiêu là tuyệt đỉnh, hơn nữa bước đi cũng không có thanh âm giống như con mèo vậy, vô thanh vô thức xuất quỷ nhập thần, lúc mấu chốt còn có thể sử dụng yểm tử phi, bị hắn theo dõi còn không giống như bị quỷ ám sao, xem chừng Phan húc có thể đứng ngồi không yên a.

“Người đi hù dọa hắn hả ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Thông minh a, người cũng ngoan mà hư nha ?” Triển Chiêu trêu chọc Bạch Ngọc Đường , Tiểu Tứ Tử theo bản năng đi nhìn cái bụng của Bạch Ngọc Đường , Công Tôn hung hăng mà trừng Triệu Phổ —— Tiểu Tứ Tử lúc này thấy ai cũng muốn xem cái bụng a, tất cả là do người nói hươu nói vượn mà ra !,

“Chính xác là ta theo dõi hắn, hơn nữa cũng không phải là bí mật theo dõi.” Triển Chiêu khê mỉm cười, “Ta tìm người làm trang phục giống như trang phục bình thường Phong Nham hay mặc, buộc kiểu tóc giống hắn, để làm giống như thật ta còn lấy thêm chút tơ tằm màu hổ phách buộc lẫn trong tóc, đợi đến đêm tối ta thường xuất hiện sau lưng hắn.”

Mọi người theo bản năng mà hít một ngụm lạnh khí —— Thật ác a !

Công Tôn bật cười, “Nếu là đích thân hắn giết Phong nham, chẳng phải sẽ cho là hắn âm hồn bất tán tìm đến trả thù sao, không phải là ép hắn điên rồi ?”

Triển Chiêu sờ cằm, “Lần đầu tiên ta hù dọa hắn, thấy hắn thất hồn lạc phách, ta đã cảm thấy hắn có vấn đề !”

Tất cả mọi người gật đầu —— đúng vậy, Phong nham với hắn là đồng môn, cũng là bằng hữu, theo lý mà nói dù có nửa đêm thấy Phong nham cũng không cần phải sợ chứ, nếu thấy mà có bộ dạng như thấy quỷ thì nhất định là đã làm chuyện trái với lương tâm rồi.

Triển Chiêu nói tiếp, “Ta hù dọa hắn thêm mấy lần, có một lần hắn uống quá chén, nổi điên ở trong sân, nói gì mà ‘người rõ ràng đã chết rồi, còn không chịu bỏ qua cho ta.’” Mọi người đồng loạt —— Quả nhiên.

“Sau đó ta dĩ nhiên là muốn thay huynh đệ báo thù a, giết Phan húc không khó, nhưng không thể cho hắn dễ dàng như vậy.” Triển Chiêu ánh mắt cũng run lên, “Ta bắt đầu thu thập chứng cứ phạm tội của hắn, được rồi chứ, không tra thì không biết, tra được rồi mới thấy hắn tội ác chồng chất thiên địa khó dung, vậy mà hắn còn cả ngày đều giả làm người tốt mua danh chuộc tiếng, ngụy quân tử, càng nghĩ càng tức giận !”

Thấy Triển Chiêu cầm thịt bò mà tức giận, Tiểu Tứ Tử liền rót chén rượu cho hắn.,

“Sau đó Phan húc đường làm quan ngày càng thuận lợi.” Bàng cát hắc hắc cười, “Nhưng là có một ngày, vào sáng sớm Khai phong phủ dán đầy bố cáo các loại, một mạch từ cửa thành Khai phong phủ dán đến tận cửa chính hoàng cung, bên trên bố cáo chập chững cả trang đều viết cặn kẽ tỉ mỉ những chuyện xấu mà Phan húc đã làm.

“Thật ra thì những cái đó người đã phải viết trong bao lâu a ?” Triệu Phổ tựa hồ đã bị cái vấn đề này làm nhức nhối đã lâu, hỏi Triển Chiêu , “Nhiều chữ như vậy a, nói đến ít ra cũng phải viết đến ba bốn tháng đi, còn một mạch viết ra ba phần, một phần dán đầy hoàng thành, một phần đặt tại long sách trong thư phòng hoàng thượng, còn một phần đặt trên bàn trong thư phòng Bao Đại nhân a.”

“Một đêm mà thôi.” Triển Chiêu còn rất đắc ý.

Mọi người trầm mặc trong chốc lát, đồng loạt cầm xôi thịt mà chỉ hắn —— Gạt người !

Triển Chiêu cau mày.

“Là Thiên thủ thư sinh viết cho người đi ?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Ma cung cao thủ, người ta gọi hẳn là Thiên thủ thư sinh Vệ Ngàn đi.”

Triển Chiêu nheo mắt lại gật đầu một cái với Bạch Ngọc Đường, “Có kiến thức, không hổ là đệ tử chân truyền của Thiên Tôn.”

“Thiên thủ thư sinh a.” Tiểu Tứ Tử sau vụ “Cái bụng đen” lại một lần nữa bị kích thích.

Triển Chiêu xoa xoa gương mặt bé, “Hắn luyện chính là Thiên thủ chương, dùng sách mà luyện công, bình thường một quyển sách hẳn chỉ cần thời gian uống cạn chung trà là có thể chép hoàn, là thần thủ a.”

Bao chứng gật đầu, “Lại có nhiều nhân tài như vậy a..... Ma cung quả nhiên là ngọa hổ tàng long a.”

“Phan húc chẳng phải là như vậy sẽ thân bại danh liệt sao ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Hoàng thượng rất tức giận, đặc biệt là sau khi biết Phan húc mưu hại Phong nham.” Bao chứng cũng lắc đầu, “Phan húc chết cũng không nhận nhưng là tội chứng xác thực, chút nữa là có thể đem hắn chém đầu rồi, nhưng là hắn lấy ra lệnh bài miễn tử Tiên hoàng ban cho vì vậy hắn có thể bảo toàn tính mạng, hoàng thượng cũng chỉ có thể đẩy hắn đi biên cương mà thôi.”

“Hắn lẽ ra phải đang ở nơi cực hàn mới đúng, sao lại chạy đến chỗ này ?” Bạch Ngọc Đường cau mày.

“Hắn xác thực ở biên cương, nhưng là việc đi đây đến như vậy đến phương bắc thì trời cao, hoàng đế lại ở xa, có lẽ hắn đã mua chuộc lũ quan sai trông coi, tùy tiện kiếm một cái phạm nhân khác đến thay thế mình, lúc đó giết người diệt khẩu, quan dịch báo lại là hắn đã chết, bản thân hắn lại mai danh ẩn tính tại Tuyết châu phủ này. Nơi này cách Khai phong rất xa, không ai biết hắn, hơn nữa cái tên gọi Phan húc này trong thiên hạ không có một ngàn cũng có đến tám trăm, qua mấy năm, dung mạo con người ta cũng có biến đổi, lại thay đổi phục sức trên người liền có thể biến thành người khác.” Bao chứng lắc đầu, “Chết không có đối chứng a.”

“Thế thì trở thành chuyện giang hồ rồi.” Triệu Phổ nhìn nhìn một chút Triển Chiêu, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, “Hai người cứ tùy tiện người nào cũng có thể làm thịt hẳn a, cái loại người này không chết đi sống cũng sẽ làm hại người khác, đến cuối cùng cũng vẫn là mối họa thôi.”

Bạch Ngọc Đường đối Triển Chiêu gật đầu một cái — đúng vậy, có thể cân nhắc sao.

“Đây vốn cũng có thể là biện pháp tốt.” Triển Chiêu ôm cánh tay, “bất quá cũng không có thể cho hắn dễ dàng như vậy đâu !”

“Vậy người muốn như thế nào ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Thiên mẫu, vụ án này rất phức tạp, hẳn xuất hiện nhất định không có chuyện gì tốt.” Triển Chiêu ăn sạch xôi thịt, cầm que trúc còn lại quơ quơ, “Tìm ra tội chứng của hắn khiến cho hắn phục pháp lần nữa, lần này nhất định đưa hắn vào cẩu dao.”

Ăn xong hỏa oa rồi, bên trong nha môn tuyết phủ thật dày, Tiểu Tứ Tử nói muốn đắp người tuyết, Triệu Phổ cũng hăng hái xông tới, liền nói đồng tuyết nhỏ xíu vậy thì đắp được cái gì a, liền mang theo đám ảnh vệ ra hót đông tuyết lớn.

Sáng sớm hôm sau, dân chúng dậy sớm ra đường liền thấy trước cửa Tuyết châu phủ có một con thỏ được đắp bằng tuyết thật lớn. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10 BAO NHIÊU TIỀN MỘT CÂN VÂN PHIÊN CAO ?

Bạch Ngọc Đường trầm mặc hồi lâu, “Không biết thì rất kỳ quái sao ?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên, “Ta bốn tuổi rồi ta còn biết, cái này chính là thường thức cuộc sống a.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, bị bé nói cho á khẩu không thể trả lời được.

Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ cánh tay hần, rất nghiêm túc mà nói, “Bạch Bạch, đáng vẻ của thóc ra ngoài rất dễ bị người khác lừa bán đi đó !

Bởi vì đại thổ bằng tuyết mà mọi người đắp ảnh hưởng nghiêm trọng đến lộ trình của dân chúng Tuyết châu phủ cho nên Bao chừng kêu mọi người phá bỏ nó.

Vì vậy mới sáng sớm, một đám nha dịch đã đang ở cửa mà xúc tuyết thổ.

Hôm qua Triển Chiêu chỉ ngủ được một chút, hơn nữa lại còn nằm mơ thấy các loại quái mộng, mộng tới mộng lui đều là mơ thấy bạch quý sơn trang cùng Tiết Bạch Quý , Tần Lê Thanh một đám người bọn họ gây gỗ với nhau. Vì sao lại chỉ là gây gỗ mà không phải đánh nhau, Triển hộ vệ hần cũng không có rõ ràng lắm, bất quá có một sự thật chắc chắn là hần ngủ không có ngon giấc, cho tới khi hai mắt rõ ràng có thể thấy được thâm quầng.

Bạch Ngọc Đường ở căn phòng sát vách với Triển Chiêu, tới hôm qua nghe thấy mèo này không biết nháo cái gì mà ở trên giường lăn lộn, quả nhiên, ra đến cửa đụng phải Triển Chiêu hai mắt giống hệt gấu trúc, tay xoa cổ ngáp một cái —— biểu lộ rõ ràng là ta đây chưa có tỉnh ngủ đâu.

Bạch Ngọc Đường trên dưới quan sát hần một cái, “Gặp ác mộng sao ?”

“Không sai biệt lắm.....” Triển Chiêu ngáp một cái, duỗi vai đánh một cái ngáp thật to, liền nghe thấy sau lưng một tiếng “Soạt”.

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, quay đầu lại

Chỉ thấy Tiểu ngũ ở phía sau, cũng không biết là nó cố ý tới quấy rối, hay là muốn cùng Triển Chiêu nói sớm an, tóm lại chỉ thấy nó ngậm một mảng y phục phía sau của Triển Chiêu xé rách ra

Triển Chiêu nhìn chằm chằm mảnh áo của mình ở trong miệng Tiểu ngũ hồi lâu, mặt cũng biến thành cái bánh bao ngậm rồi, “Người lại tới nữa ? !”

Tiểu ngũ lắc lắc đầu, bỏ miếng áo ra, giống như một con mèo lớn mà tới cọ cọ Triển Chiêu , cái đuôi còn câu lấy nửa phiến áo kia.

Bạch Ngọc Đường phải rất mất sức mới có thể đè lại tiếng “Phốc” cười, xem ra Triển Chiêu mỗi tháng bỗng lộc trừ việc phải nuôi Tiểu ngũ còn phải mua thêm một đồng y phục nữa, chỉ chớp mắt đã làm hỏng mất hai bộ rồi.

Triển Chiêu hít sâu một hơi, đem áo cởi ra, ném lên đầu Tiểu ngũ, “Tiên sư người ! Người kéo rách của ta hai bộ y phục, bồi tiền mau ! không có ta liền làm thịt người !”

Vì vậy, mọi người ở Khai phong phủ tới hôm qua uống rượu đang buồn ngủ vì ngủ không đủ liền thấy được màn Triển Chiêu chạy khắp sân đuổi đánh Tiểu ngũ.

“Tinh thần thật tốt a !” Công Tôn ngáp một cái. Phía bên ngoài viện, Triệu Phổ đang khiêng Tiểu Tứ Tử đang gặm đồ ăn đi vào.

Tiểu Tứ Tử gần đây đã quen được Triệu Phổ khiêng trên vai, ngồi trên cao thì thấy được xa sao, bên trên phong cảnh thật đẹp a.

Vội vã ăn xong điểm tâm, mọi người lại tiếp tục bận rộn a.

Bao Đại nhân tiếp tục giúp cứu nạn thiên tai, Triệu Phổ mang quân đi phân phát vạt tư, Công Tôn nghiêm thi xong đi xem bệnh, lưu lại Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cùng người nhân rồi nhất là Tiểu Tứ Tử .

Tiểu Tứ Tử mặc một thân áo da dê màu trắng, mang cái mũ có hai tai thỏ, ngồi trên lưng hắc hổ, lắc lắc lư lư mà xem một quyển sách.

Triển Chiêu ngồi trên một ghế đá bên cạnh bé, nhìn một quyển tập do Giả Ảnh giúp hần tìm mấy ảnh vệ nghe ngóng tin tức ghi lại, liền quan đến động tĩnh của bạch quý sơn trang cùng Phan lão tam. Một quyển thật dày, mấy cái này đều là mật thám đặc biệt của quan doanh thu thập, Triển Chiêu luôn cảm thấy để cho bọn họ làm những chuyện này thật đúng là rất hiệu quả. Bất quá cũng phải nói, người trong nghề chính

là người trong nghề a, thu thập được đúng là cận kề tỉ mỉ, ngay cả hai người đó bình thường thích ăn cái gì, uống cái gì cũng đều có thể tra ra được a.

Bạch Ngọc Đường cũng ngồi bên cạnh bàn, trong tay cũng cầm một quyển tông, đây là do Tử Ảnh không biết lấy từ đâu ra, là danh sách về bạch quý sơn trang, cùng với gia sản của mấy vị đương gia.

Nguyệt Nha Nhi ngồi bên cạnh hắn, đang tính toán thật nhanh, tựa hồ là đang giúp làm sổ sách, Thần Tinh Nhi thì báo số lượng cho hắn.

“Thiếu gia, đều đã coi xong.” Nguyệt Nha Nhi đem tổng số cuối cùng tính ra cho Bạch Ngọc Đường xem.

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn, lại xem danh sách trưng mục trong tay mình, cau mày.

“Thế nào ?” Triển Chiêu cũng góp tới.

“Không đúng.” Bạch Ngọc Đường nói, “Thực tế thu vào của bạch quý sơn trang nhiều hơn nhiều so với việc bọn họ buôn bán nhiên liệu cùng được liệu.”

“Thật chẳng lẽ bọn họ đang buôn bán vong ưu tán sao ?” Triển Chiêu cau mày, “Nhưng nếu quả thật như Vương tri phủ nói, bọn họ nếu như buôn bán vong ưu tán trên phạm vi lớn như vậy thì không thể nào chỉ thu về có từng này a.”

“Phan lão tam kia tựa hồ cũng không có nhiều nhà đất, còn trông có vẻ rất toàn tâm toàn ý giúp bạch quý sơn trang kiếm tiền nữa.” Nguyệt Nha Nhi cầm một phân danh mục, cau mày, “Thật vô tư như vậy sao ?”

“Có quỷ mới tin.” Triển Chiêu lẩm bẩm một câu, “Hắn nếu có thể làm được chuyện tốt thì heo nái không biết chừng cũng có thể leo cây rồi, nhất định có quỷ ! liền đi truy xét xem bạc đó đi đâu đi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Triển Chiêu nhìn một chút những đầu mối ảnh vệ môn điều tra được trên tay, “Cái Phan lão tam này thích nhất là đến hí phường và một trà lâu, còn có cả cái Hồng nhan tri kỉ trong lầu Hiểu diễm nữa.”

“Phan lão tam đi hí phường sao ?” Bạch Ngọc Đường tò mò, loại người luyện võ lại thích đi xem xiếc ?

Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Rời khỏi Khai phong hắn liền đổi tính sao ?”

“Nói vậy là sao ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Phan húc không lợi không bao giờ làm, tất cả tinh lực đều đặt tại chuyện tiến thân, người như vậy mà đi xem cái gánh hát biểu diễn sao.” Triển Chiêu hơi hơi hí hóp mắt, “Cái hí phường này nhất định có vấn đề.”

“Không bằng chúng ta cũng đi xem một chút đi.” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Triển Chiêu sững sốt, “Đi hí phường xem chuyện vui /”

“Ta cũng đi.” Tiểu Tứ Tử đang cảm thấy nhàm chán, vừa mới nghe thấy có thể đi hí phường xem chuyện vui, liền cảm thấy thật vui vẻ.

“Ân.....” Triển Chiêu tựa hồ có chút khó nghĩ.

“Thế nào....?” Bạch Ngọc Đường hỏi hắn.

Triển Chiêu suy nghĩ một lát, “Ta là người đi theo Bao Đại nhân đến cứu nạn thiên tai sao, tất cả mọi người đều bận rộn, ta nếu như lại đi đến hí phường thì.....”

Bạch Ngọc Đường hiểu ra, gật đầu một cái, người quen đều biết Triển Chiêu đi là vì tra án, nhưng người dân Tuyết châu phủ căn bản là đều không ai biết, vạn nhất mà truyền đi chẳng phải sẽ làm mất thể diện Khai phong phủ hay sao ?

“Kia hay để ta đi cho.” Bạch Ngọc Đường nói, “Dù sao ta cũng không phải là người của Khai phong phủ, cũng không phải người của Triệu gia quân.” Vừa nói, đem Tiểu Tứ Tử cũng bế lên, “Ta thuận tiện mang theo nó đi, mang hài tử đi xem chuyện vui, rất bình thường a.”

Triển Chiêu sững sốt hồi lâu, che miệng cổ quái mà cười lên.

Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu được nhìn hần.

Triển Chiêu tại sao lại cười ? Bạch Ngọc Đường mang theo hài tử đi xem xiếc, đây mà là bình thường sao tất buồn cười quá !

Bất quá , cuối cùng vẫn là quyết định để Bạch Ngọc Đường mang theo Tiểu Tứ Tử đi xem hát, mà Triển Chiêu cũng liền đến khách *** đối diện hí phường, tìm một căn phòng có tầm nhìn tốt nhất mà giám thị. Trước đó hai người đã bàn bạc tốt lắm, Bạch Ngọc Đường bất quá chỉ là đi thăm dò một chút tình huống, tận lực không được đả thảo kinh xà, dĩ nhiên như vậy có Tiểu Tứ Tử là để che mắt tốt nhất.

Hai người chia nhau mà hành động, Bạch Ngọc Đường mang theo Tiểu Tứ Tử đi đến hí phường ở cuối Tuyết châu phủ, cũng chính là hí phường mà Phan lão tam kia thường đến, gọi là Phượng vũ thái hà, trừ có diễn ca kịch còn có biến diễn tạp kĩ, hết sức náo nhiệt.

Tiểu Tứ Tử không tính là hài tử quá mức hoạt bát, cũng không có rất nghịch ngợm, thấy biểu diễn tạp kĩ cũng không quá hưng phấn, nhưng lại thấy tò mò, còn có sợ hãi cho nên núp ở sau lưng Bạch Ngọc Đường nhưng vẫn muốn nhìn thử.

Bạch Ngọc Đường một tay dắt bé, vào hí phường cũng may ở đây rất nhiều người, cũng có không ít người mang theo tiểu hài tử cho nên cũng không có người chú ý đến hần.

Triển Chiêu đến khách *** đối diện, lên lầu hai tìm một gian phòng, nhìn xuống lầu dưới cũng không rõ lắm. Bất quá đối diện lầu hai là cửa sổ của một nhà gian, nếu như Bạch Ngọc Đường có thể lên lầu và ở đúng nhà gian này thì hần có thể thấy được rõ ràng rồi.

Triển Chiêu đang suy nghĩ liền lại nghe thấy một tiếng “Soạt” . Ngẩn người mà quay đầu lại.....

Tiểu ngũ ngâm nửa vạt áo của hần, ngửa mặt mà nhìn hần.

Triển Chiêu khòe miệng co rút cái con đại miêu này có tật xấu gì sao ? ! sao lại thích kéo vạt áo sau của người khác chứ ? ! Không đúng a, không có thấy nó kéo qua của người khác, nó chỉ thích kéo của mình là sao !

Triển Chiêu cái đó đáng giận nha, tổng cộng hần chỉ có mang mấy bộ y phục ra ngoài, liền bị phá rách mất ba bộ ! bất quá lúc này cũng không phải là lúc đánh đuổi Tiểu ngũ, Triển Chiêu quay đầu lại mà trừng nó, “Một lát nữa thu thập người !”

Nói xong, tiếp tục giám thị.

Tiểu ngũ cũng đặt hai chân trước gác lên thành cửa sổ, cùng Triển Chiêu nhìn tình huống bên ngoài, cái đuôi tiếp tục phe phẩy nửa vạt áo sau bị rách của Triển Chiêu

.....

Bạch Ngọc Đường thấy lầu hai tựa hồ có nhà gian, liền hướng lầu mà đi lên.

“Ai” Lúc này có một tiểu nhị dường như là muốn tiến đến ngăn cản hần, “vị thiếu gia này, trên lầu chỉ có khách quen mới có thể trị a.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hần một cái, tiểu nhị giật mình, tâm nói vị công tử này tướng mạo thật đẹp a.”

“ Như thế nào thì được gọi là khách quen ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Chính là một lần xem đến năm tuồng diễn sao, mỗi tuồng năm văn tiền” tiểu nhị còn chưa có nói hết, Bạch Ngọc Đường đưa cho hần một tấm ngân phiếu, “Nhìn có đủ một lần năm tuồng không ?”

“Ách.....” tiểu nhị cầm tấm ngân hai mắt liền sáng lên, hướng trên lầu mời, “đủ rồi, đủ rồi, lầu trên xin mời.” Bên lại đối với tiểu nhị lầu trên hô lớn, “Khách quen, muốn một nhà gian !”

Tiểu nhị trên lầu đáp ứng, lập tức đi ra đón tiếp.

Bậc thang này mỗi nấc cũng thật cao, cũng phải đến đầu gối Tiểu Tứ Tử , bé bò cũng thật vất vả, Bạch Ngọc Đường liền đưa tay ôm lấy bé lên lầu, đồng thời cũng nhìn một chút đám người đến xem hí cùng

tạp kĩ dưới lầu. Lên lầu trên mới phát hiện thì ra là ở bên dưới lớn như vậy, số người cũng có khi lên đến năm trăm đi.....

Bạch Ngọc Đường không nhin được mà nhú mày —— người ở Tuyết châu phủ đều thích xem hí như vậy sao ?

Lên lầu hai, tiểu nhị ân cần dẫn đường cho Bạch Ngọc Đường đến một nhà gian nhỏ, châm trà cho hần, nói cho hần biết cửa sổ cũng có thể nhìn, hai phía đông tây đều có thể xem diễn.

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, tiểu nhị liền ra ngoài, giúp hần đóng cửa, hần đi qua đẩy ra cửa sổ phía sau ngẩng đầu liền thấy ở phía đối diện Triển Chiêu cùng hắc hổ đều nằm ở mép giường, thấy cửa sổ mở ra, Triển Chiêu cười híp mắt vẫy vẫy tay với hần.

Bạch Ngọc Đường nhìn hần một chút lại nhìn hắc hổ một chút —— Quả nhiên là bốn gia a ! Thần thái quả thật là qua giống đi.

Tiểu Tứ Tử từ trong ngực lấy ra một tiểu hà bào, đặt trên bàn.

Bạch Ngọc Đường đầu tiên còn thấy buồn bực, cái hà bao cổ cổ quái này bên trong chứa những thứ gì, Tiểu Tứ Tử mở hà bao mang ra một bọc vải, mở ra bọc, bên trong là một hàng ngân châm, là ngậm châm mà Công Tôn hay dùng để châm cứu.

Triển Chiêu híp mắt liền thấy ở căn phòng Tiểu Tứ Tử không biết cổ quái cái gì đây, mặc dù là có thể thấy mặt nhưng là dù sao cũng cách cả một con đường lớn đây, nghe không rõ người bên kia nói cái gì, Triển Chiêu này gấp gấp a.

“Tiểu Tứ Tử , cháu làm gì thế ?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

Tiểu Tứ Tử nheo mắt lại, “Phu thân nói, ra ngoài phải hành sự cẩn thận !” Nói xong liền cầm lên một cây ngân châm, ở trên trà điểm tâm đều thử một lần, xác định không có độc bèn thu hồi ngân châm, cầm hai khối quế cao, một cho mình, một cho Bạch Ngọc Đường rồi chạy đến bên cửa sổ cúi xuống xem diễn.

Triển Chiêu cau mày, làm gì mà lăm la lăm lét đâu, chợt thấy Bạch Ngọc Đường khoát tay, tựa hồ ném thứ gì đó qua bên này, đồ vật gì đó nhanh bay đến trước mặt, Triển Chiêu bản năng đưa tay bắt lấy, cúi đầu vừa nhìn một khối hoa quế cao.

Triển Chiêu có chút không nói nổi, ngậm quế cao đối với Bạch Ngọc Đường ra dấu —— Nghiêm túc chút coi !

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, đứng ở trong phòng, nhìn tình cảnh bốn phía xung quanh, không tính là quá sa hoa, nhưng là đối với điều kiện của Tuyết châu phủ như vậy cũng đã là rất không tệ rồi.

Đến cửa sổ phía đông, bên dưới đang ca diễn, một khúc hí địa phương Tuyết châu phủ, hần cũng nghe không hiểu lắm.

Lại đến bên kia, thấy ngoài cửa sổ có thật nhiều người đang diễn tạp kĩ, Tiểu Tứ Tử đang ôm mặt nhìn, ăn xong một khối hoa quế cao liền cũng cảm thấy không còn ý nghĩa nữa, ngẩng mặt lên nhìn Bạch Ngọc Đường , quệt mặt tỏ ý, “Không có vui. ”

Bạch Ngọc Đường có thể hiểu được vì sao Tiểu Tứ Tử nói không có vui —— cái này cùng với mấy cái xiếc kĩ thực chất không có khác nhau, ở Khai phong phủ có rất nhiều hí phường, những hí phường nổi danh mới cũ Tiểu Tứ Tử cũng đã từng xem qua, nay đứng phải hạng xoàng xoàng như vậy đương nhiên là không có vui rồi.

Tiểu Tứ Tử ngoe đầu, tựa hồ như phát hiện ra cái gì đó, chạy đi mang một cái ghế nhỏ qua nhảy lên nhìn lăm lét, Bạch Ngọc Đường giật mình, vội vàng đưa tay đem bé lôi trở lại, tâm nói nếu té xuống dưới thì Công Tôn không liệu mạng với người cũng không có khả năng đi.

Không chỉ có Bạch Ngọc Đường giật mình, Triển Chiêu cũng giật mình, đồng thời cũng buồn bực —— có phải đã phát hiện ra cái gì rồi không ?

Hắc hổ nhìn hần một chút, chỉ thấy hần đang cấp bách lại khiến cho nó cảm thấy chơi rất vui , liền tới đây cọ cọ hần, ý là —— chơi đi !

Triển Chiêu đẩy cái mặt to đùng của nó sang một bên —— chớ thêm loạn.

“Thấy cái gì vậy ?” Bạch Ngọc Đường không hiểu hỏi Tiểu Tứ Tử .

“Những người này không có coi hát lại không có xem xiếc, vậy đến đây làm gì ?” Tiểu Tứ Tử có chút không hiểu, “ Có phải là có thứ gì đó xem tốt hơn hay không ?”

Bạch Ngọc Đường xách theo Tiểu Tứ Tử , bốn mặt bên ngoài đều cũng xem xét một cái, khẽ cau mày —— dưới lầu người đi lại tấp nập, so với diễn tập còn náo nhiệt hơn, đều là vì muốn coi diễn mà đến sao ? không hợp lý. Hơn nữa, nếu như cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện đám người nầy cứ đến lại đi, đảo mắt cái đã biến thành nhóm người khác, bọn họ đều nhìn chung quanh, ánh mắt ngó nghiêng, nơi nào cũng nhìn chỉ là không có nhìn biểu diễn trên đài , không có chú ý chút nào.

Thấy bên đó rất nghiêm túc, đối diện bên này Triển Chiêu cũng gấp a —— Nhìn cái gì vậy ?

“Bạch Bạch” Tiểu Tứ Tử đột nhiên mà vỗ vỗ Bạch Ngọc Đường , chỉ mấy cái mâm trong tay mấy tiểu nhị bên dưới, “Cái món cao hột đào đó có vẻ rất đắt nha, liệu có phải là ăn thật ngon hay không ?”

Bạch Ngọc Đường lại nhìn một chút, chỉ thấy có mấy tiểu nhị, cầm trong tay mấy cái khay, trong mấy khay này đều có mấy khối hột đào cao, đi qua nếu như có người muốn, liền đưa cho người đó một khối, người đó trả cho mấy chục văn tiền sẽ lấy đi một khối hột đào cao. Cũng không có thấy bọn họ ăn , chỉ là lấy xong thì cất đi, trong chớp mắt họ liền đi, trong ngực cất một khối hột đào cao.

Tiểu Tứ Tử nheo mắt lại, “Cái cao đó thật là đắt a.”

Bạch Ngọc Đường nhìn bé một chút rồi hỏi, “Một khối điểm tâm mấy chục văn tiền là rất đắt sao ?”

Tiểu Tứ Tử had to miệng nhìn hẩn, “Xem một tường kịch mới chỉ có năm văn tiền thôi !”

Bạch Ngọc Đường trừng mắt nhìn, “Thế thì sao ?”

Miệng Tiểu Tứ Tử lại mở rộng ra chút nữa, “ Một cân hột đào cao mới co ba văn tiền đó.”

“Thật sao ?” Bạch Ngọc Đường sờ cằm, tựa hồ là lần đầu tiên hẩn nghe nói đến.

Tiểu Tứ Tử nhìn hẩn chằm chằm một hồi lâu, “Thức có biết một cân trứng gà bao nhiêu tiền không ?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái , “Biết.”

“ Bao nhiêu ?” Tiểu Tứ Tử híp mắt hỏi tới.

Bạch Ngọc Đường sờ cằm, lúng túng nhìn bên ngoài, “ Ừm, hột đào cao này thật đắt a.....”

Tiểu Tứ Tử chỉ hẩn một cái, “Giả bộ !”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ.

“Một cân gạo bao nhiêu tiền ?” Tiểu Tứ Tử hỏi tiếp.

Bạch Ngọc Đường tăng hắng một cái.

“Một đấu muối bao nhiêu tiền ?”

Bạch Ngọc Đường tiếp tục ho khan.

“Một cân ?”

.....

Bạch Ngọc Đường chỉ còn biết ho khan, Tiểu Tứ Tử đưa tay bắt mạch cho hẩn, liếc mắt nhìn hẩn —— căn bản là không có bị thương hẩn đi, còn giả bộ ! Không biết chính là không biết !

Triển Chiêu ở đối diện càng gấp a, trong lòng như có một vụn con mèo nhỏ đang cào cấu hẩn, một lớn một nhỏ đó đang nói cái gì a ? Bạch Ngọc Đường thì vẻ mặt lúng túng còn Tiểu Tứ Tử thì vẻ mặt thành thật giờ đang giở cái trò quỷ gì chứ ?

Hắc hỏ ngoe đầu nhìn Triển Chiêu —— Chủ nhân nó là một người tình tình rất nôn nóng nha !

.....

Bạch Ngọc Đường trầm mặc hồi lâu, “Không biết thì rất kỳ quái sao ?”

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên, “Ta bốn tuổi rưỡi ta còn biết, cái này chính là thường thức cuộc sống a.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, bị bé nói cho á khẩu không thể trả lời được.

Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ cánh tay hần, rất nghiêm túc mà nói, “Bạch Bạch, dáng vẻ của thức ra ngoài rất dễ bị người khác lừa bán đi đó !

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, tâm nói cái tên tiểu mập mập người mới dễ bị lừa bán đi thì có.

Tiểu Tứ Tử nghiêm trang, dạy cho Bạch Ngọc Đường những kiến thức cơ bản thường ngày, Bạch Ngọc Đường thì cố gắng nhét đầy điểm tâm vào miệng bé, để cho hần ăn mà không có thời gian nói chuyện. Sau đó, Bạch Ngọc Đường đến bên cửa sổ, nhìn mọi người đi lại bên dưới.....

Triển Chiêu nằm ghé vào cửa sổ cảm thấy thật khát nước, gấp đến độ thượng hỏa, cầm lấy bình trà bắt đầu uống, không vui mà ngoắc ngoắc bên này.

Bạch Ngọc Đường thấy được, liền nhìn sang bên chỗ hần.

Triển Chiêu chỉ chỉ mình, tận lực làm ra vẻ mặt nghi ngờ.

Bạch Ngọc Đường khoát tay, y bản hần chờ một chút.

Triển Chiêu nhìn trời —— hoàn toàn không thể hiểu, độc tâm thuật cùng truyền tâm thuật lúc trước đi đâu cả rồi ?

Bạch Ngọc Đường quan sát một lúc, mặc dù bên dưới hò hét náo nhiệt, nhưng là vẫn có thể nghe thấy được mấy khách nhân nói một chút, “Có cao hột đào không ?” tiểu nhị sẽ nói, “Có, muốn loại đất tiền hay loại thường ?” Khách nhân cũng sẽ nói, “Loại đất tiền ấy, tốt nhất ấy.”

Sau đó tiểu nhị bưng mâm có loại cao đó đến, một tay giao cao một tay thu tiền, người cầm cao hột đào sau đó cũng đi.

“Ân.....”

Bạch Ngọc Đường đang nhìn, liền nghe thấy Tiểu Tứ Tử bên người cũng đã nhai đến khối điểm tâm cuối cùng, tựa hồ lại muốn mở miệng mà nói chuyện.

Bạch Ngọc Đường sợ bé vừa mở miệng lại hỏi cái gì cao bao nhiêu tiền một cân liền vội vàng dứt thêm điểm tâm cho bé.

Tiểu Tứ Tử nhú cái lỗ mũi, đem cao từ trong miệng nói ra, ngửi ngửi bốn phía mà đứng lên, giống như là ngửi thấy được mùi vị gì lạ.

“Sao vậy ?” Bạch Ngọc Đường hỏi bé.

“Có vị ngọt a.” Tiểu Tứ Tử sờ sờ cái lỗ mũi, “Ân..... mùi khói cỏ.”

“Khói cỏ ?” Bạch Ngọc Đường cũng chú ý ngửi thử một cái, đúng là có một cỗ mùi vị ngòn ngọt thơm ngát, giống như là từ sát vách truyền đến.

Bạch Ngọc Đường đi ra cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra, nhanh đi ra ngoài, đến cửa một căn phòng khách cách vách, ngửi ra được cỗ mùi vị kia càng nồng.

Triển Chiêu cũng cau mày ngồi xổm trên bệ cửa, hai người thế nào cũng chạy ra khỏi phòng ? Phát hiện ra cái gì vậy ?

Tiểu ngũ dùng móng vuốt đặt trên y phục bên hông Triển Chiêu kéo, ý là —— người còn ngoài ra nữa cần thận tứ xuống !

Bạch Ngọc Đường nhìn hai bên một chút thấy không có người, nhẹ nhàng thọt một lỗ trên cửa giấy của căn phòng cách vách, chọc ra một cái lỗ thủng, nhìn vào bên trong một cái, chỉ thấy một cái nam tử hoa phục

mỹ lệ đang nằm trên một cái giường thấp, bên cạnh còn có hai mỹ nữ hầu hạ, nam tử kia cầm một cái bàn đèn cổ quái, đang hít khói đây.”

Bạch Ngọc Đường nghe được bên dưới có động tĩnh, cúi đầu, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử cụng chân ngấn chân dài đến bên cạnh hắn, đưa một ngón tay ra liếm liếm, sau đó, “Phốc” một cái, thọc rách giấy cửa, nhìn vào bên trong.

Bạch Ngọc Đường nhìn trời, đưa tay ôm Tiểu Tứ Tử ra khỏi cửa phòng, nhanh chóng vào phòng mình đóng cửa, cửa vừa đóng xong tiểu nhị từ tầng dưới đi lên, gõ một cái vào cửa phòng bên cạnh, “Nhị ra, vân phiến cao của ngài đến rồi.”

Sau đó, liền nghe tiếng cửa mở, tựa hồ là một nữ nhân vừa mới rồi bồi bên cạnh hắn đi ra, đóng cửa lại, cầm lấy vân phiến cao nói chuyện cùng đám hỏa kế kia.

Liền sau đó nghe thấy tiểu nhị hỏi, “Nhị gia thể nào ?”

“Đang hít vân vụ khói.”

“ Phan gia nói, đây là khách quý, cần phải phục vụ cẩn thận !” Tiểu nhị nói xong, liền đi.

Cô nương kia bưng vân phiến cao tiến vào.

Bạch Ngọc Đường tựa vào cửa nghiêng lỗ tai lắng nghe, cúi đầu vừa nhìn, Tiểu Tứ Tử cũng đang tựa đầu vào cửa nghiêng tai lắng nghe.

Bạch Ngọc Đường có chút thay Công Tôn lo lắng, tiểu hài tử này cả ngày theo bọn họ cùng Triệu Phổ đi khắp nơi, cả việc nghe lén cũng nghe được rồi.

Triển Chiêu ở đối diện lúc này đã không còn sốt ruột nữa, nâng cằm tựa vào mép giường nhìn một lớn một nhỏ bên kia loạn nháo, tâm nói sớm biết vậy đã gọi một phần điểm tâm đến nhấm nháp rồi, có thể vừa ăn vừa nhìn.

Bạch Ngọc Đường trở về bên cạnh bàn, rót trà cho Tiểu Tứ Tử, sờ cằm có chút giận.

Nhìn qua đối diện, chỉ thấy Triển Chiêu cùng với Tiểu ngũ đang nhàm chán nằm bên cửa sổ, biểu hiện thật thống nhất, ngạo đầu về mặt một mỗi cùng buồn chán, đại khái là nháo không hiểu được hai người bọn họ làm gì đi, dù sao cũng không thể nghe được bên này nói gì.

Bạch Ngọc Đường thuận tay cầm trên bàn một cái hộp điểm tâm, ném tới.

Triển Chiêu tiếp lấy cái hộp ăn điểm tâm —— lúc này truyền tâm thuật lại thông rồi.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút đứng dậy mở cửa phòng, vừa đúng lúc một tiểu nhị đi qua, “Uy, gia, ngài muốn gì sao ?”

“Ta muốn vân phiến cao tốt nhất.” Bạch Ngọc Đường một câu nói thanh âm cũng không có nhỏ.

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái —— Thật ghê a, vân phiến cao tốt nhất đó ! Quả nhiên đi theo Bạch Bạch liền có thứ tốt nhất để ăn.

Trên lầu đối diện, Triển Chiêu đang ngậm điểm tâm vận dụng công phu mà Ân Hưu dạy lúc trước nâng cao nhĩ lực, liền nghe được theo gió truyền đến một câu nói như vậy, thiếu chút nữa cũng bị nghẹn điểm tâm —— Bạch Ngọc Đường đến hí phường mà muốn điểm tâm làm gì ? Chẳng lẽ là ngây ngốc cùng mình quá lâu nên cũng chuyển thành cật hóa a ? hay là Tiểu Tứ Tử muốn ăn vân phiến cao ? Hắn nhớ Bạch Ngọc Đường không có thích đồ ngọt. Nghĩ đến đây Triển Chiêu không khỏi lắc đầu — Cái nam nhân này không có thú vị ! không thích ăn ngọt, không thích ăn cay, không thích ăn đồ ăn cũng chẳng thích ăn cơm, chỉ thích có uống rượu.

Tiểu nhị hơi ngẩn người, sau đó cười nói, “Nga, vân phiến cao không phải là lúc trước đã đưa vào cùng bát bảo điểm tâm rồi sao, khách quan không phải là còn muốn nữa đây chứ ?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn một lát, “Lão Phan nói nơi này có thứ tốt, có phải vậy không ta cũng không biết, nhưng tiểu nhị nơi này thật là hoàn toàn ngược lại.”

“Ai nha.” Gương mặt tiểu nhị lập tức tươi cười, “nghe vị gia này nói, nguyên lai là bằng hữu của Phan gia a, ngài nên nói sớm a, để ta mang loại tốt nhất cho ngài.” Nói xong liền ha hả chạy đi.

Trong chốc lát hắn đã trở lại, bưng một cái mâm, bên trên mâm có một hộp nhỏ hết sức tinh xảo, bên cạnh còn có ngọn đèn cổ quái, cùng một dạng với cái mà Phan gia cách vách kia vừa dùng.

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, nhận rồi ném cho tiểu nhị một thỏi bạc.

Tiểu nhị hưng phấn điên rồi chạy đi.

Bạch Ngọc Đường trở lại bên cạnh bàn, đem cái mâm bỏ xuống.

Tiểu Tứ Tử đi đến, mặt nghiêm túc mà nhìn Bạch Ngọc Đường .

Bạch Ngọc Đường đối mắt với bé một chút, giật mình — Tiểu Tứ Tử sao vậy.

Tiểu Tứ Tử buồn bực nói, “Một hộp vân phiến cao nhỏ như vậy, thúc lại cho người ta hẳn một thỏi bạc, bại gia !”

Bạch Ngọc Đường bật cười.

Tiểu Tứ Tử tiếp theo còn khinh bỉ mà nhìn Bạch Ngọc Đường , “Còn nói Tôn Tôn tiêu tiền bấy bả, thúc còn tiêu xài bấy bả hơn, vậy mà cũng không chịu tỉnh ra một chút.”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, chỉ chỉ cái hộp, “Trong này cũng không phải là Vân phiến cao gì cả.”

Tiểu Tứ Tử oai cái đầu.

Bạch Ngọc Đường đem cái hộp mở ra.

Chỉ thấy trong hộp không phải là từng khối, từng khối vân phiến cao màu trắng, mà là một cái hộp cao màu đen, tương tự như loại cao nấu thuốc, một khối màu đen, có vẻ rất mềm mại, nhưng lại có cảm giác dẻo dai sền sệt.

Tiểu Tứ Tử ngẩn người, cầm hộp lên ngửi một cái, cau mày để xuống, “Là vong ưu tán a.”

“Xác định sao ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ân, Phụ thân đã dạy cháu nhận qua a.” Tiểu Tứ Tử gật đầu, lại nhìn ngọn đèn bên cạnh kia một chút, giống như chợt hiểu ra, “Nga, họ mượn cố bán điểm tâm nhưng thực chất là bán vong ưu tán a, khó trách một khối cao lại đắt như vậy, bên trong chính là nơi cất thuốc a !”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, sờ đầu Tiểu Tứ Tử —— Cũng rất cơ trí a.

Triển Chiêu xa xa thấy được Tiểu Tứ Tử cùng Bạch Ngọc Đường vây quanh cái bàn không biết là đang nghiên cứu cái gì đây, hắn lại nghe không rõ ràng lắm, cũng không cảm thấy thú vị, bất đắc dĩ mà than thở một tiếng, đột nhiên lại nghe thấy bên kia có người nói chuyện, “Phângi, ngài sao lại tới”

Triển Chiêu cúi đầu, cau mày —— chỉ thấy ở cửa hí phường có một cỗ xe ngựa đến, man xe vừa mở ra, Phan húc đi xuống, tiểu nhị vội vàng mừng rỡ ra đón.

Triển Chiêu cau mày, Phan húc đến, cũng dừng có mà đứng đến Bạch Ngọc Đường cùng Tiểu Tứ Tử .

Muốn dừng lại, Triển Chiêu một mạch hướng về phía đối diện lầu hai kia ngoắc.

Bạch Ngọc Đường cùng Tiểu Tứ Tử đang nghiên cứu khối cao nên cũng không có chú ý đến Triển Chiêu ở đối diện.

Triển Chiêu thật gấp gáp a.

Phan lão đại vào hí phường, bên ngoài nhìn bốn phía dò xét một vòng,, hỏi tiểu nhị, “Hai ngày nay có người của Khai phong phủ đến hay không ?”

“Không có a gia,” Tiểu nhị nói, “ chúng ta cũng có xem xét rồi.”

“Gần đây cần cẩn thận một chút, nếu như phát hiện có gì không đúng, liền ngừng ngay việc mua bán.” Phan lão tam vừa nói vừa hướng lên lầu hai mà đi.

“Yên tâm đi Phan gia, chúng ta sẽ hết sức cẩn thận.”

Bạch Ngọc Đường nghiên cứu xong vong ưu tán., ngẩng đầu, chỉ thấy ở đối diện Triển Chiêu một tay đối hắt khoát khoát chỉ ra cửa.

Bạch Ngọc Đường lúc này cảm giác được có người lên lầu, vọt đến sau cửa nghe.

Liền nghe được ngoài cửa có tiếng truyền đến, “Phan gia, Nhị gia tới, dựa theo phân phó của ngài tiếp đãi thật tốt rồi đây.”

“Nga” Phan húc gật đầu một cái, “Phải phục vụ cẩn thận, bất quá gần nhất phong thanh tương đối chặt, dù sao Bao chứng cũng ở chỗ này, một lát mấy vị khách quen kia đi, theo chân nhắc bọn họ một tiếng, bảo họ hai ngày nay tốt nhất ở nhà mà ăn điểm tâm, chớ có ra bên ngoài.”

“Phải a.” Tiểu nhị gật đầu, bỗng nhiên lại nói một câu, “Đúng rồi, ngài còn có vị bằng hữu ở đây, xuất thủ thật rộng rãi, Phan gia chính là Phan gia a, đều là quên biết quý nhân quan ạt.”

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, âm thầm nói —— Không ổn !

Quả nhiên liền nghe Phan húc tựa hồ có chút nghi ngờ, “Còn có bằng hữu, người nào vậy ?”

Vào lúc này, nếu như Phan húc xông đến, thấy được Bạch Ngọc Đường, như vậy sẽ đã thảo kinh xà. Coi như là Bạch Ngọc Đường nhanh chân đem Tiểu Tứ Tử đi thì chỉ bằng sự khôn khéo của Phan húc cũng có thể tìm ra ý vị, hẳn sẽ cẩn thận một chút, thậm chí hẳn sẽ ngừng hẳn việc buôn bán, cuối cùng vẫn là đã thảo kinh xà.

Bạch Ngọc Đường lại nhìn đối diện, Triển Chiêu đã không còn thấy ở trong phòng nữa. Đăng bởi: admin

11. Chương 11:]

CHƯƠNG 11 [MỘT LÀ KHÔNG LÀM, HAI LÀ ĐÃ LÀM THÌ LÀM CHO CHÓT.]

Bạch Ngọc Đường ngược lại lúc này chợt hiểu được, tại sao ngay từ lần đầu tiên đối với Triển Chiêu lại có ấn tượng không tồi, là bởi vì mùi vị trên người nam nhân không có hương khí dĩ nhiên cũng không có xú khí, Bạch Ngọc Đường đối với mùi vị liền rất nhạy cảm, bình thường nếu là mùi vị không tốt hẳn liền tận lực tránh xa, nhưng là trên người Triển Chiêu có một mùi cỏ non xanh ngát, bị Tiểu Tứ Tử nhắc nhở một chút hẳn liền hiểu được ——

Là hương cỏ xanh.

Phan lão tam đang buồn bực, bằng hữu gì, chưởng quỹ còn chưa kịp mở miệng, chỉ thấy bên dưới lầu, một tiểu nhị vội vã chạy lên, “Phan gia, đại chưởng quỹ, Triển Chiêu đến.”

“Cái gì?” Chưởng quỹ cả kinh.

Phan húc hơi khoát tay chặn lại, cười lạnh một tiếng, “Lấy bản lĩnh của Triển Chiêu tất nhiên là có thể tra ra được chỗ này rồi, kêu bọn thủ hạ cũng đủ thông minh một chút, nên thu lại thì cũng thu lại đi.”

Bọn thủ hạ vội vàng đi phân phó làm việc, chưởng quỹ liền hỏi Phan húc, “Tam gia, ngài có muốn lánh đi một chút không?”

“Tránh cái gì?” Phan húc cười lạnh một tiếng, “Triển Chiêu chạy tới đây thì việc gì ta phải tránh, ta có việc gì mà không dám thấy hẳn ?”

Nói xong, liền nhanh chân bước xuống lầu dưới, quên luôn việc tra xét về Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường sau cánh cửa nghe xong, cau mày —— Triển Chiêu này là định làm gì, trực tiếp đi vào như vậy có hay không sẽ đã thảo kinh xà.

Tiểu Tứ Tử cũng ghé tai vào sau cửa nghe được bên ngoài đã đi rồi, ngẩng mặt lên nhìn Bạch Ngọc Đường .

Bạch Ngọc Đường nhìn bé một chút mang Tiểu Tứ Tử đi trước sao, nhưng cũng không thể để Triển Chiêu ở lại đây một mình được.

Còn đang khó xử, Tiểu Tứ Tử kéo lấy áo hắn.

Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu mà nhìn nó.

“Miêu miêu thật thông minh a.” Tiểu Tứ Tử nói.

Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào Tiểu Tứ Tử, “Vậy sau đó thì sao?”

Tiểu Tứ Tử hí mắt, “Chúng ta đến đối diện chờ hắn đi.” vừa nói vừa chỉ một cái sang cửa sổ căn phòng của khách *** đối diện vẫn đang mở, nơi Triển Chiêu vừa ngồi bên đó, ban này là Triển Chiêu từ đó nhìn bọn hắn, bây giờ đến lượt bọn hắn tới đó nhìn Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, suy nghĩ một chút, thấp giọng nói với Tiểu Tứ Tử, “Trước khi đi vẫn còn phải làm rõ ràng một chuyện đã.”

Tiểu Tứ Tử oai cái đầu.

“Chờ ta một chút.” Bạch Ngọc Đường ra ngoài, thuận tay đóng cửa.

Tiểu Tứ Tử sau khi cửa đóng cũng bắt đầu đếm, đếm tới ba Bạch Ngọc Đường cũng đã trở lại, tay cầm cái hộp “vân phiến cao” rất đắt tiền kia, sau đó bẻ lấy Tiểu Tứ Tử trước ngực mình, nhảy một cái ra khỏi cửa sổ..... thuận tay mở một cái cửa, chậm chậm rơi xuống.

Quả nhiên nhìn thấy, bên dưới không ít người chạy đến, Bạch Ngọc Đường mang theo Tiểu Tứ Tử vào trong phòng mà Triển Chiêu vừa mới này còn ngồi trong khách ***, nhìn lại trong ánh sáng, chỉ thấy Triển Chiêu mang theo hắc hổ bước nhanh vào.

Nhiều người ở đây thấy con hổ, mọi người cả kinh đều chạy thực mạng.

Triển Chiêu tay cầm kiếm, nhìn chung quanh một chút, trên mặt vẫn còn hòa khí ngày thường nhưng là lại thiếu mất nét cười.

Triển Chiêu thường là cả ngày khỏe miệng đều đậm nét cười, một khi thu lại thì sắc mặt cũng lạnh hơn cùng với hòa khí thường ngày bất đồng.

Bàn về hình dạng, Triển Chiêu mặt nhỏ, mũi cao, đôi mắt luôn mang cảm giác cho người đối diện, cũng không phải cái tuần mi tà dị như Bạch Ngọc Đường, không phải vẻ thanh tú nhã nhặn như Công Tôn, càng không giống cái bá đạo của Triệu Phổ, mà là thật sự vô cùng thiện lương cùng trong sáng.

Triển Chiêu có một đôi mắt trong sáng, cả ánh mắt cũng đồng dạng như vậy, ánh mắt của hắn thoát nhìn sáng sủa, trong suốt như có thủy quang cho nên luôn thu hút người khác. Đôi mắt của Triển Chiêu trong sáng, nhu hòa mà thiện lương, lại thêm khỏe miệng luôn mỉm cười, không phải là nụ cười nhếch bá đạo của Triệu Phổ, cũng không phải là cái cười lạnh hiem hơi của Bạch Ngọc Đường mà là nụ cười vui vẻ tận đáy lòng, khiến người khác nhìn thấy đều cảm thấy hạnh phúc.

Nhưng mà ngay khi đến đây tất cả đều bị tiêu diệt, Triển Chiêu nghiêm túc lại mang đến một loại khí chất bất đồng, tuần mỹ cùng với..... trầm tĩnh.

Khi quan sát bên ngoài thuận tiện liếc lên lầu đối diện, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đứng ở bên cạnh cửa sổ gạt đầu với hắn một cái, Triển Chiêu tâm cũng nhẹ xuống.

Triển Chiêu mang theo hắc hổ đứng ở đại sảnh hí phưởng, khách nhân đã chạy hết một nửa, Triển Chiêu trong lòng hiểu rõ, những người đến mua vong ưu tán đều chạy, bọn tiểu nhị đoán chừng cũng đem hàng thu lại rồi.

Ngẩng đầu lên, thấy được Phan lão tam trên lầu đi xuống, Triển Chiêu đã biết mình đạt được mục đích rồi, Phan húc không có phát hiện ra Bạch Ngọc Đường cùng Tiểu Tứ Tử.

Thật ra thì mọi chuyện vừa rồi xảy ra đột xuất, bước kế tiếp phải đi như thế nào Triển Chiêu cũng còn chưa có nghĩ ổn.

Nhưng vừa mới nhìn đến Phan húc, Triển Chiêu đã vô thức cảm thấy giận lên.

Vừa cảm thấy được mình có chút lai khí, Triển Chiêu đột nhiên liền nghĩ đến một biện pháp ———— mọi việc đến cuối cùng đều tương phản, nói thí dụ như tới để thăm dò, nếu lộ chân tướng thì tất sẽ đả thảo kinh xà. Cùng đạo lý giống nhau nếu đã đả thảo kinh xà thì nếu như có thể làm tới liền làm tới, nói không chừng còn có thể tìm ra được manh mối biện pháp nếu như đã có, không thực hiện ngay e sẽ không xong.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu đột nhiên úp sấp bàn tay phía sau, sau đó làm động tác ngửa bàn tay lên.

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, Triển Chiêu trước tiên là cho hắn nhìn mu bàn tay mình, sau đó liền lật lại cho hắn nhìn lòng bàn tay vậy là có ý gì?

Tiểu Tứ Tử sau khi bị Bạch Ngọc Đường đặt xuống, Bạch Ngọc Đường lại đặt toàn bộ tâm tư trên người Triển Chiêu, cũng chưa có để ý đến bé.

Tiểu Tứ Tử nhún chân cũng không có nhìn thấy, bé quá thấp không còn cách nào hơn là chạy đi mang cái ghế đến, trèo lên cái ghế nhìn xuống thì Triển Chiêu cũng đã làm xong động tác rồi, Bạch Ngọc Đường thì cúi đầu, tâm tư suy nghĩ phiến muộn.

Tiểu Tứ Tử nhìn xung quanh một chút, hỏi Bạch Ngọc Đường , “Tiếp theo làm cái gì nha?”

Bạch Ngọc Đường dựa vào cạnh cửa sổ suy nghĩ một chút, làm động tác tay vừa rồi của Triển Chiêu hỏi Tiểu Tứ Tử , “Tư thế này là có ý gì?”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, “Làm lại một lần nữa a .”

Bạch Ngọc Đường lật tay.

Tiểu Tứ Tử sờ cằm, “Chính là lật tay sao?”

Bạch Ngọc Đường lại nhìn chăm chăm tay mình một hồi, “Nga..... thì ra là có ý như vậy .”

Tiểu Tứ Tử không hiểu.

“Cháu trước tiên hãy nghỉ ngơi.” Bạch Ngọc Đường đem bé từ cái ghế ôm xuống đặt ngồi vào bàn để cho bé ngồi uống trà, ăn điểm tâm, “Ta rất nhanh sẽ trở lại.”

Tiểu Tứ Tử gật đầu một cái, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường lại từ cửa sổ phóng ra ngoài, nhảy lên nóc nhà hí phưởng đối diện.

.....

Phan húc xuống đến lầu dưới, hắn cũng không có biết Triển Chiêu vì sao lại tới cùng đối với việc buôn bán của hắn hiểu biết bao nhiêu.....

Nói thật, Phan húc cũng biết đội quân cứu trợ thiên tai đã đến châu phủ ở , cho nên mấy ngày nay hắn đều tận lực khiêm tốn, nếu phong phải là muốn bổ sung vật liệu thì hắn cũng không muốn trở lại. Lần này hắn vốn là định thần không biết quỷ không hay ở sơn trang hai ngày rồi lại đi. Chỉ cần Bao chứng xong việc đi rồi hắn lại trở về liền sẽ an toàn, không nghĩ tới người tính không bằng trời tính, người cứu Tiết Bạch Cầm lại chính là Triển Chiêu .

Triển Chiêu coi hắn như cái đinh trong mắt, Phan lão tam hắn đương nhiên hiểu rõ, bất quá nếu nói người nào ghét người nào hơn, Phan lão tam âm thầm cười lạnh——cũng như nhau cả thôi.

Bất quá Phan lão tam lúc này cũng không thể cùng Triển Chiêu đối mặt giao thủ, thứ nhất giờ hắn đã cải danh đối tính, nếu như bị Bao chứng phát hiện hắn chắc chắn không tránh khỏi ngục tù, tuyệt đối là không ổn. Mặt khác, Triển Chiêu quá thông minh, không cần thận bị hắn theo dõi sẽ bất lợi.

“Nguyên lai là Triển đại nhân a .” Phan húc đi xuống, trên mặt còn đeo theo một nụ cười, “Rảnh rồi như vậy, không đến giúp cứu trợ thiên tai mà đến đây xem trò vui a?”

Triển Chiêu cau mày nhìn hắn, “Phan Húc”

“Ta nghĩ Triển đại nhân đã nhận nhầm người rồi, ta họ tên là Phan Lượng, đứng hàng thứ ba nên người ta đều gọi ta là Phan lão tam .”

Triển Chiêu sắc mặt càng khó coi hơn, mở miệng, “Người có hóa thành tro ta cũng nhận ra được, chớ có giả bộ.”

Phan húc ngược lại có hơi giật mình ——— trong trí nhớ của hắn, Triển Chiêu là một người tỉnh táo, thông minh đến căn bản không ai biết được hắn đang suy nghĩ gì. Nhưng là bây giờ, ánh mắt Triển Chiêu lạnh khốc, hàm chứa tức giận.....

“Ách, Triển đại nhân.” Chương quỹ gánh hát liền tới đây nói, “ngài thật sự là đã nhận lầm người rồi a. Vị tam gia này là khách quen của chúng ta, gọi là Phan lượng chứ không phải Phan húc a.”

Triển Chiêu mặt lạnh nhìn hắn một chút, “Hắn là khách quen chứ không phải lão bản của các người sao ?”

Tiểu nhị cả kinh, Phan húc mặt không đổi mở miệng, phá lên cười, “ Triển đại nhân thật vui tính, chẳng lẽ ta trông giống bằng hữu của ngài a ?”

Triển Chiêu có chút bội phục, tối hôm qua cũng không có giả bộ, hôm nay lại giả trang như bình thường a. Bất quá tâm tình Phan húc hắn đương nhiên hiểu rõ, người này chính là tên Phan húc đến chết cũng sẽ không tha cho mình, chết là không có đối chứng a, hắn nhưng lại có thể tìm ra cái thể thân tại biên quan cho mình, nói cách khác hắn cùng tên Phan húc bị Khai phong lưu đây kia chắc chắn có quan hệ.

Lấy sự hiểu biết của Triển Chiêu về Phan húc mà nói, lần này nếu như là xử lý không tốt, có thể vô công tổn ích, hắn lại còn có thể sẽ cao bay xa chạy, lại muốn bắt hắn càng khó khăn hơn. Hơn nữa người này đã tâm bưng bưng, tuyệt đối là không chỉ có chuyện bán vong ưu tán kiếm tiền đơn giản như vậy, nhất định là còn có âm mưu khác.

“Ta không làm ảnh hưởng Triển đại nhân xem hí nữa .” Phan húc đối với chương quỹ nói, “Ngày khác xin trở lại phụng bồi.”

Phan húc vốn muốn đi, Triển Chiêu liền đối với chương quỹ kia nói, “Ta muốn lên lầu ha xem xét chút.”

Phan húc khẽ cau mày, chương quỹ vội vàng ngăn lại, trên lầu vẫn còn có khách quen ở đó hít khói thuốc phiện, giờ này phỏng chừng còn đang không có tỉnh táo đâu, nếu Triển Chiêu đi lên thì đó còn không phải đại phiền toái sao. Muốn thu tập hết cũng là cần phải có thời gian, vì vậy có thể kéo dài bao lâu tốt bấy lâu.

Triển Chiêu thấy hắn ngăn lại, cũng không có để cho hắn nói nhảm, đưa tay đẩy hắn ra, tiểu nhị mặt thất sắc, chương quỹ cũng kinh ngạc ——— Triển Chiêu này thoát nhìn rất dễ nói chuyện a, thế nào tính tình lại nóng nảy như vậy, cùng cái nhân vật trong truyền thuyết kia thật bất đồng a.

“Ai.”

Phan húc ngăn lại Triển Chiêu, trong lòng buồn bực ——— Triển Chiêu giận điên lên ở bữa tiệc tối hôm qua cũng chỉ bỏ đi, hôm nay sao lại bất đồng, người này chẳng lẽ đổi tính tình sao ? hay là vì cùng Phong Nham kia tình cảm quá thâm hậu, đến bây giờ vẫn còn nghi ngờ hắn?

Phan húc biết Triển Chiêu là người trọng tình cảm, người trọng tình cảm thường sẽ làm việc cảm tính, một khi làm việc cảm tính thì đầu óc khôn ngoan cũng biến thành ngu si, mất đi năng lực phán đoán.

Phan húc ngược lại rất thích biểu cảm biến hóa như vậy của Triển Chiêu , xem ra , bản lĩnh làm xấu lúc trước của hắn không có xuất hiện, lấy cách Triển Chiêu cứ như vậy đâm ngang đánh thẳng căn bản sẽ không đầu lại mình.

“Triển đại nhân, nơi này bất quá chỉ là một cái gánh hát, bên trên đều là khách quý của hí phường, lại còn có cả nữ nhân, ngài đi lên như vậy thật làm khó cho chương quỹ.” Phan húc cười nói, “Lại nói, Triển đại nhân đến hí phường không biết là để tra cái gì a?”

Triển Chiêu nhìn Phan húc một chút, “Ta nghe nói có người ở chỗ này bán vong ưu tán.”

Phan húc trong lòng cười thầm ——— mấy năm không gặp, Triển Chiêu ngược lại càng ngày lại càng ngu, xem ra là hắn một mực muốn bắt mình, sau đó là sẽ đưa mình đến tử địa a.

Phan húc cười Triển Chiêu ngu, ngược lại hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn xem ra chỉ biết về chuyện của vong ưu tán, nhưng bọn hắn hắn là cũng không có chứng cứ gì, càng không có được manh mối nào khác.

Coi như hôm nay thật sự là có tìm được vong ưu tán, mình cũng không có can hệ, gánh hát này cũng không có thực sự thuộc về hần, hần ở đây chẳng qua chỉ là khách nhân mà thôi.

Triển Chiêu đã sớm thấy được vẻ mặt tính toán của Phan húc, hần cũng chẳng thêm so đo ánh mắt khinh thường mình đó. Hần cảm thấy mình ngu là đúng rồi, muốn chính là cái này đâu ! Mặt khác không biết Bạch Ngọc Đường đã xong chưa.

Còn đang suy nghĩ liền nghe thấy trên lầu một trận huyên náo ồn ào.

Mọi người ngửa mặt nhìn sang, chỉ thấy một nam tử cầm y hoa phục, một tay nâng bàn đèn, một bên cầm cái hộp vong ưu tán, còn đang hít khói thuốc, lại hồ ngôn loạn ngữ. Lúc hần đang xuống lầu, liếc nhìn nhìn thấy Phan húc liền kêu lên, “Lão Phan a, đồ trong *** của người đúng là thứ tốt a, kể từ ngày biết người ta đây so với trước kia thật rất tiêu dao khoái hoạt..... tiêu dao gấp mười lần a.”

Triển Chiêu âm thầm gạt khóe miệng chuột ngoan a, thật nhanh hiểu y ta, đủ thông minh nha !

Chưởng quỹ cả kinh, mặt mũi trắng bệch, vội vàng đi lên thuận tiện ngăn cản tên kia nói chuyện, “Nhị gia, ngài có phải là uống nhiều quá rồi phải không ?”

“Ah, ah...” vị nhị gia kia cũng không biết làm sao, loạng choạng đi xuống còn tiếp tục la hét, “ Lão tam a, sau này bất cứ loại cao nào của người, ta đều giúp người vận chuyển, thuyền của ta, đảm bảo hàng của người dù có muốn chuyển tới chân trời góc bểtriều đình cũng không cách nào bắt được người !”

Triển Chiêu gật đầu nghe hần nói.

Phan lão tam lúc này mặt mũi trắng bệch, thật muốn một đao chém chết cái tên làm được việc đã mang họa cho mình này.

Cùng lúc này, bên ngoài Vương triều Mã hán mang theo một nhóm nha dịch lớn đã tới. Âu Dương Thiếu Chính còn mang theo cả nhân mã cũng đến trước hí phường.

Mới vừa rồi Bạch Ngọc Đường bỗng ‘hư’ một cái xuất hiện trước mặt hai người, một tiếng nói “Dẫn người đến hí phường !” lại “hư” một tiếng liền không thấy thân ảnh đâu.

Mọi người chỉ vừa mới tới cửa hí phường, chỉ thấy Triển Chiêu đã giơ tay áo lên khoát một cái, “đều bắt hết về!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— đều?

Bọn nha dịch luôn nghe lời Triển Chiêu, vị vậy nhanh chóng động thủ bắt người, trong hí phường vô luận là khách nhân đến hít thuốc hay là chưởng quỹ, bao gồm cả vị Phan gia vẫn còn đang choáng váng.

Âu Dương Thiếu Chính chạy vào, liếc Phan húc một cái, nhú mày, Âu Dương Thiếu Chính thiếu chút nữa là không nhận ra hần.

Phan húc lúc này cũng cau mày, chỉ có thể cố tỏ ra trấn định, bởi vì hần coi như là đã bị bắt đi rồi, vẫn có thể thoát thân, nhưng là trước mắt đã xuất hiện Âu Dương Thiếu Chính, có nghĩa là còn có Triệu Phổ, dĩ nhiên còn có cả người càng phó đối phó là Bao chửng cùng Bàng cát..... mấy người khó đối phó nhất trong thiên hạ đều tụ lại đây, nhất định có phiền toái không nhỏ.

Phan húc nhìn vị Nhị gia bị bắt kia một chút, trong lòng cảm thấy tức giận, không nghĩ tới bị cái tên bắt tài này gài bẫy, hần cũng không biết, thật ra tất cả đều do Bạch Ngọc Đường giở trò quỷ, dĩ nhiên là chủ ý của Triển Chiêu .

Âu Dương Thiếu Chính nhìn Triển Chiêu một cái, ý là —— Phan húc này cũng bắt luôn hả?

Triển Chiêu gật đầu một cái.

Âu Dương toét miệng cười, hần đã muốn làm như vậy từ lâu rồi, tự mình đem xiềng xích lại mang người đi.

Sau đó, Triển Chiêu phân phó người khắp nơi nghiêm ngặt lục soát những nơi cất giấu vong ưu tán, lục soát được toàn bộ đem về nha môn.

Đừng nói, thật đúng là tìm được không ít.

Triển Chiêu vốn là chỉ muốn dò xét chứ không định đả thảo kinh xà, không nghĩ tới kết quả lại làm ra một trận náo oanh động như vậy, chấp tay phía sau đi ra khỏi hí phường, vẫn còn có chút bận tâm, không biết khi trở về giải thích dụng ý của mình với Bao Đại nhân có bị người nói mình quá mạo hiểm hay không nữa.

“Miêu !”

Triển Chiêu quay đầu lại, bả vai bị Tiểu Tứ Tử vỗ một cái, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường còn đang đứng phía sau hần, trên tay còn ôm Tiểu Tứ Tử .

Triển Chiêu cười cười, Bạch Ngọc Đường đem Tiểu Tứ Tử đặt trên lưng Tiểu ngũ.

Triển Chiêu có chút ngạc nhiên, ôm cánh tay hỏi hần, “Người làm thế nào dụ cho cái tên Nhị gia kia hỉ hả chạy xuống quầy rồi vậy?”

Bạch Ngọc Đường cười nhạt, “Nội gia công phu của phái Thiên sơn có một môn tương tự như Nhiếp hồn thuật, dĩ nhiên là không có lợi hại như Nhiếp hồn thuật của Ma cung người, bất quá cái tên Nhị gia kia đã bị vong ưu tán làm cho thần trí mơ hồ rồi, cho nên không khó khiến hần trúng chiêu.

“Ân, tốt” Triển Chiêu hài lòng mà gật đầu một cái, “đủ cơ trí a!”

Bạch Ngọc Đường bỗng nghiêm túc hỏi, “ Cơ trí như vậy có phải là nên có thưởng hay không?”

Triển Chiêu ngẩn người, vẻ mặt mới lạnh lùng không thoải mái ban nãy bỗng trở lại vui vẻ cười híp mắt như ngày thường, dễ dàng không nhanh không chậm cũng như không có để ý gì giơ tay lên đặt trên bả vai Bạch Ngọc Đường , “ Người nói xem, muốn được thưởng cái gì a?”

“Phốc” Tiểu Tứ Tử ngồi trên lưng hắc hổ, thấy hai người như vậy không nhịn được mà bật cười.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút, quan sát trên dưới bé một lần, “ Người lần này ra khỏi nhà mang theo mấy bộ y phục?”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, không có hiểu được ý tứ của hần, trả lời, “Năm sáu bộ sao .”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, “Đã bị cắn hỏng mất ba cái, vì vậy chỉ còn lại có hai ba cái, người chuẩn bị từ nay sẽ đem vật áo sau vén lên sau hông như vậy a?”

Triển Chiêu lập tức liền hiểu được, quay đầu lại sờ vật áo sau một cái, mới chú ý tới, hai bên đường mọi người đều nhìn hần cười trộm a.

Triển Chiêu tức giận, thiếu chút nữa hần đã quên rồi, bên lại bất mãn mà nhìn Tiểu ngũ đang vẫy vẫy cái đuôi bên cạnh, “cái con hổ này thật không biết có cái tật xấu gì, thích cắn vật áo sau của người khác a!”

“Chính xác thì nó chỉ thích cắn của người!” Bạch Ngọc Đường cải chính “Ngoài người ra nó có cắn của người khác sao ?”

Triển Chiêu cau mày, “Điều này thì nói lên cái gì?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, bày tỏ hần cũng không biết, “Bất quá cứ như vậy cũng không phải là biện pháp đi?”

Triển Chiêu bắt đầu dĩ nhiên Tiểu ngũ một chút.

Đang nói chuyện thì hai người đã đến cửa nha môn châu phủ, Bao chứng đang ở cửa, Triển Chiêu nháy mắt với Bạch Ngọc Đường mấy cái, ý tứ —— chúng ta làm chính sự trước đã, chuyện này nói sau.

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, Triển Chiêu đến trước mặt Bao chứng, “Đại nhân, ta.....”

Bao chứng đưa tay vỗ vỗ bả vai Triển Chiêu, “Triển hộ vệ rất thông minh, so với tướng tượng của ta còn sâu sắc hơn, làm tốt lắm!”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái —— cứ như vậy liền xong.

“Triển hộ vệ đúng là kẻ hay a.” Bàng cát cũng đi tới, tán dương Triển Chiêu một phen, khen tới hần cũng ăn không vô, sau đó mới cùng Bao chứng đi làm chính sự.

Trước khi đi, Bao chững còn nhét vào trong tay Triển Chiêu một tấm ngân phiếu, “Đi mua hai bộ y phục mới đi, đừng có mặc y phục rách vạt sau nữa, bằng không bọn họ trên dưới còn tưởng rằng ta cắt xén bổng lộc của người a. Nói xong liền rời đi”

Triển Chiêu đứng tại chỗ ———— phát sinh chuyện gì vậy?

Bạch Ngọc Đường cũng hỏi hần ———— Tình huống là thế nào?

Triển Chiêu lấy lại tinh thần, đem bạc ném lên trời cao rồi lại tiếp lấy, “Ai mà biết được, dù sao cũng có tiền mua đồ mới đã giờ đi mua trước sao”

Nói xong, ngồi xổm xuống vỗ vỗ đầu Tiểu ngũ, “Người làm gì mà lại cứ kéo vạt áo ta thế hả?”

“Cái gì mà vạt áo sau a?” lúc này Công Tôn từ phòng trong đi ra.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử chạy ngay tới, Công Tôn thuận tay ôm lấy nhéo một cái ai nha, bé con này càng ngày càng nặng, thật sự là không có dài thêm nha, chỉ có càng ngày càng tròn hơn.

“ Công Tôn , người giúp ta xem bệnh a, có thể xem cho cái con hổ này một chút không?” Triển Chiêu chỉ Tiểu ngũ, “ Hần luôn cần xiêm áo của ta đó.”

Công Tôn cau mày nhìn một chút y phục của Triển Chiêu, “ Chỉ cần những bộ y phục màu lam của người hay bộ nào cũng cần ?”

Lần này ngược lại khiến Triển Chiêu hơi sững sốt, cả ba cái đều là màu xanh a..... không biết màu đỏ nó có cần không.

Mọi người trở lại phủ nha, Triển Chiêu vào phòng thay bộ quan phục màu đỏ kia, mấy ngày nay hần đều mặc áo lam a, lâu rồi không có mặc quan phục, quan phục nếu như bị cần ngược lại cũng không có sao, triều đình làm cho a.

Hần tới trước mặt Tiểu ngũ lắc lư xoay một vòng, nhưng mà Tiểu ngũ cũng không có chú ý hần, chỉ chuyên chú cùng Tiểu Tứ Tử trêu đùa.

“Chẳng lẽ nó thích màu xanh lam sao?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Hổ thường không phân rõ màu sắc lắm.” Công Tôn hiểu biết rộng, lắc đầu một cái, “ Miêu cũng tốt, cạp cũng được, đều là thông qua mùi vị mà phân biệt, rất ít khi dùng mắt nhìn, hai loại trang phục mùi vị bất đồng sao ?” Công Tôn vừa nói, cầm y phục màu lam của Triển Chiêu lên ngửi một chút, lại cầm y phục màu đỏ của Triển Chiêu cũng ngửi một cái, liền cau mày.

Công Tôn để cho Tiểu Tứ Tử cũng ngửi thử.

Tiểu Tứ Tử cũng buồn bực, trong y phục cũng ngửi ra được mùi vị, ngẩng đầu, quan phục có hương chương mục, còn y phục màu lam có mùi hương là lạ, giống như mùi cỏ xanh thơm ngát.

“Mùi cỏ xanh sao ?” Bạch Ngọc Đường cũng là lần đầu tiên nghe nói, đem tới ngửi một cái, thật đúng vậy, có một loại mùi của cỏ xanh thơm ngát sau cơn mưa rào.

Bạch Ngọc Đường ngược lại lúc này chợt hiểu được, tại sao ngay từ lần đầu tiên đối với Triển Chiêu lại có ấn tượng không tồi, là bởi vì mùi vị trên người nam nhân không có hương khí dĩ nhiên cũng không có xú khí, Bạch Ngọc Đường đối với mùi vị liền rất nhạy cảm, bình thường nếu là mùi vị không tốt hần liền tận lực tránh xa, nhưng là trên người Triển Chiêu có một mùi cỏ non xanh ngát, bị Tiểu Tứ Tử nhắc nhở một chút hần liền hiểu được là hương cỏ xanh.

“Hương vị này hần là có được từ trong lúc nhuộm vải .” Công Tôn lại ngửi một cái, “ Ừ, rất đặc biệt.”

“trang phục của ta đều là do Hồng di các dì ấy chuẩn bị, dường như là có thêm cái gì đó, nói là để tranh côn trùng chi đó.” Triển Chiêu liền đem mấy bộ y phục bị xé đi xử lý.

Tiểu Tứ Tử cầm y phục màu lam đi đến trước mặt Tiểu ngũ quơ quơ, Tiểu Ngũ đang nằm bỗng nhiên vươn miệng ngoạm một cái, há miệng cắn rồi một khối tay ao, cái đuôi vẫy vẫy.

Mọi người hai mặt nhìn nhau

Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Kì quái!”. Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12 SUÝT NỮA BỎ MẠNG

Bạch Ngọc Đường vừa rồi thật ra thì đều đã nghe được hết, thấy hành động của Triển Chiêu thì cũng dở khóc dở cười, đưa tay vỗ vỗ hấn, “Cách y phục thì người có thể thấy được cái gì, có muốn ta cởi ra cho người xem hay không a ?

Tiểu ngũ cần y phục của Triển Chiêu thì ra không phải là vì chơi rất vui, cũng không phải là nghịch ngợm mà là vì rất thích mùi vị mà vương trên y phục của hấn.

Xem ra đổi thành món y phục khác thì nó sẽ không cần nữa đâu.

Mặc dù đều cảm thấy thật kỳ quái nhưng là mọi người cũng không phải là người để ý mấy chuyện tiểu tiết, chỉ cần là không liên quan đến chuyện lớn thì đều không để ở trong lòng.

“Uy, lão Bao, làm gì bây giờ đây ?”

Lúc này, Triệu Phổ đi vào, phái binh mã tìm tòi khắp toàn thành, còn để cho Trâu Lương đem quân phong tỏa tất cả các quan đạo.

Triển Chiêu suy nghĩ một lát, “Nga — đại nhân đại khái nghĩ đến phủ để điều tra a.”

“Người nói là, dứt khoát điều tra kỹ chuyện con đường buôn bán Vong ưu tán của Phan húc a ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Phải a...” Triển Chiêu vừa định nói tiếp thì Triệu Hổ đi vào, “Triển đại nhân, bên ngoài có người cầu kiến.”

“Người nào vậy ?” Triển Chiêu buồn bực, ở đây hấn cũng không có người quen a.

“Tần Lê Thanh”

Tất cả mọi người đều ngẩn người.

“Àn...” Triển Chiêu nhẹ nhàng sờ sờ cằm, “Chẳng lẽ là thay bạch quý sơn trang đến đòi người a.”

“Phan húc kia đem trách nhiệm đẩy đi hết không còn một mống, rất khó giữ hấn lại.” Âu Dương Thiếu Chính nói, “Tiểu tử này làm việc rất sạch sẽ không lưu lại chút manh mối nào.”

Triển Chiêu cười lạnh một tiếng, “để hấn trở về mới càng dễ dàng tìm xem hấn giở trò quỷ gì.”

“vậy Tần Lê Thanh kia vì sao không có việc gì hết lần này đến lần khác cứ muốn gặp người a ?” Triệu Phổ có chút ngạc nhiên hỏi.

Triển Chiêu khoát tay, “Có trời mới biết, bất quá ta cũng không sợ hấn tới mang phiền phức.”

Công Tôn sờ sờ lỗ mũi, “Người tới bất thiện, chỉ bằng”

“Cái đó.....” Triệu Hổ bổ sung thêm một câu, “Tần Lê Thanh là muốn gặp riêng Triển đại nhân.”

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày.

Triển Chiêu vỗ vỗ Tiểu ngũ bên chân mình ý là có thể mang theo nó hay không a.

Triệu Hổ cười cười, đoán chừng là có thể đi.

“Àn.....” dẫn hấn đến hậu viện phía sau đi, tĩnh lặng chút rất thích hợp gặp riêng a.” Triển Chiêu nói xong đi thay một bộ quan phục, còn lo sợ đi được nửa đường không biết có lại bị Tiểu ngũ cắn rách không đây.

Triển Chiêu mang theo Tiểu ngũ đi đến hậu viện gặp Tần Lê Thanh .

Bạch Ngọc Đường đứng ở trong sân nhìn hấn đi ra ngoài cửa cũng không có lên tiếng.

“Ai....” Triệu Phổ đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường hỏi hần, “Người có tò mò chút nào không a ?”

Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ không có phản ứng, chẳng qua chỉ là nhìn Triệu Phổ một cái.

Triệu Phổ ôm cánh tay, “Triển Chiêu đối mặt với Tần Lê Thanh dường như rất đáng xem a.”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc trong chốc lát, xoay người cũng ra cửa.

Triệu Phổ cảm thấy không bằng cũng đi theo Triển Chiêu đi , Công Tôn liền một tay nhanh kéo hần lại, “Ừ, người chó có thêm loạn a.”

“Ta mà thêm loạn cái gì ?” Bên còn chưng cái khuôn mặt ra cười hì hì với Công Tôn , “ Người không muốn đi nhìn xem, Triển Chiêu cái bụng đầy chủ ý xấu, còn Tần Lê Thanh cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu, hai người bọn họ thật ra rất giống nhau a.”

Công Tôn nhìn hần một chút, “Có cái điểm gì giống nhau ?”

“Thì là nhìn bên ngoài đều là người thật thà đó.” Triệu Phổ cười hì hì.

Công Tôn có chút kỳ quái mà nhìn hần —— Người vui vẻ vậy làm cái gì ?

Triệu Phổ còn nhạc a nhạc hai tay chống nạnh lễ thẳng khí hùng.

Công Tôn vẻ mặt nghi ngờ nhìn —— Không lẽ hần nhặt được bạc sao.

Triệu Phổ khơi mào khoe miệng, cười hự “Lão Vương giới thiệu cho ta một vị cao nhân, người mù coi bói sao, thiên chân vạn xác.”

“Sau đó thì sao ?” Công Tôn buồn cười, “Hần coi cho người có cái lộc gì ?”

“Người mù kia nói hôm nay ta có số đào hoa.” Triệu Phổ cười hì hì, “Còn nói một đóa hoa đào lớn còn mang theo cả hài tử nữa a.”

Công Tôn nghe có chút buồn cười, “Hoa đào thế nào mà lại mang theo hài tử, không phải là nói người sẽ bị cái họa đào hoa nào đó đập trúng a.”

Triệu Phổ bĩu môi, hôm nay hần tâm tình rất tốt, ôm lấy Tiểu Tứ Tử đặt lên vai, “Hảo hài tử, hôm nay ta dẫn con đi ăn hồn đồn.”

“Hảo a.” Tiểu Tứ Tử vỗ tay hỏi Công Tôn “Phụ thân cùng đi sao ?”

Công Tôn suy nghĩ một chút, hơn nữa hần cũng ngạc nhiên không biết Triệu Phổ sẽ gặp phải cái dạng hoa đào gì vì vậy cũng đi theo. Thuận tiện đi ăn hồn đồn của Triệu Phổ chiêu đãi.

.....

Triển Chiêu mang theo Tiểu ngũ đi đến hậu viện.

Tiểu viện này là do chính tay Vương tri phủ tự mình chăm sóc, hoa cỏ vốn cũng không ít, chỉ là trời đông giá rét nên hoa cỏ cũng điêu linh, chỉ còn lại một tầng tuyết mỏng mà thôi.

Tần Lê Thanh ngồi ở một bàn đá, bên cạnh Nguyệt Nha Nhi pha một bình trà đặt trước mắt hần, hương trà rất dễ ngủi chắc chắn là trà hoa lài thượng đẳng.

Tần Lê Thanh tựa hồ cũng quen biết với Nguyệt Nha Nhi, hai người đang trò chuyện, Nguyệt Nha Nhi thấy Triển Chiêu đến liền cười híp mắt, gọi một tiếng, “Triển đại nhân .”

Triển Chiêu gật đầu một cái, cũng đi qua , ngồi xuống, Nguyệt Nha Nhi lại rót cho Triển Chiêu một chén trà rồi rời đi, lưu lại hai người đơn độc nói chuyện với nhau.

Trà này được mang từ Hâm không đảo tới, Tần Lê Thanh vừa uống vừa nhàn nhạt nói, “Trà hoa lài mà Lô đại tẩu làm là trà hoa lài tốt nhất mà ta đã từng uống.”

Triển Chiêu cũng đang bưng chén trà uống, hần cũng không có quá thích thưởng thức trà hoa, hần tương đối thích uống trà lá xanh, bất quá chén trà này cũng rất thơm ngọt.

“Triển huynh là người phương Nam đi.” Tần Lê Thanh ngẩng đầu hỏi Triển Chiêu, “Đến phương bắc lạnh như vậy có quen chưa?”

Triển Chiêu vẫn giống như mọi ngày, tính tình rất tốt, trả lời hẳn, “Cũng tạm được, cũng không có giống như Thực trung lạnh như vậy.”

Đang nói chuyện thì Tiểu ngũ nằm ở bên chân của Triển Chiêu cái đuôi câu trứ y phục sau của Triển Chiêu tựa hồ cảm thấy rất nhàm chán nên cùng hẳn trêu chọc cho vui.

Triển Chiêu đưa tay nhẹ nhàng gỡ gỡ tai nó khiến cho Tiểu ngũ chẳng khác gì một con đại miêu thoải mái mà kêu ư ử....

Tần Lê Thanh hướng về phía Tiểu ngũ lắng nghe, “Cái con hổ này hình như rất thông minh a.”

Triển Chiêu tâm nói người này câu có câu không, rốt cuộc thì Tần Lê Thanh đến đây có chuyện gì chứ.

Triển đại nhân có phải là không hiểu được mục đích ta đến đây lần này hay không?”

Triển Chiêu gật đầu một cái, tâm nói người rốt cuộc cũng tới, “Nhị trang chủ tới là muốn dẫn Phan húc về sao?”

Tần Lê Thanh ngược lại ngẩn người, “Hắn thật sự tên là Phan húc sao?”

Triển Chiêu nâng cằm quan sát Tần Lê Thanh, “Người trước đây chưa từng nghe qua sao?”

Hắn một mực đều xưng là Phan lượng, ta cũng không có quản nhiều chuyện của bạch quỷ sơn trang.” Tần Lê Thanh nhàn nhàn nói, “Dù sao Khai phon phủ các người trước nay đều là chấp pháp nghiêm minh, nếu đã bắt hẳn ắt là có nguyên nhân, nếu hẳn thực vô tội tất cũng sẽ được thả ra thôi.”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, “vậy Nhị trang chủ tới tìm ta là có chuyện gì?”

“Muốn nhờ Triển huynh giúp ta một chuyện,” Tần Lê Thanh mở miệng, “Giúp ta tìm Thiên mẫu.”

.....

Triển Chiêu nghe xong liền trầm mặc trong chốc lát, cười “Thiên mẫu!”

Tần Lê Thanh ngược lại rất nghiêm túc gật đầu, “Không sai.”

“Người thật sự tin tưởng có Thiên mẫu tồn tại sao?” Triển Chiêu tò mò hỏi.

“Nàng xác thật có tồn tại” Tần Lê Thanh nghiêm túc trả lời, “Hơn nữa trong lòng nàng còn có hận, nếu không nhanh chóng bắt nàng ta lại thì hậu họa sẽ vô cùng lớn.”

“Vậy người có bao nhiêu đầu mối về Thiên mẫu?” Triển Chiêu cũng không còn quan tâm đến việc Thiên mẫu có tồn tại hay không nữa.

Tần Lê Thanh lắc đầu một cái, “tạm thời thì không có.”

“ Ờn... dù sao Thiên mẫu cũng bị tình nghi giết người, chúng ta muốn phá án tự nhiên sẽ phải bắt nàng, nhưng vẫn là câu nói kia, nếu như nàng thật sự tồn tại như người nói.” Triển Chiêu tiếp tục uống trà.

Tần Lê Thanh sau khi nghe Triển Chiêu nói cũng không có nói thêm gì nữa. Hai người cứ như vậy ngồi trầm mặc một lúc lâu sau.

Triển Chiêu như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, hỏi Tần Lê Thanh, “Huynh vì sao lại đối với Thiên mẫu cố chấp như vậy?”

“Ta muốn có Tuyết con người” Tần Lê Thanh ngược lại sáng khoái mà trả lời.

Triển Chiêu hiểu, “Tần huynh là muốn dựa vào tuyết con người cho hai mắt phục minh sao?”

“Ờn...” Tần Lê Thanh gật đầu một cái, “Ta đây là trời sinh mù lòa, nay cả lang trung giỏi nhất cũng nói không thể chữa khỏi được, nhưng mà ta vẫn muốn được phục minh cho nên một mực vẫn tìm kiếm tuyết con người, cũng vì vậy mà cố chấp với Thiên mẫu.”

Triển Chiêu cảm thấy có chút bất đắc dĩ, tâm tình của Tần Lê Thanh hẳn có thể hiểu được, , khó trách hẳn lại cứ một mực khẳng định sự tồn tại của Thiên mẫu, Thiên mẫu có tồn tại thì mới có tuyệt con người giúp hẳn phục minh.

“Đúng rồi, Tần huynh có biết chuyện Phan húc đang buôn bán vong ưu tán hay không ?” Triển Chiêu đổi đề tài, trực tiếp hỏi.

Tần Lê Thanh khẽ cau mày, “Huynh là nói lão tam ngoài mặt là buôn bán dược liệu nhưng thật ra là buôn bán vong ưu tán sao ?”

Triển Chiêu gật đầu một cái, “đúng vậy .”

“Ta xác thực cũng từng hoài nghi hẳn đang âm thầm làm chuyện gì đó, nhưng bất quá vẫn là câu nói kia, ta không quản nhiều lắm, người đi hỏi trang chủ có khi sẽ biết nhiều hơn chẳng.” Tần Lê Thanh nhàn nhạt nói, “bất quá , hẳn nếu như thật sự buôn bán vong ưu tán vậy cũng cất giấu không ít tiền tài , có nhiều tiền như vậy cũng không có thấy hẳn tiêu, chuyện này thật kỳ quái.”

Triển Chiêu thấy Tần Lê Thanh vừa nói về Phan húc cùng Bạch quỷ sơn trang nhưng lại giống như đang nói chuyện hoàn toàn không liên quan đến hẳn vậy.... người này thật đúng là cả tâm trí đều đặt ở chuyện tìm tuyệt con người sao để được phục minh sao. Tần Lê Thanh lẽ ra cũng là người không muốn cưỡng cầu mới đúng , sao lại cố chấp một mực như vậy chứ.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu cũng cảm thấy mình có phải là không biết đặt vào địa vị của hẳn mà suy nghĩ hay không, đã nhiều năm không nhìn thấy như vậy, ai mà chẳng muốn thấy được ánh sáng để mà nhìn ngắm thế giới a.

“Triển huynh cùng Bạch huynh rất là thân thiết sao ?” Tần Lê Thanh uống mấy ngụm trà liền mở miệng đổi đề tài, “ Hẳn lại theo đội ngũ Khai phong đến Tuyết châu phủ, ta mới nghe nói cũng là sợ hết hồn a.”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái —— nghiêm trọng đến vậy ?

“Triển huynh không biết Bạch huynh thật ra không thể ở quá lâu ở những nơi lạnh giá hay sao ?” Tần Lê Thanh đột nhiên hỏi.

Triển Chiêu cảm thấy có chút không thông, Bạch Ngọc Đường một thân chân truyền nội kinh thuần hàn đến cảnh giới cao nhất mà còn sợ lạnh.

“Hắn đầu gối trước kia bị thương, ở trong tuyết quá lâu sẽ bị đau.” Tần Lê Thanh nói, “Ta vốn cũng không biết, là Hàn nhị ca một lần có nhắc đến, thật ra thì Hâm không đảo mua nhiều rượu hổ cốt như vậy,, một phần là vì cho thủy thủ tránh rét , phần khác cũng là lừa cho hẳn uống một chút.”

Triển Chiêu nghe xong cũng không lên tiếng, chỉ là ngồi ngẩn ra ở cạnh bàn.

“Triển huynh” Tần Lê Thanh kêu hẳn một tiếng.

Triển Chiêu lấy lại tinh thần, sờ cằm, “đầu gối hẳn làm sao mà bị thương a ?”

“Cái này ta cũng không có rõ ràng lắm.” Tần Lê Thanh lắc đầu.

Triển Chiêu liền cau mày, Bạch Ngọc Đường sao lại không nói để cho Công Tôn xem cho hẳn một chút nha.

“Nếu như ta có tin tức của Thiên mẫu sẽ phái người báo tin cho các người.” Tần Lê Thanh vừa nói vừa đứng lên, “Nhưng nếu như các người thật sự tìm thấy nàng, ta hy vọng có thể nói cho ta biết một tiếng.”

Triển Chiêu gật đầu một cái, “Nếu như quả thật có Thiên mẫu, Công Tôn nhất định sẽ muốn làm cho nàng ta khóc thật nhiều lần”

Tần Lê Thanh cười khổ, “Khiến nàng khóc dễ dàng lắm sao ?”

Triển Chiêu tâm nói, này nếu là để Tiểu Tứ Tử cùng nàng nói là không muốn nàng chết, muốn nàng không phải chảy nước mắt, muốn nàng sống hạnh phúc, khiến nàng cảm động mà chảy nước mắt... không phải là được rồi sao.

Tần Lê Thanh cáo từ, Triển Chiêu đứng trong sân suy nghĩ một chút, nhảy một cái lên đầu tường rồi lộn ra ngoài.

Ngoài tường Bạch Ngọc Đường ôm đao dựa vào bên tường đang ngẩn người liền chỉ thấy bóng người nhoáng lên một cái đến bên cạnh, cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy Triển Chiêu đang ngồi xổm một bên nâng cằm mà suy nghĩ nhìn đầu gối hấn đây.

Bạch Ngọc Đường vừa rồi thật ra thì đều đã nghe được hết, thấy hành động của Triển Chiêu thì cũng dở khóc dở cười, đưa tay vỗ vỗ hấn, “Cách y phục thì người có thể thấy được cái gì, có muốn ta cởi ra cho người xem hay không a ?

Triển Chiêu ngẩng mặt lên, một đôi mắt to tròn mà nhìn hấn, “Cởi đi a, dù sao nơi này cũng không có ngoại nhân.”

Bạch Ngọc Đường đưa tay đem hấn kéo lên.

“Rất nghiêm trọng sao ?” Triển Chiêu vẫn là đối với thương thế ở đầu gối hấn nghi ngờ, tại sao lại có thể tạo thành tổn thương như vậy, đối với người luyện võ thì đầu gối rất quan trọng a.

Bạch Ngọc Đường nhìn đầu gối mình một chút, bật cười, “Tần Lê Thanh chỉ biết một nửa thôi, đầu gối của ta căn bản không phải là bị thương mà tạo thành.”

“Người là vì sao ?” Triển Chiêu không hiểu.

“Là do luyện công.....”

“Luyện công đến bị thương sao” Triển Chiêu kinh hãi, “vậy càng nghiêm trọng rồi.”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, cùng hấn trở về hậu viện, “Không phải là bị thương, là nội kinh chưa có thông suốt, khi trời lạnh có chút đau nhức nhưng không hề ảnh hưởng đến hoạt động của ta.”

Triển Chiêu cau mày, hấn luyện công lâu như vậy cũng chưa từng nghe qua loại bệnh cổ quái thể này.

“Sư phụ cũng nói là vấn đề về hàn khí, trước kia hấn luyện công cũng từng chịu qua như vậy, không có việc gì, khi đạt tới cảnh giới nhất định là hết đau rồi.” Bạch Ngọc Đường hời hợt nói.

Triển Chiêu nghe xong, suy nghĩ một chút, nhỏ giọng hỏi hấn “đầu gối không phải là mạng môn của người a, sao lại nói cho Tần Lê Thanh, vạn nhất sau này cao thủ so chiêu, người ta lại hướng vào đó mà công kích thì người phải làm sao bây giờ ?”

Bạch Ngọc Đường bật cười nói, “Chẳng qua là trời lạnh sẽ đau nhức một chút, bình thường cũng không có đau, người đối bụng có ảnh hưởng đến người đánh nhau hay không a ?”

Triển Chiêu cảm thấy đây vốn là hai chuyện khác nhau, bất quá sao “Biết vậy không để cho người theo tới đây nữa, trời lạnh lại còn ở ngoài lâu như vậy, người không phải là mang theo cái gì da báo, da gấu, lông điều sao, dứt khoát cho người mang hết lên đầu gối tránh lạnh đi.”

Bạch Ngọc Đường liền cau mày, “Khó coi chết !”

“Muốn đẹp sao, vậy để cho Nguyệt Nha Nhi thêu cho người cái gì bách điều hướng phượng lên a.” Triển Chiêu miệng lưỡi đùa bốn lưu manh.

Bạch Ngọc Đường nhìn hấn, “Bạch thử ghẹo miêu thì còn có chút thú vị, người một hồi đừng có làm ra cái dáng vẻ lưu manh đó nữa.”

Hai người vẫn còn ở trong sân miệng lưỡi đùa bốn qua lại, bên ngoài Triệu Hổ hoảng hốt mà chạy vào, “Triển đại nhân, lại có người chết.”

Triển Chiêu hai hàng mi chọn lại , “Sao lại có người chết nữa ?”

“Lần này ở thật xa, người chết ở trong núi bên ngoài thành, cũng là bị cắn chết.” Triệu Hổ nói, “Hơn nữa, dường như chết cũng đã lâu rồi, đã bị đông thành cột băng, hôm nay mới bị một tiểu phu vào núi phát hiện ra.”

Triển Chiêu cau mày, “Thiên mẫu này ăn thật nhiều a, mấy ngày liền ăn đến mấy người, so với Tiểu ngũ ăn còn nhiều hơn nữa a.” Vừa nói vừa phân phó Triệu Hổ mang người cùng đi đến hiện trường vụ án để kiểm tra.

Bạch Ngọc Đường cũng tự nhiên mà theo Triển Chiêu đi ra ngoài, Triển Chiêu lại đột nhiên rất để ý mà xem xét đầu gối cầu hấn.

Bạch Ngọc Đường rất bất đắc dĩ, “Giờ đã không có sao rồi.”

“Nếu không hay là người mang đồ bảo hộ đầu gối đi.” Triển Chiêu còn định chạy vào phòng Bạch Ngọc Đường tìm đồ bảo hộ đầu gối, Bạch Ngọc Đường đành một tay kéo hấn trở lại, kéo tay hấn đi ra ngoài.

Công Tôn, Triệu Phổ cùng Tiểu Tứ Tử ở quán hùn đồn vừa ăn chén hùn đồn nóng đã bị nha dịch tìm được, “Công Tôn tiên sinh, lại phát hiện ra thi thể, Triển đại nhân đã mang người đi rồi, ngài có đi nghiệm thi hay không a?”

Công Tôn kinh ngạc há to miệng, lại có người chết nữa, còn là Thiên mẫu làm nữa sao?

Công Tôn bèn gật đầu một cái, đứng dậy đem Tiểu Tứ Tử đưa cho Triệu Phổ, Triệu Phổ không có mang Tiểu Tứ Tử trở lại nha môn, ngược lại đi theo hấn.

Công Tôn cũng buồn bực, “Người đi theo làm gì?”

“Chẳng lẽ ta lại để cho một mình người đi sao?” Triệu Phổ có chút rất bất đắc dĩ, “Rất xa đó, để ta đến doanh trại mang Hắc Kiêu đến đưa các người đi.”

“vậy thì đào hoa của người thì phải làm sao bây giờ?” Công Tôn chỉ chỉ bầu trời, ý bảo —— sắc trời cũng không còn sớm nữa, đi chuyển này đánh qua đánh lại có khi trời tối luôn đó.

Triệu Phổ khẽ mỉm cười nói, “Không chừng là ở trong rừng cũng nên a.”

Công Tôn khoe miệng rút rút, tâm nói vậy chắc không phải là Thiên mẫu đi thế thì sẽ không còn là hoa đào nữa, thành mạn quỷ đào rồi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cười khoái mã dẫn đầu chạy đến vùng núi phát hiện ra thi thể, núi còn cao, cây cối rậm rạp mà đường cũng thật gấp ghe.

Ở trên núi Triển Chiêu hỏi một nha dịch dẫn đường.

“đúng vậy, là ở đỉnh núi.” Nha dịch chỉ chỉ, “Nếu không phải là tiểu phu kia lên núi hái thảo dược thì không chừng qua trận bão tuyết cũng sẽ không có ai phát hiện ra được a.”

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Người chết là ai?”

“Không rõ lắm, máu thịt mơ hồ.” Nha dịch bất đắc dĩ.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lưu lại ngựa, mang theo Tiểu ngũ lên núi, Tiểu ngũ cùng Tảo Đa Đa và Bạch Vân Phàm ở chung thật không tệ, không hổ là bảo mã lương câu, một chút cũng không hề sợ hãi hổ nó a.

Tối hôm qua Triển Chiêu mang theo Tiểu ngũ đến chuồng ngựa, vừa mới đến nơi tất cả ngựa đều run lấy bầy, thậm chí có con còn ngã gục xuống, chỉ có Tảo Đa Đa, Bạch Vân Phàm cùng Hắc Kiêu liếc Tiểu Ngũ một cái rồi cũng không có để ý đến nó.

Tiểu Ngũ nhìn đám ngựa một chút, Triển Chiêu gõ đầu nó một cái, “Người không được phép ăn chúng, chúng đều là chiến mã đó, nếu người dám ăn Triệu Phổ hấn khẳng định sẽ linh người.”

Tiểu Ngũ quơ quơ cái đuôi.

Triển Chiêu chỉ Tảo Đa Đa “đây là Tảo Đa Đa nhà ta, huynh đệ của người, không cho phép người khi dễ nó, cũng không được cắn nó nghe không!”

Tiểu Ngũ quơ quơ cái tai.

Triển Chiêu lại chỉ Bạch Vân Phàm , “đây là Bạch Vân Phàm nhà Bạch Ngọc Đường , người cũng biết chủ nhân nó không dễ chọc a, ngàn vạn lần cũng không được đụng đến nó nghe không !”

Tiểu Ngũ lạ quơ quơ cái lỗ tai.

“Đây là Hắc Kiêu.” Triển Chiêu vỗ vỗ đầu Tiểu Ngũ, “Đen giống người không ? Nhà Triệu Phổ đó, người biết đặc tội Triệu Phổ phải chịu cái kết cục gì đi a !”

Tiểu ngũ ngồi xổm xuống liếm móng vuốt.

Đến giờ thì Tiểu Ngũ cũng không có gây họa gì. Không biết có phải con hổ này có phải là thần vật gì không , hay là từ nhỏ đã được người nuôi nên hết sức thân thiện, cũng không thấy nó bắt động vật nhà nuôi mà ngược lại sẽ giúp đỡ chúng bắt cả hoàng thử lang....

Hơn nữa Tiểu ngũ một mực theo bên người Triển Chiêu, tựa hồ nửa bước cũng không rời, cũng không biết tại sao Bạch Ngọc Đường cho nó ăn, nó đều ăn rất no, còn mấy ảnh vệ cho nó ăn thì tình huống là luôn có mấy người ảnh vệ của Triệu Phổ khiêng theo một chân thịt gì đó chạy đuổi theo cho nó ăn, nó đều chạy đi không thèm, Triển Chiêu cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy hoặc là nó sẽ mệt chết hoặc mập chết đi thôi.

Mặt khác , Tiểu Tứ Tử cũng từng thử đem các loại điểm tâm đến đút cho Tiểu ngũ ăn., cũng không có kết quả, ngược lại còn là Tiểu ngũ dùng cái đuôi cuốn lấy hân đem đặt ở trên lưng mình, con hổ này rất giống với Triển Chiêu thích Tiểu bằng hữu.

Công Tôn lúc đầu rất sợ Tiểu Tứ Tử đến gần nó quá, bắt quá Tiểu ngũ rất thân thiện, lúc đi cùng Tiểu Tứ Tử cử động cũng rất cẩn thận, rất nhanh đã khiến cho Công Tôn yên tâm, đồng thời cũng cảm thấy cái con hổ này nhất định phải là thần vật gì đó nên mới thông nhân tính như vậy.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mang theo Tiểu ngũ lên núi, hai người khinh công cao cường cũng phải mất nửa canh giờ mới lên đến đỉnh núi, đến nơi liền thấy một mảnh đất bằng phẳng bên kia vách đá có một khe vực, cái khe vực này so với núi thì rất sâu, thì ra phía sau núi có một sơn cốc, địa thế vô cùng hiểm trở.

Thi thể nằm ngang ở vách đá, mây nha dịch đang ở đó giậm giậm chân chống lạnh, xem ra là đã chờ rất lâu rồi.

Triển Chiêu bảo họ xuống trước để mình thay thể kiểm tra thi thể.

“Có vẻ là chết đã rất nhiều ngày rồi.” Bạch Ngọc Đường nhìn thi thể một chút, “Bên phía núi này đều có tuyết đọng thật dày, tuy thi thể đang ở trong tuyết nhưng mà trên thi thể lại không có tuyết đọng.”

“Là mới bị người bỏ trên tuyết đúng không ?” Triển Chiêu cũng phát hiện tình huống không ổn, cau mày, “Kỳ quái a, tại sao lại phải kéo thi thể lên đỉnh núi làm gì ?”

Lúc này liền thấy Triệu Phổ một tay ôm Công Tôn , một tay Tiểu Tứ Tử chạy lên núi, “Sao lại có người chết trên đỉnh núi a ?”

Công Tôn đi tới bên cạnh thi thể, cúi xuống tra xét một hồi liền cau mày, “Kỳ quái a.”

“Kỳ quái thể nào ?” Triển Chiêu hỏi hân.

“Thi thể này chết ít nhất đã hơn nửa tháng” Công Tôn nói, “Thân thể đã từng cắn qua thì da thịt đã sớm bị thối nát rồi.

Triệu Phổ khỏe miệng quát thẳng tới, “Không phải chứ, Thiên mẫu đó không những ăn người sống, nay còn ăn cả người chết nữa sao, khẩu vị cũng thật nặng a.”

“Hô ô.....”

Mọi người đang nói chuyện thì thấy Tiểu ngũ đang ở một bên đào hố trong tuyết, đem tuyết bốn phía tung bù mịt, hình như nó ngửi thấy mùi vị gì đó nên đào, tựa hồ còn có chút nóng nẩy.

“Nó làm gì vậy ?” Triệu Phổ hỏi Triển Chiêu .

Triển Chiêu lắc đầu một cái ——- chẳng lẽ nó phát hiện ra cái gì .

“Tiểu ngũ có phải muốn đi liền liền hay không a ?” Tiểu Tứ Tử hỏi, “Đường Đường trước đây muốn đi liền liền cũng thích đào hố , sau đó thì lấp lại a.”

“Hỗ với miêu làm sao giống nhau được.” Công Tôn đứng lên, “Thi thể này là nguy tạo, nguy tạo cho cụ thi thể bình thường giống như là bị cắn và để ở chỗ này.”

“Vì muốn dẫn chúng đến đây sao ?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi một câu.

Mọi người hơi sững sờ.

Đồng thời cũng cảm thấy mặt đất thoáng động một chút.....

“Ngao ô.....”

Theo một tiếng thét dài của Tiểu ngũ, mọi người liền nghe thấy một tiếng nổ vang truyền đến.

“Nguy rồi” Triệu Phổ kêu to một tiếng, “Có người chôn thuốc nổ.....”

Chữ “nổ” vừa với nói ra toàn bộ vách đá ở đỉnh núi cũng nổ ra những tiếng vang lớn.....

Mọi người đồng loạt cảm thấy dưới bàn chân như lún xuống, đem mọi người hất ra khỏi vách đá.

Vốn là mấy người này một thân công phu chỉ cần mượn lực tung người nhảy một cái cũng có thể thoát ra rồi, nhưng là tuyệt nơi này rất dày căn bản không thể mượn lực. Trọng yếu là Triển Chiêu , Bạch Ngọc Đường và Triệu Phổ có thể bay nhưng còn ba cái người vật không thể bay Tiểu Tứ Tử , Công Tôn cùng Tiểu ngũ thì chết chắc.

Hơn nữa, trong nháy mắt toàn bộ đỉnh núi theo vách đá sụp xuống, Công Tôn bị ném ra thật xa, Triệu Phổ gấp muốn chết, tung người một cái nhảy ra bắt lại hân, nhưng mà Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên vai hân không thể nắm chặt liền tuột bay văng xuống.

“Tiểu Tứ Tử “ Công Tôn kinh hãi la lên, Bạch Ngọc Đường đang ở giữa không trung cũng bất lợi, liền dùng đao nhẹ nhàng câu vào y phục Tiểu Tứ Tử một cái, “soạt” , Tiểu Tứ Tử bị hất lên, Bạch Ngọc Đường một tay nhanh nhẹn bắt lấy.

Triển Chiêu phi thân bắt được cái đuôi của Tiểu ngũ, đau đến khiến Tiểu ngũ phải “Ngao ô” một tiếng, Triển Chiêu thuận thế bay đến bên người nó, vận nội kinh ôm ngang người Tiểu ngũ bay lên không.

Bạch Ngọc Đường là người thoải mái nhất trong ba người, chỉ mang theo Tiểu Tứ Tử , trường đao hân tuốt ra khỏi vỏ, một đao đâm vào vách đá, trong nháy mắt tia lửa văng khắp nơi.

“Miêu nhi !” Bạch Ngọc Đường kêu lớn một tiếng, Triển Chiêu đang ôm vật quá nặng, Tiểu ngũ ít nhất cũng phải sáu bảy trăm cân đâu, chỉ sợ Triển Chiêu cứ như vậy mà rơi xuống tuyệt đối ngã chết, vì vậy không dám lơ là, nếu không cẩn thận mà mở miệng khiến kinh lực bị dồn ép nhất định sẽ thổ huyết.

Bạch Ngọc Đường nháy mắt với hân, Triển Chiêu hiểu ý, buông lỏng tay, thở hổn hển, Bạch Ngọc Đường cùng hân trao đổi lại vị trí, thuận tay đưa Tiểu Tứ Tử cho hân còn mình thì bắt lại Tiểu ngũ.

Triển Chiêu là người có kinh công giỏi nhất trong tất cả mọi người, hân một tay bắt lấy Tiểu Tứ Tử , tung người đi cứu Triệu Phổ cùng Công Tôn .

Kinh công của Triệu Phổ cũng rất tốt, nhưng cũng không được như Yến tử phi của Triển Chiêu , trên không không có cách nào phát lực được.

Triển Chiêu nhảy một cái , nhanh tay bắt lấy Triệu Phổ .

Triệu Phổ có được điểm mượn lực tung người nhảy lên vách đá, một tay ôm Công Tôn , một tay nắm lấy Vân trung đao của Bạch Ngọc Đường thuận thế mà đi xuống.

Lúc này mọi người cũng đã đi xuống đến đáy vực, thật may là phía dưới này có một tầng tuyết đọng.

Triển Chiêu lại đến bên núi mượn lực, sau đó nhảy xuống, cùng Bạch Ngọc Đường nhắc Tiểu ngũ lên, Bạch Ngọc Đường lấy hơi một chút.

Lúc này chỉ cách mặt đất khoảng mấy trượng, Tiểu ngũ đột nhiên kêu một tiếng.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, buông tay. Tiểu ngũ nhảy ra ngoài, lao thẳng đến mặt tuyết, quay đầu lại chỉ thấy Triển Chiêu đánh một chưởng xuống nền tuyết, hấn sợ làm Tiểu Tứ Tử té đau nên đem bé ném lên không trung.

Tiểu ngũ nhảy qua một cái, phốc một tiếng liền một hộp ngậm được hông Tiểu Tứ Tử nhẹ nhàng đem Tiểu Tứ Tử còn đang ngốc hê hê đặt trên nền tuyết mềm mại.

Bạch Ngọc Đường nghiêng thân chuẩn bị rơi xuống trước, đột nhiên liền bị Triển Chiêu một tay túm ngược lại. Bạch Ngọc Đường lấy lại tinh thần đã bị Triển Chiêu ôm lấy té nhào vào trong đồng tuyết dày, có chút không hiểu mà nhìn Triển Chiêu .

Triển Chiêu nằm trên người hấn, rất nghiêm túc mà nói, “Nằm ngang là tốt nhất a, lúc chạm đất , tuy hai chân chạm đất rất suât nhưng mà sẽ bị thương đầu gối a.”

Bạch Ngọc Đường có chút vô lực.....

Triệu Phổ rốt cục cũng rơi đến mặt đất, thuận thế té vào trong tuyết để cho Công Tôn nằm trên người hấn.

Mọi người cũng coi như là hữu kinh vô hiểm, ngửa mặt nhìn lên trên một chút núi này thật cao a, không có thấy được đỉnh núi.

Tiểu ngũ lè lưỡi liếm liếm Tiểu Tứ Tử .

Tiểu Tứ Tử cũng đã hoàn hồn lại, bò dậy chạy đến bên Công Tôn “Phụ thân !”

Công Tôn ngồi ở trên người Triệu Phổ , kéo Tiểu Tứ Tử lại kiểm tra xem bé có bị thương hay không.

Triệu Phổ tứ chi nằm ngang trên nền tuyết, ngược mặt nhìn trời, tâm nói lúc rảnh rồi, phải đánh ông thầy tướng số kia một trận mới hả.

Công Tôn từ trên người hấn trượt xuống, thuận tiện kéo vị đại nguyên soái này đến kiểm tra xem có té bị thương hay không.

Triệu Phổ còn đang buồn bực, tự nhiên nghe “Ba” một tiếng, một thứ gì đó mềm mềm rơi xuống đập trúng đầu hấn.

Triệu Phổ vừa cào xuống,, nhìn lại là một quả ô liu màu tím mềm mềm còn ướt ướt a.

“Phốc” Công Tôn ở một bên nở nụ cười, “Đây là đào khô a, có thể pha trà thanh trà nhuận phế đó.”

Triệu Phổ khóe miệng rút rút, ra là tử đào a.....

Công Tôn trêu ghẹo hấn, “Người cũng đừng có chủ ý đánh người mù kia nữa a.....”

Triển Chiêu vẫn còn nằm trên người Bạch Ngọc Đường , hai tay nâng cằm, cánh tay, khuỷu tay đều nằm trên ngực Bạch Ngọc Đường, rất nghiêm túc mà nói, “Người dẫn chúng ta lên núi là muốn nổ chết chúng ta hay là muốn chúng ta ngã chết a “

“Miêu nhi.” Bạch Ngọc Đường gọi hấn một tiếng.

“Ân.” Triển Chiêu cúi đầu nhìn hấn.

Bạch Ngọc Đường trầm mặc một lát , mở miệng, “Người cũng rất nặng”

Triển Chiêu nheo mắt lại , “Đương nhiên rồi.”

“Người là một con chim yến mập nhất a.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói một câu.

Mọi người sững sờ trong chốc lát, rồi đột nhiên đồng loạt “Phốc” một tiếng.

Triển Chiêu tựa vào bả vai Bạch Ngọc Đường bò dậy, một bên Tiểu ngũ đem cái đầu đầy lông mềm cọ cọ vào cổ Triển Chiêu rồi lại đẩy đẩy Bạch Ngọc Đường đang nằm trên đất, tựa hồ như là cảm tạ hai người vừa mới hợp lực cứu nó. Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13 SÂU TRONG RỪNG TỐI

Nhìn theo hướng ngón tay của Tiểu Tứ Tử , chỉ thấy trên vách núi phía trước hình như là có một thác nước, nước chảy trong nháy mắt liền bị đông lại thật đẹp, quả thật là một kỳ tác thiên nhiên.

Đám người Triển Chiêu đại nạn không chết, bò từ dưới đất dậy vỏ tuyết trên người, mỗi người đều tự mình kiểm tra, cũng không có ai bị thương tích gì.

Triệu Phổ đem Vân trung đao rút ra từ trong vách đá, một đạo hàn quang lóa lên, thân đao thì lại một chút cũng không hề bị sứt mẻ, nhưng trên vách đá lại bị đứt một đường dài từ đỉnh núi kéo xuống, hẳn cũng không nhìn được mà than thở một câu, “Hảo đao !”

Bạch Ngọc Đường nhận đao, tra đao vào vỏ, nhìn bốn bên một chút.

“Chắc là rất nhanh sẽ có người đến cứu chúng ta đi ?” Công Tôn hỏi.

“Để ròng sợi dây xuống xem ra cũng phải mất một chút thời gian.” Triệu Phổ sờ sờ trên người, không có mang pháo liên lạc cùng tên lệnh, mọi người cũng sờ sờ tìm kiếm nhưng cũng không có mang.

Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử ôm đến, sờ một vòng, trong hà bao chỉ có một túi hạt thông đường lớn.

Mọi người mặt đối mặt nhìn nhau một chút.

“Muốn lên núi cũng có chút khó khăn.” Triển Chiêu ngẩng mặt nhìn lên quan sát, căn bản là không có thấy được đỉnh, hơn nữa bốn bên đều là vách đá, trời lại lạnh, những nơi bị đóng băng cũng không có ít, chỉ có một mảnh băng lãnh giữa trời không, nhìn cũng có chút rợn người.

“Chưa chắc sẽ có người đến cứu chúng ta a.” Triệu Phổ đột nhiên nói.

Mọi người lại hai mặt nhìn nhau một cái.....

“Nếu như người nọ thật sự là muốn chúng ta chết.....” Triển Chiêu lạnh giọng nói, “có thể sẽ cho nổ tung toàn bộ đỉnh núi.....”

“Chỗ chúng ta đứng vừa rồi là ngoại biên đỉnh núi, nếu như là bị nổ tung, căn bản sẽ không thể phân biệt được rõ phương hướng. Cho dù mấy nha dịch có đi gọi người tới, nơi này địa thế hiểm trở, cũng không dễ dàng tìm được .”

“Thật ra thì tất cả những điều này đều không phải là trọng điểm.”

“ chưa chắc sẽ có người tới cứu chúng ta . ” triệu phổ đột nhiên nói .

Công Tôn đột nhiên mở miệng, mọi người đều quay đầu lại nhìn hắn.

Công Tôn chỉ bầu trời đang đầy âm trầm, nói, “Xem ra rất nhanh sẽ có bão tuyết a !”

Mọi người cùng nhau ngẩng mặt lên, trời thực sự có vẻ sẽ đổ bão tuyết ngay, cái này không bị chôn dưới bão tuyết mới lạ đó.

“Ngao ô.....”

Mọi người còn đang lo lắng, Tiểu ngũ đột nhiên kêu lên một tiếng.

Mọi người đều nhìn nó, chỉ thấy nó đã đứng ở rừng cây bên trên, quay đầu hướng mọi người ngoắc ngoắc cái đuôi.

Tiểu Tứ Tử một ngón tay chỉ nó, “Đi theo Tiểu ngũ đi, nói không chừng nó biết đường a !”

“Con xác định ?” Công Tôn hỏi Tiểu Tứ Tử .

Tiểu Tứ Tử nhìn một vòng mọi người, ý là —— chẳng lẽ mọi người lại biết đường a, Tiểu ngũ thế nhưng là chúa sơn lâm a, các người hiểu hơn nó a ?

Mọi người ngược lại cũng cảm thấy dễ Tiểu ngũ dẫn đường còn hơn tất cả mọi người.

Vì vậy, mọi người cũng đạp lên tuyết mà đi theo Tiểu ngũ.

Sau khi tiến vào rừng cây, chỉ thấy Tiểu ngũ đi cang nhàn nhả, một lát rẽ hướng đông lại một lát rẽ hướng tây mà đi.

“Nó thật sự giống như là biết đường a.” Triệu Phổ nói.

Triển Chiêu cũng gật đầu, “Hình như còn là biết rất rõ nữa.”

Sau đó, Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử, một tay thì kéo Công Tôn, đi ở phía sau Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, theo Tiểu ngũ đi thẳng, lại đi thẳng

Cũng không biết đã đi bao lâu, chỉ thấy có những mảng lớn tuyết rơi xuống.

Đám người Triển Chiêu theo Tiểu ngũ, đi vào một rừng cây tùng rậm rạp.

Rừng tùng có sự bất đồng với các loại rừng cây khác, cây tùng sau khi bị băng tuyết che phủ lại giống như nở từng đóa hoa băng, hơn nữa cũng không biết có phải tùng ở rừng cây này có đặc điểm riêng hay không mà băng ở đây đặc biệt nhiều và lớn hơn nhiều tạo thành một rừng tùng băng, thoát nhìn lại như là pha lẫn cả màu xanh lẫn màu tím, hơn nữa lại có bông tuyết phiêu phiêu, cảnh tượng thật hết sức mỹ lệ.

Tiểu Tứ Tử vốn ngủ gà ngủ gật, lúc này cũng đã tỉnh, quét miêng nhìn bốn phía, còn đưa tay đón lấy bông tuyết rơi xuống nữa.

Triển Chiêu tựa hồ tâm tình rất tốt, đi phía trước đưa tay vuốt một đóa hoa tùng điêu linh, thổi cho bay bay trên nền tuyết trắng, đầu hoa rơi xuống tạo thành những đóa mai ẩn lưu lại trên đất thành một chuỗi dài.

Triệu Phổ cùng Công Tôn đi ở phía sau, liền nhìn thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đỏ trắng đan xen, ở giữa lại có một con hắc hổ, đi trên tuyết trắng cùng giữa các đóa tùng băng.

Công Tôn nhìn Triệu Phổ một cái.

Triệu Phổ cười mà không nói, quả thật giống như một bức tranh đẹp vậy.

.....

Lại đi thêm một đoạn đường, đột nhiên chuyển hướng phía trước xuất hiện một sơn cốc, Tiểu ngũ bước xuống bậc thang mà đi

Đúng vậy, có bậc thang ! lại có cả lan can hai bên bậc thang nữa.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Tiểu Tứ Tử chỉ phía trước nói, “Phụ thân là nhìn nha, là nhũ băng nha !”

Nhìn theo hướng ngón tay của Tiểu Tứ Tử, chỉ thấy trên vách núi phía trước hình như là có một thác nước, nước chảy trong nháy mắt liền bị đông lại thật đẹp, quả thật là một kỳ tác thiên nhiên.

Ở bên dưới những mộc băng đó, có một ngôi nhà, trồng nhiều mai hoa..... những đóa hồng mai đang nở rất diễm lệ, màu đen của cột trụ cùng màu đỏ của hoa mai hòa lẫn trên nền tuyết trắng, ở sâu trong rừng mai, có một gian phòng nhỏ.

Đây là một gian nhà bằng đá, mái lợp cỏ tranh, đã tích một tầng tuyết trắng thật dày, trông rất đơn sơ nhưng lại ấm áp vô cùng.

Tiểu ngũ nhẹ nhàng đi xuống, xuyên qua rừng mai, hướng gian phòng mà đi.

Triển Chiêu vừa định theo vào, Bạch Ngọc Đường liền ngăn lại, “Không thể cứ thế đi đâu.”

Mọi người sững sờ nhìn hần.

“Rừng mai có cơ quan, có người đặt bẫy ở chỗ này.” Bạch Ngọc Đường nhắc nhở.

“Còn Tiểu ngũ sao” Triển Chiêu lời còn chưa dứt, chỉ thấy Tiểu ngũ đã chạy đến trước căn nhà lá, quay đầu lại nhìn.

Tất cả mọi người liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường —— xác định là có cơ quan sao ?

Bạch Ngọc Đường giơ tay lên, bắn ra một mảnh mặc ngọc phi hoàng thạch vào trong rừng mai, đột nhiên liền nghe tiếng “cách cách” , mười mấy mũi tên bay ra, cắm đầy chung quanh mảnh ngọc kia.

Mọi người lại nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, Tiểu Tứ Tử trừng mắt nhìn, “Tiểu ngũ thật giỏi nhận biết cơ quan nga !”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, hỏi bé, “Cháu nói cái Tiểu Ngũ nào vậy ?”

Trầm mặc trong chốc lát, mọi người lại “phốc” một tiếng.

Triển Chiêu hí mắt nhìn thẳng vào mắt Bạch Ngọc Đường, coi như là báo thù cái câu “Chim én mập” vừa rồi của hắn.

“Sao người lại biết có cơ quan a ?” Công Tôn tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường .

“ Đây là một cơ quan rất bình thường.” Bạch Ngọc Đường trả lời, “Là để đề phòng ăn trộm thôi.”

Triệu Phổ nhìn một chút số mũi tên kia, “Cái tên ăn trộm nào vào đây cũng thật thảm a lại nói, đây là rừng sâu núi thẳm, lấy ăn trộm ở đâu ra ?”

“Ngao ô”

Tiểu ngũ lại gọi một tiếng, tựa hồ như là thúc giục bọn họ mau nhanh lên một chút.

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường , “Thế phải đi như thế nào ?”

“Đi theo dấu chân Tiểu ngũ là được rồi.” Bạch Ngọc Đường vừa nói, vừa dẫn đầu đi xuống , vào rừng.

Triển Chiêu đưa tay ôm Tiểu Tứ Tử từ tay Triệu Phổ qua, Triệu Phổ kéo Công Tôn , hai người bọn họ , mỗi người chiếu cố một, để tránh vạn nhất có xảy ra chuyện gì, Triệu Phổ cũng không thể một lúc chiếu cố hai người.

Bất quá là đi theo dấu chân của Tiểu ngũ, mọi người cũng thuận lợi đi xuyên qua rừng mai, đi tới căn phòng phía trước.

“Có người ở sao ?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường .

Bạch Ngọc Đường gõ một cái vào cửa nhưng không có ai đáp lại. Thực ra thì cũng không cần gõ cửa, mấy người bọn họ đều là nội công thâm hậu, căn bản đều cảm giác được nơi này không có khí tức của con người.

Bạch Ngọc Đường nhẹ đẩy cửa ra, đi vào trong nhìn một chút.

Triển Chiêu cũng ghé đầu vào nhìn, kinh ngạc, “đi ?”

“Thấy cái gì vậy ?” Triệu Phổ cùng Công Tôn vội vàng đi tới.

Trong phòng rất chỉnh tề, trên tường treo rất nhiều đồ vật bằng gỗ đào, trên bàn còn có thật nhiều bùa sách, trên giá sách cũng đầy sách.

Bạch Ngọc Đường đẩy cửa phòng ra, đi vào.

Trong phòng đã tích một tầng bụi, xem ra đã lâu rồi không có ai ở, nhưng là trên mặt đất lại có mấy dấu chân, đồ trên bàn cũng tựa hồ bị người đụng qua.

“Nhìn xem” Triển Chiêu cầm lên một khối đào mộc lệnh bài, cho Bạch Ngọc Đường nhìn.

Tất cả mọi người cau mày —— là đồ tùy thân mà tiểu đạo sĩ kia mang theo, trước đây có mấy lần Thiên mẫu xuất hiện, cũng có xuất hiện những thứ này.

Nhìn lại một chút Tiểu Ngũ mới vào phòng —— chẳng lẽ đây chính là chỗ ở của Tiểu đạo sĩ và Tiểu ngũ trước đây sao ?

“Không giống a.” Công Tôn cũng lắc đầu một cái, “Tiểu đạo sĩ kia nhất định là một người phương Nam mới đúng.”

“Người phương Nam” Triển Chiêu sờ cằm.

“Đúng rồi, còn có chuyện này nữa.” Công Tôn giống như là nhớ ra việc gì đó, “Lúc ta nghiệm thi cho Tiểu đạo sĩ đó, phát hiện ra hình xăm hắc hổ trước ngực hắn là do vẽ lên thôi.”

Tất cả mọi người đều ngẩn người, “vẽ lên sao?”

“đúng vậy!” Công Tôn gật đầu, “còn có nữa, trên người hắn có không ít ngaan phiếu, còn là đến từ nhiều tiền trang bất đồng a.”

“Hắn liệu có phải là đạo sĩ lang thang đi khắp nơi trừ ma kiếm tiền hay không a? đi khắp nơi kiếm tiền nên có nhiều bạc từ nhiều tiền trang khác nhau.” Triển Chiêu hỏi, “Trên người hắn lại vẽ hình hắc hổ, chẳng lẽ muốn giả mạo thành người của Mao sơn phái a?”

Bạch Ngọc Đường cau mày suy nghĩ một chút, “Vậy thì sao Tiểu ngũ lại đi chung với hắn?”

“Mọi người đều đã chết hết, cũng không cách nào hỏi tới, bất quá nơi này ở hắn phải là một thế ngoại cao nhân mới đúng a.” Công Tôn vừa nói vừa rút ra một cuốn sách,, mở ra cho mọi người xem, “Đây đều là phạm văn, phần lớn nói về ngũ hành thuật số, lục đạo luân hồi.”

Triệu Phổ lắc đầu, hỏi Công Tôn, “Người cũng có thể xem hiểu sao?”

Công Tôn gật đầu một cái, “Đây đều là những tàn quyển hiếm có.”

“Có lẽ chỉ có Tiểu ngũ mới biết được chuyện gì xảy ra Ế Tiểu ngũ đâu? Triển Chiêu vừa quay đầu lại, không thấy Tiểu ngũ, đi ra ngoài tìm, liền thấy ở trong sân, Tiểu ngũ đang đào hố.

“Lại đào hố a, không phải nơi này lại có chôn thuốc nổ đấy chứ?” Triệu Phổ tò mò tiến tới, liền thấy Tiểu ngũ đang moi ra một số đồ.

Triệu Phổ cầm một cái xẻng ở hàng rào giúp Tiểu Ngũ đào, chỉ trong chốc lát, đào ra vài cái bình.

Triệu Phổ đem cái bình mang lên, mở ra thì thấy bên trong có mấy cái bình nhỏ.

“Ế” Triệu Phổ mở ra bình phong của một vò trong đó, liền thấy một hương vị rượu đập vào mũi.

“Oa, thơm quá!” Triệu Phổ ngửi một cái.

Công Tôn cũng nhận lấy đi ngửi một cái, lấy ra ngân châm kiểm tra thử.

“Không có độc, đại khái là do gia chủ này chôn đi.”

Bạch Ngọc Đường đối với rượu lại tương đối hiểu biết, vừa ngửi, nói “Rượu đế.”

“Thật không tệ a!” Triệu Phổ cầm một bình lên uống một hớp, chếp miệng một cái, gật đầu với mọi người, “Rượu ngon a! ta cũng chưa có uống qua loại rượu nào ngon như vậy a!”

Mọi người cũng mỗi người cầm một vò tới uống, qua thật hương thuần thanh đậm, ngon ngọt vô cùng, uống một hớp đã lưu lại thiên hương, rượu cũng không phải quá nặng, uống rất ngon.

“Hảo tửu!” Bạch Ngọc Đường cũng than thở.

Tiểu ngũ lắc đầu cái đuôi nhìn mọi người uống rượu, lại tiếp tục đào.

Triển Chiêu tò mò, “Còn có rượu nữa sao?”

Quả thật, Tiểu ngũ lại đào ra một cái bình, là một cái bình màu trắng, mọi người sững sờ —— một cái bình tro cốt!

Triệu Phổ bĩu môi, “Ai nha, xui xẻo, ai lại chôn rượu trên bình tro cốt a?”

“Lại không chôn cùng nhau thì có quan hệ gì. Công Tôn đem cái bình tới kiểm tra, quả nhiên là một bình tro cốt.

Tiểu ngũ vẫn tiếp tục đào hố.

Triển Chiêu cười, “Tiểu ngũ a, bên dưới còn có cái gì nữa ?”

Trong chốc lát, Tiểu ngũ đào ra một cái hộp tối, ngậm hộp, đem tới cho Triển Chiêu .

Triển Chiêu đưa tay nhận lấy cái hộp, chỉ thấy đó là một hộp bằng gỗ đào, làm rất tinh xảo. Nơi này hằng năm đều giá rét, chung quanh lại là đồng đất, cho nên cái hộp cũng không có bị hư hại.

Mở hộp ra , bên trong có một tấm vải màu trắng, viết đầy chữ.

Công Tôn mở ra nhìn một chút, đọc cho mọi người nghe.

Tấm vải là một phong thư, người viết thư tự xưng là Đồng Lâm, là hậu duệ của Mao sơn đạo sĩ, chuyên hàng yêu bắt quái, một lần đến Tuyết châu phủ, nghe nói trong núi có yêu quái, liền đi vào núi tìm, không ngờ bị rơi xuống vách núi, hắc hổ mà sư phụ để lại cho hắn đã bị ngã chết, chỉ còn lại tiểu hổ sinh ra chưa bao lâu.

Mọi người đọc đến đây, bản năng mà nhìn Tiểu ngũ.

Tiểu ngũ vẫn tiếp tục cọ Triển Chiêu, Triển Chiêu cảm thấy cái con cọp này tính tình thật giống như con mèo, rất quẩn người, mà những người khác lại cảm thấy được, Tiểu ngũ là thực sự rất thích Triển Chiêu, giống như là thích đồng loại của nó vậy....

Công Tôn tiếp tục đọc.

Đồng lâm sau khi té xuống vách núi, ngoài ý muốn lại phát hiện ra băng động trong rừng mai , trong rừng, có một cô gái cô khổ.

Cô nương này gọi là Lục Dao, trời sinh tóc có màu trắng, là một bạch tử nhân, năm nàng ra đời , Tuyết châu phủ xảy ra ôn dịch, có đạo sĩ nói nàng là yêu nghiệt, muốn thiêu sống nàng. Mẫu thân Lục Dao vì muốn bảo vệ nàng, liền mang nàng chạy trốn vào trong núi, một mực ẩn cư. Sau đó mẫu thân Lục Dao chết đi, nàng cả đời này cũng chưa từng thấy mẫu thân liên hệ với người nào, nàng cũng không dám rời khỏi núi. Lúc tuyết rơi xuống, thức ăn ở phụ cận cũng không còn, nàng sẽ phải lặng lẽ vào trong rừng kiếm thức ăn, có lúc đụng phải thợ săn, thấy nàng một thân trắng toát,, bị dọa cho sợ hãi liền nghĩ là đã gặp phải tuyết yêu.

Mọi người hiểu ra thì ra chuyện Tuyết yêu là như vậy.

Đồng Lâm bị thương, tạm thời ở tại đây dưỡng thương.

Lục Dao tâm địa hiền lành, lại nhút nhát, chiếu cố hắn cũng rất tốt. Khi đó là lúc trời đông giá rét, nàng mạo hiểm đi ra ngoài tìm thức ăn cho hắn mà mình thì chịu đói bụng. Đồng Lâm cùng nàng sống chung lâu ngày, hai người dần dần nảy sinh tình cảm, vì Lục Dao, Đồng Lâm quyết định ẩn cư tại nơi này, hai người cũng nhau sống hết cuộc đời nhàn hạ.

Đồng Lâm làm việc cẩn thận, hắn cũng phát hiện trong núi thật ra có không ít thảo dược, vì vậy thường hái ít thảo dược hoặc là đánh chút con mồi, đến Tuyết châu phủ đổi tiền, mua vài món đồ trở lại.

Mà trong thời gian này, Lục Dao cùng Tiểu Hổ thường ở chung một chỗ, cũng trở thành bằng hữu. Khoảng thời gian chung sống này chính là lúc Lục Dao cùng Đồng Lâm hạnh phúc nhất. Đồng Lâm nói Lục Dao rất chân thành, rất dễ thỏa mãn, mua cho nàng chiếc châm hoa cài đầu là nàng có thể vui vẻ đến mấy ngày , còn rất hoạt bát nữa.

Nhưng mà có một ngày, Đồng Lâm bị bệnh, dường như là bị phong hàn, Lục Dao lưu lại hắc hổ chiếu cố hắn, còn mình một mình đi vào núi hái thảo dược cho hắn, sau đó thì không thấy trở lại nữa.

Đồng Lâm sau khi tỉnh lại, mang theo hắc hổ đi ra ngoài tìm, ở nơi rừng sâu, tìm được thi thể của Lục Dao, Lục Dao đã bị cắn chết.

Lúc ấy, Đồng Lâm cho là Lục Dao bị dã thú cắn chết, nhưng là trong núi này , căn bản là không có dã thú, sau đó hắn lại phát hiện vết thương của Lục Dao có chỗ kỳ quái, hơn nữa bốn phía còn có dấu chân người đầy máu.

Đồng Lâm đau thương muốn chết, sau khi đem thi thể của Lục Dao hỏa táng, chôn ở trong viện, hắn bắt đầu tìm kiếm hung thủ sát hại Lục Dao

Mà đồng thời hắn còn nghe được truyền thuyết liên quan đến Thiên mẫu

Triển Chiêu khẽ cau mày, “Đồng Lâm cho rằng chính Thiên mẫu đã sát hại Lục Dao sao ?”

Công Tôn gật đầu một cái, “Lúc ấy xuất hiện nhiều người chết, tình trạng đều là tương tự như Lục Dao, vết thương quái dị, Đồng Lâm đã làm hết sức nhưng là lực bất tòng tâm.”

“tại sao lại là lực bất tòng tâm a ?” Triển Chiêu không hiểu.

“Đồng Lâm bởi vì thương tâm quá độ, hơn nữa quá lao lực lại thêm thương hàn chưa có khỏi hẳn, nên hắn lâm bệnh nặng.” Công Tôn nói, “Phong thư này là do hắn viết nửa năm trước, có thể hắn mới vừa qua đời không bao lâu. Hắn nói hắn cảm giác mình sắp không qua khỏi, nhưng mà việc điều tra về Thiên mẫu có tiến triển, hắn phát hiện Thiên mẫu bất quá chỉ là một cái ngụy trang mà thôi, còn có ẩn tình khác ! mà nơi Tuyết châu phủ này thì ra lại cất giữ một đại bí mật. Tất cả đầu mối hắn đều đã viết trong một quyển sách khác, giấu ở trong ngăn kéo bàn dưới điện thần.”

Công Tôn vừa nói, vừa thở dài, “Cuối cùng hắn viết, hắn sẽ chết ở cái sơn động phía sau, hắc hắc vô cùng thông minh cùng khéo léo, sẽ mang người có duyên tìm đến. Hắn chôn rượu đế, cùng tro cốt Lục Dao và phong thư này. Rượu này vốn là để chuẩn bị cho ngày thành thân sẽ cùng Lục Dao uống, đáng tiếc đã không có cơ hội, vậy nên mời người hữu duyên hãy uống đi. Ngoài ra, hắn có một di nguyện, hi vọng có thể đem thi thể hắn hỏa táng, sau đó được chôn với tro cốt của Lục Dao,, hợp táng tại một nơi phong cảnh ưu nhã ngoài bia rừng, tốt nhất là nơi náo nhiệt một chút. Lục Dao đời này không thể ra khỏi rừng, tâm nguyện lớn nhất của nàng đó là có thể được đi ra ngoài một chút mà thôi.

Công Tôn đọc xong thư, Tiểu Tứ Tử khịt khịt mũi, cảm thấy được hai người này thật quá đáng thương.

Triển Chiêu đem phong thư cùng chiếc hộp đều cầm lấy, nhìn Tiểu ngũ một chút, vỗ vỗ đầu nó hỏi, “Người đi theo tiểu đạo sĩ kia chẳng lẽ là vì để cho đạo sĩ làm người hữu duyên, tới giúp chủ nhân người hoàn thành tâm nguyện a ?”

Mọi người cũng bất đắc dĩ, tiểu đạo sĩ kia có lẽ cũng không hiểu được ý tứ của Tiểu ngũ, mà Tiểu ngũ cũng không có biết nói chuyện.

Tiểu ngũ ve vẩy cái đuôi một chút, ý kia giống như là muốn mang mọi người đến phía sau núi.

“Chờ đã.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên chạy vào trong phòng, tìm được dưới đáy bàn, mở ra ngăn kéo..... bên trong chính là trống không.

Bạch Ngọc Đường nhanh bước đi ra, “đồ đã bị lấy đi rồi.”

Triển Chiêu cau mày.

“Đồng Lâm nói chuyện Thiên mẫu còn có ẩn tình khác, Tuyết châu phủ còn có bí mật kinh thiên động địa.” Triệu Phổ cau mày, “Nếu như tiểu đạo sĩ kia không cẩn thận tiến vào, hoặc là vì nguyên nhân nào khác mà tiến vào, rất có thể là trùng hợp lấy được bản ghi chép kia, mà chính bởi vì bản ghi chép đó cho nên hắn mới rước lấy họa sát thân phải không ?”

Công Tôn nhớ lại một chút, “các vật phẩm tùy thân của đạo sĩ kia ta đã xem qua, cũng không có bản ghi chép nào hết.”

Mọi người cau mày —— đã bị người khác nhanh chân cướp mất.

.....

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trước tiên theo Tiểu ngũ đến sau núi, quả nhiên ở bên cạnh băng động có một sơn động, trong động rất lạnh, có một cỗ thi thể nằm trên một thảm cỏ thật dày, bởi vì đã bị đóng băng cho nên cũng không có rữa nát, mặc một thân y phục màu xanh,, khoảng hơn ba mươi tuổi,, tướng mạo không tồi.

Triển Chiêu dùng chiếu trúc đem thi thể bao lấy, cùng Bạch Ngọc Đường mang thi thể trở lại gian phòng nhỏ.

Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử dọn dẹp một ít sách, Triệu Phổ ở trong sân, trong trù phòng tìm được một đồng củi làm giàn hỏa thiêu.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đem thi thể đặt ở trên đài, Triệu Phổ vào phòng bếp tìm mồi lửa, đốt giàn hỏa thiêu.

Tiểu ngũ lẳng lặng nằm ở một bên, nhìn thi thể Đồng Lâm bị hỏa táng, trong mắt nó, lại là một sự tĩnh lặng

Con hổ dù sao vẫn là con hổ, nó cũng không phải miêu, không có chút lưỡi biếng của miêu, nó cũng không phải cẩu, không có cái nhiệt tình của cẩu, nó là vương giả chúa sơn lâm. Tiểu ngũ vẻ mặt giống như là đang tiễn biệt một người bằng hữu đã qua đời, đôi mắt màu vàng, phảng phất như có thể hiểu thấu hết thảy.

Triển Chiêu sờ sờ đầu Tiểu ngũ, tỏ vẻ an ủi nó, Tiểu ngũ dùng cái đầu to lớn cọ cọ Triển Chiêu .

“Vương gia !”

Lúc này, từ xa truyền đến thanh âm của Trâu Lương.

Triệu Phổ cả kinh, “vậy mà cũng có thể tìm đến a ?”

“Ở nơi đó !” thanh âm của Giả Ảnh cũng truyền đến.

Trong chốc lát, liền thấy một đám người tới, Trâu Lương cùng Giả Ảnh mang theo một số ảnh vệ khá hơn cùng binh lính, Triệu Phổ liền nhắc nhở bọn hắn chớ có chạy vào rừng mai, cẩn thận bị ghim thành tổ ong.

“Vương gia, may nhờ người còn biết lấy khói lửa làm tín hiệu a !”

Bao chửng sống chết đòi theo tới, thấy mọi người không có chuyện gì cũng thở hắt ra. Vừa rồi khi mới nghe tin mọi người rơi xuống vách núi, hắn cả kinh, đầu bỗng “ông” một tiếng, Bàng Thái Sư lúc ấy còn sợ đến không thể đứng lên nổi.

Triệu Phổ nghe thấy Bao chửng nói một câu ấy, khóe miệng rút rút, nhìn lại một chút đồng củi đang hỏa táng người đúng vậy a, không mang tên lệnh thì tại sao hắn lại không nhớ ra là có thể đốt lửa làm tín hiệu a, sách !

Triển Chiêu đem phong thư cho Bao chửng xem.

Bao chửng sau khi xem xong cũng cau mày —— xem ra là trong án có án.

“Người muốn tất cả chúng ta chết.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói, “ Có thể là người không muốn chúng ta tra ra bí mật hay không a.” Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14 ĐẠI MIÊU

Triệu Phổ hôm nay vốn là muốn ra ngoài để gặp số hoa đào, không nghĩ đến lại bị cái quả trái cây thối rơi trúng, đã sớm không còn hứng thú gì rồi, đưa tay nhận lấy Tiểu Tứ Tử trong lòng Công Tôn , nhéo nhéo quai hàm của bé, “Đi thôi, đói muốn chết, trở về ăn hồn đồn thôi !”

Đám người Trâu Lương bện một sợi dây thật dài dòng từ đỉnh vách núi xuống, Giả Ảnh tương đối nhanh trí, còn mang theo mấy tiểu phu quen thuộc địa hình xuống cùng.

Nhưng mà mọi người tựa hồ cũng không biết trong này còn có rừng mai và thác nước.

Bạch Ngọc Đường quan sát địa hình phụ cận một chút, mới phát hiện rừng tùng bên ngoài rừng mai này bị chia cắt một phần, bày trận pháp rất tinh diệu, từ bên ngoài khu rừng sẽ rất khó để đi vào.

“Xem ra là Đồng Lâm này đối với trận pháp có nghiên cứu.” Công Tôn than thở, “Rừng tùng được bố trí như là một mê cung, loại trận pháp này ta có thấy qua trong sách, gọi là cộc mộc trận, rất tinh diệu.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “đúng là cộc mộc trận.”

“Người có khả năng bày trận sao ?” Triệu Phổ hỏi Công Tôn .

“Không biết.” Ta mới chỉ đọc qua trên sách vở mà thôi.

Triệu Phổ lấy làm tiếc hận , “Ai nha, đây quả thật là một nhân tài a, đáng tiếc lại qua đời sớm như vậy, còn sống thì có thể chiêu vào quân doanh đánh trận thật tốt rồi.”

Bọn Trâu Lương cũng gật đầu tán thành, bày tỏ đúng là như vậy,

Triệu Phổ vỗ vỗ bả vai Bạch Ngọc Đường một cái, “Người biết đúng không ?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn một cái, bất đắc dĩ mà gật đầu.

Triệu Phổ tựa như thỏa nguyện mà cười một tiếng, “Vậy sau này nếu như cần đến ta có thể sai người đến tìm người nga, a ha ha ha...”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, Triệu Phổ đánh giấc thì thiên hạ đã là vô địch rồi, hẩn lại còn muốn dùng đến cai này để đánh ai nữa ? Những binh lính kia ra trận vừa thấy hẩn đã chân tay mềm nhũn, lại còn phải cần đến bày trận pháp sao ?

Công Tôn nói sách vở nơi này rất trân quý, hơn nữa cũng có thể thông qua đó tìm được chút đầu mối, cho nên Triệu Phổ bảo Trâu Lương cho người dọn mang về. Nhưng ma cũng không cho phép phá hư cây cỏ trong này cũng như rừng mai kia, dù sao nơi này cũng từng chứng kiến tháng ngày êm đẹp của Đồng Lâm và Lục Dao, hơn nữa cảnh vật quả thật rất xinh đẹp.

Trâu Lương dẫn người đến dọn dẹp, Bao chừng thì hỏi Triệu Phổ , “Vương gia, có muốn rời khỏi nơi này trước hay không ?”

Triệu Phổ hôm nay vốn là muốn ra ngoài để gặp số hoa đào, không nghĩ đến lại bị cái quả trái cây thối rơi trúng, đã sớm không còn hứng thú gì rồi, đưa tay nhận lấy Tiểu Tứ Tử trong lòng Công Tôn , nhéo nhéo quai hàm của bé, “Đi thôi, đói muốn chết, trở về ăn hồn đồn thôi !”

Tiểu Tứ Tử ngồi trên tay Triệu Phổ , hướng vào trong rừng ngẫm.

Công Tôn hỏi bé, “Thế nào ?”

Tiểu Tứ Tử chỉ tay vào rừng tùng, “ Còn quá sớm để ăn cơm a, trong rừng hình như rất đẹp nha.”

Mọi người theo ngón tay bé chỉ nhìn sang, đúng là phía trước có một cánh rừng tùng trải dài vô tận, cây tùng rất thưa, trên cây tùng đọng lại nhiều bông tuyết, hiện ra màu tím nhạt, trong như mộng ảo vậy.

Nền tuyết mềm chưa có dấu chân người, trông như một mảng trắng xóa.....

“Ta cũng chưa muốn trở về.” Triển Chiêu chỉ chỉ Tiểu ngũ, “Nó lên núi rất khó khăn, mặt khác ta cũng muốn đi nhìn xung quanh một chút, xem có thể tìm thấy những manh mối khác hay không.”

“Ngao ô” Tiểu ngũ đi về phía trước hai bước, nhanh nhẹn chạy vào trong tuyết , hơn nữa còn xoa tung đám lông màu đậm, rũ ra bông tuyết bay bay.

Lúc này mọi người mới phát hiện, Tiểu ngũ lông có màu xanh xám, ở trong rừng tùng ngập tuyết thoát nhìn trông cũng không hề ngạc nhiên chút nào.

“Theo nó đi, nó biết đường.” Bạch Ngọc Đường ý bảo —— đi theo nó thôi, dù sao nó cũng đã giúp Đồng Lâm hoàn thành di nguyện.

Triển Chiêu chấp tay sau lưng, cùng Bạch Ngọc Đường song song đi theo Tiểu ngũ vào rừng.

Công Tôn và Triệu Phổ nhìn nhau một cái, quay đầu nhìn Tiểu Tứ Tử .

Tiểu Tứ Tử cười híp mắt, ý tứ rất rõ ràng —— cùng đi nha.

Công Tôn vỗ vỗ cánh tay Triệu Phổ , “Nói không chừng phía trước cũng có rừng đào đó, người xem nơi này đã có rừng mai có phải hay không?”

Triệu Phổ có chút không nói nổi nhìn Công Tôn , rảnh miệng a ? dám chê cười hử.

Bất quá Triệu Phổ là binh, còn Công Tôn lại là thư sinh, ngược lại cũng có lúc khiến người ta phải kinh ngạc, hử lại rất cứng chiều Tiểu Tứ Tử, bảo đi thì đi thôi, vì vậy hử ômm Tiểu Tứ Tử chạy vào trong rừng.

Bao Đại nhân không quá yên tâm, mấy ảnh vệ đều nói sẽ đi theo Triệu Phổ nên không có việc gì đâu.

Bao chứng suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy mình đã quá lo lắng rồi, ai có thể làm gì với mấy người này chứ ? vì vậy cùng đám Trâu Lương trở về trước. Bao chứng còn phải vội vàng đi thông báo bình an cho Bàng cát, nếu không lão mập mạp kia tỉnh lại không khéo lại lo chết đi. Hử sống hay chết cũng chẳng phải chuyện lớn gì, chính là thân thể hử lại quá mập , chết rồi mang trở về cũng rất mất sức, mà nếu hỏa táng đi lại càng khó giao phó sách.

.....

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đi ở phía trước, theo sát Tiểu ngũ.

Công Tôn cùng Triệu Phổ đi ở phía sau, mọi người cũng không có sợ lạc đường, bởi vì lúc này tuyết đã nhỏ hơn nhiều, mà tuyết trên đất lại rất dày, người phía trước đi qua sẽ để lại dấu chân rất sâu, hơn nữa Tiểu ngũ cũng để lại một chuỗi dấu chân đặc thù hình hoa mai, là dấu chỉ đường rất tốt đi.

Công Tôn lo lắng mà đi bộ phía dưới, Tiểu Tứ Tử ngồi trên vai Triệu Phổ nhẹ nhàng nghịch những bông hoa tùng bằng tuyết ven đường.

Đi được mấy bước, Công Tôn đột nhiên chạy đến phía trước một chút, đưa tay nhặt lên một hạt châu trong suốt, giơ về phía ánh sáng mặt trời cho Tiểu Tứ Tử nhìn.

Tiểu Tứ Tử thấy trong hạt châu trong suốt ấy có một bông hoa tuyết hoàn chỉnh, đưa tay nhận lấy, tự mình hướng về phía ánh sáng mà nhìn, có bông tuyết rơi xuống mặt, liền đưa tay lên xoa.

“Ai” Công Tôn vội vàng bắt tay bé lại, “ Nói bao nhiêu lần không cho lấy tay xoa mặt rồi hử ? không thấy đau a ?”

Tiểu Tứ Tử cười híp mắt đem mặt mình hướng đến chỗ Công Tôn .

Bông tuyết đã tan đầy trên mặt bé, những giọt nước trong suốt trên mặt đều óng ánh màu sáng như tuyết diễm châu trong tay bé.

Công Tôn lấy ra một khăn tay mềm mại, nhẹ nhàng lau nước trên mặt của Tiểu Tứ Tử. Sau khi lau xong, còn từ bên người lấy ra một cái bình nhỏ, bên trong có một chất cao màu trắng mịn. Trước đó Triệu Phổ cũng đã phát hiện ra, mỗi lần Công Tôn rửa mặt cho Tiểu Tứ Tử xong, đều lau lên cho bé một chút, cũng lau lên mặt mình một chút. Cao này rất thơm, lại có mùi đào nữa.

“Đây là cái gì vậy ?” Triệu Phổ hỏi.

“bột dùng để rửa mặt a.” Công Tôn vừa nói, vừa chà xát khuôn mặt non mịn màng của Tiểu Tứ Tử , “ Da tốt rồi, được cao này là do ta dùng hoa đào kết hợp với thảo dược mà làm ra, mùa hè sẽ không bị nhờn, mùa xuân không nổi mụn, mùa thu sẽ không bị khô da còn mùa đông thì không bị nứt nẻ.”

Triệu Phổ tiến tới nhìn thử, “thật sự thần kỳ như vậy sao ?”

“Người có muốn thử một chút hay không ?” Công Tôn cười dùng đầu ngón tay quét một chút bột cao, sao đó ỏ trên mặt hử mà xoa xoa xoa xoa !

Triệu Phổ chợt ngửi thấy một cỗ hương đào, sau đó lại hình như liếm phái một chút vị đào bất quá cặp mắt của hử đều chỉ có nhìn thấy Công Tôn trước mặt hử kia, thư sinh này chắc không phải là cũng hay dùng bột phấn này rửa mặt đi, da nhìn thật tốt, thật mỏng lại thật trắng, không biết là có vị đào hay không nữa ?

Thật ra thì hàng ngày Công Tôn đều không có hòa nhã với hần lắm, hôm nay không biết là do ánh mặt trời hay là do tuyết phản chiếu, ngay cả người hần cũng mang đến cảm giác ôn hòa dịu ngoan hơn nhiều

Công Tôn lau cho Triệu Phổ xong, nắm lấy quai hàm hần mà xoa xoa.

“Àn....”

Triệu Phổ nhìn thẳng vào mắt hần, “Làm sao ?”

“Ta nghĩ , người cả ngày đều phơi nắng, phơi gió sao, vậy mà da mặt cũng không tẻ a.” Công Tôn lại sờ hai cái, gật đầu một cái, “Có lẽ là do người rất dễ ra mồ hôi đi.” Nói xong , liền ôm lấy Tiểu Tứ Tử vẫn còn ngu ngơ há to miệng mà nhìn hai người, theo dấu chân của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường hướng phía trước mà đi.

Tiểu Tứ Tử lúc này mới hồi phục lại tinh thần, mới rời phụ thân và cữu cữu dựa vào nhau thật gần a ! phụ thân lại còn sờ sờ cữu cữu nữa ! cái đó có phải chính là đùa giỡn lưu manh không a ? vậy thì phụ thân đùa giỡn lưu manh với cữu cữu rồi có phải là hần sẽ phải chịu trách nhiệm hay không nha !

Tiểu Tứ Tử càng nghĩ lại càng cảm thấy tâm tình thật tốt, quay đầu lại nhìn, Triệu Phổ vẫn còn đi theo phía sau a, vừa đi lại vừa không tự chủ được lấy tay sờ nửa bên mặt mình có một vị đào thật đậm.

Nghĩ tới đây, Triệu Phổ ngẩng đầu nhìn Công Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử, nhìn trời —— đây đúng là đào hoa a, lại cũng mang theo cả nhi tử nữa.

.....

“Hắt xì.” Công Tôn hắt hơi một cái, xoa mũi.

Triệu Phổ cũng hoàn hồn lại, lắc đầu, đầu óc mình có phải hờn rồi không, sao lại suy nghĩ lung tung rồi ?

Đi ở cuối cùng, Tử Ảnh ôm cánh tay, “Da Tiểu Tứ Tử thật tốt a, cái mặt cũng như một viên cầu vậy.”

Giả Ảnh nhìn hần một chút, “Người chỉ nhìn Tiểu Tứ Tử không thấy cái gì khác sao ?”

Tử Ảnh ngẩng mặt lên, rất thành thật hỏi, “Thấy cái gì ?”

Giả Ảnh khước miệng rút rút, Tử Ảnh lập tức nhìn xung quanh ngấm, “Có chuyện gì sao ?”

Giả Ảnh thở dài quyết định không nhìn hần nữa, lắc đầu đi theo Triệu Phổ , Tử Ảnh cũng đuổi theo sát hần.

.....

Ở phía trước, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vẫn tiếp tục đi theo Tiểu ngũ.

Tiểu ngũ tựa hồ vô cùng vui vẻ, đi hai bước lại quay đầu lại nhìn Triển Chiêu , có lúc lại đi đến cạnh hần, nếu không phải là dùng cái đuôi câu vạt áo hần một chút thì cũng là dùng cái đầu lớn cọ cọ hần một chút.

Triển Chiêu vỗ vỗ sống lưng nó, đột nhiên cảm khái, “Gọi là Triển Tiểu ngũ giống như thật có chút không phải với Đồng Lâm a, hay là gọi là Đồng Tiểu ngũ đi”

“Ta phản đối.” Bạch Ngọc Đường liền đưa ra một ngón tay kiên quyết ngăn lại,

“Tại sao a ?” Triển Chiêu không hiểu nhìn hần.

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Cái gì mà Đồng Tiểu ngũ, thật quá không tự nhiên.”

“Cùng Triển Tiểu ngũ có gì khác nhau sao ?” Triển Chiêu cũng không có cảm thấy hiểu được.

Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn tuyết từng một bên, “Khác nhau lớn.”

Triển Chiêu lại xoa xoa đầu Tiểu ngũ, hỏi Bạch Ngọc Đường , “ người nói tính tình của con hổ, sao lại không giống tính cách của mèo chứ ?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hần, “Cái này phải hỏi người mới đúng chứ.”

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường một cái, ý là —— Ta đang nói rất nghiêm túc đó !

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái , ý bảo Triển Chiêu tiếp tục.

“Ta đã từng nuôi miêu cũng từng nuôi cẩu, nhưng là chưa từng nuôi qua con hổ a.” Triển Chiêu nhìn Tiểu ngũ đang chạy phía trước. Hình thể con hổ uy vũ, vĩnh viễn lúc nào cũng ngẩng cao đầu, và ánh mắt rất bình tĩnh luôn tạo cho Triển Chiêu cảm giác bọn chúng rất thông minh, lại càng khó nắm bắt.

“Miêu Nhi.” Bạch Ngọc Đường gọi Triển Chiêu một tiếng.

Triển Chiêu quay đầu lại, hỏi Bạch Ngọc Đường , “Người định sau này nhất định phải gọi ta như vậy sao ?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu ngay, “ Rất thuận miệng đó.”

Triển Chiêu than thở, bất quá cũng không câu nệ quá nhiều, ngược lại nói tiếp, “ Thật ra thì miêu so với hổ thì tính kém rất nhiều.”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đó, đột nhiên hỏi, “Người có phải là cảm thấy rất kỳ quái hay không ?”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường , “Người biết ta nghĩ gì sao ?”

Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt cười, “ Người có phải là cảm thấy, Tiểu ngũ thay lòng đổi dạ quá nhanh ?”

Triển Chiêu hơi sững sờ, nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường .

“Theo lý mà nói, con hổ là loại động vật cao ngạo, nếu như chủ nhân đã chết, nó hẳn là sẽ rất khó chấp nhận chủ nhân thứ hai, chứ đừng nói chỉ là nhanh như vậy nó đã vui vẻ như thế, có phải vậy không ?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Cho nên người cảm thấy, con hổ là một loài động vật vô tình a?”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, tâm nói. Không cẩn thận nên lại bị hắn dùng độc tâm thuật sao ?

Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp hắn, “Người có còn nhớ Đồng Lâm trong thư có viết, con hắc hổ mà hắn nuôi đã bị ngã chết, Tiểu ngũ là con của con hắc hổ kia hay không ?”

Triển Chiêu gật đầu một cái.

“Hổ là vua của muôn loài.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nó mặc dù là do Đồng Lâm nuôi lớn, nhưng mà chưa chắc nó đã nhận Đồng Lâm làm chủ nhân .”

Triển Chiêu ngẩn người, nhìn Bạch Ngọc Đường , “Có ý gì a ?”

“ Một đạo lý rất đơn giản mà thôi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Ta liền lấy con ngựa của Triệu Phổ kia làm ví dụ đi.”

“Kiêu Kiêu sao ?” Triển Chiêu từ trước đến giờ đều là gọi theo Tiểu Tứ Tử .

Bạch Ngọc Đường có chút không nói nổi, vốn là một con ngựa điên thất tốt đã bị gọi là Hắc Kiêu, đã làm cho nó bị giảm uy phong lắm rồi, khó trách nó vừa nghe Tiểu Tứ Tử gọi nó, Hắc Kiêu liền đập cánh cửa chuồng.

“Nếu như khi còn bé Hắc Kiêu được Công Tôn và Tiểu Tứ Tử nhốt được, hai cha con nhà Công Tôn nhất định sẽ nuôi lớn nó, nó cũng sẽ nghe lời hai người, nhưng mà người có cảm thấy nó sẽ nhận hai người đó làm chủ nhân hay không ?”

Triển Chiêu nghe xong sờ sờ lỗ mũi, “Cái này sao.....”

“vạn vật đều có linh tính, huống chi cái con đại miêu kia vừa nhìn đã biết là thần vật,” Bạch Ngọc Đường nói, “ Nó vui vẻ như vậy, không phải là nó thay đổi chủ nhân.” Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa gật đầu một cái với Triển Chiêu , “mà là nó rất cuộc cũng đã tìm được chủ nhân thực sự của mình rồi.”

Sau khi nói xong, Triển Chiêu ngược lại lại im lặng.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu , chỉ thấy hắn nhìn Tiểu ngũ phía trước, khóe miệng hơi nhếch lên, cái vẻ mặt này, cực kỳ giống một con mèo chiếm được tiện nghi lớn. Đăng bởi: admin

15. Chương 15

CHƯƠNG 15 TIÊU THI

“Lúc này mặt trời cũng đã ngã về tây, tuyết vừa mới ngừng, những đám mây âm u cũng tan dần, từ những khe hở lóe ra một mảng ánh sáng màu đỏ, trên mặt kính hồ phản chiếu một mảnh trời vàng nhạt, còn phẳng phất những đám mây bông bênh bên dưới.”

Tiểu ngũ mang theo mọi người, xuyên qua một tuyết tùng lâm màu tím nhạt, đi đến một bên bờ hồ.

Người dẫn đường mà Ảnh vệ mang theo, nhận ra hồ này là Kính hồ bên ngoài thành Tuyết châu, bởi vì mặt hồ luôn phẳng lặng, mỗi khi trời lạnh đều đóng thành một tầng băng bên trên, cũng không biết đáy hồ có cái gì hay không, tóm lại mặt hồ là vô cùng sáng, giống như một khối gương vậy.

Triển Chiêu đứng ở bên hồ, ngắm nhìn mặt hồ, quả thật giống như một tấm gương phản chiếu bầu trời, rất rõ ràng nhưng cũng có gì đó không thực.

Lúc này mặt trời cũng đã ngã về tây, tuyết vừa mới ngừng, những đám mây âm u cũng tan dần, từ những khe hở lóe ra một mảng ánh sáng màu đỏ, trên mặt kính hồ phản chiếu một mảnh trời vàng nhạt, còn phẳng phất những đám mây bông bênh bên dưới.

Tiểu Tứ Tử ngồi trên vai Triệu Phổ, miệng cũng đã mở to.

Mọi người cũng không nhìn được mà nghiêng chân quan sát kỳ cảnh hiếm có này.

Tiểu ngũ đứng bên hồ, nhìn mặt hồ đến xuất thần.

Triển Chiêu đưa tay, đón lấy Tiểu Tứ Tử trên tay Triệu Phổ, hướng mặt hồ đi tới.

“Ai, !” người dẫn đường kia vội vàng nói, “Mặt băng rất mỏng, người không thể đi được a....”

Nhưng mà hắn còn chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đã đưa tay nhẹ nhàng mà ngăn lại hắn, đồng thời, Triển Chiêu cũng đã ôm Tiểu Tứ Tử đi lên kính hồ.

Hắn giẫm lên trên mặt băng, giống như đi trên mặt gương lưu ly, mặt kính không có nứt ra, thậm chí cả động cũng không động.

Triệu Phổ thiu mi, một tiếng huyết gió thật thấp thoát ra —— khinh công của Triển Chiêu thật giỏi đến mức kinh người, đây tuyệt đối là do thiên phú, nếu như không có thiên phú thì vô luận luyện đến thế nào, cũng không thể luyện đến cảnh giới này được.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử đi đến giữa hồ, trên mặt hồ phản chiếu bóng dáng của hai người, trong phút chốc cũng không thể phân biệt rõ được đâu là thật giả, còn mang lại cảm giác huyền hoặc.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên nhìn một chút, là bầu trời a, lại nhìn dưới chân, cũng là bầu trời a, lại còn có thêm rất rõ ràng cả mình và Triển Chiêu nữa.

Triển Chiêu cười hỏi Tiểu Tứ Tử, “Có thấy vui không ?”

“Ân !” Tiểu Tứ Tử vui vẻ gật đầu.

Công Tôn đứng ở bên hồ cười, lần đầu cảm thấy được, mình mang Tiểu Tứ Tử đến Khai phong phủ quả nhiên là chuyện vô cùng chính xác.

Thật ra thì, trước đó Công Tôn đã từng hỏi đi hỏi lại bản thân mình, mình đầu thân vào Khai phong phủ có đúng hay không ? Tuy nói, Bao Đại nhân công chính liêm minh, nhưng dù sao cũng vẫn là vào cửa quan. Hắn lại cũng không phải một thân một mình, hắn còn có Tiểu Tứ Tử, nó sẽ ngày một lớn lên, là ở Khai phong đối với nó tốt hơn hay là ở quê cũ đơn giản mà nuôi nó, xem một chút sách, khám một chút bệnh sẽ tốt hơn đây ?

Công Tôn sau khi vào ở trong phủ Khai phong, nhiều lúc buổi tối còn nằm ác mộng, thấy mình lúc tra án, không có trông nom kỹ Tiểu Tứ Tử, khiến nó bị kẻ xấu bắt đi, mỗi lần như vậy tỉnh dậy đều là một thân mồ hôi lạnh.

Bất quá chính lúc này, hắn thấy nụ cười trên mặt Tiểu Tứ Tử, hắn cũng cảm thấy vô cùng đáng giá, coi như chờ sau này mình có chết đi, Tiểu Tứ Tử cũng già rồi, cũng sẽ mãi nhớ đến khoảnh khắc tuyệt đẹp này, nhớ lại khoảnh khắc vui vẻ, đây là điều mà nếu chỉ ở tại gian phòng nhỏ ở quê nhà kia thì vĩnh viễn cũng không có được.

Đám ảnh vệ nhìn sang người dẫn đường, chỉ thấy hắn há to miệng nhìn chằm chằm Triển Chiêu ở giữa hồ, vẻ mặt giống như thấy quỷ vậy.

Tử Ảnh không có lưu ý, nhưng mà Giả Ảnh lại cảm thấy, thần sắc người này có chút cổ quái. Dù sao thì hắn cũng là người bình thường, sẽ không thể hiểu được khinh công của Triển Chiêu cao đến thế nào, có thể sẽ cảm thấy hắn là yêu ma hoặc cái gì tương tự như thế, vì vậy trong mắt có một chút nghi kỵ cùng hiểu lầm.

“Khinh công của hắn rất giỏi.” Giả Ảnh thấp giọng nói một câu.

“a ?” người dẫn đường đó ngẩng đầu nhìn Giả Ảnh, gật đầu một cái, “Phải a.....”

Người dẫn đường phục hồi lại tinh thần, nói với mọi người, “Nếu như không đi tiếp trời sẽ nhanh tối, về đến Tuyết châu phủ vẫn còn một đoạn đường dài nữa, buổi tối còn có thể có bão tuyết nữa.”

Triển Chiêu ôm lấy Tiểu Tứ Tử, hai ba bước đã quay trở lại, động tác chẳng khác gì đi trên đất bằng.

Tiểu Tứ Tử được trao lại cho Triệu Phổ, lúc này bé vẫn còn chưa có hồi phục tinh thần hoàn toàn, vẫn có chút lưu luyến mà ngoái đầu nhìn mặt hồ.

Triển Chiêu đưa tay vỗ vỗ đầu Tiểu ngũ, “Đi về thôi.”

Tiểu ngũ đứng lên, đi theo Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường cũng xoay người chuẩn bị đi, lại cảm giác có người đụng cánh tay hắn một cái.

Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn lại, chỉ thấy là Giả Ảnh.

Giả Ảnh quay đầu lại nháy mắt với Bạch Ngọc Đường, ý bảo hắn —— lưu ý người hướng đạo kia.

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn người hướng đạo kia một chút, chỉ thấy hắn tâm sự nặng nề mà đi lên phía trước, nhưng là cứ đi vài bước hắn lại liếc Triển Chiêu một cái, ánh mắt đó, nói như thế nào đây —— là không có thiện ý.

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày.

Loại ánh mắt này cũng không thường gặp, nếu như nói người này mới vừa rồi bị Triển Chiêu dùng khinh công hù dọa, vậy thì hắn phải rất sợ hãi mới đúng. Hay nếu người dẫn đường này cảm thấy Triển Chiêu rất lợi hại, vậy thì phần lớn sẽ là kinh ngạc hoặc ngưỡng mộ, ngược lại cách xa vạ dẫm, người này nếu như là rất ghét Triển Chiêu, ánh mắt đó sẽ đầy ác ýthế nhưng trong ánh mắt của hắn lúc này, tựa hồ là có tính toán gì đó.

Sau đó, mọi người vẫn đi theo Tiểu ngũ như cũ ra khỏi rừng cây, thì ra bên ngoài vẫn là quan đạo.

Người dẫn đường chỉ đường cho mọi người, “Cứ đi thẳng con đường này về phía trước chính là thành đông Tuyết châu phủ rồi.”

Mọi người gật đầu.

Tử Ảnh hỏi người dẫn đường, “Người không đi cùng chúng ta sao ?”

“Ta không đi nữa !” người dẫn đường đó lắc đầu, chỉ một cái ngả ba phía tây, “tối thôn ta đi đường nay gần hơn.”

Mọi người cũng không làm khó hắn, Tử Ảnh cho hắn một thỏi bạc, “Lần này làm phiền người một chuyện.”

“Uy, quan gia ta không dám nhận đâu, ta là nhận lời Tri phủ đại nhân làm việc, nha môn đã cho ta bạc rồi.” Người dẫn đường đó từ chối, liền vội vàng bỏ đi, “ta đi trước a.”

Nói xong, giống như chạy trốn mà bỏ đi trời triết.

Tử Ảnh , Giả Ảnh và Triệu Phổ nhìn nhau.

Triệu Phổ gật đầu một cái, hai người liền đi theo người dẫn đường.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triễn Chiêu , “người trước kia có gặp qua tên hướng đạo kia không ?”

Triễn Chiêu ngẩn người, sờ đầu, “Không có ấn tượng gì a !”

“Hắn hình như có ác ý với người.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói, “Cảm giác rất kỳ quái.”

Triễn Chiêu suy nghĩ một chút, cũng không có nhớ ra được, cũng không thêm để ý, liền kéo Bạch Ngọc Đường một cái, “Đi thôi, còn có chuyện quan trọng hơn phải làm a !”

“Chuyện gì ?” tất cả mọi người đều kinh ngạc —— chẳng lẽ Triễn Chiêu phát hiện ra cái gì.

“Ăn cơm a .” Triễn Chiêu rất khí phách mà trả lời.

Bạch Ngọc Đường nhìn trời.

Tiểu Tứ Tử lúc này cũng đã đói bụng, ôm bụng cầu may mà nhìn Triệu Phổ , chữ “đói” còn chưa có ra khỏi miệng, Triệu Phổ đã nhanh ôm lấy hắn, chân thì chạy, gì chứ không thể để Tiểu Tứ Tử đói được !

“Con muốn ăn lẩu a !” Tiểu Tứ Tử nói với Triệu Phổ .

Triệu Phổ chạy thẳng đến quán ăn hỏa oa nổi tiếng nhất thành.

Công Tôn ở phía sau đuổi theo, “Không cho phép ăn hỏa oa !”

Triễn Chiêu cũng Bạch Ngọc Đường mang theo Tiểu ngũ đi ở phía sau, cảm thấy ba người này trông rất giống như một nhà ba người vậy.

Một đường thuận lợi, rất nhanh đã đến cổng thành, Tiểu ngũ đột nhiên dừng bước, quay mặt sang,, nhìn một bên rừng cây.

Công Tôn và Triệu Phổ đã đuổi đuổi, nháo nháo cùng nhau chạy vào trong thành.

Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường phát hiện Tiểu ngũ bất động, liền dừng bước lại nhìn nó.

“Triễn Tiểu ngũ !” Triễn Chiêu lấy mũi chân đá đá móng Tiểu ngũ, “Đi thôi, người không đói bụng sao ? vào thành rồi ta mua cho người con gà quay xỉa răng a.”

Tiểu ngũ quay đầu nhìn Triễn Chiêu một chút lại nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, hướng rừng cây mà đi vào.

“Lại vào rừng sao ?” Triễn Chiêu kéo cái đuôi nó lại, “không phải người lại phát hiện ra cái gì đó chứ ? đi ăn cơm rồi hãy trở lại nha.”

Tiểu ngũ lắc lắc cái đuôi kiên quyết đi vào trong rừng, Triễn Chiêu rất bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là vừa lôi cái đuôi nó, vừa theo vào trong rừng.

Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh, cách thành không phải là rất xa, bất quá khu rừng này rậm rạp , hẳn là rất ít người đến đây mới phải.

Tiểu ngũ đi vào rừng cây không bao lâu , Triễn Chiêu và Bạch Ngọc Đường đã ngửi thấy một cổ mùi kỳ quái.

Hai người cau mày giống như là thứ gì đó bị đốt cháy khét, mùi còn nhàn nhạt.

Rất nhanh Tiểu ngũ đã tìm được thứ gì đó, bắt đầu cào cào trên tuyết.

Triễn Chiêu đi tới, đưa tay hái được nhánh cây, giúp Tiểu ngũ đào mặt tuyết đọng bên dưới, trong chốc lát chỉ thấy dưới lớp tuyết đọng thật dày, chỉ thấy một cánh tay người đen thui, cháy rụi lộ ra.

Triển Chiêu mở to hai mắt là tiêu thi sao ?

Bạch Ngọc Đường đi tới, đưa tay kéo tay Triển Chiêu ra, ý bảo Tiểu ngũ lui về phía sau, giơ lên một chưởng nội kình đem tuyết hất sang một bên , bên dưới lớp tuyết , một thi thể cháy khét quần một lớp băng ngoài lộ ra.

Hình dạng thi thể vạm vỡ, hai tay ôm trước ngực, cả thân thể cũng cong cong, trông giống như đang giãy giụa.

“Hắn là bị người thiêu sống.” Bạch Ngọc Đường nhìn thi thể một chút, cau mày, “Trên người hình như bị tưới dầu hỏa đi, nếu không thì không thể nào bị đốt thành như vậy được.”

“Tàn nhẫn như vậy a, có thâm thù đại hận gì mà hành hạ hắn như vậy.” Triển Chiêu cau mày, “Thiên mẫu vẫn còn chưa có bắt được đâu, nay lại còn có thêm một tiêu thi phải xử lý nữa.”

“Nếu như không phải là Tiểu ngũ, thi thể này có khi phải đến mùa xuân năm sau khi băng tuyết qua đi mới phát hiện được.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, “đến lúc đó chúng ta cũng không còn ở tuyết châu phủ nữa rồi.”

“Mới chết không bao lâu, vẫn còn lại mùi nữa.” Triển Chiêu gật đầu một cái, “nếu như bị tuyết bao phủ thêm mấy ngày nữa, hoàn toàn bị đóng băng sẽ không còn mùi gì nữa đi.”

“Người cảm thấy đây là trùng hợp,, hay là có quan hệ với vụ án của Thiên mẫu ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không nói chính xác được.” Triển Chiêu than thở, “Nhìn bốn xung quanh cũng không có phát hiện đầu mối nào khả nghi, tầng tuyết phía dưới cũng không có dấu vết bị đốt qua, chỉ là nơi ném thi thể mà thôi.”

Triển Chiêu suy nghĩ một lát, đưa tay vỗ vỗ bả vai Bạch Ngọc Đường , “Người ở đây chờ ta một chút a.”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn.

Triển Chiêu lại vỗ vỗ đầu Tiểu ngũ, “Người ở đây với huynh đệ người a, ta sẽ trở lại rất mau.”

Nói xong Triển Chiêu “vèo” một cái liền biến mất tung ảnh.

Bạch Ngọc Đường nháy mắt mấy cái, Tiểu ngũ ngồi xuống, bắt đầu liếm móng vuốt, cái đuôi cũng không biết là vô tình hay cố ý, nó câu một cái liền câu luôn vạt áo của Bạch Ngọc Đường , còn “hô, hô” rất thích thú.

Bạch Ngọc Đường biết, trên người bọn họ không có tên lệnh, cho nên Triển Chiêu có lẽ là trở về thành mang nha dịch đến chuyển thi thể đi, bằng khinh công của Triển Chiêu có lẽ đã về đến Tuyết châu phủ, bất quá muốn dẫn người đến thì tương đối phiền toái, có thể cưỡi ngựa thì sẽ nhanh hơn một chút.

Đang suy nghĩ, một mảng tuyết nhẹ nhàng rơi xuống.

Bạch Ngọc Đường ngẩng mặt lên nhìn sắc trời một chút, trận này tuyết đoán chừng sẽ không nhỏ.

Bạch Ngọc Đường đưa tay ra đón mấy bông tuyết, có lẽ là tức cảnh sinh tình, đột nhiên nhớ đến tình cảnh khi còn bé cùng Thiên Tôn luyện công trên Thiên sơn.

Thiên sơn cũng thường có tuyết rơi, lúc mới đến đó, bởi vì hắn là người phương nam cho nên rất sợ lạnh. Hắn nhớ mỗi buổi tối, hắn sẽ trùm một cái chăn nhỏ ngồi bên lò sưởi ấm, Thiên Tôn ngồi bên cạnh nấu lẩu ăn. Nấu một miếng lại đút vào trong miệng hắn một miếng, không cho hắn đưa tay lấy vì sợ hắn bị lạnh. Bất quá Thiên Tôn cũng rất mâu thuẫn, bình thường chiều hắn lên trời nhưng mỗi khi luyện công , liền trực tiếp ném hắn vào tuyết lại còn hất thêm một chậu nước, nếu là luyện công không tốt rét chết cũng đáng đời người.

Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường có chút muốn cười Thiên Tôn vốn là rất hưng phấn đi theo, đột nhiên lại biến mất, mấy ngày nay không biết ở đâu nữa, cũng không biết người có lạc hay không.

“Grừ.....”

Bạch Ngọc Đường còn đang xuất thần, Tiểu ngũ bên cạnh đột nhiên rống lên một tiếng, thanh âm từ trong cổ họng phát ra, còn mang theo hàm ý cảnh cáo.

Bạch Ngọc Đường cũng cảm nhận được gần đó có người, đảo mắt nhìn sang, chỉ thấy bên ngoài rừng cây, bên cạnh một thân cây, có người đứng.

Bạch Ngọc Đường quay mặt sang, vừa đúng lúc người nọ cùng đi vào trong nhìn, hai người nhìn nhau một cái Bạch Ngọc Đường nhận ra được, khẽ cau mày.

Người tới có chút ngoài dự liệu của Bạch Ngọc Đường , là Phan húc.

Phan húc hẳn là đang bị giữ tại nha môn mới đúng chứ, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này ?

Vừa nghĩ đã cảm thấy cũng không phải là không có khả năng, đoán chừng là hắn chối sạch sẽ tội trạng, tự nhiên là hắn có thể ra khỏi nha môn rồi.

Mà để cho Bạch Ngọc Đường tò mò chính là, tại sao hắn lại xuất hiện tại chỗ này ? chẳng lẽ hắn lại có quan hệ với cỗ thi thể này ?

Phan húc từ phía sau cây đi ra, nói, “Nguyên lai là Bạch Ngũ gia.”

Bạch Ngọc Đường bất động thanh sắc, nhìn hắn một cái.

“Nga.....” Phan húc có chút lúng túng cười cười, “Ta vừa rồi mới đi ngang qua, xa xa thấy một bóng người màu trắng, còn tưởng là Thiên mẫu a.”

Bạch Ngọc Đường không có biểu lộ gì nhìn hắn, hồi lâu, không nhanh không chậm mà mở miệng, “Ánh mắt người thật không tệ a, một con hắc hổ lớn như vậy cũng không có nhìn thấy ?”

Phan húc trên mặt giật giật, rõ ràng trừu động khóe miệng một cái, càng lúng túng hơn mấy phần.

Bạch Ngọc Đường không để ý đến hắn nữa, từ xa đã truyền đến tiếng vó ngựa, chắc là Triển Chiêu đã dẫn người đến.

Phan húc thấy Triển Chiêu đến thì nhú mày, xoay người rời đi, cũng không nói gì nhiều nữa.

Bạch Ngọc Đường cũng không có ngăn hắn lại, để có thể thả dây dài câu cá lớn, hôm nay Bao Đại nhân đem toàn bộ Tuyết châu phủ tra về chuyện Vong ưu tán, Phan húc một khi đã bị đánh động, nhất định sẽ không nhả lại được lâu, sẽ rất nhanh sẽ lộ chân tướng.

Từ thật ra Triển Chiêu thấy một người trong rừng đi ra, cau mày —— nhìn bóng lưng thì chính là Phan húc.

Vừa rồi Triển Chiêu quay lại Tuyết châu phủ cũng đã nghe Trương Long Triệu Hổ nói, bạch quỷ sơn trang mang người đến đòi người với Bao Đại nhân .

Lão bản câu hí phường cũng đã luôn miệng nói rằng Phan húc chẳng qua chỉ là khách nhân, căn bản cũng không có thân quen, hắn cũng không có bán vong ưu tán, một chút quan hệ với hí phường đều không có..... tóm lại Phan húc chính là không có chút liên quan đến chuyện đó.

Triển Chiêu đã sớm biết Bao Đại nhân chuẩn bị dùng dây dài câu cá lớn, chẳng qua là không có nghĩ đến, Phan húc lại xuất hiện ở gần rừng cây chẳng lẽ hắn cùng cỗ thi thể kia có quan hệ ?

Triển Chiêu đến bên cạnh rừng cây, nhảy xuống ngựa, Tiểu ngũ vừa thấy Tảo Đa Đa cũng đến, lập tức thông dong ra ngoài, ngựa của bọn nha dịch đều bị dọa một trận, Tảo Đa Đa lấy móng chân đập đập Tiểu ngũ một cước, ý bảo nó người trở vào rừng đi, đi ra như vậy định hù chết lũ bốn mã đó a !

Tiểu ngũ ngồi yên nhìn bọn nha dịch xa xa đang cố gắng đem lũ ngựa lôi lại, vừa dùng cái đuôi ve vẩy câu câu chân Tảo Đa Đa , chẳng khác gì một tiểu hài tử đang kiếm bạn chơi.

Triển Chiêu nhìn trời —— cái con cọp này mang cái khí phách của chúa sơn lâm vứt đi đâu rồi ! Quả nhiên vô luận là đại miêu hay tiểu miêu, chỉ cần ăn no cũng rất dễ gần.

“Phan húc tới đây làm gì vậy ?” Triển Chiêu chạy đến bên người Bạch Ngọc Đường , bọn nha dịch chuẩn bị mang thi thể về nha môn, “Hắn có khiêu khích người không ? cứ đánh hắn, không cần phải khách khí !”

Bạch Ngọc Đường bật cười lắc đầu một cái, “Không rõ lắm.” Tiếp theo, đem chuyện vừa mới phát sinh ra nói cho Triển Chiêu . Triển Chiêu cau mày, “ bạch quỷ sơn trang cũng không phải đi hướng này, hẳn rõ ràng là đến vì cổ thi thể này !”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Hoắc, lại có người chết sao ?”

Hai người ra đến bên ngoài, chỉ thấy người nói chính là Tử Ảnh cùng Giả Ảnh .

“Hai người các ngươi không phải là đi theo người dẫn đường đó sao ? có phát hiện gì không ?” Triển Chiêu hỏi.

“Có !” Tử Ảnh nói, “Người đoán người dẫn đường này đi đâu ?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, lắc đầu.

Giả Ảnh cười một tiếng, “Bạch quỷ sơn trang !” Đăng bởi: admin

16. Chương 16

CHƯƠNG 16 TUYẾT CHIẾN

Thiếu niên nhìn trong tuyết hai sắc trắng đỏ đứng cạnh nhau, hai người chiều cao, vóc người cùng khí thế cũng không sai biệt lắm, nhưng khí chất lại hoàn toàn bất đồng, thờ dài —— Tuyết phối !

“Bạch quỷ sơn trang sao ?” Bạch Ngọc Đường cau mày, người hướng đạo kia do Bạch quỷ sơn trang phái đến làm việc giúp nha môn sao ?

Nhưng theo lời của nhóm nha dịch, người này đã làm việc giúp nha môn mấy năm rồi, hơn nữa cũng không có phát hiện hẳn có bất thường gì, hình như chỉ có sau khi thấy Triển Chiêu đi trên mặt hồ thì mới biến đổi như vậy.

“Mang thi thể về thôi.” Triển Chiêu phân phó bọn nha dịch làm việc, “Cẩn thận một chút, tuyết chung quanh đó cũng hết mang về, Công Tôn sẽ cần đến.”

Bọn nha dịch liền tiến tới làm việc.

Bạch Ngọc Đường ôm cánh tay đi ra ngoài bìa rừng, đứng bên cạnh một thân cây, cúi đầu nhìn.

Triển Chiêu chạy tới, “Thế nào ?”

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ dấu chân trên đất, “Nhìn quen mắt không ?”

Triển Chiêu tiến tới xem một chút, khẽ cau mày, “Ân trông rất giống với dấu chân trong rừng khi phát hiện ra thi thể lúc trước, người là hoài nghi người đứng trong rừng trước đó cũng là Phan húc sao ?”

“Ân.....” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Nam nhân nếu cao tương đương thì chân cũng lớn tương đương nhau, chỉ một dấu giày thì rất khó để cho ra kết luận gì.”

Triển Chiêu gật đầu một cái, thấy thi thể đã được bọn nha dịch đặt lên xe ngựa, liền cùng Bạch Ngọc Đường quay về Tuyết châu phủ.

Trên đường về, Triển Chiêu khi đến trước cửa tửu lâu liền bị Triệu Phổ gọi lại, đối với hai người bọn hắn mà ngoắc ngoắc, ý là —— ăn cơm xong hãy đi a.

Triển Chiêu lập tức rẽ vào tửu quán, Bạch Ngọc Đường đi theo phía sau cũng vào, quay đầu lại liếc nhìn một cái một bóng người nhanh chóng rẽ vào một con hẻm cách đó không xa, còn có vẻ rất hết hoảng nữa.

Lên lầu rồi Triển Chiêu liền hỏi Bạch Ngọc Đường , “Còn đi theo a ?”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu một cái, “Đã đi theo cả một đường rồi, khinh công cũng không tệ.

.....

Hai người lên lầu, bọn Triệu Phổ vẫn còn đang ăn cơm.

“Hai người cũng thật kỳ lạ a.” Công Tôn vừa cho Tiểu Tứ Tử ăn vừa cảm khái, “Một đường vốn là đi thật tốt vậy mà cũng có thể phát hiện ra được một cỗ thi thể.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngồi xuống ăn cơm, đem chuyện vừa rồi đại khái nói lại một lần cho hai người nghe.

“Tiêu thi a.....” Công Tôn gấp lên một khối thịt nướng nhúng nước chấm đưa vào trong miệng Tiểu Tứ Tử, “Chấy thành cái dạng gì rồi?”

“Người để cơm nước xong rồi hãy nói cái gì tiêu thi với không tiêu thi đi.” Triệu Phổ lắc đầu.

Đang lúc mọi người nói chuyện, tiểu nhị đã mang thức ăn lên.

Triệu Phổ đưa tay gấp món ăn vừa được đưa tới.

“Chờ chút!” Công Tôn đột nhiên dùng đũa chặn lại đũa của Triệu Phổ.

Triệu Phổ cả kinh, “Thư ngọc người khi nào thì học được võ công a? đũa dùng cũng quá lưu loát đi.”

Công Tôn liếc hần một cái, “Người còn đùa giỡn được?” nói xong lấy ra một cây ngân châm tới ghim vào một món ăn trong nháy mắt, ngân châm biến thành màu tím.

Triệu Phổ trợn to hai mắt, “Lượng hạ độc cũng không phải là nhỏ a.”

Tiểu Tứ Tử há to miệng, “Ác, đúng là bỏ thật nhiều nha!”

Tiểu nhị mặt trắng bệch, trăm miệng cũng không thể nào bào chữa, “Ta.....ta không có a, oan uổng a!”

Triển Chiêu khoát tay một cái ý bảo hần không cần khẩn trương, hỏi hần, “Lúc người lên lầu có đụng phải người nào không?”

Tiểu nhị suy nghĩ một chút, gạt đầu một cái, đụng phải một khách nhân mới lên lầu, bắt quá hần còn chưa có ăn cơm thì đã đi rồi....”

Bạch Ngọc Đường đứng dậy hướng bên ngoài nhìn một cái, chỉ thấy một người vội vã chạy đi, chui vào một ngõ hẻm mà bọn họ mới đi qua. Bạch Ngọc Đường tung người nhảy một cái, đuổi theo.

“Ai!” Triển Chiêu cũng đứng lên định đuổi theo, lại chợt nghe thấy tiếng la hét, vừa đảo mắt nhìn, bên ngoài Tuyệt châu phủ loạn một đoàn.

Những người này là nha dịch của nha môn, bọn họ vốn là cùng bọn Triển Chiêu trở lại, bây giờ đang đưa tiêu thi về nha môn.

“Có người muốn cướp thi thể sao?!” Triệu Phổ liếc mắt nhìn, kinh ngạc, chỉ thấy một đám cao thủ mặc đồ đen, che mặt, đang cướp thi thể.

Triển Chiêu nhảy một cái xuống lầu đi hỗ trợ.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử hỏi Triệu Phổ, “Người không đi sao?”

Triệu Phổ thiêu mi một cái, “Mới vừa rồi còn có người muốn hạ độc, ta lại đi rồi còn hai cha con nhà người thì sao?” vừa nói, vừa đón Tiểu Tứ Tử ôm lấy, lôi kéo Công Tôn, “Không phải là chỉ có mấy tên tiểu tặc sao, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều dễ dàng có thể ứng phó, ta đưa các người về trước vẫn hơn.”

Nói xong liền mang theo hai cha con ra cửa.

Triển Chiêu chạy đến đem mấy tên áo đen cướp thi thể đánh cho ngã sấp, gạt khăn che mặt ra nhìn —— không có nhận ra, hỏi bọn hần, bọn hần cũng không có nói.

Trâu Lương từ trong nha môn đuổi ra ngoài ngồi xổm xuống nhìn một chút, nắm cằm chúng đẩy mở ra một chút, cau mày nói với Triển Chiêu, “Câm rồi, lưỡi bị cắt đứt.”

Triển Chiêu cau mày, “Công phu cũng không phải là tốt, lại dám đến cửa nhà môn cướp thi thể ? Kỳ quái”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn một chút, chỉ thấy bọn Triệu Phổ cũng tới rồi, Tiểu ngũ cũng ngoe nguẩy cái đuôi đi theo phía sau.

“Bạch Ngọc Đường đâu ?” Triển Chiêu hỏi.

Triệu Phổ khoát tay, “Không phải là đuổi theo tên hạ độc đó sao ?”

Triển Chiêu cảm thấy có chút vi diệu liền xoay người đuổi theo Bạch Ngọc Đường .

Bất quá Bạch Ngọc Đường đuổi theo đã sớm chạy xa rồi, cũng không còn nhìn thấy bóng dáng hắc, Triển Chiêu mang theo Tiểu ngũ tới con hẻm mà Bạch Ngọc Đường rẽ vào trước đó, đưa tay vỗ vỗ đầu Tiểu Ngũ một chút, “Tìm huynh đệ người đi.”

Cũng không biết là Tiểu ngũ có hiểu hay không, liền chạy vào ngõ nhỏ, nhưng rất nhanh đã hôn mê, chạy vòng vòng mờ mịt mà nhìn nóc phòng.

Triển Chiêu cau mày phòng ốc thật nhiều a.

Bạch Ngọc Đường đuổi theo người âm thầm theo dõi kia, phát hiện người này khinh công cũng không tệ, hơn nữa hình như còn rất thạo đường, nhất thời cũng không bắt được hắc.

Bạch Ngọc Đường cũng không có nhẫn nại đến như vậy, liền trực tiếp giơ tay lên, đao ra khỏi vỏ.....

“Oa !” người phía trước liền kêu to một tiếng, “Người không cần phải nghiêm túc như vậy đi !”

Còn chưa dứt lời, Vân trung đao đã vút đến bên tai hắc, người nọ liên tục quẹo vào một góc, nhưng mà đao cũng đã liền trực tiếp xuyên qua vách tường, hàn quang quét qua mắt hắc.

“Oa !” người nọ kêu lớn một tiếng, có điều động tác cũng rất linh hoạt, khom lưng lui về phía sau một chút, khó khăn né đao, từ dưới lưỡi đao mà chui qua.

Bạch Ngọc Đường đã đến, một cước đạp lên chuôi Vân trung đao, “Người xác định còn muốn chạy ?”

Người nọ lúc này đã bị ép đến chân tường, khúc quanh đến một ngõ hẻm khác.

Bạch Ngọc Đường nhảy từ trên chuôi đao xuống, đưa tay rút đao ra khỏi vách tường giương mắt nhìn, chỉ thấy bên tường phía trước, một người lộ ra nửa cái đầu nhìn về hướng hắc.

Bạch Ngọc Đường nhìn hắc một cái, người này tuổi tác hắc cũng không lớn lắm, tựa hồ còn rất trẻ.

Người nọ nuốt một ngụm nước bọt —— thật ngoan a ! Tuổi trẻ mà lại có được một thân tuyệt đại công phu thể này vô lâm Trung Nguyên phỏng chừng cũng chỉ có Bạch Ngọc Đường a, khí thế đó, thật không hổ danh là đồ đệ duy nhất của Thiên Tôn.

“Ai.....” người nọ thở dài, xoay người chạy tiếp.

Bạch Ngọc Đường ngược lại có chút cảm thấy buồn cười, bất quá người này hắc cũng không phải là người hạ độc, nhưng tuyệt đối chính là kẻ vẫn một mực đi theo bọn họ.

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường trực tiếp nhảy lên nóc nhà.

Người nọ cứ một mực cầm đầu chạy nhanh ra khỏi thành, chạy một mạch vào trong rừng, dừng lại quay đầu nhìn một chút, phát hiện không thấy Bạch Ngọc Đường đuổi tới, liền lau mồ hôi.

Có thể là hắc chạy đã mệt liền ngồi xuống một gốc cây, lấy hơi, từ bên hông tháo xuống một hồ lô, ngẩng mặt uống một ngụm.....

Nhưng ngay khi hắc ngẩng mặt uống thấy được trên một thân cây phía trước, có một người đang đứng, một thân bạch y trắng như tuyết, tóc đen cùng tay áo trắng phiêu động trong gió, thật giống thần tiên !

“Phốc.....” rượu vừa mới rót vào trong miệng đều phun toàn bộ ra ngoài.

Người nọ lau miệng định đứng lên, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đột nhiên rút đao ra khỏi vỏ.....

Tốc độ xuất đao lúc này quá nhanh, nhanh tới nỗi hần căn bản cũng không có thấy rõ động tác của vị đại tiên này thì đao đã đến trước mắt, mông ngồi bệt trên mặt đất, chờ cho đến khi hiểu được thì trước mắt hàn quang đã đến rồi.

Người nọ vội vàng che cổ, tâm nói —— xong rồi !

Người nọ ngồi trên đất, mở mắt ra bốn phía không biết từ lúc nào đã xuất hiện một đám người mặc trang phục màu trắng cổ quái. Trên đầu những người này đều đội một chiếc mũ lông dê, che mặt cũng thuần bạch, chỉ chừa ra hai khe hở của mắt, nhìn lại thấy trên mặt đất tuyết cũng bị lật lên Thì ra những người này vừa nãy còn mai phục ở trong tuyết này a !

Mà trước mắt, Bạch Ngọc Đường đứng cách hần khoảng chừng ba bước, một tay đặt ở phía sau, một tay cầm một trường đao ngân bạch, người đầy tà khí, ngay cả động tác đơn thuần như vậy cũng có thể làm cho hần muốn quỳ xuống đất mà niệm —— thật sự là quá suýt !

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn một chút người ngồi dưới đất kia, lúc này cũng đã nhìn thấy thật rõ ràng, nguyên lai là một tiểu đạo sĩ hơn mười tuổi, trông sáng sủa sạch sẽ, mặc một đạo bào màu xám, lưng đeo một bọc hành lý nhỏ, trong tay cầm một hồ lô rượu, mở to đôi mắt mà nhìn hần.

Bạch Ngọc Đường hơi giật mình —— Thiếu niên này nội lực rất cao, nhưng lại hình như cũng không có công phu, vừa rồi hần có thể chạy nhanh như vậy hoàn toàn không phải là do khinh công hần tốt mà là bởi vì tác dụng của nội lực, chẳng lẽ nội lực này cũng không phải là của bản thân hần ?

Bạch Ngọc Đường lại nhìn một chút đám bạch y nhân bốn phía, chợt như hiểu ra cái gì, hỏi tiểu đạo sĩ kia, “Trên người người có thứ gì mà bọn họ muốn ?”

Thiếu niên há miệng, đưa tay lấy ra một quyển sách, nói với Bạch Ngọc Đường, “Là Đồng Lâm cho ta trước khi chết.”

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, quả nhiên, “Nội lực của người cũng là hần cho người sao ?”

Thiếu niên đó gật đầu, “Ta thấy hắc hổ đi chung với các người, cho nên ta mới một đường đi theo.....”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy mọi việc xảy ra quá bất ngờ nhưng lại cũng đã nằm trong dự liệu.

“Đạo sĩ chết trước đây là đi cùng người sao ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Thiếu niên mở to hai mắt kêu lên một tiếng, “Sư huynh ta chết rồi ?”

Bạch Ngọc Đường nhìn kỹ một chút, cách ăn mặc của thiếu niên này với đạo sĩ kia cũng rất giống nhau.

Bạch Ngọc Đường hiển nhiên, đưa tay.

Thiếu niên nhìn một chút quyển sách trong tay.

Bạch Ngọc Đường thiêu mi một cái, ý là —— người có đưa hay không ?

Thiếu niên đem quyển sách giao cho Bạch Ngọc Đường .

Bạch Ngọc Đường cầm nhét vào ngực, nhìn chung quanh, “Muốn cướp thì cứ tới đây.” Nói xong, một cước đem thiếu niên kia đạp ra ngoài.

Trên đất đều là tuyết, thiếu niên nọ thuận thế cứ vậy mà trượt ra xa, đầu đụng vào một đồng tuyết, đồng thời, bốn phía một đám thích khách bạch y cũng cầm đao, vọt tới vây quanh Bạch Ngọc Đường xem ra đám người đó hần là muốn quyển sách trong tay hần.

Thiếu niên ngồi xếp bằng trên đất, tâm nói, mặc dù đại danh Bạch Ngọc Đường hần đã nghe qua, bắt quá một người mà chống lại nhiều như vậy liệu có sao không a ?

Bạch Ngọc Đường thấy người tới không có thiện ý , hơn nữa hình như là được huấn luyện nghiêm ngặt, hần không phải là những thích khách bình thường, hần cũng không có ý định lưu lại nhiều người sống, hôm nay khi trời thật tốt, bão tuyết cũng vừa hảo, vì vậy hần liền xuất ra độc môn tuyết học của Thiên Tôn.....

Thiếu niên vốn là ngọc đầu mà nhìn, Bạch Ngọc Đường một đao kia lung khởi thật là quá suýt, đang định vỗ tay động tác của Bạch Ngọc Đường đã nhanh đến hần cũng không thấy rõ được nữa.

Chỉ thấy bông tuyết đầy đất bỗng nhiên bay đầy trời, phiêu tán trong không trung, giống hệt như những bông hoa tuyết, đám lớn đám lớn theo ánh đao mà về ra.

Mấy thích khách bạch y kia liền ngã hết xuống đất.

Thiếu niên kinh ngạc —— sao không có máu ? !”

Nhưng là nhìn kỹ lần nữa đám bạch y nhân ngã dưới đất chỉ thấy ở cổ đều có một đường màu đỏ, dường như là bị đông ?

Thiếu niên sờ sờ cổ mình —— thật đáng sợ !

Bạch y nhân từng người từng người ngã xuống, Bạch Ngọc Đường một thanh Vân trung đao tung bay, thích khách căn bản không có cách nào đến gần, thoát cái chỉ còn lại có bốn người.

Bốn người kia nháy mắt nhìn nhau, đột nhiên lui ra, đưa tay sờ ngực.

“Cẩn thận a !” Thiếu niên vội vàng kêu lên một tiếng, “Có lửa a !”

Thanh âm vừa cất lên, chỉ thấy bốn tên bạch y nhân kia đột nhiên giơ tay lên một cái một nắm bột màu bạc thoát ra khỏi tay.

Bột phấn màu bạc vừa gặp gió, lập tức tản ra bốn phía, bay trên nền tuyết.

“Cẩn thận a !” Thiếu niên hô to lên, nhưng hắn còn chưa có kịp kêu hết đã thấy đám hắc y nhân kia hai tay giơ đá quét lửa.

“Oanh” một tiếng, bốn phía ngọn lửa vụt lên, tạo thành một quả cầu lửa thật lớn, nhanh chóng hướng vào Bạch Ngọc Đường ở giữa mà đốt.

Thiếu niên há to miệng, còn chưa kịp che mắt mình lại đã thấy Bạch Ngọc Đường lật tay, đem ngân đao trực tiếp cắm trên nền đất, vận nội lực, một mảng lớn bông tuyết chung quanh ngân đao, sau đó, Bạch Ngọc Đường giơ tay lên vận nội lực, chỉ thấy ống tay hắn vung lên, đánh ra hai chưởng.....

Nháy mắt bốn phía đã tràn ngập sương trắng..... lửa giống như là nhào vào trong nước, trong nháy mắt liền tắt, từng trận khí trắng cũng dày đặc rồi nhanh chóng tan ra, quả thật là cảnh đẹp dễ đi sâu vào lòng người.

Khối cầu lửa mới vừa tạo thành đã nhanh chóng bị băng dập tắt, bốn bạch y nhân nhanh chóng ôm tay hét thảm.

Thiếu niên dụi mắt nhìn một chút, chỉ thấy mấy bạch y nhân lảo nhảo, toàn bộ đá dùng để đánh lửa đều bị rơi trên nền tuyết, đã bị đông lại thành khối băng.

Nhìn lại Bạch Ngọc Đường , vẫn như cũ đứng ở trong tuyết, nhẹ nhàng rút đao, bông tuyết theo cử động của tay áo cùng sợi tóc chậm rãi rơi xuống. Vẫn là vẻ mặt băng sơn vạn năm không đổi đó, vẫn đứng đó rất bình thản, thiếu niên kia đột nhiên theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt —— thật khí phách a !

Chính lúc đang xuất thần, sau lưng đột nhiên có động tĩnh, cả kinh, tóc hắn bị người bắt lấy.....

“Ai nha !”

Kêu lên một tiếng, trước mắt đã thấy hàn quang chợt lóe, một cây chủy thủ kề vào trên cổ, còn thấy được một cái găng tay màu trắng.

Thiếu niên quay đầu lại nhìn một chút, cũng là một bạch y nhân ăn mặc đồng dạng với đám bạch y kia, đại khái là vừa rồi vẫn ẩn nấp không có đi ra.

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn một chút.

“Người đừng có tới đây !” bạch y nhân hiển nhiên là biết Bạch Ngọc Đường rất khó đối phó, vì vậy hắn mới bắt thiếu niên này làm con tin, “Ném đao đi.”

Thiếu niên tròn tròn hai mắt quay đầu lại nhìn hắn, “Kia cái gì, ta cũng không có quen thuộc với hắn a.”

“Câm miệng !” bạch y nhân mặc dù hung ác, nhưng mà thiếu niên nhận ra được hấn ta đang sợ, cũng đứng thối, lần giao thủ vừa rồi, mấy bạch y nhân đều không thể chịu được đến chiêu thứ hai của Bạch Ngọc Đường , đơn giản là vừa gặp chiêu đã chết rồi.

Thiếu niên quay đầu nhìn lại Bạch Ngọc Đường , tâm nói —— người dù sao cũng là một đại hiệp, chắc cũng không phải là thấy chết mà lại không cứu đi ? bất quá cũng không cần ngu mà vút đao như vậy, làm thịt hấn cũng là cách tốt lắm a.

Nhưng là ngoài dự liệu của hấn, Bạch Ngọc Đường tra đao vào vỏ, “Thương” một tiếng, giơ tay lên làm bộ muốn bỏ đao xuống đất.

Thiếu niên há to miệng —— không phải cứ vậy làm theo đi ?

Nhưng là chưa kịp nghĩ xong, trước mắt một bóng người nhoáng lên một cái.

Sau đó Bạch Ngọc Đường cực kỳ tuần tú kia đột nhiên xuất hiện trước mắt hấn, giống như quỷ ảnh, không biết làm sao mà hấn lại qua được. Thiếu niên cả kinh, nhìn lại, Bạch Ngọc Đường tay đã nắm lấy chủy thủ đang kề ở cổ mình kia.

Thiếu niên lại nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy cả cổ đều lạnh toát a.....lần nữa cúi đầu nhìn, Bạch Ngọc Đường vừa buông tay ra trên tay hấn cũng không thấy có máu , mà thanh chủy thủ kia cũng đã bị đông lạnh cứng, tap tap một tiếng, bị gãy đôi, rơi vào trong tuyết, trong tay thích khách bạch y chỉ còn nắm một chuôi đao.

Thiếu niên hai gối đều mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, Bạch Ngọc Đường một tay nắm lấy cổ của thích khách kia, đem hấn ấn lên một thân cây , nhìn chăm chăm vào hai mắt của hấn, mở miệng hỏi, “Kẻ nào phái người tới ?”

Bạch y nhân lúc này cả hai hàm răng đều run lên, ngược lại không phải là do hấn sợ mà là bị lạnh ! tay Bạch Ngọc Đường giống như băng, từ cổ truyền xuống luồng khí lạnh thấu xương, lạnh đến toàn thân xương cốt của hấn như sắp nứt ra, ngay cả máu hấn dường như cũng đã đông lại vậy.

Thiếu niên quỳ ngồi dưới đất, nhìn bạch y nhân trong nháy mắt như sắp đóng thành băng, trong lòng cũng thâm kêu —— cái này chẳng lẽ chính là nội lực chí hàn của Thiên Tôn trong truyền thuyết sao ? thật là đáng sợ.

Bạch y nhân mở miệng, “Nếu..... nói ra, cả nhà ta cũng nhất định sẽ phải chết....”

Bạch Ngọc Đường nhìn hấn một lúc, cặp mắt lạnh như băng cứ nhìn cho đến lúc bạch y nhân gần như tuyết vong, liền buông lỏng tay.

Bạch y nhân té trên mặt đất.

Bạch Ngọc Đường vỗ tay một cái rũ bỏ vụn băng, xoay người quay lại.

Thiếu niên nằm trên mặt đất nhìn quanh một chút, đầy đất đều là thi thể và người bị thương, nhưng là cũng không có đến một giọt máuđây chính là nháy mắt tiêu diệt trong truyền thuyết sao ?

Bạch Ngọc Đường đến bên cạnh thiếu niên kia, đem quyển sách giao lại cho hấn.

Thiếu niên kinh ngạc, lắc đầu một cái, “ Cái đó, là cho người a”

Bạch Ngọc Đường nhìn hấn một lát, “Ta muốn cuốn thật.”

Thiếu niên sửng sốt, lúng túng sờ đầu.

Bạch Ngọc Đường đem quyển sách đến trước mặt hấn, quyển sách mở ra, chỉ thấy bên trong một chữ cũng không có.

Thiếu niên không hiểu, từ trong bọc hành lý lấy ra một hộp gấm giao cho hấn, “Người sao lại biết đó là giả chứ ?”

Bạch Ngọc Đường không có trả lời, nhận lấy hộp gấm mở ra nhìn, bên trong còn có một cuốn sách khác.

Đem hộp gấm thu lại, thiếu niên cũng muốn đứng lên, lại thấy Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhìn về phía rừng cây.

“Thế nào ?” thiếu niên khẩn trương.

Bạch Ngọc Đường không động đậy, cũng không có lên tiếng, nhưng mà thanh âm cũng rõ ràng hơn.

Thiếu niên vừa hướng vào trong rừng nhìn, tròn tròn mắt lại thấy có mấy bạch y thích khách vọt tới, lần này bọn chúng cũng không có trực tiếp đến đánh, một tay cầm trường đao, kỵ mã.

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, lăm bằm một câu, “Tham gia quân ngũ sao ?”

“Người của quan phủ a ?” Thiếu niên hỏi.

Bạch Ngọc Đường không có đáp lời, cũng không thêm động đậy.

“Kia cái gì, chúng ta có phải là nên chạy hay không ?” thiếu niên ý vào lá gan lớn kéo ống tay áo Bạch Ngọc Đường , chẳng qua cũng là y phục bình thường nhưng mà chất liệu này cũng thật tốt a, sờ vào cảm giác thật tốt.

Đang lúc chiến mã kia đã vọt đến gần Bạch Ngọc Đường , Bạch Ngọc Đường chợt quay đầu lại từ trên cao nhìn xuống hỏi thiếu niên kia, “Tên ngươi là gì ?”

Thiếu niên há to miệng, vội vàng xua tay, ý là —— đại ca a ! lũ ngựa kia đã đuổi đến nơi rồi mà ngài vẫn còn tâm tư nói chuyện phiếm sao ?

Đang lúc hần còn lo sợ, chỉ nghe thấy trong rừng đột nhiên truyền đến tiếng hổ gầm

Đây là tiếng gầm đặc thù của vạn thú vương đang chạy như điên còn mang theo chút thở dốc.

Mấy chiến mã đám bạch y nhân kia đang cười chợt dừng bước, tại chỗ hí vang, tung vó như muốn chạy trốn

Mấy bạch y nhân cố gắng ghìm dây cương, tên cầm đầu vừa mới đạp lên yên ngựa muốn lao vào rừng cây một chút, đột nhiên thấy một bóng đen khổng lồ lao ra.

.....

Khiến cho lũ ngựa kia kêu thét thảm thiết là một con hắc hổ to lớn, hắc hổ đem cả con ngựa cầm đầu cùng bạch y nhân cười nó quật trên mặt đất, móng vuốt sắc nhọn đè lên người bạch y nhân, há miệng đỏ tươi như máu, gầm vang một tiếng, khiến cho toàn bộ cây rừng đều chấn động.

Mấy bạch y nhân phía sau liền quay đầu ngựa định trốn..... thật ra thì bọn chúng không cần thúc thì đám ngựa kia cũng đã vội trốn đầu tiên.

Thiếu niên từ phía sau lưng Bạch Ngọc Đường ghé đầu ra nhìn.... đám ngựa kia chạy vào rừng không bao lâu, lập tức thấy truyền đến mấy tiếng kêu rên, sau đó, mấy bạch y nhân từ trong rừng bay ra, nặng nề mà té trên mặt tuyết, tựa hồ đều đã bị điểm huyết đạo, muốn động cũng không động nổi.

Triển Chiêu một tay dắt ba chiến mã đang run cầm cập , một tay cầm cự khuyết đi ra,, khoát tay với hắc hổ đang gầm thét kia, “Được rồi, được rồi, còn kêu nữa thì ngay cả cạp mẹ cũng bị dẫn tới đó.”

Tiểu ngũ vẩy đuôi một cái liền từ trên thân người nọ cùng chiến mã kia nhảy xuống, đi đến bên người Bạch Ngọc Đường, dùng cái đầu to mà cọ cọ hần, còn quơ quơ cái đuôi với thiếu niên, hiển nhiên là có quen biết.

Triển Chiêu đạp đám bạch y nhân đang bò dậy.

Bạch Ngọc Đường liền tiến tới giao hộp gấm cho Triển Chiêu, sau đó tiến tới, đôi môi cơ hồ như dán lên lỗ tai hần, dùng thật thấp thanh âm nói nhỏ với hần mấy câu.

Nhìn theo động tác của Bạch Ngọc Đường , thiếu niên liền nuốt nước bọt.

Triển Chiêu mở hộp gấm ra nhìn một chút, lại quay đầu nhìn một chút thiếu niên kia, dùng giọng điệu giống như dục với Bạch Ngọc Đường lúc trước hỏi, “Ngươi tên gì ?”

Thiếu niên nhìn trong tuyết hai sắc trắng đỏ đứng cạnh nhau, hai người chiều cao, vóc người cùng khí thế cũng không sai biệt lắm, nhưng khí chất lại hoàn toàn bất đồng, thở dài —— Tuyệt phối ! Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 17 HẬU DUỆ THẦN THÂU

Bạch Ngọc Đường cau mày quan sát Thạch Tiểu Bảo một chút, lắc đầu khẳng định một câu, “Không có thiên phú, ở trong mắt sư phụ ta thì chỉ ngang cấp bậc của một con khỉ có khi còn không có tư chất của một con khỉ nữa, hẳn nhất định sẽ không thêm.”

“Ta tên Thạch tiểu bảo.” Tiểu đạo sĩ vỗ vỗ cái mông đầy tuyết, đứng lên trả lời Triển Chiêu, “Ta cùng sư huynh đến đây kiếm sống, không cần thận nên xông nhầm vào rừng đào của Đồng lâm, lúc đó Đồng lâm đã gần như bệnh đến thần chí cũng không rõ, đưa cho chúng ta một cái hộp, nói là rất quan trọng, còn trời xui đất khiến thế nào truyền nội lực cho ta, sau đó hẳn chết. Con hổ này đầu tiên nhìn thật rất dọa người, bất quá nó cũng không có cắn người, tính tình cũng rất tốt, lúc đầu còn đi theo chúng ta đâu, lại như có lời muốn nói, ta cùng sư huynh tìm được tại chỗ của Đồng lâm không ít ách”

“Tìm được không ít sách cùng đồ diệt yêu bằng mộc đào, lại có cả hắc hổ, vì vậy liền cảm thấy cơ hội phát tài đã đến, sư huynh người liền vẽ một hình hắc hổ trên ngực chuẩn bị giả mạo hậu duệ của Mao sơn đạo sĩ, đúng không a ?” Triển Chiêu hỏi.

Thạch tiểu bảo ngưỡng chừng gãi đầu một cái, “nhưng là chúng ta không biết tại sao có một đám bạch y nhân võ công cao cường theo dõi ta cùng sư huynh bị chia cắt, hắc hổ cũng đi theo sư huynh ta, ta thì bị ngã xuống vách núi. Chờ sau khi ta bò lên, vào thành tìm sư huynh ta, lại phát hiện hắc hổ đi theo các người, cho nên ta mới đi theo. Ta còn tưởng các người bắt đi sư huynh của ta a....”

Triển Chiêu đương nhiên gạt đầu một cái, “người là cho rằng sư huynh người lúc đang đi lừa gạt người khác bị chúng ta bắt cho nên mới đi theo chúng ta a ?”

Thạch tiểu bảo lúng túng sờ cổ, “ cũng không phải là lừa gạt, chúng ta chỉ là kiếm miếng cơm ăn mà thôi. Đều là do những người đó sợ hãi muốn mua một chút đồ bình an, có người cầu thì tất phải có người cung a.”

“ Các người nhiều lần bắt quỷ như vậy, lần này cuối cùng đã đụng phải quỷ rồi sao ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Thạch tiểu bảo thở dài, có chút ảm đạm, “Sư huynh ta chết rồi ta làm sao bây giờ a..... Tên khốn khiếp kia hại chết hẳn, ta nhất định phải báo thù cho hẳn !”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái —— dẫn hắn trở về Tuyết châu phủ rồi hãy nói, quyền tông cũng đã về tay rồi.

Bạch Ngọc Đường lấy hộp gấm đựng quyền tông, mở ra.

Triển Chiêu ở cầm nhìn nhìn một hồi, cau mày, “Hoắc vị Đồng sư phụ này có phải là mắt không tốt lắm không a, sao lại viết chữ có một nửa a ?”

“Đây là bán tự phù.” Thạch tiểu bảo nói, “Người có thiên tư mới có thể sử dụng.”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, “Thiên tư sao ?”

“Ân, chính là loại thiên phú mà những đạo nhân muốn có a.”

Thạch tiểu bảo cười hì hì nói, “Không bằng nói nếu như người kinh doanh muốn có tài vận, nếu như làm sơn tặc là oai, vậy thì thầy tướng số a, phong thủy a cần phải có thiên tư nói như vậy cũng không phải là để gạt người, đó chính là thiên phú dị bẩm.”

Triển Chiêu nhìn hắn một chút, “Người cũng có rất nhiều “oai” a”

Thạch tiểu bảo nhìn thấy nha dịch xung quanh nhiều như vậy, cũng có chút khổ sở, “ Ta không đến chỗ quan phủ được không a ? Hay là các người mang thi thể sư huynh ta cho ta đi, ta mang tro cốt hắn về quê đi.”

Triển Chiêu thiêu mi nhìn hắn, “Cái đó thì không được, tối nay còn cần người phối hợp phá án a, thứ hai sao người thật cảm thấy người cứ thế đi thì mấy bạch y sát thủ kia mấy sẽ tha người sao ? chẳng lẽ người nghĩ bọn chúng không còn có đồng bọn a ?”

Thạch tiểu bảo khổ sở, “Sư phụ ta đã từng nói rồi, sinh không đến cửa quan, chết không qua địa phủ !”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi, “Sư huynh người tên gì ?”

“Gọi là Lục trầm.” Thạch tiểu bảo trả lời, “Thật ra ta cùng sư huynh đều là cô nhi do sư phụ nhặt về, khi còn bé cùng nhau đi ăn trộm kiếm sống, thường bị người ta đánh. Có một lần chúng ta đi trộm thì bị phát hiện, một lão đầu đã cứu chúng ta, sau đó liền dạy chúng ta nghề giữ cửa a.”

“Nghề giữ cửa gì ?” Triển Chiêu nhìn hắn một chút, “Nội lực của người là do Đồng Lâm truyền cho, công phu của người vốn rất kém, khinh công lại cũng không tệ a.”

Thạch tiểu bảo có chút do dự.

“Sư phụ người họ Từ phải không ?”

Thạch tiểu bảo kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Làm sao người lại biết ?”

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ ngón tay hắn.

Triển Chiêu chú ý tới, hai ngón tay giữa của Thạch tiểu bảo cũng đặc biệt dài, còn có chút cong cong.

Triển Chiêu cũng kinh ngạc, “Người là người của Thần châu môn a ?”

Thạch tiểu bảo vội vàng lắc đầu, “Không phải a !”

Bạch Ngọc Đường đưa tay, “Lấy ra.”

Thạch tiểu bảo nháy mắt mấy cái, “Lấy cái gì a ?”

Bạch Ngọc Đường thiêu mi một cái.

Thạch tiểu bảo xoay người muốn chạy, Bạch Ngọc Đường bắt lại bả vai hắn, kéo y phục hắn một cái tựa hồ run lên, liền nghe đến, “loảng xoảng” mấy tiếng, túi tiền rút đầy đất.

Triển Chiêu nhìn một chút túi tiền đầy đất, “Người cũng không tệ a ?”

Thạch tiểu bảo ngẩng mặt lên nhìn trời.

Triển Chiêu trừng hắn, “Người một đường đều trộm sao ?”

Thạch tiểu bảo tâm nói —— xong đời !

“Trên người sư huynh người cũng không có !” Bạch Ngọc Đường nói.

Thạch tiểu bảo cau mày, “Không có sao ? Không thể nào a, sư huynh ta trên người cũng không thiếu chẳng lẽ giết hắn là vì muốn đánh cướp sao ? !”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái —— trên thi thể Lục trầm có ngân phiếu, chứng tỏ giết người không phải là do cướp tiền tài. Nhưng là vì sao tất cả túi tiền đều bị cầm đi ?

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không hẹn mà cùng nghĩ đến —— có phải là ra tay không đúng người, trừ có quyền tông này, còn có đồ gì đó muốn trộm phải không ?

Bạch Ngọc Đường ngồi xổm xuống, lật xem túi tiền trên đất, cũng không có gì đặc biệt.

Thạch tiểu bảo nhìn một chút tay Bạch Ngọc Đường đang cầm túi tiền, hoắc ! ngón tay thật dài a.....

“Ai nha”

Thạch tiểu bảo đang mãi nhìn, chợt bị Triển Chiêu gõ đầu một cái, che đầu ngẩng mặt nhìn.

Triển Chiêu đối hắn câu câu ngón tay, “Dẫn người trở về nhà môn.”

“Không phải đâu !” Thạch tiểu bảo vội vàng núp sau cây, “Ta chỉ trộm bạc cũng không có làm chuyện thương thiên hại lý gì.”

“Trộm bạc còn không phải là chuyện xấu a ?” Triển Chiêu ngược lại vui vẻ nói với hắn.

“Ta chỉ trộm tiền thôi !” Thạch tiểu bảo giải thích, “Chúng ta trộm cũng không phải trộm bữa a, người cũng biết sự môn ta có nguyên tắc a.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhìn nhau một cái —— ngược lại, thần thái môn là một môn phái thần bí, trường môn Từ dạ dương được xưng là thiên hạ đệ nhất thần thái, xuất thần nhập quỷ. Bất quá hắn có ba không trộm, không trộm của người nghèo khổ, không trộm tiền cứu tế, không trộm người lương thiện. Nói cách khác, hắn chỉ trộm của những tên nhà giàu bất nghĩa, nổi danh là cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Bạch Ngọc Đường đứng lên, lại hơi nghiêng đầu, nói bên tai Triển Chiêu , “Từ dạ dương là bằng hữu của sư phụ ta, mấy năm trước hắn qua đời, trước khi chết có gửi cho sư phụ ta bức thư, nhờ chiếu cố hai đồ đệ, nhưng mà sư phụ ta cũng không có tìm thấy hai người bọn họ. Trong thư cũng có nhắc tới, một người là Lục trầm, một người tên là Tiểu bảo,, tuổi cũng không lớn.”

Triển Chiêu thiêu mi gật đầu một cái —— nếu nói như vậy thì thân thế của Lục trầm và Thạch tiểu bảo cũng đáng thương.

“Ta sẽ nói với đại nhân một tiếng.” Triển Chiêu nói với Bạch Ngọc Đường , “Cứ đánh hắn mấy trượng, lần này hắn mang về quyển tông cũng tính như là lấy công chuộc tội rồi, bất quá sau này cứ trộm như vậy cũng không phải là biện pháp, Thiên Tôn muốn thu hắn làm đồ đệ sao ?”

Bạch Ngọc Đường cau mày quan sát Thạch tiểu bảo trên dưới một chút, lắc đầu khẳng định một câu, “Không có thiên phú, ở trong mắt sư phụ ta thì chỉ ngang cấp bạc của một con khỉ có khi còn không có tư chất của một con khỉ nữa, hắn nhất định sẽ không thêm.”

Thạch tiểu bảo khoe miệng rút rút —— con khỉ sao

Bất đắc dĩ bạch y nhân lại, mọi người cùng nhau trở về Tuyết châu phủ.

Bao Đại nhân nghe tình huống của Thạch tiểu bảo, hỏi Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu “Thiếu niên này cũng là thần thái phải không ?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, cùng ngoắc tay với Thạch tiểu bảo, ý là —— lấy ra.

Thạch tiểu bảo có chút bất đắc dĩ, lấy ra túi tiền đưa cho hai người.

Bàng Thái Sư cả kinh, “Ai nha! Túi tiền của ta !”

Bạch Ngọc Đường đem túi tiền trả cho Bàng Thái Sư .

“Người chỉ mới vào cửa, trộm lúc nào ?” Bàng Thái Sư buồn bực nhìn Thạch tiểu bảo, “Sao lại trộm đồ của ta ?”

Thạch tiểu bảo cọ cọ hài, “ Người là một tên tham quan, không trộm của người thì trộm của ai ?”

Bàng Thái Sư hai hàng lông mày co lại một hàng, râu cũng chống cả lên, nói với Bao chứng, “Lão Bao, Đánh hắn !”

Ai ngờ Bao Đại nhân cũng lại đưa tay vỗ vỗ vai Thạch tiểu bảo một chút, “Có tiền đồ.”

Bàng Thái Sư giận đến giậm chân.

“Có điều có bản lĩnh như vậy mà làm tặc thì thật là đáng tiếc ! Cần phải nghĩ cách khác.” Bao chứng suy nghĩ một chút, nói, “Không bằng người ở lại Khai phong phủ làm bộ khoái đi ?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Thạch tiểu bảo móm móm lỗ tai, hỏi, “ Ở lại khai phong làm cái gì ?”

“Làm bộ khoái.” Bao chứng cười híp mắt vỗ vỗ bả vai hắn, “ Bình thường đương nhiên là không được đi ăn trộm, bản phủ sẽ cho phép người tùy thời điếm mà trộm.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu .

Triển Chiêu dở khóc dở cười —— vật tẫn kỳ dùng a.

“Khái khái .” Thạch tiểu bảo ho khan hai tiếng, “Kia cái gì, đại nhân để mắt tới ta như vậy ta đương nhiên không muốn chối từ, có điều đại nhân cũng biết ta đây nhân văn đã hạc đã quen”

“Nga.” Bao Đại nhân ngân dài cắt đứt lời hắn, “vậy thì không thể lấy công chuộc tội rồi a ? xem ra chúng ta lại phải tính toán lần nữa.”

“Tính lại cái gì ?” Thạch tiểu bảo khấn trương.

“Ngân lượng người trộm đều ở đây.” Bao Đại nhân nhận lấy một mâm Mã hán đưa đến, bên trong đầy các loại kim ngân, “Riêng bạc ít cũng phải năm mươi hai lượng, ngân phiếu có lần lên đến năm trăm lượng, còn có a, vừa rồi còn có túi tiền của thái sư, trong đó ngân phiếu có ít nhất phải đến ngàn lượng, người cũng biết hắn là tham quan mà.”

Bàng Thái Sư nghe xong mí mắt quất thẳng.

“..... Như vậy đều tính một lần, đánh hèo cũng không đủ a, ít nhất còn phải bị giam mười năm trong ngục nữa.” Bao Đại nhân mặt lại đen trầm xuống, “Còn phải đi đây nữa !”

Thạch tiểu bảo há to miệng, “Mười năm.....”

Bao chứng bất đắc dĩ lắc đầu, “Nếu người không muốn lấy công chuộc tội, người cũng biết đó, bản phủ từ trước đến nay công chính liêm minh a, theo luật mà làm thôi a.....”

“Không phải đâu ? !” Thạch tiểu bảo kinh một tiếng, “Ngài ép ta a?”

Bao chứng nghiêm túc, “Ta là muốn cho người cơ hội lấy công chuộc tội, mặc cho người trộm phú tể bản cũng tốt, cuộc sống khó khăn cũng được, phạm pháp vẫn là phạm pháp, người cho rằng cứ tính như vậy là xong sao ? cho người một cơ hội lấy công chuộc tội là muốn để cho người đem tài năng của mình làm việc để chuộc lại lỗi lầm mà người đã làm trước kia, bản phủ cũng không có nói chuyện tình cảm với người.”

“Ta nhận !” Thạch tiểu bảo nhận ngay, vội vàng đáp ứng, “Ta làm bộ khoái tốt lắm ! Làm trâu làm ngựa đều được a, đừng có đem ta giam vào lao là được.”

Bao chứng hài lòng gật đầu một cái, “Rất tốt, từ hôm nay cần phải cố gắng học hỏi a !”

Nói xong, sai người chuẩn bị cho Tiểu bảo một gian phòng, để cho hắn ngủ tạm lại trong phủ.

Bàng cát hỏi Bao chứng, “Hắc tử, người đang bày trò gì a ? Thu lưu cả cái tên trộm vặt ở trong phủ.”

Triệu Phổ cũng gật đầu một cái, “Chỉ gặp có một lần mà thôi, cũng chưa có xác định được nhân phẩm nữa.”

Bao chứng gật đầu một cái, cười nhạt, “bản phủ có nghĩa vụ chiếu cố thiếu niên này, thực ra thì bản phủ cũng biết Từ dạ dương.”

Tất cả mọi người kinh ngạc —— Bao Đại nhân cũng biết ?

“Hắn đã giúp bản phủ một chuyện, hơn ba mươi năm trước rồi, năm đó bản phủ vẫn còn học tại thư quán, bị hoài nghi ăn trộm, còn bị dẫn đến nha môn.” Bao Đại nhân nói đến năm đó, “Một năm kia tiết trời giá rét, ta bị phu tử phạt quỳ trước sân, còn phải dập đầu. Lúc đó vô luận ta có nói gì cũng không có ai nghe , ai cũng không tin ta không có trộm đồ. Ta quỳ đến ngã quỵ trong đêm khuya, trời cũng như bây giờ, tuyết rơi, có một lão đầu đột nhiên ngồi trên nóc tường viện, hỏi ta, “Thư sinh kia, người làm gì mà phải quỳ ở đó ?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, xem ra Bao Đại nhân thời trẻ không ngờ cũng có kỳ ngộ như vậy, khó trách hắn lại sợ oan uổng người tốt.

“Kia sau đó thì sao a ?” Tiểu Tứ Tử ngược mặt, hỏi.

“Ta cùng lão đầu kia nói chuyện, ta không có trộm đồ, bọn họ lại nói là ta trộm đồ , ta đang chịu phạt ở chỗ này.” Bao Đại nhân cười nhạt, “Lão đầu kia nói, ‘tiểu tử, người nếu thật sự chính trực, không có trộm

đồ thì ai có thể phạt người, người thay vì ở chỗ này quỳ sao không tự mình tìm ra kẻ thực sự trộm đồ, trả lại sự trong sạch cho mình ?' .”

Tất cả mọi người gật đầu, cảm thấy có lý.

“Sau đó ta đi tìm hung thủ, phát hiện kẻ trộm đồ thực sự là một môn đồ, nhưng hắn lại là con trai quan huyện, tất cả các phu tử cũng bao che hắn, thật ra thì bọn họ cũng biết rằng không phải là do ta trộm, nhưng là toàn bộ đều mắt nhắm mắt mở.” Bao chứng nói, “Các phu tử trong thư quán sau khi ta chất vấn còn khuyên ta nhẫn nại, nói là nếu chọc giận quan huyện, ta ở địa phương đó đừng mong ngẩng đầu lên nổi.”

Nghe đến đây, Bàng cát khóe miệng rút rút —— Tên quan huyện kia không biết bây giờ còn đang bị giam tại nhà lao nào a.

“Người cứ dễ như vậy sao ?” Bạch Ngọc Đường thiêu mi một cái, “Không giống tính cách của người a.”

Bao Đại nhân bật cười, đối với Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, “Bạch thiếu hiệp rất hiểu bản phủ a, bản phủ cũng không có làm gì quá đáng, chỉ là thu thập tội chứng của cái tên quan huyện tham tàng kia, mấy ngày sau đi đến châu phủ, đem tội chứng giao cho phủ nha đại nhân.”

Bàng cát bĩu môi —— quả nhiên, cái tên hắc tử này từ nhỏ đến lớn đã không dễ chọc rồi.

“Thật ra chuyện khiến ta vui vẻ là chuyện khác.” Bao Đại nhân cười nói, “Sau khi ta biết được hung thủ đó, có một đêm lão đầu kia lại đến tìm ta, hỏi ta thế nào, ta đem mọi chuyện nói cho hắn nghe, hắn nói, ‘người chờ, ngày mai ta sẽ báo thù cho người !’ .”

Tất cả mọi người tò mò —— báo thù thế nào ?

“Rạng sáng ngày hôm sau, mấy phu tử của thư quán tiền tài đều bị cướp sạch không còn, trộm đến chỉ còn lại cái khó, toàn bộ tài sản của chúng đều đem phân phát cho những người lưu lạc ngoài thành.” Bao chứng nhần cười, “rạng sáng ngày hôm sau mấy vị phu tử chỉ mặc có cái khó chạy ra, sau lưng còn viết rành rành mấy chữ to ‘vu oan giá họa học trò uống thân làm thầy’, cảnh tượng đó ta đây suốt đời cũng không quên được.”

Tất cả mọi người đều cười, Thạch tiểu bảo lúc này vừa đúng lúc đi dạo trở về , trong tay còn cầm cái bánh bao mà đám nha hòa vừa cho hắn, nghe được nửa đoạn, cười giậm chân, “Lão đầu kia thực sự làm vậy a.”

“Sau đó hắn nói với ta, nước cạn khó nuôi được giao long, người đi Khai phong đi, đi thi trạng nguyên !” Bao Đại nhân nói đến chỗ này, cười.

Mọi người kinh ngạc không thôi, ai cũng biết Bao chứng thi đỗ trạng nguyên xong mới vào triều làm quan, từ đó bình bộ thanh vân, thì ra chuyện này có quan hệ đến lão đầu kia.

Triệu Phổ hỏi, “Lão đầu kia là Từ dạ dương ?”

Bao chứng gật đầu.

Bàng cát toét miệng —— ta nói cái lão đầu đó thật là biết lo chuyện bao đồng a?

Công Tôn cảm khái —— ai nha, lão đầu đó thật tinh mắt, chỉ cần một chuyện đơn giản mà có thể tạo phúc cho muôn dân.

“Sư phụ người qua đời lúc nào ?” Triển Chiêu hỏi Thạch tiểu bảo.

“Đã lâu rồi, là chết bệnh, hắn nói đã nhờ hảo bằng hữu chiếu cố cho chúng ta, bảo chúng ta đi Thiên sơn.” Thạch tiểu bảo than một tiếng, “Nhưng là ta cùng sư huynh trừ sư phụ ta thì không thể tin ai, liền bắt đầu xông xáo giang hồ, tự do tự tại cũng thật là vui vẻ, không nghĩ tới ở Tuyết châu phủ cứ như vậy mà thất tán, lại không thể gặp lại nữa.”

.....

Trước khi trời tối, Công Tôn mang theo Thạch tiểu bảo đi trước nhận diện thi thể Lục trầm, Thạch tiểu bảo nhận ra đó chính là Lục trầm, đại khái hỏi một chút những chuyện xảy ra, ra cửa liền đứng trong sân mà lau nước mắt.

Tiểu Tứ Tử ở một bên an ủi hẳn, Thạch tiểu bảo ở một bên lau nước mắt lại nhìn Tiểu Tứ Tử, tâm nói người của phủ Khai phong so với người ta đồn đại thật khác quá xa a. Bao Đại nhân tuy nhìn rất uy nghiêm nhưng thật ra cũng rất thú vị, lại còn biết gạt người; Triển Chiêu trong tưởng tượng là vai hùng sức gấu, không nghĩ đến lại là một thanh niên trẻ tuổi mi thanh mục tú, tính khí còn thật đáng sợ, mình mới nhìn Bạch Ngọc Đường lâu một chút đã cốc đầu; Bạch Ngọc Đường càng quái hơn, so với cái nơi Tuyết châu phủ tuyết đọng đầy trời còn lạnh hơn, chỉ khi ở cùng Triển Chiêu thì một khối băng lạnh mới tan trở thành mùa xuân ấm áp; Công Tôn còn tưởng là một lão giả đầu, không ngờ còn trẻ như vậy, lại còn có một nhi tử như một viên kẹo ngọt..... Triệu Phổ là một đại tướng quan mà lại mang hình dạng của một gã lưu manh; Bàn Thái Sư là một gã đại béo nhưng cũng thật khả ái, còn một mực bị Bao Đại nhân khi dễ.

Buổi chiều, Bao chứng đem mọi người gọi vào thư phòng, đặt hai cuốn sổ lên trên bàn, hỏi Thạch tiểu bảo, “Người xem hiểu phải không?”

Tiểu bảo gật đầu một cái, “Cuốn này ta đã xem qua rồi, Đồng lâm dùng thiên tư phương pháp mà viết ra, có lẽ là muốn giữ bí mật.”

Vừa nói, Thạch tiểu bảo đem cuốn sổ dịch nội dung ra nói cho mọi người nghe..... thì ra cuốn sổ chủ yếu nói là —— Thiên mẫu thật ra có tồn tại! hơn nữa, cũng không phải là yêu quái! Đăng bởi: admin

18. Chương 18: Cẩm Khu

CHƯƠNG 18: CẨM KHU

Đồng lâm phát hiện, hàng năm vào thời điểm bão tuyết đóng băng, trong tận cùng rừng này, có một cấm địa.

Cấm địa này ở đâu, hẳn cũng không quá xác định, nhưng mà hẳn có thể vẽ ra đại khái phạm vi của nó, là ở phía tây nam rừng tùng, mãi cho đến gần dãy núi kia. Những thi thể bị thiên mẫu cắn chết kia cũng được phát hiện ở những nơi khác nhau. Nhưng mà Đồng lâm đã tra cặn kẽ về mục đích vào núi của họ bấy giờ bọn họ vào núi là muốn săn thú, đốn củi, hái thảo dược, nhặt hạt châu, tìm đường họ vào núi bởi những mục đích khác nhau nhưng lại có một điểm giống nhau, đó là cùng chuẩn bị vào trong dãy sơn cốc phía Tây nam.

Mặc dù thi thể được phát hiện ở những địa phương bất đồng, nhưng mà nơi họ dự định đi ban đầu lại chỉ có một, vì vậy Đồng lâm lớn gan suy đoán, thật ra thì cái gì mà Thiên mẫu, chẳng qua chỉ là giả tạo, có người ở dãy núi phía tây nam, cất giấu một bí mật gì không muốn cho người khác phát hiện, vì vậy chỉ cần có người đến gần là lập tức bị giết để diệt khẩu.

Mà phương pháp tốt nhất để che giấu chính là tạo ra một Thiên mẫu lan truyền! như vậy mọi người cũng không có hoài nghi nguyên nhân cái chết của những người này, lại càng không dám xâm nhập cấm địa.

Đồng lâm một mình xâm nhập vào sơn cốc phía tây nam, trên đường hẳn đụng độ với một đám cao thủ bạch y.

Người nọ võ công cực cao, ẩn thân trong bão tuyết, Đồng lâm vốn là chỉ muốn đi điều tra một chút suy đoán của mình, kết quả đã chứng minh rằng hẳn đã đúng.

Đồng lâm dựa vào độn thuật, toàn thân trở lui, vì vậy hẳn suy đoán, mấu chốt của vụ án Thiên mẫu đang nằm ở sơn cốc phía nam.

Mặt khác, hẳn còn điều tra thêm một chút —— tại sao chỉ có khi vào mùa đông án mới phát sinh? bình thường bão tuyết có thể che phủ rất nhiều thứ, lúc băng tuyết tan rồi mới có thể phát hiện nhiều thứ hơn đi? vì vậy mấu chốt chính là thời điểm mùa đông với đám rừng tùng thần bí.

Ngay cả Thiên mẫu đó, lúc Đồng lâm giao thủ với nàng phát hiện võ công của nàng tương đối quỷ dị, hơn nữa trên nền tuyết chẳng khác gì một quỷ ảnh, cơ hồ hòa chung với tuyết, rất khó đối phó, còn có cả một nhóm bạch y thích khách được huấn luyện nghiêm ngặt.

Cuối cùng, Đồng lâm họa lại một chút địa hình nơi đó. Mặc dù Tuyết châu phủ là bình nguyên, cũng không có những ngọn núi cao vút, nhưng là giữa những ngọn núi lại có một sơn cốc hẹp, sơn cốc ấy có thể nằm ở rất sâu, bên trong đen không thấy đáy, không thể tìm hiểu rõ ràng cũng rất khó để đi xuống. Nhưng mà hàng năm cứ đến những ngày mùa đông băng lạnh, sẽ lại xuất hiện rất nhiều những cầu băng hay những bậc thang băng, giúp cho việc đi lên vách đá dễ dàng hơn, cho nên hẳn hoài nghi rằng, Thiên mẫu kia vốn đang ẩn núp tại trong sơn cốc.

Thạch tiểu bảo sau khi dịch lại căn bản toàn bộ quyển trục, Công Tôn cũng dùng một tờ giấy dựa theo những hướng dẫn của Thạch tiểu bảo đem cuốn trục hoàn nguyên trạng.

Bao chừng cảm lấy mật trục quan sát hồi lâu, hỏi Bàng cát đang vuốt râu bên cạnh, “Người biết cái gì ?”

Bàng cát suy nghĩ một chút, “trời giá rét mới hiện ra cũng không phải là không có, nói thí dụ như trước kia ta có một bức bằng họa, thương ngày cũng không có hiện tượng gì, nhưng lúc trời lạnh, lại biến thành tầng tầng băng khiến cho bức họa hoàn toàn thay đổi.

“Nhưng mà ở nơi rừng sâu núi thẳm a, đi vào đó cũng quá nguy hiểm.” Bao chừng cau mày, “Phải thăm dò thêm.”

“Theo dõi Phan húc có lẽ sẽ có kết quả.” Triệu Phổ sờ cằm, “Mùa đông”

“Ta ngược lại hứng thú với vị Thiên mẫu công phu rất cao kia.” Bạch Ngọc Đường mở miệng nói, “Công phu tốt như vậy lại ở ẩn nơi thâm sơn cùng cốc, hơn nữa Đồng lâm cũng nói, võ công giống như hòa cùng một thể với tuyết.....”

Triển Chiêu tò mò, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người vừa mới giao thủ với những bạch y thích khách kia, có cảm thấy công phu bọn họ có gì đặc biệt không ?”

“Ân...” Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, “Trong kí ức hình như ta đã từng thấy qua loại công phu này rồi.”

“Nói cụ thể đi” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, “Không nhớ rõ là gặp được ở đâu nữa.”

Mọi người sững sốt hồi lâu, kinh ngạc mà há to miệng —— Bạch Ngọc Đường cũng có lúc quên sao ? !

Bạch Ngọc Đường khoát tay, còn chưa kịp nói chuyện, chỉ thấy Triệu hổ chạy vào, “Ngũ gia, Ngũ gia !”

Tất cả mọi người đều nhìn hẩn, Triệu hổ bình thường khi chạy vào đều kêu, “Triển đại nhân Triển đại nhân, có chuyện không hay nữa rồi”

Hôm nay hẩn kêu lại là “Ngũ gia”, cảm thấy có chút vi diệu.

Bạch Ngọc Đường nhìn hẩn.

Triệu hổ mở miệng, “Có chuyện không hay nữa rồi”

Mọi người nhìn trời —— quả nhiên.

“Xảy ra chuyện gì ?” Triển Chiêu không hiểu, tại sao lại phải kêu Bạch Ngọc Đường .

“Tường của một đại hộ ở phía đông thành bị người ta đánh thủng mười ba bức.” Triệu hổ chỉ chỉ bên ngoài, “Người nhà đó đến báo án, nói là hình như thấy quý, chỉ thấy một bóng trắng lướt qua, nháy mắt đã không thấy.”

Mọi người rút rút khóe miệng, đều nhìn Bạch Ngọc Đường —— Còn không phải là tìm người sao.

Bạch Ngọc Đường thiêu mi một cái , Thiên Tôn đã về rồi ?

“Tôn Tôn có phải lại bị lạc đường không a ?” Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên hỏi Bạch Ngọc Đường , sau đó lau miệng, “Tôn Tôn đã về rồi, Ân Ân không biết khi nào thì trở lại, thật nhớ bọn họ a.”

Triển Chiêu nghe thật cao hứng, “Tiểu Tứ Tử , cháu nhớ ngoại công thúc a ?”

“Ân!” Tiểu Tứ Tử gật đầu, bé là thật lòng rất thích Thiên Tôn cùng Ân Hần a.

Bạch Ngọc Đường cũng không có khả năng cùng mọi người tiếp tục trò chuyện, nhất định phải tìm được Thiên Tôn trước khi hắn đem toàn bộ tường thành Tuyết châu phủ đều đánh xuyên qua, nếu không hắn lại bị tán tãi cho xem.

Triển Chiêu cũng theo Bạch Ngọc Đường cùng đi tìm, Tiểu ngũ thấy hai người đi ra ngoài, lắc lắc cái đuôi đi theo, Tiểu Tứ Tử trên lưng nó cũng bị vác theo ra ngoài.

Triệu Phổ cùng ra đến cửa liền bị Âu Dương Thiếu Chinh kéo đến quân doanh.

Thạch tiểu bảo cũng không có hiểu chuyện gì, bất quá hắn là thương tiếc sư huynh hắn, chạy đến một góc khóc nhè, Công Tôn lắc đầu, hai huynh đệ này vốn là nếu như nghe theo thần châu mà đến tìm Thiên Tôn xin nương nhờ thì kết quả có lẽ đã không như vậy rồi.

Công Tôn ngồi bên bàn, mở ra quyển tông mang về từ nơi ở của Đồng lâm, chậm rãi lật xem.

Thạch tiểu bảo ngồi khóc một hồi, đến bên cạnh bàn uống miếng nước, thấy Công Tôn xem sách thật nhanh, nhin không được hỏi, “Tiên sinh, đều là phạn văn a, người xem hiểu sao ?”

Công Tôn gật đầu một cái, còn chưa lên tiếng, Thần Tinh Nhi vừa bừng điểm tâm lên đã cướp lời, “Tiên sinh có thể xem hiểu được đến hai mươi văn tự a ! Rất lợi hại đó !”

Thạch tiểu bảo há miệng —— Hoắc !

Hắn đưa tay, tại đồng sách rút ra một quyển đưa cho Công Tôn, “Người xem thử quyển này a, ta thấy Đồng lâm xem quyển này nhiều nhất nhưng mà ta cũng không có xem hiểu.”

Công Tôn mở ra quyển tông, phát hiện ra có rất nhiều chỗ Đồng lâm gấp lại đánh dấu, thì ra có nhiều chỗ hắn cũng không có xem hiểu.

Công Tôn nhìn thật kỹ, thiêu mi, “Đây là ghi chép về địa lý của Tuyết châu phủ một ngàn năm trước.”

“Một ngàn năm trước a” Thạch tiểu bảo há to miệng, “Khó trách sao sách lại cũ như vậy.....”

“Có lẽ là bản chép tay, chữ viết cũng không có cổ như vậy nhưng nội dung lại rất cổ.” Công Tôn nhìn kỹ, càng xem lại càng thấy nghi ngờ

.....

Bạch Ngọc Đường đi xuyên qua những chỗ phá trên tường mà tìm, theo từng bức từng bức đi về phía trước, nhưng khi đến một cái đường lớn thì cũng dừng lại.

Hỏi các dãy hàng bán bên đường xem có nhìn thấy ai đáng xuyên tường mà đi không, một *** tiểu nhị trong đó trả lời, “Có a ! mới vừa nghe thấy tiếng tường soạt một cái, sau đó là một cái bóng trắng chọt lóe cái liền biến mất.”

Bạch Ngọc Đường hỏi hắn, “Đánh hướng bên kia sao ?”

“Ân...”

Điểm tiểu nhị chỉ chỉ bên trái, lại chỉ chỉ bên phải, cuối cùng đến chính mình cũng hôn mê.

“Ngao ô.”

Ngược lại Tiểu ngũ lại đi về cái hẻm nhỏ bên trái, đi vào mấy bước, quay đầu hướng về phía Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quơ quơ cái đuôi, ý là —— Tìm thấy vị đạo rồi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường theo sát nó.

Tiểu Tứ Tử ngồi ở trên lưng Tiểu Ngũ, nhìn mặt đất lạnh bốn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng Thiên Tôn.

Tìm thấy Thiên Tôn sao, một thân bạch y, mái tóc màu bạch kim. Nhưng mà tìm hết một vòng cũng không có thấy.

Tiểu ngũ lanh lanh lợi lợi đến trước mặt một gian ***, dừng lại, xoay mặt nhìn vào phía trong.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã đến, vừa vào trong nhìn, cả kinh —— Là dục phòng !

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Sư phụ ngươi đến phòng tắm chung tắm sao ?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, “Không thể nào !”

Triển Chiêu tò mò, “Thiên Tôn không tắm sao ?”

Bạch Ngọc Đường không nói, “Dĩ nhiên có tắm,, chẳng qua là hắn sẽ không đến phòng tắm chung, nhiều người như vậy, rất bẩn.”

Triển Chiêu bật cười, “Có phòng đơn mà.”

“Phòng đơn cũng đã có người khác dùng qua rồi.” Bạch Ngọc Đường bắt mẫn.

Triển Chiêu nhìn trời, Bạch Ngọc Đường sạch sẽ siêu cấp cứ nói đến cái gì có bẩn là không được tự nhiên nữa.

“Ta đi vào tìm một chút.” Triển Chiêu muốn đi vào cửa, Bạch Ngọc Đường kéo hắn lại, “Ngươi vào làm gì ? Nhất định không có ở đó.”

“Cứ đi xem một chút, vạn nhất hắn cho là hàng cơm mà đi nhầm thì sao”

Chữ “đây” mới vừa xuất khẩu, “bành” một tiếng, trong phòng tắm một tên mập mạp bay ra, một cái khăn lông tụt xuống, cái gì nên nhìn thấy cũng đã nhìn thấy.

Trên đường còn có không ít người đây, người đi đường cũng có không ít nữ nhân đâu, đều sợ hãi kêu lên mấy tiếng che mắt mà chạy.

Trong chốc lát lại có mấy cái môn nam nhân bay ra.

“Ai nha.” Tiểu Tứ Tử nhìn thấy các đại thúc trần truồng nằm đầy đất, đưa tay lên che mắt Tiểu ngũ, Tiểu ngũ so với bé còn nhỏ hơn nữa a,, mới có ba tuổi !

Bạch Ngọc Đường cau mày nhìn nơi khác, tâm nói, thật bẩn mắt.

.....

Triển Chiêu ngẩn cổ nhìn vào bên trong,, sao lại có lỗ nam nhân từ trong phòng tắm bay ra a ?

Trong chốc lát liền nghe thấy tiếng người bên trong ồn ào.

“Oa, ngươi làm gì thế a ?”

“Cứu mạng a !”

“Ai nha !”

.....

Sau đó lại thấy vài tên nữ bay ra ngoài.

Triển Chiêu khoát tay với một đám đại thúc trần truồng nằm ngổ hề trên đất, “Mặc y phục vào a, thật mất mặt !”

Mấy đại thúc vội vàng đứng lên chạy vội vào trong một ngõ hẻm.

Lúc này, chỉ thấy bên trong một bóng trắng vụt ra, giống như một trận gió “hư” một tiếng chui ra trong nháy mắt.

Bạch Ngọc Đường cả kinh, có một người ôm cổ hắn, “A! Ngọc Đường a ! Vì sư bị bẩn mắt rồi ! Tuyết châu phủ này là nơi nào a, thương phong bại tục ! Phòng ăn sao lại toàn là người không mặc đồ nha !”

.....

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn một chút, ôm trên bả vai hắn là sư phụ hắn.

Thiên Tôn mới mấy ngày không thấy nhưng là lại rất linh hoạt mà chạy loạn a, Bạch Ngọc Đường thế nhưng lại rất vui mừng, chẳng qua là vẫn như thường lệ a ! đơn giản là không còn thuốc chữa nữa.

Ngẩng đầu nhìn, Triển Chiêu đang thiêu mi đặc ý với hắn —— Thấy chưa ? Tưởng là phòng ăn đi !

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn là gây ra bao nhiêu họa, Thiên Tôn còn ôm hắn không chịu thả nữa.

Bạch Ngọc Đường chọc chọc hắn, “Không phải là phòng ăn, người chạy vào phòng tắm nhà người ta còn nói người ta không mặc quần áo sao ?”

Thiên Tôn ngẩn người, ngẩng đầu, một đại thúc *** bên cạnh nghe được, tức giận mà nói, “Không phải đều đã nói với người là phòng tắm rồi ai nha !”

Còn chưa dứt lời, Thiên Tôn liền một cước đạp vào mặt hắn, “Không biết xấu hổ a, người lớn ban ngày ban mặt mà lại trần như nhộng a !”

Đại thúc giận đến dựng ngược mũi, hỏi Triển Chiêu, “Triển đại nhân, người chủ trì công bằng a.”

Triển Chiêu khoe miệng rút rút hồi lâu, “Mặc quần áo vào !”

Đại thúc không thể làm gì khác hơn là chạy đi mặc quần áo.

Thiên Tôn bĩu môi, từ bỏ vai Bạch Ngọc Đường dời đi đến bỏ vai Triển Chiêu, “Ta chết đói a.”

Triển Chiêu nhìn hắn, “Chưa ăn cơm a ?”

“Tôn Tôn.” Tiểu Tứ Tử dường như cảm thấy mình bị bỏ quên, vội vàng túm túm áo Thiên Tôn.

Thiên Tôn cúi đầu, đưa tay ôm Tiểu Tứ Tử lên, giọng thật cao, “Ai nha, Tiểu Tứ Tử a, mấy ngày không gặp hình như lại mập mà thêm nha.”

Tiểu Tứ Tử đang cười híp mắt lập tức cảm thấy buồn bực —— Lại mập mà

Thiên Tôn ôm Tiểu Tứ Tử lại thấy được Tiểu ngũ, nhìn thẳng vào mắt nó hồi lâu.....

“Oa, đại miêu a !” Thiên Tôn chỉ Tiểu ngũ một cái.

Tiểu ngũ nhìn chằm chằm Thiên Tôn hồi lâu, ngoan ngoãn tới trước mặt nằm xuống —— yên lặng cho sờ !

Thiên Tôn xoa đầu Tiểu ngũ —— Tiểu ngũ có lẽ nhìn ra được vị này càng khó chọc hơn cả Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường,, vì vậy liền ngoan ngoãn nghe lời, yên lặng không phản kháng.

Bạch Ngọc Đường quan sát Thiên Tôn một chút, thấy hắn hình như cũng không có ốm đi , dĩ nhiên cũng không có béo lên, vì vậy kéo hắn đứng lên, “Người đã ăn cơm trưa chưa a ?”

Thiên Tôn bĩu môi, “Ta vốn cũng chuẩn bị ăn.”

“Nên ăn cơm tối rồi.” Triển Chiêu lời kéo Thiên Tôn hướng đến tửu lâu.

Thiên Tôn vừa đi, bên lại nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường “Ngọc Đường a, người Tuyết châu phủ này sao lại cứ chỉ trỏ ta a ?”

“Nhìn nha, tuyết yêu nha !”

“Yêu tinh này còn chưa có chết sao ?”

“Sao lại đi cùng người của Khai Phong phủ a ?”

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày nhìn Triển Chiêu một chút.

Triển Chiêu cũng hiểu được, chuyện về tuyết yêu Lục Dao trong núi, nàng là bạch tử, một mái tóc bạc, vì vậy mọi người đều cho rằng tuyết yêu trẻ tuổi nhưng là một thân tóc bạc

Nói thật Thiên Tôn đúng là cũng có chút quỷ dị nhìn đặc biệt giống thần tiên, lại cũng giống yêu quái.....

Thiên Tôn cũng không có hiểu rõ, “Cái gì tuyết yêu ?”

Bạch Ngọc Đường vừa đi vừa đem toàn bộ sự tình nói cho hắn nghe.

Thiên Tôn nghe xong, “Nga có chuyện như vậy a .”

Đang lúc nói chuyện, tuyết lại bắt đầu rơi.

“Phương bắc thật đúng là dễ chịu nha.” Thiên Tôn đưa tay đón lấy bông tuyết, động tác đặc biệt tiên khí.

Bạch Ngọc Đường lắc đầu —— người này nhất định là đang cố ý.

Quả nhiên, bốn phía vây quanh không ít người xem lại bắt đầu ồn ào....

“Đây là yêu quái sao ? Không giống đi ? giống như thần tiên a !”

“Đúng vậy, thật xinh đẹp !”

Bạch Ngọc Đường kéo Thiên Tôn vào quán cơm, bắt quả Thiên Tôn không chịu đi vào, “Ta muốn ăn hỏa oa !”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút, Triển Chiêu chỉ nha môn Tuyết châu phủ một cái, “Thế thì về ăn đi !”

.....

Mọi người trong nha môn liền thấy Thiên Tôn đang bước nhanh tới.

“Uy.” Bàng Thái Sư đang ở trong sân, vội vàng chạy đến làm quen, “Thiên Tôn đã về rồi, mấy ngày không gặp người thấy tưởng niệm nha !”

Thiên Tôn đưa tay vỗ vỗ cái bụng của Bàng Thái Sư , “Bao Đại nhân a, mấy ngày không nhìn thấy người, cũng mượt mà hơn a !”

Bàng Thái Sư khoe miệng rút rút, Bao chững phía sau chuẩn bị ra đón Thiên Tôn khoe miệng cũng rút rút.

Công Tôn đem Tiểu Tứ Tử trên lưng Tiểu ngũ ôm xuống, phát hiện bé đang bĩu môi, phiết miệng bé, “Làm gì mà bĩu môi a ? Con không phải là nhớ Thiên Tôn sao ?”

Tiểu Tứ Tử liếc Bàng Thái Sư một cái, lại ngấm mình một cái, lằm bằm một câu, “Cũng gọi mượt mà a.....”

Mọi người vây quanh lò nấu hỏa oa, Triệu Phổ sau khi trở lại, lại phái người đi nướng thịt.

Thiên Tôn ngồi xuống bên cạnh nồi hỏa oa, trong tay ôm Tiểu Tứ Tử, nghe Công Tôn kể lại cho hắn chút truyền thuyết cổ xưa về Thiên mẫu.

Thạch tiểu bảo ngồi ở một bên.

Thiên Tôn nghe Công Tôn kể xong , liếc Thạch tiểu bảo đang ngồi bên cạnh một chút, sờ cảm quan sát.

Bạch Ngọc Đường nói cho Thiên Tôn biết về quan hệ của hắn với thần thần Từ dạ dương.

Thạch tiểu bảo cũng thật khấn trương, nuốt nước bọt —— Ngoan ngoan a ! Đây chính là vô lâm chí tôn a ! Không biết có thể theo hắn học được một nửa chiêu thức không a.

Thiên Tôn nhìn xong rồi, liền nói , “Ồ lại Khai phong rất tốt, còn muốn học công phu sao bỏ đi, tựa chất thấp hơn cỡ con khỉ.”

Mọi người đồng tình nhìn Thạch tiểu bảo, Tiểu bảo bĩu môi —— Bạch Ngọc Đường không hổ là đệ tử duy nhất, rất hiểu khẩu vị của Thiên Tôn.

Quá trình ăn hỏa oa sau đó rất là thú vị.

Mọi người liền thấy Thiên Tôn nâng cằm ngồi ở bên lò hỏa oa, Bạch Ngọc Đường cầm một cái bát, gấp một chút, đút vào trong miệng hắn, còn sợ hắn nóng , thổi thổi, đáng vẻ giống như đút một bên Công Tôn đút cho Tiểu Tứ Tử .

Bao chững vuốt râu than thở, “Tình cảm thầy trò của Thiên Tôn cùng Bạch Ngũ gia thật là sâu đậm.”

Thiên Tôn sau khi nhai xong miếng thịt bò, khoát tay, “Cái đó sao, là nó đang trả nợ cho ta a !”

Mọi người sững sờ, Triển Chiêu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường , “Trả nợ ?”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu kể, “Khi còn bé sư phụ đút cho ta tổng cộng hơn một nghìn đĩa hỏa oa, ta mới đút được hai trăm lần, còn có tám trăm lần nữa.”

Tất cả mọi người dở khóc dở cười —— Cái này cũng cần phải trả nợ a ?!”

“Công phu của Thiên Tôn đó, ta hình như biết đại khái là của môn phái nào a.” Thiên Tôn vừa nói vừa há mồm ngậm lấy miếng thịt dê Bạch Ngọc Đường đưa tới bên miệng, “Người không nhớ rõ sao ? Khi còn bé đã gặp qua rồi mà.”

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Quả nhiên” Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 19 CHUYỆN VUI

Thiên Tôn nói Bạch Ngọc Đường khi còn bé đã từng thấy loại công phu này, mọi người đột nhiên vui mừng, cho là nhất định đã có đầu mối rồi.

Bạch Ngọc Đường liền hỏi hắn, “Thấy khi nào vậy ?”

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái, “Quên mất.”

.....

Bạch Ngọc Đường trầm khí, “Thấy ở đâu, ai sử dụng ?”

Thiên Tôn lại nháy mắt mấy cái, “Quên mất.”

Bạch Ngọc Đường phù ngạch, đám người Triển Chiêu đều hai mắt nhìn nhau, thiếu chút nữa thì quên mất, Thiên Tôn có tật nháy mắt đã quên chứ đừng nói gì là chuyện đã qua từ lâu, bắt quá.....

Bao chũm có chút không hiểu rõ, “Thiên Tôn, người nếu đã nhớ rõ Bạch thiếu hiệp khi còn bé đã nhìn thấy, vậy tại sao lại không nhớ rõ đó là cái gì a ?”

Thiên Tôn sờ cằm, “À..... ta chỉ nhớ là, hôm đó Ngọc Đường ăn cơm trưa xong, phơi nắng tại sườn núi đột nhiên chạy tới hỏi ta ‘Loại công phu gì có thể khiến cho người và tuyết hợp nhất thành một’ .”

Vừa nói Thiên Tôn lại đảo mắt nhìn trời, “Chỉ nhớ có vậy thôi.”

“Sau đó không nhớ rõ sao ?” Triển Chiêu không hiểu, “Sao lại chỉ nhớ có đoạn này a ?”

Thiên Tôn cười híp mắt với Triển Chiêu, nói “Ngọc Đường khi còn bé cũng không có làm nũng nhiều a, đó đều là những người không liên quan, nhớ làm gì a, rất mệt mỏi.”

Tiểu Tứ Tử ở bên cạnh nghe được, tới góp vui, “Bạch Bạch khi còn bé”

“Sách” Thiên Tôn nắm lấy gương mặt Tiểu Tứ Tử miết miết, “Cực kỳ đáng yêu a, chỉ là tính tình rất xấu.”

Bạch Ngọc Đường liếc hắn một cái, Thiên Tôn chỉ chỉ đồng đậu hũ, Bạch Ngọc Đường bắt đầu kể giúp hắn làm ẩm đậu hũ.

“Vậy người có nhớ được không a ?” Triển Chiêu quay đầu sang hỏi Bạch Ngọc Đường , bên lại nhìn chăm chăm hắn, giống như đang cố gắng hình dung xem Bạch Ngọc Đường khi còn bé có hình dáng như thế nào.

Thiên Tôn đột nhiên tới góp vui, nói với Triển Chiêu , “Giống như đậu hũ vậy.”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái.

Thiên Tôn đem Tiểu Tứ Tử giơ ra trước mặt hắn “lúc bốn tuổi rồi so với Tiểu Tứ Tử còn nhỏ hơn, mắt lại lớn bằng..... ngô.”

Lời còn chưa dứt, Bạch Ngọc Đường đã nhét một đĩa đậu hũ vào trong miệng hắn.....

“Hô, thật là nóng, nóng !” Thiên Tôn nóng đến le lưỡi, Tiểu Tứ Tử vội vàng thổi thổi cho hắn một chút.

Bạch Ngọc Đường rót cho hắn chén trà, nhét vào tay Thiên Tôn cho hắn uống đỡ nhiệt, thanh miệng.

Tiểu Tứ Tử nhận lấy chén cùng đĩa trong tay Bạch Ngọc Đường, gấp một khối thịt dê, còn rất có lòng thối thối một chút đưa đến bên miệng Thiên Tôn. Tận tâm đến độ Triệu Phổ cùng Công Tôn ngồi bên cạnh cũng cảm thấy chua, Tiểu Tứ Tử nhất định coi Thiên Tôn là cái giường thoải mái nhất hay một chiếc gối ôm a.....

Thiên Tôn nhìn Tiểu Tứ Tử, ôm, “Nó khi còn bé dễ thương như người có phải tốt không, tử hài tử đó chỉ biết làm người ta tức chết.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái —— Khi còn bé người làm gì khiến người tức giận a ?

Bạch Ngọc Đường không nói, khoát tay áo ý bảo Triển Chiêu đừng hỏi, chuyện này nếu nói đến thật dài,, vì vậy nói chuyện nghiêm túc với Triển Chiêu , “Ta nhớ ra rồi,, lúc đó ở chân núi ta thấy có người đang đánh nhau, hình như là hai môn phái đang tranh đấu, một bên là hắc y trên vai có đeo da thú, bên kia là mấy người mặc bạch y.....”

Lúc đó Bạch Ngọc Đường đại khái chỉ khoảng năm tuổi, chỉ mới bắt đầu học công phu, thấy mấy bạch y nhân võ công kỳ quái, một hồi nhảy đến giữa không trung, lại đột nhiên cùng tuyết thoảng bay một cái..... chốc lại nhập vào trong tuyết, sau đó lại đột nhiên nhô ra.

“Đó đến tột cùng là loại công phu gì vậy ?” Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn một chút, thấy hắn đã ăn xong thịt bò rồi, hỏi hắn, “Người thật là một chút cũng không nhớ sao ?”

Thiên Tôn ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, suy nghĩ một chút, ‘Không nhớ nổi, bắt quá nghe người nói vậy, có lẽ là công phu của một trong Tuyệt long cung, Ngũ long giáo.’

“Ngũ long giáo là môn phái gì ?” Triển Chiêu cũng chưa từng nghe nói qua, có chút ngạc nhiên.

“Là môn phái của Liêu quốc, bên trong phạm vi liêu cảnh ở Thiên sơn có thể gặp được rất nhiều người Liêu.” Bạch Ngọc Đường nói, “Tuyệt long cung cũng không phải đại môn phái gì, ta cũng không tiếp xúc nhiều, đánh nhau lần đó có lẽ là để tranh đoạt vật gì đó.” Vừa nói vừa hỏi Thiên Tôn, “Có phải không a ?”

Thiên Tôn nhai nhai miếng cá Tiểu Tứ Tử đưa đến bên miệng, suy nghĩ một chút, “Tuyệt long cung bình thường đều là phụ trách kiếm bạc.”

“Kiếm bạc ?” mọi người tò mò.

“Duy trì một đại môn phái dĩ nhiên là cần nhiều bạc, Ngũ long giáo ở Liêu quốc cũng coi như là một đại môn phái, hơn nữa có quan hệ với hai giới thượng – quan, vì vậy bạc lại càng không thể thiếu, nhưng lại không thể trộm cũng không thể cướp, chỉ có thể dựa vào chút việc buôn bán ngầm.”

“Buôn bán cái gì ?” Bao chừng cau mày, thì ra là Liêu quốc có môn phái như vậy a, thật may là người giang hồ ở đại tống cũng không gây nhiều phiền phức cho quan phủ.

“Cần bản đều là buôn bán vong ưu tán và tìm bảo vật để phát tài.”

“Tìm bảo vật ?!” Bàng cát vừa nghe ánh mắt đã sáng lên, “Tìm cái tài bảo gì a ?”

“Các loại đều có, có thể chỉ là một chút thảo dược trân quý, giống như nhân sâm linh chi chẳng hạn, cũng có thể là những vật phẩm mà các đại gia phú quý chôn theo.” Thiên Tôn nói.

“Như vậy a.” Triển Chiêu ngược lại cũng hiểu được.

“Tuyệt long cung ở nơi cực hàn, dù sao ở đại liêu có rất nhiều nơi một năm bốn mùa đều có tuyết bao phủ.” Thiên Tôn nói, “đại khái là ẩn nấp trong các hầm băng a.”

“Đám người đó là ở trong núi tìm bảo vật sao ? chẳng lẽ trong núi có bảo bối trân quý nào đó ?” Bàng Thái Sư cứ nghe đến bảo bối là lòng dạ xốn xang, hỏi Bao chừng, “ Hay là vào trong núi tìm một chút ?”

“Không rõ tình hình có thể sẽ gặp nguy hiểm.” Triệu Phổ suy nghĩ một chút, xoay người nói với Trâu Lương, “Người mang người đi thăm dò, cẩn thận một chút.”

“Vâng” Trâu Lương vừa định đi ra ngoài.

Thiên Tôn lại nói một câu, “Đi rừng cây ngoài thành a ?”

Trâu Lương quay đầu lại, Triệu Phổ gật đầu một cái.

“Không cần đi, không tìm được đâu.” Thiên Tôn khoát tay một cái.

Tất cả mọi người kỳ quái, tại sao Thiên Tôn lại biết là không tìm được ?

“Rừng đó có phải đều là tuyết tùng màu tím nhạt ?” Thiên Tôn hỏi.

Mọi người gật đầu.

“Ta đã nói mà, sau khi đi tới liền đã cảm thấy màu tím đó cứ là lạ.” Thiên Tôn ngáp một cái, “Trong rừng đó cơ quan rất nhiều, không có mười phần chắc chắn thì không nên mạo hiểm đi vào.”

Bao chững cảm thấy rất có lý, cứ coi như chỉ có Trâu Lương, thì đó cũng là đại tướng quân cánh tả của Triệu gia quân, vạn nhất trúng mai phục mà gặp chuyện không hay, vẫn là cẩn thận thì tốt hơn.

“Đáng tiếc lão quỷ kia không có ở đây.” Thiên Tôn sâu xa nói, ‘Nếu không để hắn đi vào là thích hợp nhất.’

Triển Chiêu buồn bực, “Ngoại công sao ?”

“Ân” Thiên Tôn nâng cằm, “Hắn còn chưa tới sao ? Không có lý nào a, đi so với ta còn sớm hơn nữa.”

Triển Chiêu cả kinh, “Ngoại công ta cũng cùng đi với người a ?”

Thiên Tôn bĩu môi, “Hắn đi còn sớm hơn ta nữa,, hắn đi sáng sớm, ta đi buổi tối, có lẽ hắn lại lạc đường.....”

Thiên Tôn nói xong, tất cả mọi người đều khinh bỉ mà nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường có chút buồn bực, ‘Người chạy đi Ma Cung sao ?’

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái, ngẩng đầu lên, sờ sờ lỗ mũi,, mắt nhìn nơi khác mà lẩm bẩm nói một câu, “Quên mất”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái, gạt người chính là cái đáng vẽ này.

“Người đã thất lạc với Ân Hầu bao nhiêu ngày ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Có lẽ là ba bốn ngày đi.” Thiên Tôn nháy mắt mấy cái.

“Ba bốn ngày ?” Bạch Ngọc Đường hỏi tiếp, nói thật hắn cũng chỉ đối với Thiên Tôn mới có sự nhẫn nại lớn đến như vậy, nếu đối lại người khác đã sớm bị hắn giết chết rồi.

“Ba ngày rưỡi.” Thiên Tôn đột nhiên là giống như là nhớ ra chuyện gì, đưa tay móc từ trong túi áo ra một món đồ, kín đáo đưa cho Bạch Ngọc Đường ,

“ Đây ”

Bạch Ngọc Đường nhận lấy, vừa nhìn thì thấy là một viên tuyết diễm châu thật lớn, nhìn vào trong suốt.

“Nha , viên này thật lớn a !” Tiểu Tứ Tử đưa hai tay cầm lấy, nhìn bông tuyết bên trong.

“Từ đâu mà có ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Thiên Tôn.

“Mua ở ven đường đó, rất rẻ, chỉ có năm trăm lượng thôi.....”

Thiên Tôn vừa nói ra khỏi miệng, liền nghe mọi người hít một ngụm lạnh khí.

Thiên Tôn còn nói tiếp, “Lão đầu bán hạt châu nói với ta, đây là Tuyết con người a, giá trị liên thành, có thể chữa khiến cho hai mắt sáng trở lại nha.”

Vừa nói vừa đưa tay ra trước mặt Bạch Ngọc Đường nói, “Vi sư đều đã tiêu hết tiền rồi.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ đưa túi tiền cho hắn, hơn nữa còn cảnh cáo hắn, đừng có mua hạt châu gì nữa, bất kể là hạt châu gì !

Thiên Tôn bĩu môi, nói người hắn hẳn muốn tắm, Tiểu Tứ Tử liền dẫn hắn đi vào phòng.

Bạch Ngọc Đường nhìn tuyết điểm châu trên tay một chút, dở khóc dở cười.

“Ai nha, Thiên Tôn bị lừa rồi a.” Thạch tiểu bảo nói chen vào, “Tuyết điểm châu này chỉ cần mười lượng bạc là đã có thể mua rồi a, xem ra thánh nhân cũng có lúc hồ đồ a !”

Bạch Ngọc Đường yên lặng lắc đầu —— hẳn có lúc nào mà không hồ đồ đâu.

Tính toán một chút, sửa tường, bồi thường dự phòng bị phá cùng tiền thuốc thanh cho mấy kẻ bị đánh, còn cả viên tuyết điểm châu giả này nữa Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy mình đang phá của.

Triển Chiêu bưng cái ly sách sách, lấy làm kỳ lạ, “Tiền phí chi tiêu của Thiên Tôn mỗi tháng khẳng định là cao hơn Tiểu ngũ a.” Vừa nói vừa vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường , “Người lại cực khổ nữa rồi, đúng rồi, buổi tối Tiểu ngũ muốn ăn gà đó.”

“Ngao ô” Tiểu ngũ tựa hồ cũng đã nghe hiểu được “gà” là biểu trưng cho cái gì, liếm mép vẩy đuôi mà đi.

Bàng cát nhìn Bao chừng một chút —— Coi như lại khổ Bạch Ngọc Đường nữa rồi, vị đại thiếu gia này ăn no phụng bồi các người đi tra , lại phải bỏ tiền xuất lực nữa a.

Bao Đại nhân bĩu môi kinh bỉ với hắn —— tất cả đều đã nói rồi người không hiểu, phủ Khai phong ta có miêu ! Có miêu là mọi sự đều thần !

Mọi người ăn cơm xong, Thiên Tôn cũng đã tắm xong, mặc một thân y phục của Bạch Ngọc Đường lắc lư đi ra, mái tóc màu bạc vẫn còn ướt xỏa xuống, tựa vào trên một chiếc bàn dưới hiên, trong tay cầm một bình trà, thản nhiên nhìn những bông tuyết rơi từ trên trời xuống.

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường không ở đó, đoán là hắn ra ngoài trả tiền gây họa của Thiên Tôn, liền cầm một cái ghế đến ngồi cạnh Thiên Tôn.

Tiểu Tứ Tử ngồi cạnh Tiểu ngũ chải lông cho nó.

“Thiên Tôn .” Triển Chiêu ngồi bên cạnh Thiên Tôn, lột vỏ cho hắn một trái quýt.

Tuyết châu phủ có một loại quýt mật rất ngọt, hơn nữa còn có một phương pháp ăn rất đặc biệt, ủ một đêm bằng đến khi trái quýt đông băng như đá, sau đó thả vào trong nước nóng, chỉ cần nhẹ nhàng bóc lớp vỏ bên ngoài, bên trong sẽ kết thành một lớp nhưong tồ mềm ngọt, ăn vô cùng ngon.

Thiên Tôn thấy Triển Chiêu vô sự muốn lấy lòng người khác, biết hắn có chuyện muốn nghe, liền hỏi , “Muốn hỏi cái gì nha ?”

“Khi còn bé Bạch Ngọc Đường có hình dáng gì a ?” Triển Chiêu cảm thấy rất hứng thú, “Có chuyện gì vui không a ?”

Tiểu Tứ Tử vội vàng ngắt lên —— bé cũng rất muốn nghe nha !

“Ha ha” Thiên Tôn vỗ đầu một cái , “Nhiều lắm, những chuyện đó ta đều nhớ rõ a, không có quên, dù sao nhớ đến cũng chơi rất vui a.”

Triển Chiêu bật cười, cũng thật khó cho Thiên Tôn, dù sao cũng đã sống đến hơn trăm tuổi, phải nhớ kỹ nhiều chuyện như vậy mà vẫn còn phải đặc biệt dành riêng ra một nơi trong đầu nhớ kỹ chuyện của Bạch Ngọc Đường khi còn bé.

“Ngọc Đường khi còn bé rất đáng yêu nha !” Thiên Tôn nhớ tới liền cảm khái, “Ai nha, đơn giản thì có thể nói là thỉnh thoảng có lúc rất trẻ con, đáng yêu đến không còn thiên lý nữa !”

Triển Chiêu càng cảm thấy hứng thú hơn, “Chuyện gì vui a ?”

“Hắc hắc .” Thiên Tôn hăng hái lên, nói với Triển Chiêu , “Ngọc Đường lúc lớn bằng Tiểu Tứ Tử a, khoảng bốn tuổi rưỡi, có một hôm nó chạy vào, trong tay còn ôm một tiểu động vật có lớp lông nhung màu vàng, nói với ta rằng nhặt được một tiểu cầu.”

Triển Chiêu buồn cười —— thì ra là Bạch Ngọc Đường khi bé cũng nhặt về tiểu hoàng cầu a.

“Có điều ta lại thấy không giống tiểu cầu a, nó đến trước mặt ta, ta thấy được một cái lỗ mũi nhọn nhọn, sau đó con tiểu cầu đó “phốc” một tiếng, đánh ra cái thứ khí vô cùng thối..... Ngọc Đường cả kinh, ngồi phịch xuống nền tuyết lạnh.

Tiểu Tứ Tử há to miệng, “Cầu cầu mà lại thả ra nhiều khí như vậy sao ?”

Thiên Tôn khoát tay chặn lại, “Chớ ở đâu a, đó là Hoàng Thử Lang !”

Thiên Tôn nói xong, Triển Chiêu “phốc” một tiếng, vui vẻ.

Tiểu Tứ Tử cũng thật vui vẻ, “Bạch Bạch khi còn bé ngay cả Hoàng thử lang cùng cầu cầu cũng không phân biệt được a ?”

“Khó trách sao hần vừa thấy a hoàng của phủ Khai phong cũng tránh xa a, ta còn tưởng là hần ghét chớ đâu, nguyên lai là sợ nó thả khí a.” Triển Chiêu cười đủ rồi, nói tiếp, “Còn gì nữa không a ?”

“Àn, lớn hơn một chút sao, khoảng năm tuổi đi.” Thiên Tôn nói tiếp, “Khi còn bé cũng không biết tại sao, đặc biệt nghiêm túc, hiểu không ?”

Triển Chiêu gật đầu một cái, Tiểu Tứ Tử cũng gật đầu một cái đúng vậy, có những lúc người khác cảm thấy Bạch Ngọc Đường diện vô biểu tình hay không thêm để ý đến người khác, thật ra thì trong một vài phương diện,, hần quá nghiêm túc. Nói thí dụ như lâu lâu hần cùng người khác nói chuyện phiếm, hần thật rất nghiêm túc lắng nghe, sau đó hần sẽ cảm thấy rất khó hiểu..... lúc này nhìn đặc biệt không thú vị, nhưng là Triển Chiêu lại cảm thấy rất hay, đoán chừng khi còn bé cái tính này còn thú vị hơn đây.

“Tuyết năm ấy rơi đặc biệt nhiều, Ngọc Đường luyện công trong tuyết, ta đột nhiên hỏi nó, ‘Người sao lại không giống những tiểu hài nhi khác a, tuyết rơi rồi nha, chúng ta đi chơi trượt tuyết đi ?’ Thiên Tôn vừa nói vừa nói, lại ử rử, “Ngọc Đường khi còn bé liền đặc biệt khinh bỉ ta, đẩy ta ra một cái, nói ta thật ngây thơ.”

Tiểu Tứ Tử phồng mặt, “Mới có năm tuổi đã nói người ngây thơ a ? Tôn Tôn lúc đó người mấy tuổi nha ?”

Thiên Tôn toét miệng, “Một trăm đi.... quên mất.”

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử đều đỏ khốc đỏ cười.

“Sau đó ta không cam lòng, lại chọc chọc nó, ‘tuyết rơi rồi, nặn người tuyết chơi đi !’ Thiên Tôn lắc đầu, “Tiểu hài nhi chết tiệt kia lại nói, ‘ngày nào tuyết chẳng rơi, người cũng sẽ lại không nhớ rõ rồi !’ Thiên Tôn nâng tay, “Một chút cũng không khả ái..... phải nói là, đáng vẻ bên ngoài thì vô cùng khả ái, nhưng tính tình lại một chút cũng không đáng yêu !”

“Sau đó hần cũng đắp người tuyết sao ?” Triển Chiêu tò mò.

“Ta nói với nó, ‘người hôm nay phải đắp cho ta, không cho phép làm chuyện khác !’

“Thế là thúc ấy đắp a ?” Tiểu Tứ Tử tò mò, “đắp cái gì a ?”

“Đương nhiên a, nó cũng không cách nào không đắp, sau đó lại rất nghiêm túc mà hỏi ta, ‘đắp người nào ?’”

Tiểu Tứ Tử nghiêng người một cái, “đắp người nào là sao ?”

“Nó hỏi ta, đắp ta hay đắp nó, hay là đắp tiểu phu dưới núi hay đắp thợ săn ?” Thiên Tôn cau mày, “Người cứ tưởng tượng đáng vẻ một tiểu hài nhi vô cùng nghiêm túc đi !”

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử ngược lại đều có thể tưởng tượng ra.

“Ta nói với nó, không nhất định phải đắp người, cũng có thể đắp mèo thỏ chẳng hạn.....” Thiên Tôn lắc đầu đỏ khốc đỏ cười, “nó lại rất nghiêm túc cùng ta tranh luận, đắp người tuyết dĩ nhiên là đắp người, nếu như đắp thỏ không phải là đắp tuyết thỏ sao ?!”

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử cũng bất đắc dĩ —— quá nghiêm túc rồi !

“Ta sau đó cũng rất bất đắc dĩ, thuận miệng nói một câu, vậy đắp người đi !” Thiên Tôn cười cười, “ Cũng từ đó ta phát hiện Ngọc Đường vô cùng thông minh, nó mang cái tấm kính lớn cắm trong tuyết, sau đó dựa theo hình mình trong gương mà đắp ra một người tuyết giống nó như đúc.....” nói đến đây, Thiên Tôn ở

trên giường thấp lăn qua lăn lại, “đáng tiếc đã tan mất tiêu rồi, đáng ghét nha, người tuyết đó cực kỳ đáng yêu, giống hệt Ngọc Đường nha !”

Triển Chiêu đột nhiên nghĩ đến Bạch Ngọc Đường trí nhớ rất tốt, không biết bây giờ có thể lại đáp ra không, nếu như có thể là có thể biết được Bạch Ngọc Đường khi còn bé có hình dáng gì rồi.

“Đúng rồi, Ngọc Đường khi còn bé, cái mông thật trắng a.....” Thiên Tôn còn chưa dứt lời, trên mặt bị một chiếc gối ‘bành’ một tiếng.

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử đang chăm chú, ngẩng đầu, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường không biết trở lại khi nào, cầm trên tay một chiếc gối, che lại mặt Thiên Tôn.

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử theo bản năng nhìn cái mông Bạch Ngọc Đường một chút.

Bạch Ngọc Đường không nói, trợn mắt nhìn Triển Chiêu một cái, Triển Chiêu còn thật vô tội —— là Thiên Tôn nói a.

“Đừng làm ồn.” Bạch Ngọc Đường cầm cái gối đầu đi, nói với Triển Chiêu, “Có chuyện, Ảnh vệ giám thị Phan húc trở lại nói rằng Phan húc lặng lẽ đi vào trong rừng, hướng về phía sơn cốc.”

“Thật sao ?” Triển Chiêu đang ngồi liền đứng lên, ngược lại Thiên Tôn nâng cằm, tò mò hỏi một câu, “Phan húc nào ?” Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 20 BẢO TUYẾT PHONG THÀNH

Triển Chiêu còn chưa có gạt đầu, Bạch Ngọc Đường đã mở dù, đứng bên cạnh hắn, nhẹ nhàng nghiêng đầu một cái, ý bảo —— đi thôi, đi sớm về sớm.

Triển Chiêu gạt đầu, cùng Bạch Ngọc Đường vai kề vai sóng bước đi, cùng che một chiếc dù ra khỏi nha môn, Tiểu ngũ dĩ nhiên cũng theo cạnh hai người, đi được hai bước lại vẩy tuyết.

Triển Chiêu còn muốn đi theo Phan húc, không có thời gian nói cặn kẽ với Thiên Tôn, vì vậy Bạch Ngọc Đường lôi kéo hắn ra ngoài đồng thời nói cho hắn biết thân phận của Phan húc.

Thiên Tôn mặc dù không quản nhân sự, trí nhớ cũng không tốt nhưng những tri thức thông thường vẫn có, Phan húc cũng coi như nhân vật gây mưa gió hắn đương nhiên có nghe qua.

“Nga..... là cái tên phản tặc đại tham quan đó a.” Thiên Tôn gạt đầu, “ta đã nói có nghe qua mà.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường hướng rừng cây mà đi, Thiên Tôn mang theo Tiểu ngũ lanh lợi phía sau.

Tử Ảnh phụ trách theo dõi Phan húc ở gần rừng cây ngoắc ngoắc mọi người.

“Thế nào rồi ?” Triển Chiêu hỏi.

Tử Ảnh lắc đầu, “Hắn đi vào vòng vo mấy vòng ta cùng Giả Ảnh liền mất dấu hắn !”

Triển Chiêu cau mày.

Giả Ảnh đứng trên một thân cây, nhìn vào phía trong, lúc này, trời lại đổ bão tuyết.....tình hình này có thể sẽ đổ tuyết cả đêm.

“Không thích hợp tùy tiện đi vào trong núi.” Giả Ảnh nhắc nhở, “dấu chân chớp mắt một cái đã không còn tăm hơi.”

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tựa hồ còn không quá cam tâm, đặc biệt là Triển Chiêu —— Phan húc cứ vậy mà tiến vào, đây là cơ hội tốt nhất để theo dõi tìm ra bí mật của hắn, nói không chừng còn có thể biết được tin tức của Thiên mẫu.

Thiên Tôn đưng vào cánh tay Bạch Ngọc Đường một cái, nhỏ giọng hỏi hẩn, “Triển Chiêu và Phan húc đó có chuyện gì vậy ?”

Bạch Ngọc Đường thiêu mi nhìn Thiên Tôn —— quan sát thật nhạy bén.

Thiên Tôn cười híp mắt bắm trên bả vai hẩn, “Có phải hay không a ?”

Bạch Ngọc Đường bắt đắ dĩ gạt đầu một cái, đại khái đem mọi chuyện đưng chạm của Triển Chiêu cùng Phan húc nói qua một lần.

“Nga.....” Thiên Tôn liễu nhiên, ôm bả vai Bạch Ngọc Đường quơ quơ, “Hai đứa gần đây thế nào rồi ?”

Bạch Ngọc Đường nghe câu hỏi cảm thấy quái dị, không hiểu, “Cái gì mà hai đứa ?”

“Người và Triển Chiêu a.” Thiên Tôn cười hì hì hỏi, “Có tiến triển gì không ?”

Bạch Ngọc Đường bị hỏi đầu óc cũng mơ hồ, “Người hỏi vụ án ?”

Thiên Tôn bĩu môi, “Ngây ngô !”

Bạch Ngọc Đường mí mắt giật giật có chút khinh bỉ mà nhìn hẩn —— người cũng dám nói người khác ngu sao ?

“Di ?”

Thiên Tôn đột nhiên sờ cằm, buông tay đang bá bả vai Bạch Ngọc Đường ra đi tới bên cạnh Triển Chiêu, nhìn vào trong rừng một chút, “Thì ra là ở đây sao ?”

Mọi người nhìn nhau —— Thiên Tôn phát hiện cái gì ?

Thiên Tôn chỉ chỉ vào trong rừng.

Lúc này bốn phía đều yên lặng như tờ, bình thường lúc tuyết rơi đều đặc biệt yên tĩnh, hơn nữa tuyết trong rừng dày như thế, nếu như có người đi bộ trong rừng nhất định có thể nghe thấy được thanh âm, mọi người nhìn vào trong rừng hồi lâu —— nhìn cái gì ?

Triển Chiêu cũng đột nhiên vui mừng, kêu một tiếng, “Ngoại công !”

.....

Mọi người kinh ngạc Ân Hưu ở đây sao ?

Triển Chiêu kêu một tiếng, chỉ thấy trong rừng, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện, trong tay không biết đang cầm thứ gì, nghe cái đầu, hình như là mới nghe được thanh âm nên chạy đến, còn rất kinh ngạc, “Yêu ? Ta còn tưởng là người qua đường a, sao các người lại ở chỗ này ?”

Đang nói chuyện, lại thấy Thiên Tôn, Ân Hưu vừa định dạy dỗ hẩn vài câu, không nghĩ đến Thiên Tôn lại sách sách lắc đầu, “Người nghĩ là người không thể lạc đường sao ? người hơn một trăm tuổi mà còn muốn đi đến nơi nào a ?”

Mọi người lúc này đều có chung một suy nghĩ —— một người để đạt đến trình độ này của Thiên Tôn, cũng thật là không dễ dàng, bất quá điều khiến mọi người không cam tâm lúc này là, không có ai có thể thu phục được hẩn, Ân Hưu cũng là ngang ngửa với hẩn, vì vậy không còn cách nào khác ngoài cam chịu.

Ân Hưu tựa hồ đã tạo thành thói quen, lắc đầu liếc Thiên Tôn một cái, liền vọt đến ôm Triển Chiêu , “Cháu ngoan, sao lại không mặc nhiều một chút !”

“Người mới mặc ít a !” Triển Chiêu đưa tay sờ sờ tay Ân Hưu, phát hiện không béo cũng không gầy, liền hỏi, “Sao người lại chạy từ trong rừng ra ?”

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh lại nhìn nền tuyết sau lưng Ân Hưu..... bằng phẳng! Một chút dấu chân cũng không có ! không phải là bị bão tuyết phủ lên, mà là Ân Hưu cẩn thận không có lưu lại dấu chân, khó trách một tiếng bước chân cũng không nghe thấy.

Hai ảnh vệ không tự giác mà nuốt nước bọt —— Nội lực thật đáng sợ, khinh công thật đáng sợ !

“Ngoại công đi nhặt hạt châu a.” Ân Hầu mở tay ra cho Triển Chiêu nhìn.

Mọi người lúc này mới chú ý tới, thì ra Ân Hầu cũng cùng dạng với Thiên Tôn, còn chạy trong tuyết lượm mấy viên tuyết diễm châu.

Mọi người theo bản năng sờ sờ lỗ mũi —— nói đến một trình độ nào đó, Ân Hầu cùng Thiên Tôn thật đúng là giống nhau.

“Ngoại công, người mới rồi có thấy người nào vào rừng không a ?” Triển Chiêu hỏi.

Ân Hầu ngoẹo đầu đang nhìn Tiểu ngũ sau lưng Triển Chiêu, thuận miệng trả lời, “Người sao ? Có mấy người, cháu nói người nào a ?”

“Trong rừng có mấy người sao ?” Triển Chiêu hỏi, “Người nào a ?”

Ân Hầu nhún vai một cái, “Ta làm sao biết a, ta lại không quen biết, đại khái cũng là tới nhặt hạt châu đi.”

“Nói cụ thể a.” Triển Chiêu không cam lòng, hẳn biết Ân Hầu có năng lực đặc thù, chỉ có hẳn mới có thể làm được chuyện này.....

“Ân.” Ân Hầu cũng không biết xảy ra chuyện gì, còn có chút bất mãn, ngoan tôn của hắn nhìn thấy hắn cũng không thèm hỏi xem hắn đã ăn cơm chưa, hỏi hắn có việc gì không.....

“Có một cái nam vừa đi hướng tây, hai đứa này vừa rồi cũng ở đây, bắt quá cũng bỏ đi.” Ân Hầu chỉ chỉ Tử Ảnh cùng Giả Ảnh .

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh nhìn nhau một cái —— hẳn đi lại trong rừng mà bọn họ căn bản không có phát hiện !

“Sau đó bên kia rừng hẳn là có đi vào một nữ nhân, khinh công cũng tốt, còn nữa sao, ở xa xa một chút có không ít người có thể là đang thao luyện các loại, dù sao trong rừng cũng thật khí thế, sau đó sao còn có mấy người rảnh rỗi ở phía đông, cách thật xa, đại khái cũng giống như ta, có lẽ nhặt hạt châu sao ?”

Ân Hầu nói xong, đã tiến đến sau lưng Triển Chiêu , đến bên cạnh Tiểu ngũ.

Tiểu ngũ ngoan ngoãn ngồi trên mặt tuyết, ngẩng đầu nhìn Ân Hầu.

Ân Hầu tiến tới nhìn thẳng vào mắt nó.

Tiểu ngũ vội vàng nằm xuống, thần thần phục phục, ngược mặt nhìn Ân Hầu, còn không quên lắc lắc cái đuôi, vô cùng thức thời.

“Ai nha.” Ân Hầu đưa tay xoa xoa đầu tiểu ngũ, “đại miêu thật lớn a !”

Tất cả mọi người không nói, quả nhiên trong mắt Ân Hầu cùng Thiên Tôn cộp đều là miêu a

“Từ đâu tới ?” Ân Hầu tò mò, thấy có con cộp đi theo Thiên Tôn, liền hỏi, “Nó dẫn ngươi đến sao ?”.

Thiên Tôn mặt trề xuống, “Ngươi cho ta là ngươi a, đi đến đâu cũng lạc đường !”

Triển Chiêu lại để ý tình trạng trong rừng của Phan húc, vừa rồi Ân Hầu nói ở trong rừng sâu phía tây có một nữ nhân có khinh công rất tốt, có thể chính là Thiên mẫu không ?

Thấy Triển Chiêu muốn đi vào rừng , Ân Hầu đưa tay, kéo cổ áo Triển Chiêu, níu lại, lôi hắn ra ngoài , “Không được tiến vào, ở bên ngoài tốt hơn, bên trong quá nguy hiểm.”

Triển Chiêu quay đầu lại, “Tại sao a?”

“Cơ quan dày đặc” Ân Hầu đưa một ngón tay nhẹ nhàng quơ quơ, “Tuyết lớn lại càng không thể vào, chờ tuyết dừng mới được, tốt nhất là chờ tuyết tan hẳn.”

Triển Chiêu cau mày, hỏi Ân Hầu “Ngoại công cũng không có biện pháp ?”

“Cây bên trong đều có vấn đề, rừng này có đến mấy trăm năm, không phải là một sớm một chiều có thể phá giải.” Ân Hầu vừa nói, vừa gõ cái đầu, “vừa rồi lão Thất còn nói, sau rừng cây này hẳn là có một ngôi cổ

mộ lớn hoặc một tòa cổ thành, có ít nhất hơn ngàn năm, rừng cây này đã lưu lại một mộ phần với lượng cơ quan khổng lồ, vẫn còn lưu giữ đến ngày nay.”

“Thất thúc công tới rồi sao ?” Triển Chiêu kinh ngạc.

Ân Hầu nháy mắt mấy cái, “Hắn mang theo Hồng hầu vào thành rồi, nói đến nha môn tìm người trước, chắc không phải lại đi uống rượu đi ?”

Triển Chiêu cả kinh, “Người để cho thúc ấy mang theo Tiểu Hầu đi khắp nơi a ?”

Ân Hầu khoát tay, “Ta vốn cũng không định mang hắn tới a, bắt quá hắn nghe nói người cũng ở Tuyết châu phủ liền hưng phấn muốn đi, nên chạy theo đến, ta lại không thể đuổi hắn đi.”

“Người nếu muốn tiến vào rừng cây thì trước hết tìm được Thất thúc công của người trước đi.” Ân Hầu khoát tay, thuận tiện vờn vai, “Tê..... địa phương quỷ quái gì lạnh muốn chết a.”

Triển Chiêu vội vàng cởi áo lạnh khoát lên cho Ân Hầu, vốn hắn còn muốn tiến vào rừng cây, bắt quá giờ thay đổi chủ ý, trước tiên mang theo Ân Hầu về nha môn tắm nước nóng, phủ thêm mấy bộ y phục, sau đó đi tìm Thất thúc công, có thúc ấy thì mới dễ dàng tiến vào rừng.

Nói xong, liền lôi người đi, Ân Hầu vừa đi vừa trêu chọc Tiểu ngũ, vẻ mặt thật hưng phấn.

Bạch Ngọc Đường cùng Thiên Tôn cũng đi theo trở về thành, Bạch Ngọc Đường phát hiện, Thiên Tôn suốt một đường đều véo hắn đây.

Bạch Ngọc Đường bị véo không giải thích được, nhìn Thiên Tôn, “Người làm gì a ?”

Thiên Tôn bĩu môi, “Người không cho ta áo lạnh !”

Bạch Ngọc Đường khóe miệng rút rút, “Người lại không có sợ lạnh.”

Thiên Tôn xị mặt —— bất hiểu đồ !

Bạch Ngọc Đường cũng đã tập thành thói quen, ngược lại có chút ngạc nhiên, “Thất thúc công của Triển Chiêu là ai ?”

“Thất ưng đi.” Thiên Tôn ôm cánh tay, “Hồng Hầu có lẽ là con nuôi của Hồng Cửu nương Hồng hầu nhi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, tựa hồ có nghe nói qua, “Hồng Hầu nhi con đã nghe qua, nguyên lai là con nuôi của Hồng Cửu nương.”

“Đều là cao thủ của Ma cung a ?” Tử Ảnh thật tò mò, đi lên góp chuyện, “Có đáng vẻ rất lợi hại nha.”

Thiên Tôn khoát tay, “Cũng thường thường, lão Thất vừa uống nhiều liền không ổn, Hồng Hầu chẳng qua chỉ là Tiểu hài tử, không có bao nhiêu lợi hại.”

Bạch Ngọc Đường không nói, đối với sư phụ hắn thì chỉ là thường thôi, bắt quá đối với người luyện võ khác mà nói. Đây tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ.

“Thất ưng là ai ?” Bạch Ngọc Đường tựa hồ cũng chưa từng nghe qua “Một trong ba trăm lão ma đầu Ma cung sao ?”

Thiên Tôn gật đầu một cái, “Một trong mấy lão đầu ma cung đi, đám hậu sinh các người cũng không biết quá nhiều. Thất ưng là một người đặc biệt, chuyên đào mộ phần, hắn mà tạo cơ quan huyết mộ là nhất lưu, lão đầu này tinh thông phong thủy như trong lòng bàn tay. Xem ra có thể cùng Công Tôn hàn huyên một hồi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, lần đầu nghe nói có người như vậy, quả nhiên Ma cung dạng người nào trong thiên hạ cũng có, còn đều là quái nhân.

“Tuyết châu phủ, thành trấn từ mấy ngàn năm trước” Thiên Tôn sờ cằm như có điều gì suy nghĩ, “Thiên mẫu.....”

“Người muốn nói cái gì ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

Thiên Tôn sờ cằm, ngược mặt..... cuối cùng vẫn là lắc đầu một cái, “Ta hình như có biết chút gì, bắt quá là đã quên mất rồi.”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, bắt quá cũng không có miễn cưỡng hẳn, Thiên Tôn từ trước đến giờ đều vậy, chỉ cần cảm thấy là thứ vô dụng, bắt kể có phải là thật sự vô dụng hay không, hẳn cũng sẽ quên.

Mọi người trước lúc trời tối đã quay về nha môn Tuyết châu phủ, lúc này bão tuyết phong thành, trên đường người đi cũng đang về nhà, trước cửa nha môn một đám binh lính đang dọn tuyết, Triệu Phổ ôm Tiểu Tứ Tử diện thành một quả cầu trắng đứng ở ngưỡng cửa, cảm khái một chút gió tuyết thật lớn.

“Ân Ân !” Tiểu Tứ Tử thấy bọn Triển Chiêu trở lại, đem Ân Hưu cũng mang về, vui vẻ không thôi.

Ân Hưu thuận tay nhận Tiểu Tứ Tử tới ôm một cái.

Triển Chiêu trước tiên hỏi xem có ai tìm hắn hay không.

Triệu Phổ lắc đầu một cái, Thần Tinh Nhi cũng nói không có, cả buổi chiều đều không có người đến.

Triển Chiêu cau mày, “Hồngбет, Thất thúc công không phải lại uống say xông ra cái họa gì đi ?”

“Tiểu hưu canh chừng hắn a, không có chuyện gì đâu.....” Ân Hưu hướng bên ngoài nhìn một chút, “Tuyết thật lớn, không chừng đang ở khách *** đâu.”

Triển Chiêu vẫn có chút lo lắng, “Con đi tìm bọn họ một chút.”

“Ân” Bạch Ngọc Đường cầm lấy một chiếc dù, “Ta cùng người đi.”

Triển Chiêu còn chưa có gật đầu, Bạch Ngọc Đường đã mở dù, đứng bên cạnh hắn, nhẹ nhàng nghiêng đầu một cái, ý bảo — đi thôi, đi sớm về sớm.

Triển Chiêu gật đầu, cùng Bạch Ngọc Đường vai kề vai sóng bước đi, cùng che một chiếc dù ra khỏi nha môn, Tiểu ngũ dĩ nhiên cũng theo cạnh hai người, đi được hai bước lại vẩy tuyết.

Thấy hai người đi xa, nhanh chóng đi không có trời nhanh chìm vào đêm tối bão tuyết.

Ân Hưu ôm cánh tay hỏi Thiên Tôn cũng ôm cánh tay bên cạnh, “Hai đứa chúng nó tiến triển thế nào ?”

Thiên Tôn lắc đầu một cái, “Đường như vẫn chưa có giác ngộ gì.”

“Ngây ngô như vậy.....” Ân Hưu cau mày.

Hai người đang nói chuyện, Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi mỗi người mang theo một bộ y phục dày bịch đi đến, đặt vào trong tay hai người, ý là — Hai người mặc vào đi, lão nhân gia phải có phong thái của lão nhân gia a!

Hôm nay cũng không biết thế nào, tuyết rơi càng ngày càng lớn, rất nhanh sẽ không thấy được dấu chân.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường che chung một dù, bốn phía cơ hồ đều là những mảng tuyết lớn, cái gì cũng không có thấy.

Triển Chiêu tay vẫn đặt trên lưng Tiểu ngũ, giống như là sợ nó bị lút, thuận tiện vỗ tuyết trên lưng nó.

“Người có lạnh không a ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, miêu này dù sao cũng là người phương nam,, chưa từng ở lâu phương bắc, loại thời tiết này dù có nội lực thâm hậu cũng khó chịu nổi..

“Tạm được.” Triển Chiêu dùng nội lực điều tức, thân thể cũng không lạnh, ngược lại hắn lại lo lắng cho đầu gối của Bạch Ngọc Đường , không biết có bị ảnh hưởng hay không.

“Làm gì phải tìm Thất thúc công người gấp như vậy ?” Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu, “Hắn cũng dễ gây họa như sư phụ ta sao ?”

Triển Chiêu khê thở dài, “Người không biết, Thất thúc công ta lúc còn trẻ quá thương phụ nhân hắn,, bắt quá phụ nhân hắn đã qua đời thật lâu trước rồi, vì vậy thúc công không thể không uống rượu, vừa uống là liền uống đến say mềm, uống say còn thích khóc, lúc này người nào chọc hắn nhất định sẽ bị làm thật.”

Bạch Ngọc Đường cũng hiểu, “Nghiêm trọng như thế sao ?”

“Cũng không phải sao, nương tử hần cũng đã qua đời năm mươi năm, hần vẫn còn thương tâm đâu, đơn giản là tương tư thành cuồng đó.” Triển Chiêu cũng rất bất đắc dĩ.

“Si tình như vậy a.” Bạch Ngọc Đường ngược lại cảm thấy rất tốt, “Có nghĩa tử của Hồng di người phụng bồi, sẽ không xảy ra chuyện gì đi.”

“Tiểu Hân cũng không dùng được !” Triển Chiêu lắc đầu, “Hần vạn nhất gây họa so với Thất thúc công càng lớn hơn a !”

“Hần cũng gây họa sao ?” Bạch Ngọc Đường lúc này bắt đầu cảm thấy mình may mắn là chỉ có Thiên Tôn gây họa, Triển Chiêu liếc mắt có đến cả Ma cung ba trăm đầu.

“Người đã thấy công phi của Hồng di rồi, Hồng di giỏi dụng hỏa” Triển Chiêu cười bất đắc dĩ, “Tiểu Hân được nàng chân truyền, hơn nữa đứa nhỏ này thiên phú dị bẩm, không khác gì một cái hỏa cầu, vạn nhất người nào chọc đến hần,, hần không cần thận đem toàn bộ Tuyết châu phủ đốt cũng có thể đó.”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy bất khả tư nghị , “Hần bao tuổi ?”

“Mười sáu đi.” Triển Chiêu trả lời, “Một mái tóc hồng giống y chang Âu Dương Thiếu Chính sách,, nói không chừng là huynh đệ thất lạc nhiều năm của Âu Dương đi”

Triển Chiêu còn đang nói đùa, chợt chỉ nhìn thấy ở đầu đường phía trước, một bóng trắng chợt lóe lên.

Triển Chiêu dừng bước lại, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, ý bảo — Hần cũng nhìn thấy ! một nữ nhân bạch y, khinh công cực tốt.

“Ô” Tiểu ngũ cũng phát ra âm thanh, nhìn tòa nhà cách đó không xa.

“Nàng ta hình như vào trong đó.” Triển Chiêu cau mày, quan sát ngôi đại trạch kia —— cái này trông giống như nhà của một đại hộ.

“Có thể nào chẳng qua là một người bình thường không ?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường .

“Nữ nhân kia khinh công đúng là không tệ.....” Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy kỳ cục, giờ đang bão tuyết nữ nhân bạch y khinh công tốt, đúng dịp như vậy.

“A”

Hai người còn đang do dự, liền nghe trong đại trạch phía trước truyền ra một tiếng kêu thảm thiết.

Hai người nhìn nhau một cái, vội vàng chạy tới, cũng không cần gõ cửa, nhảy lên một nóc phòng, Bạch Ngọc Đường cup ô, hai người vừa hướng lên đầu tường viện, muốn nhìn vào phía trong không nghĩ đến liền xảy ra chuyện. Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 21 CẠM BÃY

“Người không muốn chết, người không muốn chết đều là bởi vì còn lưu luyến.” Thanh âm Triển Chiêu lại lạnh đi mấy phần, “Ăn miếng thì phải trả miếng sao !”

Nữ nhân cặp mắt trợn trừng.

Đôi mắt Triển Chiêu khẽ híp lại, “Mãi mãi mất đi người mình yêu thương ! Ta cũng sẽ để người ném thử một chút tư vị này.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhảy lên tường viện, lại cảm giác tường dưới chân đột nhiên như lún xuống

Hai người đồng thời ý thức được —— là đất bị lún.

Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường một cái, tung người nhảy lên, nhưng mà Bạch Ngọc Đường đột nhiên lật tay lại, kéo Triển Chiêu về phía mình.

Triển Chiêu cả kinh, không biết Bạch Ngọc Đường định làm gì ? nhưng mà lực kéo của Bạch Ngọc Đường cũng không nhẹ, Triển Chiêu thân thể nghiêng một cái, vội vàng ôm lấy bả vai hấn tránh bị ngã xuống dưới.

Còn đang buồn bực đã thấy Bạch Ngọc Đường bung dù, kéo soạt một tiếng

Triển Chiêu liền nghe thấy thanh âm vang lên, giống như có đinh đập vào trên cây dù, đồng thời tán dù cũng đã xuất hiện vài lỗ thủng.

Tuyệt tuyệt đối không thể nào tạo ra được âm thanh như vậy, thì ra phía trên còn có âm khí.....

Triển Chiêu ngược mắt..... nhìn thấy xen lẫn những bông tuyết bay chằng chịt đầy trời tựa hồ còn có thứ gì đó bởi vì tuyết quá dày nên nhất thời nhìn không rõ được.

Hai người lúc này đã rơi xuống đất nhưng mà vừa mới rơi xuống, mặt đất vốn đang bằng phẳng lại bị lún xuống trong nháy mắt

Triển Chiêu vừa chạm đất đã mượn lực, chỉ cần có thể mượn lực dù là chỉ cần đạp nhẹ một cước vào nền tuyết hấn cũng có thể bay lên.

Vì vậy, Triển Chiêu liền lôi Bạch Ngọc Đường một cái nhảy lên giữa không trung.

Chỉ là vừa mới bay đến nửa đường liền thấy một tấm lưới từ trên trời giáng xuống.....

Xác thực mà nói, đó cũng không phải lưới mà là bão tuyết chằng chịt như đan thành một tấm lưới.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường theo bản năng nhìn nhau một cái —— đây rốt cuộc là loại âm khí gì vậy ?!

Mắt thấy lưới cũng đã rơi xuống tới nơi, hai người vẫn là hướng lên trên.

Triển Chiêu cho tới bây giờ cũng chưa có thấy qua loại âm khí như vậy, liền hỏi Bạch Ngọc Đường, “Làm thế nào để xé rách ?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, giơ tay ném dù, kêu Triển Chiêu một tiếng, “Miêu nhi !” rồi nhìn nhìn bả vai mình một cái.

Triển Chiêu trong nháy mắt liền hiểu ý, một tay vỗ bả vai hấn,, mượn lực vọt lên cao, thuận thế lại dậm một cước trên bả vai Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng vừa phóng lên.....

Hấn vừa phát lực cùng lúc với Triển Chiêu mượn lực, cùng nhau bay lên, bắt lại cán dù, xoay cán dù trực tiếp chĩa vào tấm lưới đang rơi xuống.

Triển Chiêu cảm giác được một cỗ lực đè nặng xuống, cái lưới này cũng thật nặng, hai tay đem cán dù xoay thật nhanh tấm lưới rơi xuống quả nhiên bốn phía đều có trụ vật, bị Triển Chiêu xoay một cái, tấm lưới cũng không rơi xuống mà chuyển động như một chiếc tán xoay tròn giữa không trung.

Bạch Ngọc Đường lúc này cũng đã rơi xuống đất, chẳng qua là hấn còn chưa có đứng vững mặt đất đã lại lún xuống Bạch Ngọc Đường cau mày, thật là có không ít cơ quan đâu.

Ngay trong nháy mắt hấn nhảy lên trên, mặt đất liền xuất hiện một cái hố to.

Triển Chiêu sau khi giải quyết ổn thỏa tấm lưới, vội vàng hướng bốn phía bên ngoài nhìn một cái, chuẩn bị tìm một cái lỗ rách chui ra, nhưng khi vừa cúi đầu nhìn, giật mình , “Oa một cái hố thật lớn a !”

Bạch Ngọc Đường lúc này cũng đã nhảy lên, giống như cái bóng, bay vòng quanh Triển Chiêu mà đi lên.

Triển Chiêu cảm giác Bạch Ngọc Đường hình như là đang mượn lực, bất quá phương pháp có chút kỳ lạ, từ bên người hấn một mực sờ lên, cũng không biết là đang cố ý sờ hấn hay đây là phương thức mượn lực của Như ảnh tùy hình nữa, cảm thấy có một chút vi dương (ngứa ngứa).....

Bạch Ngọc Đường tiếp lấy cán dù trong tay Triển Chiêu , đối với đằng xa mà huýt gió.

Triển Chiêu bỗng cảm thấy buồn bực, hấn gọi ai chứ ?

Đúng lúc đó, Bạch Ngọc Đường đập về phía hắn một cước.

Triển Chiêu hôm nay bị Bạch Ngọc Đường lôi một cái, lại bị hắn đập một cước cảm thấy có chút buồn bực, nhưng mà hắn quả thật một chút phòng bị cũng không có, Bạch Ngọc Đường đã đem hắn đập ra ngoài.

Triển Chiêu bay ra ngoài phạm vi cái hố to, tự nhiên hắn biết Bạch Ngọc Đường là đang cứu mình đây, nhưng lúc này hắn lại tương đối lo lắng, hắn đem mình đập ra ngoài rồi —— Bạch Ngọc Đường làm thế nào để thoát thân đây ?

Đang lo nghĩ, một bóng đen đã từ một bên đánh tới, đem Triển Chiêu hất ra mặt đất bên ngoài.

Triển Chiêu rơi xuống đất,, liền lăn một vòng, Tiểu ngũ ở bên cạnh hắn bước đến, quay đầu lại kêu một tiếng.

Triển Chiêu bò dậy chỉ thấy Bạch Ngọc Đường đã rơi xuống cái hố to màu đen đó, tấm lưới giăng kia rơi lên trên hố, bên cạnh tường oan một tiếng sụp đổ.....

Đây hiển nhiên là cơ quan đã được chuẩn bị từ trước nhằm đem hố kia chặn lại.

“Ngọc Đường !” Triển Chiêu nhảy đến bên miệng hố, đang định đào đất ra, nhưng bỗng một dư quang nổi lên, bóng người màu trắng nhoáng lên một cái, bên tai hắn cảm giác được sát khí, chợt lách người tránh qua kiếm quang lại xẹt đến bên tai.

Triển Chiêu tránh ra phía sau, Cự khuyết cũng ra khỏi vỏ.....

“Keng” một tiếng vang lên, Triển Chiêu đứng ở miệng hố, Tiểu ngũ đi tới phía sau hắn, nhìn về người phía trước.

Chỉ thấy ở miệng hố bên kia, một bạch y nữ nhân đứng ở đó.

Triển Chiêu khẽ cau mày nhìn thân hình có lẽ chính là nữ nhân vừa rồi chợt lóe trong tuyết dẫn hắn cũng Bạch Ngọc Đường rơi vào cạm bẫy này.

“Ngoao ô”

Tiểu ngũ hướng về nữ nhân kia gầm một tiếng, tựa hồ còn có địch ý.

Triển Chiêu hơi ngần ra, “Nàng ta chính là người giết chết tiểu đạo sĩ kia ?”

Tiểu ngũ đương nhiên không có trả lời Triển Chiêu nhưng mà địch ý nồng đậm trong mắt, đồng thời cũng biểu hiện ra rất rõ nữ nhân đối diện kia vô cùng nguy hiểm.

“Soạt” một tiếng, nữ nhân kia đưa tay ngăn lại, một thanh liễu kiếm bị nàng ném lên mặt đất.

“Cự khuyết quả nhiên uy lực kinh người.” Nữ nhân đó mở miệng nói chuyện.

Tầm mắt Triển Chiêu dời khỏi cánh cửa vừa mới đóng, chặn lại cái hố dưới đất ban nãy, dừng trên người nàng ta.

Nữ nhân này nhìn rất trẻ tuổi, khoảng hơn hai mươi, mặt không chút máu, lông mày màu sắc cũng rất nhạt, mặt trắng sáng, môi cũng trắng bệch, cũng không thể nói là nàng ta đẹp hay xấu, chỉ có thể nói là nhìn quỷ dị.

Triển Chiêu nhìn nàng ta một cái, hỏi, “Bạch Ngọc Đường đâu ?”

Nữ nhân nhìn cái bẫy trên mặt đất, khẽ mỉm cười, “Phía dưới đều cắm đao sắc nhọn, nếu như là không có tan xương nát thịt thì cũng là vạn tiền xuyên tâm đi.....”

Vừa nói xong, hai hàng lông mày của Triển Chiêu đã nhíu lên một chút, “Người thối lắm !”

Nữ nhân đó tựa hồ có chút ngoài ý muốn, trên dưới quan sát Triển Chiêu một cái, còn có chút tiếc nuối, “Nếu như không bỏ xuống được, sao vừa rồi ngươi không cùng chết với hắn đi ?”

Lời vừa nói ra, liền thấy hàn quang chợt lóe nửa bên mặt trái nữ nhân đó có một cảm giác gió lạnh xẹt qua tóc tựa hồ cũng tung bay cùng tuyết.

Nàng ta hơi ngẩn người, chỉ thấy Tiểu ngũ sau lưng Triển Chiêu hơi thối lui về phía sau một chút, lại có chút không được tự nhiên cùng nóng nảy, bất an.

Mà Triển Chiêu mới đứng ở miệng hồ vừa này, biểu lộ lúc này còn lạnh hơn cả băng thiên tuyết địa Nàng ta có chút kinh ngạc, thanh niên trẻ tuổi ôn văn nhã nhặn này mà lại có loại biểu lộ dọa người đến vậy sao, nhưng là nàng ta còn chưa kịp mở miệng đã lại cảm giác được bên trái vừa nhoáng lên trước mắt là một mảng màu đỏ như máu.

Có chút khó hiểu đưa ta sờ sờ một chút, một cảm giác nhớp nháp hồ hồ, đưa mắt nhìn lại là nửa cái lỗ tai còn mang theo một lượng máu lớn.

Nàng ta sửng sốt hồi lâu, há to miệng.

Sau đó là một tiếng hét thảm vang dội giữa đêm, Tiểu ngũ lại tiếp tục thối lui về phía sau, hình như có chút không quen Triển Chiêu đột nhiên xuất hiện lệ khí.

“Hắn ở đâu ?”

Nữ nhân phục hồi lại tinh thần, Triển Chiêu đã đến bên người ả.

Nàng ta ngẩng mặt lên, cả nửa bên mặt đều là máu, nhìn Triển Chiêu, “Đây mới thực sự là bản tính của người sao ?”

Triển Chiêu thiêu mi, “Hắn ở đâu ?”

Nữ nhân đó đột nhiên mở miệng, muốn hướng về Triển Chiêu mà hét to một tiếng.

Vừa mới hé miệng, Triển Chiêu thấy được hàm răng trong miệng nàng ta có hai hàng !

Không biết nàng ta trời sinh đã vậy hay làm sao mà lại có hai hàng, tóm lại trong miệng nàng ta đích xác là có hai hàng răng.

Bất quá nàng ta sau khi hú lên hai tiếng quái dị cũng không có bỏ đến cắn Triển Chiêu, mà là bị Triển Chiêu giơ tay bắt lại mặt, ấn vào trong tuyết.

“Oanh” một tiếng vang lên thật lớn, nàng ta cơ hồ cả nửa người bị ấn vào trong lòng đất.

Nữ nhân kia chỉ có thể phát ra tiếng “ô ô” trong cổ họng, đại khái lần này chịu chương quá nặng nên cơ hồ không thể thở nổi.

“Hỏi người một lần cuối cùng.” Triển Chiêu cúi đầu nhìn thẳng vào mắt nàng ta, “Bạch Ngọc Đường ở đâu ?”

Nữ nhân đó tựa hồ như đã lấy lại bình tĩnh, lộ ra một nụ cười quỷ dị, “Ta đã nói rồi, đã chết.”

Ánh mắt Triển Chiêu lạnh đi mấy phần, nữ nhân nhìn người trước mắt vốn có cặp vô cùng sáng vô cùng đẹp này, đại khái ban này nàng ta vốn cũng đã bị một làn máu đỏ che đi một phần tầm mắt, nay nhìn kĩ lại, màu sắc trong mắt Triển Chiêu đã sâu đi mấy phần, giống như màn đêm thăm thẳm, sâu không thấy đáy. Tựa hồ mọi lời nói dối cũng không cách nào lừa gạt được đôi mắt này.

.....

“A.....”

Nàng ta thấy rõ đôi mắt này đã trở lên đen hơn, còn đen hơn cả bầu trời đêm lúc này, cũng cảm giác được tay Triển Chiêu ấn trên mặt nàng càng lúc càng chặt.....

Một cảm giác nhộn nhạo như tràn trong huyết mạch, nữ nhân kia cơ hồ như cảm giác được cả huyết dịch bên trong Triển Chiêu, tất cả đều mang một cỗ lệ khí đầy quỷ dị mà dữ tợn cảm giác ma tính khó có thể hình dung.

Nàng ta không khỏi hoài nghi rốt cuộc Triển Chiêu là loại người gì vậy ? Tại sao một người thường ngày ôn hòa đến vậy mà bên trong lại mang một cỗ ma khí, đây tuyệt đối không phải là cố ý tạo ra mà là bởi vì tức giận nên mới xuất hiện Đây chính là bản tính.

Cũng không biết tại sao, từ đáy lòng bỗng dâng lên một cảm giác sợ hãi.

“Người nếu như giết ta thì cả đời cũng đừng mong tìm thấy hân”

“Ta có đến một ngàn phương pháp khiến cho người sống còn khó hơn chết.” Triển Chiêu âm trầm chậm rãi nói, “Người có ái nhân, ta có thể thấy được.”

Nữ nhân hơi khựng lại, nhìn Triển Chiêu.

“Người không muốn chết, người không muốn chết đều là bởi vì còn lưu luyến.” Thanh âm Triển Chiêu lại lạnh đi mấy phần, “Ăn miếng thì phải trả miếng sao !”

Nữ nhân cặp mắt trợn trừng.

Đôi mắt Triển Chiêu khẽ híp lại, “Mãi mãi mất đi người mình yêu thương ! Ta cũng sẽ để người ném thử một chút tư vị này.”

“Người là tức giận nên hồ đồ đi.....” Nữ nhân kia cười khan một tiếng.

“Hân là người ta quen biết, đúng không ?”

Đáy mắt nữ nhân kia càng ngày càng biểu lộ sự chột dạ, điều này đã chứng minh suy đoán của Triển Chiêu là chính xác.

Sự nhần nại của Triển Chiêu lúc này đã không còn, Cự khuyết tuốt ra khỏi vỏ, “Nói vĩnh biệt với hân đi !” Nói xong, một kiếm hướng cổ nữ nhân kia đâm xuống.

“Chờ một chút !”

Kiểm phong đang hướng vào cổ truyền đến rất rõ ràng, nhưng vừa xé rách làn da mỏng thì dừng lại trước xương cổ Nữ nhân đó kinh hãi nhìn Triển Chiêu, “Người thật sự muốn giết ta ?”

“Đây không phải là điều ta muốn nghe.” Gương mặt Triển Chiêu đã cự độ không còn kiên nhẫn, vẻ mặt lúc này cũng không phải vẻ mặt thuộc về Triển Chiêu.

“Ta cũng chỉ là thay người làm việc mà thôi.” Nữ nhân lúc này đã cảm giác được vết thương truyền đến đau đớn, , huyết dịch trong trời băng thiên tuyết địa cũng đã đông lại, vết thương truyền đến nóng rực, trên mặt đất cũng tích một tầng tuyết đọng.

“Có người sai sử ta làm việc, cơ quan này cũng là chuẩn bị cho hai người.” Nữ nhân đó cũng ngừng giây giũa, nói, “Một khi rơi xuống cơ quan này, sẽ không chết, nhưng là sau khi rơi vào sẽ bị tầng tầng phong kín, hân nhất định sẽ rơi vào địa đạo”

“Địa đạo ?” Triển Chiêu nghi ngờ, “Cái gì địa đạo ?”

“Địa đạo được giảng khắp nơi ở Tuyết châu phủ này, một mạch đến cả địa huyết trong núi, nhưng mà địa đạo ở tại các ngã rẽ lại càng có nhiều cơ quan nặng nề, không thể phá giải.” Nữ nhân kia nói thẳng, “Người cùng Bạch Ngọc Đường, một người tinh thông phá giải cơ quan, một người lại khinh công quá giỏi, nếu như liên thủ hoàn toàn có thể phá giải mọi cơ quan, nhưng là đến lúc đó hai người nói không chừng đã người chết, người bị thương nặng, như vậy chúng ta có thể không tổn nhiều công sức đã có thể mượn đao giết người, đạt được mục đích một hòn đá hạ hai con chim.”

“ Còn có cửa khác để đi vào ?” Triển Chiêu đối với cái mục đích một hòn đá hạ hai con chim gì đó hoàn toàn không có hứng thú, chỉ chú ý tới việc làm thế nào để cứu ra Bạch Ngọc Đường trước khi hân đụng phải cơ quan, liền hỏi nàng ta, “Làm thế nào để đi vào ?”

“Nhất định phải có bản đồ mới được.” Nàng ta lại lắc đầu, “Tuyết châu phủ này dưới đất đều giảng đầy cơ quan, một khi lỡ rơi xuống sẽ làm động cơ quan liên hoàn bên dưới, Bạch Ngọc Đường có thể sẽ bị vây tử bên trong một Ngón, sẽ bị chôn sống hoặc bị cự thạch đè chết.”

Tâm Triển Chiêu cũng trầm xuống, “Ai ra lệnh cho người ?”

“Ta không biết.” Đối phương cũng bình tĩnh trả lời.

Triển Chiêu hiển nhiên là không tin.

“Ta thật sự không biết”

Ngay lúc về mặt Triễn Chiêu lại lạnh đi mấy phần, trên bả vai bị người vỗ nhẹ nhẹ một cái.

Triễn Chiêu hơi sững sờ, ngẩng đầu lên, cảm giác có một bàn tay nhẹ nhàng sờ sờ đỉnh đầu hắn.

Lệ khí của Triễn Chiêu hơi thu liễm lại, ngẩng mặt lên, chỉ thấy Ân Hầu đang đứng cạnh hắn, đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu hắn, “Ngoan, sao lại tức giận đến vậy a ?”

Triễn Chiêu sau khi thấy Ân Hầu, rốt cục cũng hồi phục tinh thần, theo bản năng nhìn đến cái hộ đã bị chặn lại.

Chỉ thấy mười mấy ảnh vệ không biết đã đến khi nào, đang đào đất ra.

Triễn Chiêu nhìn chằm chằm cái hố, “Có thể làm động cơ quan không ?”

“Sẽ không !”

Một thanh âm khác truyền tới.

Triễn Chiêu quay mặt sang, chỉ thấy một lão đầu lồi thoi lệch thếch đang đứng cạnh hắn, có chút ngượng ngùng, “Đều tại thúc công uống quá mấy chén mới làm trễ chuyện.”

Theo phía sau lão đầu là một thiếu niên cao gầy mười mấy tuổi, một mái tóc đỏ, buộc thành đuôi sam, là một tiểu hài nhi mi thanh mục tú, tròn to hai mắt mà nhìn Triễn Chiêu.

Triễn Chiêu mở miệng gọi, “Thất thúc công !”

Lão đầu cười hì hì chọc chọc Triễn Chiêu, “Cơ quan này căn bản là không thể nào tránh né, vậy mà người lại có thể tránh ra nha.”

Triễn Chiêu vừa nghe hắn nói, về mặt lại mờ đi mấy phần —— nếu như không phải là Bạch Ngọc Đường đem hắn đá ra, hắn căn bản cũng không có tránh khỏi cơ quan đó.

“Yên tâm, yên tâm.” Lão đầu an ủi Triễn Chiêu, “Cứ giao cho Thất thúc công, nhất định sẽ đem hắn cứu ra !”

Triễn Chiêu thoáng thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Hầu tử đang cầm khăn tay lau vết máu trên tay Triễn Chiêu, vừa liếc mắt nhìn nữ nhân trông thật quái dị thê thảm bên cạnh một cái.

Ở phía xa, Triệu Phổ ôm tay đứng bên cạnh Thiên Tôn.

Bốn phía Tuyết châu phủ có rải không ít tai mắt trong quân của Triệu Phổ, vừa rồi hai người xúc động cơ quan động tĩnh cũng quá lớn, sớm đã có người đến báo tin.

Đám người Thiên Tôn chạy đến, khi thấy Triễn Chiêu đang ép hỏi nữ nhân kia, lại không tìm thấy Bạch Ngọc Đường, mọi người căn bản cũng đã đoán được một chút.

“Sách” Triệu Phổ lắc đầu một cái, nhìn Triễn Chiêu cuối cùng cũng đã an tĩnh lại đứng ở bên hố chờ mọi người đào, lại nhìn một chút Ân Hầu đang chấp tay sau lưng bên cạnh, “Triễn Chiêu tuyệt đối chính là cháu ngoại của Ân Hầu, biểu lộ vừa rồi kia giống như đúc a”

Thiên Tôn gật đầu một cái, sờ cằm, “Ai nha, quả nhiên là có quan hệ huyết thống sao, hắn trong xương tủy nhất định là một cái tiểu ma tinh.”

Triệu Phổ đảo mắt nhìn Thiên Tôn một chút, không hiểu, “Người không lo lắng sao ?”

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái, hỏi ngược lại Triệu Phổ, “Lo lắng cái gì ?”

“Thì là Bạch Ngọc Đường bị té xuống rồi, sinh tử còn chưa có biết a .” Triệu Phổ chỉ chỉ cái hố.

Thiên Tôn cười khan hai tiếng, khoát khoát tay, “Coi Ngọc Đường nhà ta là Tiểu bạch thỏ sao ?”

Triệu Phổ tựa hồ không hiểu được.

“Công phu Như ảnh tùy hình căn bản khác biệt với các loại khinh công khác !” Thiên Tôn đắc ý, “Khinh công mượn lực căn bản chỉ có thể bay thẳng lên với hạ xuống, Như ảnh tùy hình chỉ cần có đồ có thể bám

vào là có thể tự do tựa tại đến bất kỳ đâu loại địa hình gì cũng có thể xông tới chứ đừng nói chỉ chỉ có một khoảng cách cao có như vậy.”

Triệu Phổ kinh ngạc, “Người nói là Bạch Ngọc Đường cố ý té xuống dưới sao ?”

“Người cũng không nên nói là nó cố ý, hẳn là không phải thế.” Thiên Tôn chỉ Triển Chiêu tâm tư xung động ưu phiền lo lắng phía trước, “Nó chắc chắn cũng không có vô ý như thế, đại khái có lẽ là phát hiện ra cái gì đó, không có đủ thời gian giải thích nữa rồi nên mới bất đắc dĩ mà đi xuống.”

Triệu Phổ nhìn Thiên Tôn, “Phát hiện cái gì a ?”

Thiên Tôn khoát tay, “Có trời mới hiểu được, bất quá vẫn là câu nói kia, Ngọc Đường nhà ta cũng không phải Tiểu bạch hổ !” Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 22 [QUÁI VẬT]

Bạch Ngọc Đường nhìn một chút hai quái nhân nói chuyện không chút mạch lạc lại có chút hoang mang, cũng không có cảm thấy bọn họ là dạng người cùng cực hung ác gì, dù sao lúc hắn hôn mê hai người đó cũng không có làm gì hiểm độc, ngay cả da thịt mình cũng không bị thương, có thể thấy được là thật sự có chuyện muốn hắn giúp một tay ?

Bạch Ngọc Đường một đường rớt thẳng xuống địa huyết bên dưới, cũng cảm giác được bên trên có rơi xuống theo một chút đất đá vụn, đập chân xuống đất, quả nhiên phát hiện được phía trước có địa đạo, thuận thế lăn vào bên trong một vòng sau đó trên miệng hồ liền nghe thấy “cộp” một cái, toàn bộ đất đá đã lấp đầy miệng hồ, ngăn cách với bên ngoài.

Bạch Ngọc Đường ngẩng lên cảm thấy có không ít bùn đất liền bịt miệng đi về phía trước mấy bước, phải tay áo, bắt đầu hướng bên ngoài nhìn nhìn.....

Lúc này , hắn cũng không rõ vị trí của mình, bốn phía đều là một mảnh đen thui.

Lấy ra hộp quẹt trong ngực, mở ra thổi thổi lửa dựa vào ánh sáng yếu ớt mà nhìn lại bốn phía, chỉ thấy nơi này coi như rộng rãi, cao khoảng một thân người, lại rất sâu, phía trước là một mảnh đen nhánh, cũng không thấy được điểm cuối.

Bạch Ngọc Đường vừa rồi sợ dĩ để mình đi xuống là bởi trong nháy mắt hắn nhìn thấy dưới đất hình như có người, chợt lóe cái liền chạy vào trong. Vụ án này toàn bộ vẫn còn mơ hồ, lại chưa có tìm được hướng điều tra mới, muốn đột phá, biện pháp tốt nhất chính là “Xông vào hang cộp để bắt được cộp con”. Đối phương đã sắp đặt cơ quan như vậy, tỏ rõ là muốn bắt sống hắn cùng Triển Chiêu chứ không muốn giết chết —— xem ra có tính toán !

Ý niệm trong đầu vừa chuyển, Bạch Ngọc Đường đã xuống đến địa huyết rồi.

Lúc này, hắn một tay cầm hộp quẹt, một tay cầm đao, ngưng thần nghe động tĩnh bốn phía.

Quả nhiên phía trước có khí tức, tựa hồ là có hai người.

Bạch Ngọc Đường cảm giác được, hơi thở kia nhẹ nhàng, cách ẩn nấp thật không tệ, hẳn là công phu cũng không tồi, khoảng cách cũng không rõ. Địa đạo này có nhiều ngã rẽ, vì vậy chỉ nghe tiếng gió cũng khó xác định được phương vị

Bạch Ngọc Đường cũng không vội tìm người nọ mà cầm hộp quẹt, hướng vào vách tường soi.

Địa đạo này nhìn qua cũng không phải mới đào gần đây, bản thân Bạch Ngọc Đường đối với kiến trúc có chút nghiên cứu, nhìn kỹ đồ họa trên tường một chút, lại sờ sờ chất địa vách tường, Bạch Ngọc Đường kinh ngạc đây là đồ họa cổ xưa, vách tường được tạc theo kỹ thuật cực kỳ hiếm thấy, đồ họa có chút gần với thời nhà Hán nhưng lại có chút không giống mới phong cách thẩm mỹ của Trung Nguyên chẳng lẽ nơi này đã từng là một tòa cổ thành của phiên bang ?

Bạch Ngọc Đường đang nghi ngờ, chỉ thấy ở đằng xa, trong bóng tối xuất hiện ánh sáng rực, tựa hồ có người cầm đuốc đi tới.

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, lúc này một cỗ khói màu vàng dày đặc tràn tới, còn có một trận mùi vị thật gay mũi.

Đưa tay lên bịt miệng nhưng đã không còn kịp nữa rồi đối phương hiển nhiên là muốn dùng khói mê để chế phục hắn Bạch Ngọc Đường vốn là có thể che kín miệng mũi nhẩn một lúc, nhưng mà đối phương hạ thủ thật hết sức cẩn thận, hơn nữa loại thuốc mê này không biết được làm từ thứ gì, rất bá đạo

Bạch Ngọc Đường cũng không có dùng đến nội lực để chống cự lại khói mê, tránh trúng phải cái gì dẫn đến tẩu hỏa nhập ma thì không tốt chỉ trong chốc lát, hắn theo vách tường trượt xuống, mất ý thức.

“Khụ khụ.....”

Một người dùng khăn ướt che miệng, xua tan khói mê trước mắt, đến bên người Bạch Ngọc Đường, tiến đến nhìn một chút, quay đầu lại nói với một người khác, “Đã hôn mê !”

Sau đó âm thanh khóa truyền đến lách cách.

“Cách” một tiếng,, một băng khóa được ném trên mặt đất, “Còng hẩn lại.”

Người cầm khóa cùm lăm bằm một câu, “Một bộ khóa cùm mà hữu dụng sao? Hắn là Bạch Ngọc Đường đó !”

“Vậy chứ người muốn như thế nào ?” người đó đến gần, trong tay cầm một cây đuốc, “Chẳng lẽ đem hẩn tứ chi trói lại, trói rồi lấy ai giải cơ quan ?!”

“Cách Cách” hai tiếng, còng tay khóa chặt lại, người nọ cũng đến nhìn, “Sách , Bạch Ngọc Đường đúng là danh bất hư truyền, đáng vẻ thật đẹp a, thật ngưỡng mộ,, ta nếu như có thể quen biết một người dễ coi một chút thì tốt rồi, cũng không cần phải đẹp như hẩn a !”

“Bây giờ cũng không phải là lúc nghĩ ngợi lung tung.” Người còn lại than thở, phía trên lại truyền đến tiếng ào ào “đỉnh đỉnh, đang đang” , bọn Triển Chiêu đã sắp ào xuống đến nơi.

“Mau lên !” người nọ bước nhanh về phía trước, hai người một khiêng Bạch Ngọc Đường, một lại nhặt đao của Bạch Ngọc Đường, chạy như điên về phía trước, quẹo vào một ngõ rẽ, để lại phía sau cửa đá nặng ngàn cân, biến mất vô ảnh vô tung.

.....

“Chưa xong sao ?” Triệu Phổ đứng ở cửa động hỏi ảnh vệ.

“Không sai biệt lắm.” Giả Ảnh mang người dùng công cụ chuyên dụng không ngừng đào xuống, đã thấy được một khe hở, biết rằng sắp được bèn nói với phía trên.

Triển Chiêu đứng ở cửa động, cúi đầu nhìn vào phía trong, khẽ cau mày, không nói một lời.

Thiên Tôn cùng Ân Hưu ở cách đó không xa, những người khác cũng chạy đến, lúc này tuyết càng rơi càng lớn, khí trời vô cùng xấu.

“Uy.” Ân Hưu ôm cánh tay, cùi chỏ nhẹ nhàng đụng Thiên Tôn, “Đào được xuống dưới cũng chưa chắc đã tìm được đồ đệ người đi, hẩn là loại người thích dùng chiêu không vào hang cộp làm sao bắt được cộp con sao ?”

Thiên Tôn thở dài, “Đây đúng là chuyện mà Ngọc Đường sẽ làm.”

“Có điểm mạo hiểm a” Ân Hưu bĩu môi.

“Nó không phải làm vậy là vì muốn phá án sao.” Thiên Tôn than thở.

“Tính tình hẩn hẩn phải giống người mới phải, cũng không giống loại người thích xen vào chuyện của người khác, sao lại nhiệt tình như vậy ?” Ân Hưu thiêu mi một cái.

Thiên Tôn liếc xéo hẩn, “Biết rõ còn hỏi !”

Ân Hầu sờ sờ cảm, nhìn Triển Chiêu nơi xa Bạch Ngọc Đường nếu không phải vì nó, có lẽ cũng lười quản mấy chuyện rắc rối này chứ đừng nói gì là lấy thân mạo hiểm a .

“Ai” Hai lão đầu đồng thanh thở dài, lắc đầu một cái.

“Đúng rồi.” Thiên Tôn đột nhiên nói với Ân Hầu, “Cái nha đầu kia nhà Long Cửu Luyện cũng đến rồi, người có biết không a ?”

Ân Hầu hơi sững sốt, “Miếu Miếu sao ?”

Thiên Tôn gật đầu một cái, “Chưa đến Tuyệt châu phủ liền chạy rồi.”

“Ân ?” Ân Hầu một tay nhẹ nhàng sờ cảm như nghĩ ngợi điều gì, “Như vậy a”

“Nha đầu này chắc không phải chỉ đơn giản nhân dịp cha nó bế quan mà tranh thủ ra ngoài chơi đi ?” Thiên Tôn hỏi, “Dạ Xoa cung cũng không phải là có quy tắc không được tự mình ra ngoài sao ?”

“Nha đầu Long Miếu Miếu kia đừng xem hàng ngày vẫn là cái ma tinh không biết nặng nhẹ, bất quá nó thông minh cơ trí lại ngoan ngoãn, nó nếu chỉ muốn vui đùa, ba trăm lão ma tinh của Ma cung ta cũng có thể bồi nó a, sao lại chạy đến nơi đông lạnh thật xa này ? Không hợp lý !” Ân Hầu cau mày, “Hơn nữa, Long Cửu Luyện chỉ mới vừa xuất quan sao đã lại bế quan chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì ?”

“Đào được rồi !”

Lúc này bên dưới truyền đến tiếng của Giả Ảnh , sau đó lại truyền đến tiếng ho khan, “Oa mùi gì vậy ?!”

Ở cửa động Triển Chiêu vừa định nhảy xuống nhưng đã thấy bọn Giả Ảnh rối rít bò lên, lên đến mặt đất liền ho khan, “Khói mê !”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Công Tôn chạy tới ngồi xổm xuống ngửi một cái, lắc đầu, “Là khói mê, dùng khăn ướt che miệng mới có thể xuống.”

Nhưng mà hắn còn chưa có nói xong, Triển Chiêu đã nhảy xuống.

“A ! Chiêu Chiêu !” Thất Ưng đứng ở cửa động chờ vội vàng theo xuống, Hồng Hầu cũng muốn đi xuống, bị Triệu Phổ kéo lại, ý là —— Tiểu hài nhi chó có gây phiền phức !

Mọi người trong lòng đều nghĩ, nếu như dùng khói mê, chứng tỏ bên dưới còn có cơ quan, mà Bạch Ngọc Đường có lẽ là bị bắt đi rồi.

Trong chốc lát, chỉ thấy Triển Chiêu sầm mặt đi lên, lắc đầu một cái —— cơ quan bên dưới đã đóng lại, chỉ nhất được hộp quẹt của Bạch Ngọc Đường, cũng không tìm thấy gì khác !

Thất Ưng sau khi đi lên, nói với mọi người, “Bạch Ngọc Đường là bị hôn mê sau đó mới bị mang đi, bên dưới có cơ quan dày đặc, đại khái là bị mang đi qua ngã rẽ rồi, sau khi đi qua thì phong kín cửa khẩu, rất khó để tìm ra.”

Thiên Tôn nháy mắt mấy cái, chỉ chỉ mũi mình, “Vậy bảo bối đồ đệ của ta đâu ?”

“Ách” Thất Ưng vội vàng trốn sau lưng Ân Hầu, “Tạm thời chưa tìm thấy.”

Thiên Tôn thiêu mi một cái.

“Bất quá, nếu như dùng khói mê, liền cho thấy đối phương không muốn giết chết Bạch Ngọc Đường.” Công Tôn nói, “Hơn nữa vừa nãy nữ nhân kia cũng nói, đối phương muốn Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu liên thủ phá giải cơ quan, nên sẽ không thương tổn hắn.”

Triển Chiêu cau mày, vẫn là nhìn chằm chằm vào lỗ đen như vực kia.

“Cháu ngoan, nghĩ gì thế ?” Ân Hầu nhẹ nhàng chọc chọc Triển Chiêu.

“Bạch Ngọc Đường là cố ý để bị bắt đi.” Triển Chiêu nhàn nhạt nói.

Mọi người suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy có khả năng này, nếu không bằng công phu của Bạch Ngọc Đường có lẽ đã có thể thoát ra rồi.

“Hắn nhất định có để lại gì đó.” Triển Chiêu thấy khói mê bên dưới cũng đã tan, liền nhảy xuống.

Lần này, Thiên Tôn cũng theo xuống, còn phải nói , đồ đệ bảo bối của hắn còn ở dưới đây ! Lại cũng chưa biết rõ, vạn nhất nếu như có gì nguy hiểm thì sao đây!

Triển Chiêu vào đến trong hố, một đám ảnh vệ liền đem một khúc địa đạo chiếu sáng rực, cuối cùng hắn tìm được trên mặt đất một chút bột màu trắng, nằm rải rác.

Triển Chiêu ngồi xổm xuống nhìn một chút, đưa tay lấy một ít đưa lên mũi ngửi, “Hắt xì....”

Không nhận được mà hắt hơi một cái, Triển Chiêu sờ sờ lỗ mũi, đột nhiên nhớ tới gì đó.

Lại nói, Triển Chiêu vốn tham ăn lại muốn ăn ngon, hôm qua hắn cùng Bạch Ngọc Đường ăn hồn đồn ở một khách *** đặc biệt ngon, cũng không phải nói hồn đồn ở đó đặc biệt ngon mà là món hồ tiêu trong canh thật rất đặc biệt !

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu thích ăn, liền mua một chút bột hồ tiêu của tiểu nhị , buộc chặt lại trong một cái túi, nhét vào hà bao tùy thân mang ở bên hông, vốn định sau khi trở về thì mượn Công Tôn một chiếc bình đựng, nhưng là hôm qua quá bận rộn lên quên mất.

Triển Chiêu trong nháy mắt liền hiểu rõ, Bạch Ngọc Đường nhất định là trên cái túi kia châm một lỗ thủng, như vậy suốt một đường đi, vô luận là hắn đi đến đâu thì hồ tiêu cũng sẽ rải đến đó. Triển Chiêu lỗ mũi rất thính a, hắn bảo ảnh vệ môn chuẩn bị một số đuốc, liền đi tìm người !

Thất Ứng cũng đã xuống, hắn sẽ phá giải cơ quan, chỉ cần Triển Chiêu có thể tìm được đường, hắn đều có thể đem đường đã bị chặn mở ra hết.

Triệu Phổ phân phó một đám người, Giả Ảnh cùng Tử Ảnh mang theo một nhóm ảnh vệ đi cùng Triển Chiêu.

Triển Chiêu cùng Thất Ứng đi tìm Bạch Ngọc Đường, Thiên Tôn cũng muốn đi, mọi người đương nhiên không ai ngăn cản.

Tiểu ngũ vốn sống chết đòi theo Triển Chiêu nhưng mà nó hình thể quá lớn không thích hợp đi trong địa đạo, vì vậy Triển Chiêu liền giao nó cho Ân Hưu.

Triệu Phổ phái quân canh giữ ngoài cửa động, sau đó cùng Bao Đại Nhân mang theo nữ nhân kỳ quái đã bị Triển Chiêu làm bị thương mặt mũi đầy máu trở về nha môn Tuyết châu phủ.

.....

Bạch Ngọc Đường lúc tỉnh lại, đầu tiên là ngửi được một cỗ vị đạo thật gay mũi.

Hắn mở to mắt nhìn bốn xung quanh vẫn là một Ngõn đen nhánh, sau đó có ánh lửa lập lòe.

Ngồi dậy, đưa tay muốn sờ sờ cái trán, cảm thấy có chút choáng, nhưng “lạch cạch” một tiếng, hai tay cảm giác bị bó chặt, hắn cúi nhìn một chút chỉ thấy hai tay hắn bị trói bằng một đoạn xích sắt.

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm đoạn xích sắt một hồi, giơ tay lên, “ca” một tiếng

Trên xích sắt nháy mắt đóng một tầng băng mỏng, sau đó nứt sang hai bên, xích sắt bị gãy làm đôi.

Hắn thuận tay lắc rơi xích sắt, ngẩng đầu nhìn bốn phía, đồng thời nghe được tiếng kêu sợ hãi.

Theo tiếng kêu nhìn sang, thấy có hai người run rẩy đứng ở đó.

Một người đại khái khoảng đầu hai mươi, dáng vẻ vô cùng kỳ quái, trên đầu cũng không biết là thứ gì, miệng nhọn tai khỉ, một đôi mắt to khiếp sợ nhìn Bạch Ngọc Đường.

Mà bên cạnh người đó, một khuôn mặt khác biểu lộ cũng tương đối quỷ dị, người này hình thể khôi ngô, chắc khoảng trên dưới ba mươi tuổi đi ? Ngay cả râu, cùng lông mày cũng màu xanh lá.....

Bạch Ngọc Đường cau mày —— Đây là người của gánh hát chạy đến sao ? Tối giờ vẫn chưa từng thấy qua a .

Bạch Ngọc Đường vừa định đứng lên, người trẻ tuổi trên đầu có sừng dài kia liền lập tức trốn sau người to con, “Người đừng có đến đây a ! Chúng ta là yêu yêu quái đó ! Sẽ ăn thịt người đó !”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, nhìn hai người bọn họ một chút, hẳn vốn cho là sẽ bắt được nhân vật lớn nào đó hay là chân chính hung thủ phía sau, không nghĩ đến lại là hai tên ngu ngốc, lại muốn dùng dây xích bình thường mà trói hẳn lại. Đây chính là việc làm ngu xuẩn đến mức nào .

“Hai người là ai ?” Bạch Ngọc Đường phỉ phỉ bụi đất trên y phục, phát hiện túi đựng hồ tiêu quả thật là ít đi rất nhiều, ngược lại có chút kinh ngạc, bọn họ chạy trên địa đạo này thật lâu sao ?

“Yêu quái” Thiếu niên kia còn chưa có sợ chết mà trả lời một câu.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, “Coi như hai người là yêu quái, có cái gì thay đổi nói hết được rồi chưa ?”

“Ách...” Thiếu niên kia nhìn kẻ to con, giống như đang hỏi, “Cái gì thay đổi ?”

Tên to con không nói chỉ trợn mắt nhìn hắn một cái, quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường, hung ác nói, “Bạch Ngọc Đường, người tốt nhất hãy ngoan ngoãn hợp tác với chúng ta, nếu không đảm bảo cho người ăn đủ.”

Hắn đang nói chuyện, thiếu niên sau lưng một cái kéo tay áo hắn, “Khách khí một chút, chớ chọc giận hắn a, nghe nói tính khí hắn không tốt đâu.”

“Sách” Tên to con kia kéo tay áo, quay đầu lại trừng hắn, ý là —— Người đừng có xen vào không được sao !

Bạch Ngọc Đường nhìn một chút hai quái nhân nói chuyện không chút mạch lạc lại có chút hoang mang, cũng không có cảm thấy bọn họ là dạng người cùng cực hung ác gì, dù sao lúc hắn hôn mê hai người đó cũng không có làm gì hiểm độc, ngay cả da thịt mình cũng không bị thương, có thể thấy được là thật sự có chuyện muốn hắn giúp một tay ?

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, “Hai người muốn ta làm gì ?”

“Người chịu giúp một tay ?” Thiếu niên có chút kinh ngạc, tên to con cũng tỏ vẻ hoài nghi.

“Có chịu giúp một tay hay không cùng có thể giúp một tay hay không là hai chuyện khác nhau.” Bạch Ngọc Đường nhìn xung quanh một chút, hỏi, “Đao của ta đâu ?”

Thiếu niên theo bản năng nhìn phía sau, bắt quả lại vội vàng đem Vân trung đao thật dài giấu đi, ý là không trả cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cũng đã nhìn thấy

Hai quái nhân kia vừa định xác nhận một chút xem Bạch Ngọc Đường có phải đang lừa gạt bọn họ hay không, nhưng mà lại không thấy Bạch Ngọc Đường

“Di?”

Hai người hơi sững sờ mới vừa rõ ràng còn ở đó, sao giờ đã lại không thấy ! Thiếu niên nhu nhu ánh mắt, lại cảm thấy tay phía sau nhẹ bỗng, ngân đao nặng nề kia giống như bị người cầm đi

“Hai người nói ra nghe một chút, xem ta có thể giúp hay không.”

Thanh âm truyền đến từ sau lưng hai người cả kinh quay lại, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường không biết đã đến sau lưng hai người họ khi nào, cầm lại đao của mình. Hắn nói rất lơ đãng, vừa đưa tay vào trong hà bao không biết lấy ra vật gì, rung lên, phát hiện còn dư lại một nửa. Bạch Ngọc Đường đem những chỗ rách của túi hồ tiêu ghim lại hết, lại thả lại vào trong hà bao, Triển Chiêu còn phải ăn nữa.

Hai người lúc này chỉ còn có thể nuốt nước bọt, không có nghĩ đến công phu Bạch Ngọc Đường lại cao thế.....

“Con mẹ hai người các người.” Bạch Ngọc Đường chờ đã không chịu nổi, ánh mắt lạnh lẽo, “Nói đi !”

.....

Thiếu niên vội vàng trốn bên người tên to con, người tốt sao, Bạch Ngọc Đường cũng không phải Triển Chiêu, ánh mắt thật lạnh a ! giống như bốn phía đều là băng vậy, lại nhìn một cái đồng xích sắt bị đóng thành băng trên mặt đất, thiếu niên kéo tên to con, ý kia —— Hay là chúng ta chạy đi ?

Tên to con tựa hồ cũng không cam lòng, do dự một chút, đưa tay vén áo, quỳ xuống trước mặt Bạch Ngọc Đường, sau đó giống như dập đầu với hấn trên mặt đất, “ Cầu người giúp ta mở ra một cánh cửa !”

Bạch Ngọc Đường ngược lại có sững sờ.

Thiếu niên kia cũng theo quỳ xuống, núp sau lưng tên to con.

Bạch Ngọc Đường cau mày, chủ ý tới xương cổ sau của hai người, có hai hình xăm tròn màu đen, trong hình tròn đen đó có một hình bát quái đồ.

Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Các người là người của Dạ Xoa cung sao ?” Đăng bởi: admin

23. Chương 23: [Dạ Xoa Cung]

CHƯƠNG 23. [DẠ XOA CUNG]

“Thiên Mẫu là người bảo hộ cho Tuyết con người a!” Hồ Đầu nói, “Tuyết con người là một loại linh dược truyền lại từ thời thượng cổ, tên gọi thật ra là Linh Nhân Mộc, hình dạng rất giống với Linh chi, nhưng phía bên ngoài có một vòng hoa văn màu trắng trông cứ như là dùng tuyết vẽ nên vậy, cho nên người ta mới gọi nó là Tuyết con người !”

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc phát hiện hai quái nhân trên người có hình xăm của Dạ Xoa Cung, có chút khó hiểu.

Hai người nhìn nhau một cái, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người biết cung chủ chúng ta sao ?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, “Bất quá, trên đường ta có gặp Long Miểu Miểu.”

“Đại tiểu thư đến rồi ?” Người ít tuổi kia có một chút khấn trương, kéo kéo người bên cạnh, “Đại ca, làm sao bây giờ a ?”

Người lớn tuổi hơn một chút cau mày không nói, “Cung chủ có lẽ đã biết rồi.”

Bạch Ngọc Đường ngược lại buồn bực —— Cung chủ Dạ Xoa Cung Long Cửu Luyện từ trước đến nay không hỏi chuyện giang hồ, nhưng ngược lại có nghe nói hấn thích thu lưu một số người thuộc loại ác nhân không nơi nương tựa, nhưng bản chất lại không xấu Hai người này có vẻ rất sợ hai cha con họ.

“Hai người tên là gì ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Ta tên A Kim.” Thiếu niên trên đầu mọc sừng nói.

“Ta là Hồ Đầu.” Tên to con trả lời.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy đây cũng phải tên thật, giống như nữ danh hơn.

“Là Đại tiểu thư đặt cho chúng ta.” Hồ Đầu sờ sờ đầu, “Trước kia chúng ta không có tên, là do được cung chủ nhặt về nuôi ở trong cung a.”

“Long Cửu Luyện có phải đối với các người không tệ không ?” Bạch Ngọc Đường hỏi một câu.

“Đương nhiên rồi !” Hồ Đầu vội vàng nói, “Chúng ta không muốn mang đến phiền phức cho cung chủ mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường đi tới gần, ngồi xổm xuống, nhìn kỹ mặt A Kim.

A Kim vội vàng dời mắt nhìn chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào mắt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đưa tay ra nhẹ nhàng sờ sờ chiếc sừng trên đầu hắn, giống như

“Sao thứ này lại dài ra ?” Bạch Ngọc Đường lại nhìn tên to con kia, cảm thấy xương cốt hắn vô cùng kỳ lạ, chẳng lẽ là do bệnh tật ?

“Chúng ta trời sinh đã thế rồi, là do tổ tiên bị nguyên rửa !”

“Cái gì nguyên rửa ?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Có quan hệ với việc các người muốn ta giúp sao ?”

Hai người nhìn nhau một cái, gật đầu.

Công Tôn chú ý tới vẻ mặt ảm đạm của hai người, tựa hồ vô cùng buồn bã, hắn ngược lại cảm thấy những chuyện phát sinh nằm ngoài dự liệu của mình, đây tốt cùng là chuyện gì ?

“Thật ra thì, Bạch đại hiệp rốt cuộc có biết Dạ Xoa Cung là nơi nào không ? Hồ Đầu hỏi.

Bạch Ngọc Đường thành thật lắc đầu một cái, hắn chẳng qua là nghe Thiên Tôn nói, cái gì mà Long Cửu Luyện là cái tên lừa gạt, suốt ngày chỉ biết giả thần giả quỷ.

“Đó là nơi tụ tập của tất cả các yêu ma quỷ quái.” Hồ Đầu cười cười, “Không một ai dám tiến vào..... Đúng rồi, trừ các thúc thúc bá bá ở Thiên Ma Cung, bên đó là các quái nhân, chúng ta lại là quái vật, thỉnh thoảng cũng có qua lại chơi, nhưng mà chúng ta cũng không có dám đi Thiên Ma Cung, chỉ trừ Đại Tiểu Thư ra.”

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Quái vật ?”

“Cung chủ trời sinh đã có một con mắt đỏ, phụ thân cung chủ cũng có một con mắt đỏ, sinh ra Đại Tiểu Thư cũng vậy Đời đời, kiếp kiếp đều như vậy !” Hồ Đầu nhàn nhạt nói, “Nếu như cung chủ không phải là người bất tử trừ yêu, không nói mình có mắt âm dương, vậy thì người đời sẽ đối với hắn thế nào đây ?”

Bạch Ngọc Đường không động thanh sắc, nghe tiếp.

“Tất cả quái vật đều đến Dạ Xoa cung, nhìn người nào cũng đều là quái vật ! Chúng ta theo cung chủ ẩn cư, sống những ngày tháng vô tranh với đời.” Hồ Đầu thấp giọng nói, “Chỉ có ở Dạ Xoa cung chúng ta mới có vui vẻ.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, hỏi, “Vậy các người chạy đến đây làm cái gì ?”

Suy nghĩ một chút, Bạch Ngọc Đường lại hỏi, “Nữ nhân có hai hàng răng đó, chính là Thiên Mẫu, cũng là người của Dạ Xoa cung các người ?”

“Nàng không phải.” A Kim thốt lên, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu, giải thích, “Ta là nói, Thiên Mẫu không phải là người của Dạ Xoa cung, nhưng mà người dụ các người theo đó, nàng không phải là Thiên Mẫu Không biết nàng có chạy trốn được không nữa.”

“Có thể không được.” Bạch Ngọc Đường ngược lại cũng nghĩ tới, mình rơi xuống động, không biết Triển Chiêu sẽ lo lắng, gấp gáp thành cái dạng gì đây ! Miêu kia đừng nhìn ngày thường luôn hí hửng cười, người bình thường ôn nhã ngược lại tính khí rất ác liệt, đừng có nhất thời tức giận mà làm thiệt cô nương đó a. Bạch Ngọc Đường một mặt lo lắng Triển Chiêu bị chọc giận, một mặt lại không muốn hắn giết lầm người của Dạ Xoa cung, rước lấy phiền toái, lại có chút hối hận vừa rồi còn chưa có thương lượng với hắn một chút đã tự mình đi xuống.

“Hai người nói tiếp.” Bạch Ngọc Đường giục, “Nếu ở Dạ Xoa cung rất tốt, tại sao lại phải chạy đến đây ?”

“Một năm trước, nương tử ta qua đời.” Hồ Đầu bắt đầu kể, “Khó sinh mà chết, một thì hai mạng.”

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, chẳng lẽ là bị người hại chết ?

“Nàng là một người bình thường, là con gái một tiểu phu, nàng vào núi bị dã thú đuổi theo, ta cứu nàng, nàng cũng không có chê ta xấu xí.” Hồ Đầu nói xong thì lau nước mắt, “Cung chủ tác hợp cho chúng ta, ta cứ thế vui vui về về mà cưới vợ, không lâu sau nàng có mang.....”

Vừa nói hắn vừa ô ô khóc lớn lên.

Bạch Ngọc Đường ghét nhất là thấy người ta khóc, nữ nhân khóc hần cũng cảm thấy phiền chứ đừng nói là nam nhân khóc. Bất quá nghĩ lại một chút, thê nhi cùng lúc qua đời đúng là vô cùng bất hạnh, khiến tâm hần tổn thương cũng là chuyện bình thường, liền hỏi A Kim đang an ủi hần bên cạnh, “Làm sao mà thê nhi cùng mất ?”

A Kim thở dài, “Bởi vì Hổ Đầu thể trạng quá lớn, nhi tử so với hài tử thông thường cũng lớn hơn, vì vậy mà khó sinh. Hài tử đã chết ngay trong bụng, tóm lại Rất thảm.”

Bạch Ngọc Đường cau mày, nhìn Hổ Đầu đang thương tâm một chút, lại nhìn A Kim một chút, “Các người trốn ra ngoài, rốt cuộc là vì sao ?”

“Chúng ta muốn giải trừ lời nguyền !” A Kim nói rất nghiêm túc, “Chúng ta không muốn làm quái vật, lúc đầu cũng không muốn đời sau lại giống chúng ta, là quái vật !”

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Nguyên rủa có thể giải trừ ?”

“Có thể !” A Kim gật đầu, “Nhưng mà cần phải có một vật !”

“Cái gì ?”

“Tuyệt con người !”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đó, có chút vô lực, “Các người thật sự tin Thiên Mẫu có tồn tại sao ?”

A Kim cùng Hổ Đầu cùng lắc.

Bạch Ngọc Đường lại càng khó hiểu —— Không tin còn muốn tìm Tuyệt con người ?

Đang lúc này, chợt thấy một cơn gió thổi đến.

Bạch Ngọc Đường vội vàng chợt lóe, lui về sau.....

“Ai nha !”

Hổ Đầu cùng A Kim cùng bị bay ra ngoài, sau đó, một lam ảnh không biết từ đâu bay tới, một cước đạp bay hai người, tiến đến đạp, đạp , đạp.

.....

“Cứu mạng a !” A Kim cùng Hổ Đầu đều liên tiếp kêu cứu.

“Miêu nhi.” Bạch Ngọc Đường kéo lấy tay Triển Chiêu.

Đang đạp người không phải chính là Triển Chiêu sao, hần theo vết hồ tiêu mà tìm đến, Thắt Ưng vừa mới mở ra cánh cửa cuối cùng, hần xông tới liền thấy trước mặt Bạch Ngọc Đường có hai người.

Triển Chiêu cũng không thèm quần áo là ba bảy hai mốt cái gì, nguyên lai là hai người này dùng khói mê đối phó Bạch Ngọc Đường, giết chết chúng !

Bạch Ngọc Đường hòa hoãn lại Triển Chiêu, Mèo này hiềm khi nóng này như vậy.

Triển Chiêu, híp mắt quay đầu lại nhìn hần, trên dưới quan sát một cái, “Bọn họ không làm gì người chứ ?”

Bạch Ngọc Đường bắt cười, “Sao có thể ?”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường hoàn hảo không có tổn hại gì, lại nhìn hai người tựa hồ đặc biệt vô dụng nằm trên mặt đất.....

“Di ?” Triển Chiêu sờ sờ cảm nhìn chăm chăm hai người, “Nhìn quen mắt a Ta đã gặp qua ở đâu nha ?”

Lúc này , những người khác cũng đã chạy đến, phát hiện Bạch Ngọc Đường không làm sao, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Tôn chấp tay sau lưng, từ tốn đi vào, vừa liếc mắt nhìn mấy người nằm trên mặt đất cũng sờ cảm, “Nhìn quen mắt a.....”

“A !”

Lúc này, Tiểu Hầu vốn theo Thất Ưng xuống đột nhiên kêu lên, “Sao lại là các người ?!”

A Kim cùng Hồ Đầu cũng nhận ra Tiểu Hầu, lúng túng đứng sang một bên.

“Ai ?” Triển Chiêu buồn bực.

Bạch Ngọc Đường đem thân phận cùng chuyện mà hai người mới nói được một nửa nói lại cho Triển Chiêu.

“Nga !” Triển Chiêu ngược lại cũng đã nghĩ đến, “Ta đã nói nhìn quen mắt a, là Dạ Xoa cung a.”

Nhóm ảnh vệ vốn định đem hai người trói lại, Triển Chiêu khoát tay một cái, đến bên cạnh hai người, ngồi xổm xuống mà nhìn hai người bọn họ, “Hai người nói Tuyết con người có thể trị bệnh cho các người sao ? Là ai nói cho các người biết ?”

Hồ Đầu cùng A Kim nhìn nhau một cái —— Hai người bọn họ thật ra đều biết Triển Chiêu là tiểu cung chủ của Thiên Ma Cung, mặc dù ngày người bình thường cũng không mấy người biết được bí mật này. Nhưng hai người bọn họ chỉ gặp Triển Chiêu khi bé. Nhưng bọn họ cũng chỉ dám đứng nhìn từ xa, không dám lại gần, bởi vì Triển Chiêu khi nhỏ đặc biệt đáng yêu, đặc biệt dễ nhìn, còn hai người bọn họ lại giống như những tiểu quái vật.

Triển Chiêu thấy hai người không nói lời nào, “Long Miếu Miếu tới để tìm các người hay là cùng đến với các người, nếu như thật sự muốn phá giải cơ quan, Miếu Miếu có thể cầu xin Thất Thúc Công giúp một tay, cho nên nóiHai người các người là trốn ra khỏi Dạ Xoa cung, đúng không ?”

A Kim cùng Hồ Đầu cũng gật đầu một cái, “Cung chủ không cho chúng ta đi, hẳn nói, tất cả đều là gạt người, có một số việc không thể nào sửa đổi được, cái này gọi là số mệnh.”

Triển Chiêu đứng lên, trước mắt hiện lên hình ảnh Long Miếu Miếu xoa xoa đầu Tiểu Tứ Tử, vẻ mặt rất hâm mộ mà nói muốn dẫn nó về nhà nuôi Cũng đúng, nha đầu kia khi nhỏ cũng rất hung hãn, bởi vì có một con mắt màu đỏ, những đứa trẻ khác đều nói nàng ta là yêu quái. Cũng chính vì vậy mà đường ra tính cách tinh quái thích trêu chọc người như vậy, tính cách chẳng khác gì một tiểu ma tinh. Trong đám “Hoạt quỷ” kia của Dạ Xoa cung, có ai mà không muốn có được hình dáng của một người bình thường, sống cùng dưới vàng thái dương này, lại càng không có người nguyện ý muốn mình bất hạnh, kéo dài cho đến hết đời, cho nên mới muốn tìm ra Tuyết con người sao.

“Người nếu muốn tìm Tuyết con người thì phải tìm Thiên Mẫu mới đúng chứ, tại sao lại phải tới cái Ngôn này ?” Triển Chiêu hỏi, “Nói tỉ mỉ !”

“Chúng ta vốn đã là trời sinh mang bộ dáng quái vật, là vì tổ tiên chúng ta bị nguyên rửa ! Cái này thuộc dạng bẩm sinh thiên tàn!” Hồ Đầu thần thần bí bí mà nói, “Trên đời này, tất cả thiên tàn đều bị nguyên rửa, loại nguyên rửa này đã có từ ngàn năm rồi, muốn phá giải chỉ có một biện pháp duy nhất, đó là có được Tuyết con người !”

“Vậy mà các người còn nói là không tin có Thiên Mẫu tồn tại.” Bạch Ngọc Đường cảm thấy không hiểu được, trước sau mâu thuẫn.

A Kim lắc đầu một cái, “Tin đồn Tuyết con người chính là do nước mắt Thiên Mẫu biến thành, cái này mới chính là gạt người !”

“Cái gì ?” Mọi người cảm thấy mới mẻ —— Nháo loạn nửa ngày, lại chính là gạt người sao ?

“Thiên Mẫu là người bảo hộ cho Tuyết con người a!” Hồ Đầu nói, “Tuyết con người là một loại linh dược truyền lại từ thời thượng cổ, tên gọi thật ra là Linh Nhân Mộc, hình dạng rất giống với Linh chi, nhưng phía bên ngoài có một vòng hoa văn màu trắng trông cứ như là dùng tuyết vẽ nên vậy, cho nên người ta mới gọi nó là Tuyết con người !”

Tất cả mọi người đều buồn bực —— Tà môn như vậy ?

“Thật ra những gì bọn họ nói ngược lại một chút so với truyền thuyết về nước mắt Thiên Mẫu.” Thất Ưng ở một bên đột nhiên mở miệng.

“Thất thúc công, người cũng nghe qua sao ?” Triển Chiêu hỏi.

Thất Ưng lắc đầu một cái, “Các loại cổ Linh chi gì đó, ta cũng không biết, nhưng mà tại sao dưới Tuyết châu phủ này có nhiều địa đạo như vậy, trong rừng từng cơ quan lại nặng nề, là bởi vì Tuyết châu phủ này vốn là một tòa cổ thành, hoặc nên nói là, Cổ bảo !”

“Cổ bảo sao ?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Thời Hán mạt, ở sườn núi châu phủ này có một Dược vương bảo, chủ nhân của Dược vương bảo đó chính là một yêu y, tên gọi Ô Hạo.” Thất Ưng nói, “Các người cũng biết, thời Hán mạt thiên hạ đại loạn, các nước chư hầu hỗn chiến không ngừng. Ô Hạo lại có y thuật có thể cải tử hồi sinh, lại còn biết chế độc, vì vậy mà hắn trở thành mục tiêu để các bá vương tranh đoạt. Mặt khác, Dược vương bảo phú giáp thiên hạ, trừ việc có đủ các loại kỳ trân dị bảo cùng trâu ngọc vàng bạc, còn có dược liệu danh quý đệ nhất thiên hạ. Vì để có thể giữ vững dược tài phú trong thời loạn, Ô Hạo liền kiến tạo một tòa Dược vương bảo thần bí quỷ quyệt, cổ nhược kim thang. Cho dù người có thiên binh vạn mã cũng không có cách nào vào được. Ô Hạo cũng là chết ở trong tòa Dược vương bảo này, mà tòa cổ bảo này, trải qua ngàn năm gió thổi mưa dùi, biến cả cũng dần biến thành bình địa, dáng vẻ bên ngoài của Dược vương bảo cũng dần biến đổi, châu phủ cũng hình thành, hơn nữa núi rừng càng ngày cũng càng lớn, càng nhiều, , hàng năm băng tuyết bao trùm đã sớm không nhìn ra hình dạng Dược vương bảo nữa, nhưng mà những Ngôn dưới thành tinh xảo kia cùng với những cây dược từng do chính tay Ô Hạo vun trồng vẫn gần như còn nguyên vẹn, còn có ngôi bảo khố được Ô Hạo xây dựng thập phần kiên cố có chứa đến ngàn vạn linh dược ! Ta sợ dĩ theo cung chủ tới đây, chính là muốn nhìn xem một chút Dược vương bảo trong truyền thuyết này.”

“Vì vậy mà hai người muốn để ta cùng Bạch Ngọc Đường phá giải cơ quan, giúp các người tìm được Tuyết con người ?” Triển Chiêu hỏi.

Hai người gật đầu một cái.

“Hai người cũng thật ngây thơ a.” Triển Chiêu có chút không nói nổi, “Biện pháp này cũng nghĩ ra được ? Nếu như chúng ta không phối hợp thì sao đây ? Hai người công phu kém như vậy, còn có, nữ nhân kia cũng cùng phe với các người sao ?”

Hai người gật gù đầu.

“Hai người tại sao lại nghĩ đến chúng ta ?” Bạch Ngọc Đường có chút ngạc nhiên.

“Chúng ta là nghe người ta nói a !”

A Kim trả lời.

“Người nào ?” Thiên Tôn mở miệng hỏi một tiếng.

A Kim cùng Hồ Đầu có vẻ rất sợ Thiên Tôn, hướng một bên tránh một cái, “Người của Bạch quỷ sơn trang a.”

Tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái, hai người bọn họ làm sao mà lại có thể nghe được người của Bạch quỷ sơn trang nói chuyện này.

“Chúng ta vốn là ở phụ cận rừng cây tìm đầu mối, phát hiện thường xuyên có người của Bạch quỷ sơn trang ra vào tuyết tùng lâm này, A Quy đi theo nghe trộm, liền phát hiện ra người của Tuyết Long cung, vì vậy liền nghi ngờ.”

“Tuyết Long cung sao ?” Triển Chiêu nhớ đến công phu của nữ nhân kia thật cũng có chút giống với Tuyết Long cung, “A Quy mà người nói chính là nữ nhân có hai hàm răng trong miệng kia ?”

Hồ Đầu cùng A Kim gật đầu một cái, “Bất quá hai hàm răng của nàng là giả a.”

“Nàng ta cũng là người của Dạ Xoa cung sao ?” Triển Chiêu tò mò, “Nếu như hai hàm răng kia là giả, như vậy nàng cũng không có khác người bình thường a.”

“Có khác biệt ! A Quy mặc dù chỉ có một hàm răng, nhưng mà răng lại rất nhọn, tóm lại là cũng không có giống như người bình thường.” A Kim nói, “Thường ngày nàng lúc ngậm miệng thật sự cũng là một cô

nương xinh đẹp vui tươi, trước kia có một cái thư sinh thích nàng, tới cửa cầu hôn, nhưng mà A Quy vừa mở miệng, thư sinh kia đã bị dọa chết.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, dừng nói chứ, như vậy cũng thật quá thảm đi.

“Trước kia A Quy chính là đến từ Tuyết Long cung, biết đám người này nếu như không có lợi nhất định không làm, vì vậy nàng mới nghe lén, sau đó nghe thấy cái gì mà ‘chỉ có Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mới có thể phá giải được cơ quan, tốt nhất là nghĩ cách dẫn dụ bọn họ vào Ngôn, sau đó đem ngôn đó phong kín lại, như vậy bọn họ sẽ phải phá mở tất cả cơ quan, thông suốt mà tiến vào cổ bảo, tìm được bảo tàng.’ A Kim nói, ‘Tam đương gia của Bạch quỷ sơn trang chiêu mộ không ít người giang hồ, nói là treo giải thưởng để bắt Thiên Mầu, A Quy liền làm giả thêm một hàng răng đến đánh lén các người, là muốn các người hiểu lầm nàng là Thiên Mầu, coi như nếu không may bị bắt, cũng dễ dàng hướng các người đi bắt người của Bạch quỷ sơn trang và Tuyết Long cung.’”

“Nói nửa ngày, Thiên Mầu đến tột cùng là cái gì ?” Triển Chiêu không nhịn được hỏi một câu.

“Tương truyền chính là được nhân mà được vương dùng thuốc nuôi ra.” Thất Ứng chen vào, “Cũng khác xa với truyền thuyết là một mỹ nhân cái gì đó, mà là một bạch tạng nhân, lại giống như một con thằn lằn”

Thất Ứng còn chưa có dứt lời, chân mày Bạch Ngọc Đường đã nhăn lại ———— Thật quá ghê tởm.

Lúc này chuyện cũng đã khá rõ ràng, so với dự đoán còn muốn tốt hơn, cũng không có ai bị thương nữa.

Mọi người trước tiên rời đi, trở lại Tuyết châu phủ.

Bao Chứng thấy Bạch Ngọc Đường vô sự, thở phào nhẹ nhõm, sau khi hỏi rõ mọi chuyện, cũng cảm thấy án kiện dần dần sáng tỏ. Nói đi nói lại, vụ án Thiên mầu giết người hàng loạt lại chính là để che giấu một bí mật. Mà mục tiêu của hung thủ chính là bảo tàng của Dược vương bảo trong truyền thuyết kia, còn đối tượng khả nghi nhất hiện nay, xem ra lại chính là Bạch quỷ sơn trang cùng Tuyết Long cung.

“Người đoán ai là chính chủ phía sau ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu, “Tiết Bạch Quỷ hay là Phan Húc ?”

“Phan Húc đi.” Triển Chiêu hai hàng lông mày nheo lại, “Hắn vừa bán Vong ưu tán lại vừa tìm bảo vật, muốn nhiều tiền như vậy để làm gì ? Lại còn triệu tập nhân mã xung quanh, có vẻ như muốn làm gì đó.”

“ Cái này ta cũng đồng ý.”

Lúc này, Triệu Phổ từ ngoài đi vào.

“Vương gia, có phát hiện gì sao ?” Bao Chứng vội vàng hỏi.

Triệu Phổ nói, “Phan Húc dưới trướng tập hợp không ít nhân mã, hơn nữa cũng có liên lạc với mấy bộ tộc bên ngoài, vô cùng khả nghi.”

“Không lẽ hắn muốn tìm ra bảo tàng rồi tạo phản ?” Bàn Cát nhảy dựng.

“Tạo phản thì cũng chưa chắc” Triệu Phổ sờ sờ cằm lắc đầu một cái, “Cái đó có chút mơ mộng hão huyền, bất quá, có thể là thật sự có thể có mưu đồ gì đó !”

Mọi người còn đang thương lượng, một tiểu tử từ bên ngoài nha môn vội vã chạy vào, “Bạch ngũ gia, có người gửi cho ngài một phong thư, ban ngày đưa tới, nhưng lại quên đưa cho người.”

Bạch Ngọc Đường nhận thư, có chút khó hiểu, vừa mở ra nhìn chỉ thấy là phong thư của Tần Lê Thanh, mới Bạch Ngọc Đường ngày mai đi uống rượu.

Triển Chiêu nheo mắt lại, “Đang yên đang lành sao Tần Lê Thanh lại mời người đi uống rượu ?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, bày tỏ hắn cũng không rõ.

“Đi chỗ nào uống.” Triển Chiêu tựa hồ có chút nghi ngại.

“Rừng trúc ở ngoại ô năm dặm” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Xung quanh đây có rừng trúc sao ?”

Triển Chiêu cau mày, “Thần thần bí bí, quý quý túy túy”

Bạch Ngọc Đường thấy hấn bộ dáng giống như tâm tình rất không tốt, có chút ngoài ý muốn, Mèo này làm sao vậy ?

Bao Chửng thấy sắc trời cũng đã muộn, hôm nay kinh hãi một trận, cũng nên sớm đi về nghỉ ngơi, bên ngoài gió tuyết thật lớn, cũng vì để tránh đánh rần động cỏ, trước hết liền bảo mọi người che lại cửa động, những chuyện khác chờ đến mai tuyết ngừng rồi thảo luận tiếp.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau trở về phòng, vừa vào đến trong sân, liền nghe thấy tiếng người.

“Còn đau không a ?”

“Người nói xem có đau không ?”

“Hạ thủ thật nặng a !”

“Đúng a, dù sao cũng là cô nương a, chém mất của người ta một lỗ tai thì thật là quá đáng !”

.....

Triển Chiêu ngẩn người, lại có chút lúng túng.

Bạch Ngọc Đường chỉ nghe ra một thanh âm của nữ nhân, còn có cả thanh âm của A Kim cùng Hồ Đầu.

Bạch Ngọc Đường tiến đến gần viện, tâm nói cái gì mà rớt một nửa lỗ tai ? Chỉ thấy trên một giường thấp trong sân, một cô nương bạch y đang nằm, Công Tôn cầm trong tay kim chỉ, giống như là đang khâu y phục mà bận rộn cạnh nàng, Tiểu Tứ Tử đang bưng một chậu nước nóng cạnh bên cạnh nhìn, theo sau đó là hai người A Kim cùng Hồ Đầu.

Triển Chiêu đi tới, A Kim cùng Hồ Đầu vội vàng trốn sau Tiểu Tứ Tử.

Bạch Ngọc Đường chỉ thấy Công Tôn đang khâu lỗ tai cho nữ nhân kia, có chút kinh ngạc, đi qua, “Lỗ tai rồi ra rồi cũng có thể khâu lại ?”

Công Tôn gật đầu một cái, “Cũng may là thời tiết giá lạnh a, cho nên mới có thể !”

Nữ nhân kia yên lặng nhìn Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu có chút không được tự nhiên, thấy Công Tôn lúc vá lỗ tai cho nàng mà ánh mắt nàng cũng không nháy một cái, liền hỏi Tiểu Tứ Tử, “Không đau sao ?”

Tiểu Tứ Tử chỉ chỉ chén thuốc bên cạnh, “Bôi cái đó vào liền không đau đớn !”

“Cầm máu là được, còn cần gì cái lỗ tai.” Cô nương A Kim gọi là A Quy đó lạnh lùng tới một câu, hé miệng, một miệng đầy răng nhọn.

Tiểu Tứ Tử hí hóp mắt nhìn nàng.

Phía ngoài, Thiên Tôn cùng Ân Hầu cũng đã vào, phòng của châu phủ cũng không rộng, hai lão đầu lại muốn tranh phòng.

“Nhìn cái gì, Tiểu mập mập ?” A Quy hỏi, trợn mắt nhìn Tiểu Tứ Tử, “Có tin ta ăn thịt người một miếng hay không ?”

Tiểu Tứ Tử đột nhiên đề cập nàng ra, đưa tay vào miệng nàng, lấy ra hàm răng giả bên trong, hí hóp mắt nhìn nàng, “Mang cái này lúc ăn cơm rất phiền.”

A Quy không để ý đến bé, nhưng mà lúc Tiểu Tứ Tử vừa đưa tay vào đến trong miệng nàng, nàng vội vàng há to miệng, tựa hồ rất sợ răng nhọn làm bé bị thương

Công Tôn cũng khâu xong mũi cuối cùng, băng bó cho nàng, cuối cùng nhìn đến trong miệng nàng, “Ân Thật ra thì nhổ hết đi mấy cái, lấp giả mấy cái, là có thể chính lại tốt rồi.”

“Tiên sinh, cái này cũng có thể sửa chữa sao ?” A Kim nói chen vào.

“Âu Dương !” Công Tôn gật đầu, “Nhỏ đi mấy cái, sau đó mài đi răng nhọn, lại dùng răng giả hoặc sừng trâu làm thành mấy chiếc răng rỗng, lắp ra ngoài cổ định cho tốt, mặc dù tốn chút công phu cùng thời gian, nhưng mà hoàn toàn có thể chỉnh hảo.”

“Nếu như có thể giúp A Quy đổi hảo một hàng răng, nàng có thể gả cho gia đình tốt được rồi.” Hồ Đầu rất vui vẻ.

“Gả đi thì có lợi ích gì ?” A Quy lại tựa hồ không hề cảm động, buồn bã nói, “Sinh ra con cái thì cũng giống như quái vật mà thôi.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau một cái.

Công Tôn lại nhìn trên đầu A Kim một cái, cả mi tóc màu xanh lục của Hồ Đầu.

Tiểu Tứ Tử cũng ngheo đầu, vươn cánh tay chọc chọc sừng trên đầu A Kim, “Kỳ quái a, thật sự là đời đời truyền đến sao ? Vì cái gì a ?”

Công Tôn sờ cằm, “Dù sao thì nhất định cũng không phải là nguyên rủa, đây là một loại bệnh mà thôi !”
Đăng bởi: admin

24. Chương 24: [Trúc Lâm]

CHƯƠNG 24. [TRÚC LÂM]

Bạch Ngọc Đường bắn hoàng thạch ra rồi mới phát hiện đó là Triển Chiêu, muốn hỏi hận đã không còn kịp nữa rồi, trong đầu chỉ kịp thoáng ra một ý niệm —— Thật vất vả mới thấy được Mèo này mới muốn “ đầu hoài tống bảo” một lần

“Đánh chết các người !”

“Ai nha !”

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Triển Chiêu bị một loạt tiếng động ồn ào làm cho tỉnh lại, đồng tai lắng nghe

Bên ngoài thật quá ồn ào, thanh âm còn có chút quen tai.

Rời giường, chỉ thấy bên cạnh Bạch Ngọc Đường cũng đã tỉnh lại, tựa vào trên giường, hình như là đang ngẩn người.

Triển Chiêu khó có dịp thấy hấn ngẩn ngơ như vậy, tâm tư thích vui đùa nổi lên, hấn rón rén vén lên chăn, Bạch Ngọc Đường quả nhiên cũng không có phát hiện, vẫn còn nhìn bộ tuyết trúc đồ treo trên tường mà ngẩn người.

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, một tay nhẹ nhàng nhấn một bên mép giường một chút, “vèo” một tiếng

Bạch Ngọc Đường còn đang ngẩn người đây, lại cảm giác có thứ gì đó đập vào mặt, sừng sốt giờ tay lên, vung ra một mảnh mặc ngọc phi hoàng thạch.....

“Oa!” Triển Chiêu cả kinh, vội vàng nghiêng thân một cái tránh ra, hấn vốn dĩ là muốn hù dọa Bạch Ngọc Đường một chút, không nghĩ đến Bạch Ngọc Đường lại có thể ở thời khắc không hề phòng bị vẫn có thể theo bản năng thấy nguy hiểm mà phản kích, hơn nữa lúc hấn trầm tư mà vẫn có thể theo thói quen mà bắn ra mặc ngọc phi hoàng thạch, còn rất thuận tay.

Bạch Ngọc Đường bắn hoàng thạch ra rồi mới phát hiện đó là Triển Chiêu, muốn hỏi hận đã không còn kịp nữa rồi, trong đầu chỉ kịp thoáng ra một ý niệm —— Thật vất vả mới thấy được Mèo này mới muốn “ đầu hoài tống bảo”* (gần gũi với người khác) một lần

* Đầu hoài tổng bão: Một thành ngữ thường dùng để chỉ những người sẵn sàng ngã vào lòng người vì một mục đích nào đó. Cái này thông thường được dùng chủ yếu cho phái nữ. Ở đây, ta nghĩ nên hiểu là Chiêu nhi khó khăn lắm mới gần gũi với người khác một lần thì đúng hơn.

Về phần tại sao trong đầu lại hiện ra bốn chữ “đầu hoài tổng bão”, Bạch Ngọc Đường cũng không có rõ ràng lắm.

Bất quá mọi chuyện xảy ra trước mắt lúc này chính là Triển Chiêu vì viên mặc ngọc phi hoàng thạch khi đột nhiên bay thẳng tới, trên không trung xoay một vòng Mà tất cả cũng là do Triển hộ vệ không có chuẩn bị gì, vì vậy mà cái này cũng

“Ai nha !”

Tiểu ngũ vốn đang nằm ở mép giường vội nhắm đôi mắt lại — Triển Chiêu ngồi cái “phịch” trên sàn nhà

Lần này ngã còn thật quá mạnh, Triển Chiêu xoa xoa cái mông, oán niệm ngẩng đầu nhìn một cái.

Bạch Ngọc Đường vẫn còn đang nằm ở mép giường mà nhìn hấn đây, lại thấy Triển Chiêu cả y phục cũng chưa có mặc hảo, ngồi dưới đất mà xoa xoa cái mông, giống hệt như một con mèo không bắt được chuột lại còn phải rơi vào vại nước Cái gì buồn bực buổi sáng cũng đều bay đi hết !

“Ha ha ha

Bạch Ngọc Đường một tay nâng cằm, nằm ở mép giường, hướng về phía Triển Chiêu mà cười lớn.

Triển Chiêu mặc dù với Bạch Ngọc Đường rất quen, rất quen thuộc a Nhưng mà cái con chuột này ha ha cười lớn vui vẻ đến như vậy cũng thật đúng là hiếm thấy.

Ngoài cửa, Thiên Tôn vừa mới rời giường đến xem nào nhiệt độ đột nhiên ngoáy ngoáy lỗ tai, nhìn mặt trời trên đỉnh đầu.

Ân Hầu ngáp một cái, đuổi thẳng người, hỏi hấn, “Người đang làm gì ?”

“Ta nhìn một chút xem mặt trời có phải là mọc từ đằng Tây hay không.” Thiên Tôn sờ cằm, “Lại cười lớn đến vậy.”

“Thanh âm thật lớn.” Ân Hầu hướng về một đám đang nháo nháo sáo sáo mà phất tay, “Các người nháo đủ chưa ? Ôn ào muốn chết, còn ôn ào nữa liền đem các người ném trở lại trong núi được không a ?!”

Một câu nói của Ân Hầu, mọi tiếng ôn ào trong sân đều ngưng bật.

Chỉ thấy A Kim cùng Hồ Đầu bị đè xuống đất, Long Miếu Miếu một con mắt đỏ bừng đập bọn họ, A Quy bị băng nửa bên mặt đang ngồi trên bàn đá, trong tay cầm một chén thuốc, Tiểu Tứ Tử ở một bên bóc cho nàng một trái quýt, tựa hồ là chuẩn bị cho nàng uống thuốc xong thì ăn.

Lại nói sáng nay, Long Miếu Miếu đột nhiên chạy đến, thấy A Quy bị thương nặng như vậy, liền đuổi theo hai người nói muốn giết chết A Kim cùng Hồ Đầu.

Nguyên bản nàng nghe nói Triển Chiêu tước mắt của A Quy nửa cái lỗ tai, còn muốn đi chặt cái đuôi của mèo kia, bất quá đúng lúc này Ân Hầu và Thiên Tôn cùng đi ra, nha đầu kia liền lập tức đành hoàng.

Công Tôn dậy thật sớm sắc thuốc cho A Quy, lúc này còn đang giãn gân cốt đây, hai mắt một vòng đen thâm quầng, trông thật chẳng khác gì gấu trúc.

Tiểu Tứ Tử cái này đau lòng a, tối hôm qua bởi vì bị Ân Hầu cùng Thiên Tôn tranh phòng, vì vậy mà Tiểu Tứ Tử bị Công Tôn mang về phòng ngủ, hấn chỉ biết là Công Tôn sôi nổi một lúc, nhưng cũng không ngủ, hôm sau trời còn chưa sáng đã bỏ dậy sắc thuốc.

Công Tôn phiền não cái gì a ? Chính là việc Thiên tàn trời sinh đã tàn tật cũng không phải hiếm có gì, tiểu hài nhi dị hình dị dạng cũng không ít Nhưng mà không có lý do nào cùng một bệnh mà lại đời đời, kiếp kiếp đều truyền xuống, ví như nói trên mặt tổ phụ có thai ký, con cháu nếu là nam nhân thì trên mặt cũng đều có thai ký Vậy thì cũng quá kỳ quái đi, đây rốt cuộc là bệnh gì ? Nếu bảo hấn tin rằng thực sự có nguyên nhân, cái này là tuyệt đối không thể ! Trừ phi

Công Tôn sờ cằm, “ Thủy thổ có vấn đề ?”

“Cạch” một tiếng, cửa phòng mở ra.

Triển Chiêu vuốt vuốt móng đi ra, theo ở phía sau là Bạch Ngọc Đường thần thanh khí爽, còn mang theo cả một cái đuôi Tiểu ngũ đang ngáp phía sau.

Tiểu sau khi ra ngoài, móng vuốt thật dài bước lên phía trước, cái đuôi ve vẩy quệt quệt lên cái móng lười thật to, Triển Chiêu đi bên cạnh nó, tay cũng xoa xoa cái móng thật lớn.

Tiểu Tứ Tử cảm thấy buồn bực, hỏi Triển Chiêu, “Miêu Miêu, móng thúc làm sao vậy nha ?”

Triển Chiêu bĩu môi, nói xong câu, “Đừng nói nữa.”, liền liếc Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường nhận lấy chiếc khăn Nguyệt Nha Nhi đưa tới, còn đang lau mặt đây, thấy Triển Chiêu trắng mắt lườm mình, lại nghĩ đến sáng nay Mèo kia té đến bốn vó đều chống cả lên trời, có chút nhịn cười không được.

Ân Hầu nhìn Thiên Tôn, Thiên Tôn sờ cằm, hai lão đầu nhìn chăm chăm hai người, vi diệu thật.

Ảnh vệ môn mang điểm tâm lên, mọi người cùng ăn điểm tâm.

Triển Chiêu nhìn Long Miểu Miểu một chút, “Sao ngươi lại tới đây ?”

Long Miểu Miểu chỉ bọn A Kim một cái, “Tối tìm họ a, tối hôm qua còn thiếu chút thì bị tuyết chôn rồi !”

Ba người bọn A Kim liền cúi đầu ăn điểm tâm, cũng không có dám lên tiếng.

Long Miểu Miểu khoanh tay giáo huấn ba người bọn họ, “Cha nói các ngươi mấy câu, các ngươi liền chạy đi mất, các người đều chưa từng rời khỏi Dạ Xoa cung lâu như vậy, một đám ngốc còn dám dấn thân vào giang hồ a !”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngược lại gật đầu, cảm thấy được lời Long Miểu Miểu nói một chút cũng không sai, ba người này thực sự là quá thiếu tâm nhãn, thực sự không thích hợp hỗn tạp giang hồ !

“Các ngươi từ nhỏ đều là ở Dạ Xoa cung mà lớn lên sao ?” Công Tôn đột nhiên tò mò hỏi một câu.

“Hoắc...” Triệu Phổ vốn là đang ăn bánh bao, thuận tiện cũng dứt cho Tiểu Tứ Tử ăn bánh bao, ngẩng đầu giật mình nhìn Công Tôn, “Thư ngốc nhà ngươi tối hôm qua làm cái gì a ? Đang tốt đẹp sao hai mắt đều thâm đen như vậy ! Cứ như là bị đâm cho hai quyền a !”

Công Tôn thật sự đã không còn khí lực mà tranh cãi với hắn nữa, gặm một cái bánh tiêu, chờ người của Dạ Xoa cung trả lời.

“Không phải a, chỉ có ta là được sinh ra ở Dạ Xoa cung, những người khác đều do cha ta nhặt về.”

Lại nghe Ân Hầu ở một bên “Phốc” một tiếng.

Long Miểu Miểu liếc hắn một cái, gấp cho hắn cái bánh hấp, tiến tới nịnh nọt, “Ngoại công, người cười cái gì a ?”

Ân Hầu nhìn nàng một cái, lắc đầu, “Ngươi là nghe cha ngươi nói hươu nói vượn đi, hắn nói không có được mấy câu là thật hết.”

Long Miểu Miểu bĩu môi, “Con chẳng lẽ không phải được sinh ra ở Dạ Xoa cung sao ?”

“Cha ngươi có nói nương ngươi là ai không ?” Ân Hầu hỏi.

Long Miểu Miểu bĩu cái môi, “Cha nói là Giang Nam danh kỹ.”

“Phốc.....” Mấy cái ảnh vệ đang húp sữa đậu nành ở một bên đều phun hết ra ngoài —— Người cha này có vẻ không đáng tin cậy lắm, cho dù có là thật đi nữa thì cũng không thể nói như vậy cùng hài tử a !

“Đánh chết hắn, còn dám nói là Giang Nam danh kỹ nữa !” Ân Hầu nhìn trời, “Nương ngươi là khuê nữ nhà lành, là lang trung nổi danh Ma cung khi đó.”

Long Miểu Miểu cả kinh, há to miệng, “Nương con là lang trung sao ?”

“Cha người năm đó xây Dạ Xoa cung trong núi chính là vị nương người.” Ân Hầu đem cái tiểu lung bao chấm dấm ăn, vừa chậm rãi nói, “Người của Dạ Xoa cung các người, không sai biệt lắm đều là do cha người nhật được, người nói xem, cha người là ai a, người ta ra khỏi nhà nhiều nhất là nhật về a miêu a cầu gì đó thôi, cha người thì tốt rồi, một nhóm một nhóm đều là nhật tiểu hài nhi về nhà, những hài nhi đều mang hình dạng kỳ quái.”

Tất cả mọi người đều sờ cằm, Công Tôn hết sức để ý mà hỏi một câu, “Nói cách khác, Cung chủ Dạ Xoa cung là biết được đi đến chỗ nào có thể nhật được những hài tử như vậy, có đúng không a?”

Ân Hầu thiêu mi một cái, gật đầu vồ vồ bả vai Công Tôn, “Ân ! Thông minh !”

“Điều này cũng có thể biết được sao ?” Triệu Phổ nghiêng đầu, “Làm sao mà biết được ?”

“Điều đó nói rõ ràng Cung chủ Dạ Xoa cung biết được nguyên nhân những người này đời đời đại đại đều là thiên tàn.” Công Tôn nâng cằm lăm bằm, “Giống như nói, nơi rừng núi âm u cây bụi tương đối nhiều hơn so với vùng rừng sáng sủa, đất không giống nhau tất nhiên cũng không mọc ra những cây cỏ giống nhau.”

Đám người A Kim trở mắt nhìn nhau một cái —— Nói tới, bọn họ nhiều năm như vậy thật ra cũng chưa từng hoài nghi tại sao mình lại được Long Cửu Luyện thu lưu, nhưng phần lớn đúng là đều do Long Cửu Luyện đi nhật về.

Công Tôn nhìn một chút Hồ Đầu, hỏi, “Lúc trước người nói, nương tử người khó sinh, chuyện xảy ra khi nào ? Gần với thời điểm này sao ?”

Hồ Đầu gật đầu một cái, “Gần a !”

“Nga” Công Tôn không nói, ngẩn người.

Triệu Phổ lắc đầu một cái, gấp hai đũa thức ăn đặt vào trong chén trước mặt hắn, “Ăn cơm trước đã a!”

Công Tôn hồi phục lại tinh thần, nhìn bánh trong chén lại ngẩn người.

Triệu Phổ bĩu môi, nhỏ giọng với Triệu Phổ, “Phụ thân con còn ngây ngô hơn con nữa phốc.”

Còn chưa có dứt lời, Công Tôn liền vồ mặt hắn một cái, cướp lại Tiểu Tứ Tử đặt lên chân mình, tiếp tục ăn bánh hấp.

Triển Chiêu uống sữa đậu nành nghe Công Tôn phân tích, quay đầu nhìn sang Bạch Ngọc Đường một chút, chỉ thấy hắn vẫn tiếp tục ăn đồ, nhưng vẫn còn duy trì trạng thái ngẩn người ban sáng —— Chẳng lẽ hắn nghĩ tới chuyện gì ?

Dùng bữa xong, mọi người đều có việc để làm.

Thất Ứng mang theo ảnh vệ đi thăm dò Ngôn kia, dù sao niên đại cũng rất cổ, một số cơ quan lỗi vị liền mở không được, hoặc là sau khi mở ra sẽ gặp nguy hiểm, Triệu Phổ nhờ hắn cẩn thận kiểm tra, vạn nhất có nguy hiểm gì, còn phải tìm đường khác.

Bao Chứng hỏi người của Dạ Xoa cung những chuyện mà họ trải qua.

Thì ra mấy người bọn họ xem trong thư tàng ở Dạ Xoa cung, có nhắc tới truyền thuyết về Tuyết con người cùng Dược vương bảo, ba người không cam lòng chấp nhận số phận, nhưng mà Long Cửu Luyện cũng không cho họ ra khỏi cung. Bọn họ vốn là nghĩ Long Cửu Luyện có thể cùng đi, nhưng là sau khi nói ý định cho Long Cửu Luyện, Dạ Xoa vương lại chỉ cười khổ mà khuyên mọi người, ‘không ích gì, chỉ có thể đợi thời gian từ từ sửa đổi, mấy đời sau, có lẽ sẽ tốt hơn, hoặc là huyết mạch này, liên để đời này kết thúc đi! Cuộc sống ngắn ngủi, đừng quá cố chấp’. Chỉ là Long Cửu Luyện hiển nhiên là không cách nào dập tắt được ý nguyện muốn sửa đổi thiên mệnh của ba người này, vì vậy mà ba người liền lén chạy ra Dạ Xoa cung, chạy đến Tuyết châu phủ này.

Trùng hợp là Long Cửu Luyện rời cung, Long Miểu Miểu hiểu rõ tính khí cha mình, nếu như biết được những người này trái lệnh hắn, tự mình rời cung, nhất định sẽ bị phạt nặng, vì vậy thừa dịp cha nàng không có nhà vội vàng tìm tới. Vừa đến nơi này, một đường đều nghe đến truyền thuyết Thiên Mẫu, nàng còn tưởng rằng A Quý đã gây ra họa đây.

“Nói như vậy, ở trong rừng tập kích Trần Mộc đêm đó, không phải là vị cô nương A Quy này a ?” Bao Chứng hỏi một câu.

“Dĩ nhiên là không phải !” A Kim lắc đầu, “A Quy chỉ hù dọa người một chút, nàng cũng không khác người thường a, nàng còn ăn chay nữa, làm sao có thể ăn thịt người sống được !”

“Vậy ngày đó người thật sự thấy được Thiên Mẫu cản người a ?” Triển Chiêu hỏi Long Miểu Miểu, “Ba hàng răng nữa ?”

“Ta đã nói là ta nhìn thấy rồi !” Long Miểu Miểu thấy Triển Chiêu không tin nên rất tức giận.

“Nói cụ thể chút.”

“Ai nha, tối om om thì ai có thể thấy rõ cái gì a, chỉ thấy được là một bóng lưng nữ nhân mặc bạch y, vừa quay lại liền thấy một miệng đầy răng há to, thấy ta liền xoay người chạy.” Long Miểu Miểu bĩu môi, “Miệng còn lớn như vậy, ta nhiều năm đều gặp qua quái vật, nàng ta là kỳ quái nhất !”

Tất cả mọi người trước đây đều nghi ngờ Long Miểu Miểu nói không thể tin, là bởi vì nàng nói về chuyện này còn rất bình tĩnh, nhưng mà giờ suy nghĩ cẩn thận —— Cũng đúng a, nàng ngày ngày ở Dạ Xoa cung nhìn một đám người quái dị lớn lên, cái gì quái cái gì lạ đương nhiên cũng không còn ngạc nhiên nữa rồi.

.....

Qua trưa, Bạch Ngọc Đường theo ước hẹn đi uống rượu cùng Tần Lê Thanh, hẩn hỏi một người dẫn đường, quả nhiên, ngoại ô có một Thụ trúc lâm, thuộc về sản nghiệp của Bạch quý sơn trang, cả một vùng rộng lớn toàn trúc, cảnh vật thật rất đẹp.

Bạch Ngọc Đường đi ra khỏi nha môn, cũng cảm thấy được có người theo ở phía sau, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu chấp tay sau lưng, nhìn trời, chậm rãi mà theo ở phía sau, mà sau lưng Triển Chiêu, Thiên Tôn cùng Ân Hầu cũng nổi thành một hàng chậm rãi đi.

Bạch Ngọc Đường có chút buồn cười, hỏi Triển Chiêu, “Miêu nhi, người cũng ra ngoài sao ?”

“Ân !” Triển Chiêu lấy lại tinh thần, thuận miệng đáp một câu, “Đúng vậy a, ta đi dạo một chút sao, tìm thêm chút đầu mối nữa.”

“Đi dạo chỗ nào ?” Bạch Ngọc Đường đi chậm lại mấy bước, cùng đi với hẩn.

“Đều đã nói tùy tiện đi dạo một chút, còn phải xem tâm tình.” Triển Chiêu cười híp mắt trả lời.

“Chắc sẽ không trùng hợp cũng là đến rừng trúc ở ngoại ô chứ ?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Kia cũng không hẩn.” Triển Chiêu ngược mắt nhìn khí trời, “Chẳng phải đã nói là còn tùy thuộc vào khí trời, tùy tâm tình nữa sao.”

Bạch Ngọc Đường cũng không nói nhiều, vừa đi vừa hỏi Triển Chiêu “Bằng không hay là cùng đi đi, dù sao Tần Lê Thanh người cũng biết, hẩn cũng không có nói ta phải đi một mình.”

Triển Chiêu xị mặt nhìn một bên, rất vô tình mà khoát tay một cái, “Không được, không được, các người đi trò truyện, ta lại không thân quen với hẩn.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu một cái, cùng Triển Chiêu đi về phía trước.

Chờ cho đến ngã ba ở ngoại ô, Triển Chiêu đột nhiên chuyển sang hướng khác, phất tay với Bạch Ngọc Đường, “Người đi đi, ta đi hướng bên kia.”

Bạch Ngọc Đường thiêu mi một cái, gật đầu, liền tiếp tục theo đường của mình đi.

Triển Chiêu chấp tay sau lưng, đi về hướng ngược lại.

Ân Hầu cùng Thiên Tôn nhìn nhau một cái, đứng ở ngã ba nhìn. Trong chốc lát, Bạch Ngọc Đường đã không còn thấy bóng dáng, Triển Chiêu liền quay lại ngay, tiếp tục hướng theo con đường kia mà đi.

“Cháu ngoan.” Ân Hầu theo sau, chọc chọc bả vai Triển Chiêu “Người đi đâu vậy a ?”

Triển Chiêu híp mắt, “Chẳng phải đã nói là đi dạo một chút rồi sao.”

Thiên Tôn cảm thấy bộ dáng kia của Triển Chiêu rất thú vị, liền nói, “Vừa rồi Ngọc Đường bảo người đi cùng a, sao người lại không đi ?”

Triển Chiêu hé miệng, cười hừ một tiếng, “Đường hoàng nghe thì có cái gì thú vị chứ ?”

Ân Hầu cùng Thiên Tôn không rõ, “Có ý gì ?”

“Loại chuyện này a, dĩ nhiên phải nghe lén chơi mới vui.” Nói xong, Triển Chiêu hí hí hửng hửng tiếp tục đi tới phía tây.

Thiên Tôn sờ cằm, “Ân Đúng vậy ! Phải lén lút lén lút nhìn trộm chơi mới vui a !”

Ân Ân bắt đắc dĩ mà lắc đầu.

Bạch Ngọc Đường một mình đi tới tây giao, quả nhiên, phía trước có một mảnh rừng trúc lớn, tuyết dày uốn cong cành trúc, cảm giác yên tĩnh.

Bạch Ngọc Đường tìm được một con đường nhỏ, hướng vào trong rừng mà đi, chỉ thấy trong rừng có một tiểu lương đình, trong đình còn có hai người đang ngồi.

Một người đang uống trà là Tần Lê Thanh, một người khác đang ngồi bên cạnh lò ấm pha trà, chính là muội muội của Tiết Bạch Quý, Tiết Bạch Cầm.

Bạch Ngọc Đường ngược lại cảm thấy ngoài ý muốn —— Tại sao Tiết Bạch Cầm cũng đến.

“Bạch đại ca !” Tiết Bạch Cầm vẫy vẫy tay.

Bạch Ngọc Đường gạt đầu một cái, đi vào trong đình, sau lưng liền bị một thứ gì đó mềm mềm cọ một cái.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu ngũ không biết đã chạy đến khi nào, còn dùng cái đầu to của mình mà cọ hần đây.

Bạch Ngọc Đường theo bản năng nhìn về phía sau, bất quá cũng không cảm giác được có người đi theo, hần nhớ từ trước đến giờ Tiểu ngũ đều một mực đi theo sau mông Triển Chiêu, sao lại một mình chạy tới đây ?

Xa xa trong rừng, Thiên Tôn chuẩn bị đi qua, Triển Chiêu ngăn cản hần, núp sau một đại thụ, từ phía sau móc ra đồ vật gì đó.

Ân Hầu cùng Thiên Tôn vừa nhìn, chỉ thấy là một chiếc kính viễn vọng Triển Chiêu vừa mới mượn của Âu Dương Thiếu Chính ban này.

Vật này bên ngoài đương nhiên không có bán, nghe nói chính là cống phẩm, tổng cộng cũng không có được mấy chiếc, Triệu Trinh đều đưa cho Triệu Phổ cùng mấy Đại tướng Triệu gia quân. Triển Chiêu hí hửng nhìn một chút, thấy được cảnh tượng trong đình hiện ra hết sức rõ ràng, hài lòng gạt đầu.

Chẳng qua là hần vừa nhìn, liền cảm thấy nghi ngờ —— Tại sao Tiết Bạch Cầm cũng ở đây ?

.....

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, Tiết Bạch Cầm ân cần châm trà cho hần.

Bạch Ngọc Đường nhìn nàng một chút, lại nhìn Tần Lê Thanh đối diện, có chút buồn bực —— Tình huống gì ?

“Ân.....” Triển Chiêu xoa xoa cái lỗ mũi, “Con chuột trên hoa ghẹo nguyệt !”

“Tình huống thế nào ?” Ân Hầu cùng Thiên Tôn một người lại một người đều góp đến.

Triển Chiêu đem kính giao cho hai người.

Ân Hầu liếc mắt nhìn, “Yêu, sao lại có cả cái nha đầu nữa ?”

“Ở đâu ?” Thiên Tôn cầm lấy nhìn xem, “Ai nha, chắc không phải là muốn làm mai cho Ngọc Đường nhà ta đó chứ ?”

“Không được đâu !” Ân Hầu bĩu môi, “Khuê nữ kia thật khó coi !”

“Đúng vậy, muốn xứng với Ngọc Đường nhà ta ít nhất cũng phải như Thiên Tiên mới được !”

“Còn phải có vóc người đẹp nữa !” Ân Hầu gật đầu.

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn hai lão đầu một chút, cướp lại kính, phun ra hai chữ, “Phu thiển !”, nói xong chạy đến phía trước.

Ân Hầu cùng Thiên Tôn nhìn nhau cười một tiếng, cũng chạy theo.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy không khí có chút quỷ dị, Tần Lê Thanh uống hai ngụm trà, cười nói với Bạch Ngọc Đường, “Chỉ mình ngươi tới sao ? Ta còn tưởng rằng Triển Chiêu sẽ cùng đi với ngươi đâu.”

Bạch Ngọc Đường không có trả lời, hỏi thẳng, “Tìm ta làm gì ?”

“Hai chuyện.” Tần Lê Thanh đưa ra hai ngón tay, “Thứ nhất, là chuyện của Thiên Mẫu, ta tìm được chút đầu mối.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, cũng không có hỏi, chờ hắn nói tiếp.

Tần Lê Thanh vừa nói, vừa từ dưới bàn lấy ra một cái hộp, đặt ở trước mắt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường không hiểu, nhìn Tần Lê Thanh.

Tần Lê Thanh đưa tay, chính xác sờ đến nắp hộp, mở ra, nói với Bạch Ngọc Đường, “Nhìn một chút !”

.....

Triển Chiêu hí mắt, núp ở bên ngoài rừng trúc, vì không muốn bị người trong rừng phát hiện, hắn tận lực tránh ở xa một chút, có thể thấy nhưng lại không nghe được thanh âm, gấp muốn chết a !

“Di ?” Ân Hầu bám vào nửa bên bả vai Triển Chiêu, “Hắn cầm một cái hộp cho Bạch Ngọc Đường a !”

“Ân, cái hộp đó trông còn rất tinh xảo nữa.” Thiên Tôn sờ cằm, “Chẳng lẽ là hồi môn các loại”

“Có thể a.” Ân Hầu gật đầu một cái, “Ngươi xem nha đầu kia cười”

Triển Chiêu hí mắt nhìn, quả nhiên, Tiết Bạch Cầm cúi đầu cười đến đặc biệt ngọt ngào, bộ dáng còn đỏ mặt thẹn thùng nữa.

.....

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn vào trong hộp, khẽ cau mày, có chút khó hiểu mà nhìn Tần Lê Thanh.

Lúc này, Tiết Bạch Cầm vẫn một mực nhìn chăm chăm Tiểu Ngũ, càng nhìn lại càng thấy nó đáng yêu liền ngẩng đầu lên, “Cái này có lẽ có ích cho việc phá án của các huynh a ?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, gật đầu một cái.

.....

“Ai nha, Ngọc Đường gật đầu a !” Thiên Tôn cả kinh.

“Không phải đâu” Ân Hầu vỗ vỗ Triển Chiêu.

Triển Chiêu hí mắt, theo bản năng đưa tay sờ sờ đỉnh đầu, cũng không biết động tác này mang ý nghĩa gì.

.....

Tiết Bạch Cầm đem cái hộp đặt trước mặt Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhận lấy, nhìn Tần Lê Thanh, “Tại sao lại cho ta ?”

Tần Lê Thanh cười cười, đưa tay sờ soạng một cái, cuối cùng vỗ nhẹ lên mu bàn tay Bạch Ngọc Đường, “Ta tin tưởng ngươi.”

“Di ?” Ân Hầu sờ cằm, “Tiểu tử kia sờ tay Ngọc Đường nhà ngươi a !”

Triển Chiêu nheo mắt lại.

Thiên Tôn gật đầu một cái, “Đúng vậy, hần sao lại sờ tay Ngọc Đường nhà ta a ?”

Triển Chiêu lúc này mới hiểu được, Ân Hầu nói “Ngọc Đường nhà ngươi” là đang nói với Thiên Tôn
gãi gãi đầu, Triển Chiêu nín thở —— Cái con chuột không yên phận! Đăng bởi: admin

25. Chương 25: [Ân Nói Vụng Về]

CHƯƠNG 25. [ĂN NÓI VỤNG VỀ]

Thiên Tôn cùng Ân Hầu híp mắt nhìn nhau một cái.

Thiên Tôn nghĩ là —— Ai nha, đứa nhỏ này giống ta, không biết gặt người.

Ân Hầu khoe miệng rút rút —— Không hổ là đồ đệ do Thiên Tôn dạy dỗ, cùng một dạng không biết gặt người.

Triển Chiêu thì lại nheo lại ánh mắt —— Con chuột này đang gặt người.

Trong cái hộp trước mắt Bạch Ngọc Đường lúc này, đương nhiên cũng không phải là của hồi môn gì hết, mà là một cái đầu lâu khô.

Cái đầu lâu kia nằm ngửa trong hộp, khuôn mặt hướng lên trên, miệng há hốc.

Góc độ như vậy nhìn qua lại đặc biệt rõ ràng, trong miệng chiếc đầu lâu khô này có tới ba hàng răng, không nói được hết lời quỷ dị.

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm một hồi, ngẩng đầu nhìn Tần Lê Thanh.

“Đây là hài cốt Thiên Mẫu chúng ta phát hiện được trong rừng.” Tần Lê Thanh nói, “Ngươi bây giờ có lẽ đã hiểu được tại sao ta lại tin có Thiên Mẫu tồn tại rồi đi.”

Bạch Ngọc Đường không trả lời, nhìn chăm chăm hài cốt kia một chút, nói, “Giống như đã chết rất lâu rồi.”

“Nhưng là Thiên Mẫu trong rừng kia thì vẫn còn sống.” Tần Lê Thanh nghiêm túc nói, “Thiên Mẫu ăn thịt người này nếu như bắt được, vụ án của các người cũng được phá, ta cũng có thể lấy được Tuyệt con người.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, nói, “Nếu chuyện chỉ có như thế, ngươi trực tiếp cầm đến gặp Bao đại nhân là được rồi, so với tìm ta càng có ích hơn.”

“Ta đã nói hôm nay vốn có hai chuyện.” Tần Lê Thanh thấy Bạch Ngọc Đường nhận cái hộp đựng đầu lâu, cười nhạt, “Còn có chuyện thứ hai này, muốn nhờ Bạch huynh giúp một tay.”

Hần vừa nói xong, chỉ thấy Tiết Bạch Cầm ở một bên đỏ mặt.

Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu.

Nơi xa Triển Chiêu híp mắt nhìn cách thật xa cũng thấy được Tiết Bạch Cầm đang thẹn thùng a, con chuột này ! Vừa rồi Tần Lê Thanh còn táy máy tay chân nữa Chuột thối !

Ân Hầu gãi gãi bả vai Triển Chiêu, “Bé Miêu, lông mao cũng đã xù hết cả lên rồi sao ?”

Triển Chiêu liếc Ân Hầu một cái, đưa tay sờ đầu —— Có sao ?!

Ân Hầu làm mặt quỷ nhìn Thiên Tôn, Thiên Tôn bắt đắc dĩ lắc đầu.

“Là như vậy” Tần Lê Thanh cười nói, “Con gái giang hồ không câu nệ tiểu tiết, ta là muốn hỏi Triển đại nhân đã định thân chưa ?”

Tần Lê Thanh nói xong, Tiết Bạch Cầm đầu cũng cúi thấp đến mặt bàn rồi.

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, ngược lại cũng đã hiểu được chuyện gì xảy ra Sớm đã biết tình nhân trong mộng của Tiết Bạch Cầm chính là Triển Chiêu, xem ra lúc này là muốn tới cầu hôn đi.

Bạch Ngọc Đường bất động thanh sắc, suy nghĩ một chút, nói, “Mèo kia Triển Chiêu hình như đã có người trong lòng rồi.”

“Có người trong lòng và định thân là hai chuyện khác nhau.” Tần Lê Thanh nói.

Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái, “Vây ta cũng không rõ, ta giúp người hỏi hẩn một chút.”

“Vây xin nhờ vả.” Tần Lê Thanh khẽ mỉm cười, lại hỏi, “Không biết, người mà Triển Chiêu thích kia, Bạch huynh đã gặp qua chưa ?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Tần Lê Thanh một chút, rất muốn nói câu —— Sao người không đến mà trực tiếp hỏi hẩn, bất quá Tiết Bạch Cầm vẫn còn ngồi chỗ này, dù sao cô nương người ta cũng cần giữ thể diện, Bạch Ngọc Đường sờ sờ lỗ mũi, nói, “Gặp qua.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu mình vì cái gì mà nói đã gặp, bất quá Triển Chiêu nhất định sẽ không coi trọng cô nương này, vì vậy mấy cái lạn đào hoa này, không bằng cứ thay hẩn đẩy hết đi.

“Hình dáng thế nào ?” Tần Lê Thanh hỏi, còn có vẻ rất tò mò.

Bạch Ngọc Đường sẽ không gạt người, vừa rồi bất quá là buột miệng nói ra, hôm nay lại muốn hẩn nói láo, độ khó rất cao a.

“Nhân dạng.” Bạch Ngọc Đường thuận miệng nói một câu. Tiết Bạch Cầm nhìn nhìn một chút Tần Lê Thanh.

Tần Lê Thanh cảm thấy được Bạch Ngọc Đường có lẽ là sắp nhẹn không được, dù sao bình thường hẩn cũng không thích nói chuyện, lại cứ hỏi hẩn vấn đề này, một lát nói không chừng hẩn sẽ trở mặt.

.....

Xa xa, Ân Hưu chỉ thấy Triển Chiêu híp mắt, nhìn ba người trong đình phía xa.

Thiên Tôn ôm cánh tay cười hẩn, “Muốn biết sao vừa rồi không có đi theo a ?”

Triển Chiêu cũng có chút hối hận, không nghĩ tới Tiết Bạch Cầm cũng tới.

Bạch Ngọc Đường thấy cũng không còn chuyện khác, cũng không khách khí, đứng lên nói có việc, cáo từ. Tần Lê Thanh muốn mời hẩn lại uống chén rượu, Bạch Ngọc Đường uống rượu còn muốn để ý thiên thời địa lợi nhân hòa, ở đây còn không bằng trở về uống với Triển Chiêu. Tần Lê Thanh không giữ được người, không thể làm gì khác là cùng Tiết Bạch Cầm hướng nơi khác mà đi, trở về Bạch quỷ sơn trang.

Thấy Bạch Ngọc Đường đi tới, Triển Chiêu nín lại Ân Hưu cùng Thiên Tôn, trốn vào trong rừng.

Bạch Ngọc Đường đang cầm cái hộp, theo đường cũ mà trở về, Ân Hưu nói với Triển Chiêu “Trong cái hộp kia nhất định là bảo bối gì đó, người xem Bạch Ngọc Đường còn thận trọng như vậy.”

Triển Chiêu thiêu mi một cái, thuận thế hướng bên này nhảy.

Bạch Ngọc Đường nghe được tiếng gió liền lui về phía sau, ngẩng mặt, trên tay cái hộp cũng không còn.

Bạch Ngọc Đường vốn rất không thích cái hộp kia, tâm nói, cái tên Tần Lê Thanh cũng đúng là ăn no không có việc gì làm, liền cất giữ một cái đầu lâu khô sao, cũng không biết từ chỗ nào đào lên được, thứ quái quỷ này còn khiến hẩn phải đi một chuyến, tự mình đưa đến Khai Phong phủ không được sao.

Hẩn cầm đầu người đó, tận lực để nó cách xa một chút, tại trong mắt đám người Triển Chiêu xem ra là cảm thấy hẩn rất cẩn thận, thật ra thì Bạch Ngọc Đường một mặt liền cảm thấy cái này rất bẩn thỉu nên cầm xa một chút, một mặt lại sợ nó bị rơi xuống đất vỡ mất, phá hỏng đầu mối.

Còn đang đi thì Triển Chiêu vọt tới, đoạt mất cái hộp.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn một chút, chỉ thấy Triển Chiêu đang nâng cái hộp đứng một bên mà quan sát, còn suy nghĩ gì đó.

Bạch Ngọc Đường tâm nói cũng tốt, để Mèo kia cầm đi.

Triển Chiêu nhìn một hồi, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy hắn cũng đứng một bên nhìn, cũng không có ý định đoạt trở về.

“Cái gì a ?” Triển Chiêu quơ quơ cái hộp, trong hộp nghe đến tiếng kêu canh cách, tựa hồ như có vật gì cứng cứng vậy.

Triển Chiêu còn có chút tò mò, Bạch Ngọc Đường lại thoải mái cho người khác cầm hộp đi như vậy ?

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn một chút, hỏi, “Miêu nhi, trùng hợp như vậy, đi dạo ngang qua a ?”

Triển Chiêu nhìn trời, “ Đúng vậy Tiện đường.”

Bạch Ngọc Đường gạt đầu một cái, nhắc nhở, “Nhưng mà hình như vừa rồi ngươi đi theo hướng ngược lại đi.”

Triển Chiêu mặt không đổi sắc, “Chẳng phải là đã nói tùy tâm đi dạo, dĩ nhiên là đi vòng rồi.”

Thiên Tôn nghe hắn nói vậy, gạt đầu —— Là ruột thịt của Ân Hưu, da mặt dày a.

Ân Hưu cũng chậm rãi gạt đầu —— Da mặt này cũng thật giống ta !

Nghe lý do của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, quay đầu lại, chỉ thấy Thiên Tôn cùng Ân Hưu cũng tò mò đi ra ngoài.

“Ngọc Đường a, cô nương kia nói gì với ngươi ?” Thiên Tôn hỏi.

Triển Chiêu đang nghiên cứu cái hộp cũng vênh tai lên nghe.

“Không có gì” Bạch Ngọc Đường vừa nghĩ đến đề tài người trong lòng của Triển Chiêu, liền đem lời đã ra đến bên mép biến đổi.

Thiên Tôn cùng Ân Hưu hí mắt nhìn nhau một cái.

Thiên Tôn nghĩ là —— Ai nha, đứa nhỏ này giống ta, không biết gạt người.

Ân Hưu khước miệng rút rút —— Không hổ là đồ đệ do Thiên Tôn dạy dỗ, một dạng không biết gạt người.

Triển Chiêu thì lại nheo lại ánh mắt —— Con chuột này đang gạt người.

“Trong hộp kia là cái gì ?” Thiên Tôn hỏi, “Bảo bối gì vậy ?”

“Ách” Bạch Ngọc Đường còn chưa kịp mở miệng, Triển Chiêu làm bộ không cẩn thận mà mở ra, vừa nhìn vào trong liền, “Oa”

Triển Chiêu giật mình, tâm nói Đại tiểu thư nhà họ Tiết này khẩu vị cũng thật nặng, đem đầu lâu khô đi làm tín vật đính ước sao ?”

Ý niệm vừa chuyển, Triển Chiêu đem mấy chữ “Tín vật đính ước” vứt ra khỏi đầu, bởi vì hắn phát hiện trong miệng đầu lâu khô này có đến ba hàng răng.

“Đầu của Thiên Mẫu sao ?” Triển Chiêu kinh ngạc hỏi Bạch Ngọc Đường, cũng đã đi tới, hướng bên cạnh hắn mà đứng, cau mày, “Hình dạng còn thật ghê tởm a.”

“Tần Lê Thanh nói như vậy.” Bạch Ngọc Đường nói, “Nói là tìm được trong rừng, có thể chứng minh Thiên Mẫu thật sự tồn tại, muốn chúng ta đi bắt Thiên Mẫu, hắn còn muốn Tuyết con người.”

Triển Chiêu đẩy cái hộp lại, nhìn bốn xung quanh một chút, nơi hoang sơn dã lĩnh, nói chuyện không hợp, vì vậy liền kéo Bạch Ngọc Đường, “Đi”

“Đi đâu ?” Bạch Ngọc Đường không hiểu.

“Trở về rồi hãy nói.” Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường chạy về hướng nha môn Tuyết châu phủ.

Ân Hưu cùng Thiên Tôn bị bỏ quên sau lưng bắt đắc dĩ mà lắc đầu.

.....

Chỉ trong chốc lát, bên trong thư phòng phủ nha.

Công Tôn bưng cái đầu lâu kia còn đang suy nghĩ, Tiểu Tứ Tử tò mò ở bên cạnh bàn quan sát.

Mấy người A Kim, A Quý cũng đều ở đây, nhìn cái đầu lâu tròn tròn kia, Bạch Ngọc Đường nói đại khái chuyện vừa rồi mà Tần Lê Thanh nói với Bao đại nhân và Bàng thái sư, dĩ nhiên chuyện hẩn hỏi việc định thân của Triển Chiêu cũng không có đề cập tới.

“Kỳ quái a !” Bàng thái sư sờ râu, “Tần Lê Thanh này đúng là làm chuyện thừa nha, trực tiếp mang theo đầu lâu đến nha môn không được sao, việc gì phải đơn độc hẹn riêng với Bạch thiếu hiệp chứ ?”

Bạch Ngọc Đường lúng túng uống nước, làm như không nghe thấy.

Triển Chiêu liếc nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường cũng đứng lúc mà nhìn Triển Chiêu một cái.

Hai người ánh mắt chạm nhau, cùng nhìn đi nơi khác.

Bao Chứng cùng Bàng thái sư nhìn nhau một cái —— Di? Đây là tình huống gì ?

“Bao đại nhân.”

Lúc này, Công Tôn mở miệng cắt đứt lúng túng, “Cái đầu lâu khô này là giả.”

“Giả sao ?” Triển Chiêu cau mày tiến tới nhìn.

“Hàm răng này hẳn là giả” Công Tôn bưng chiếc đầu lâu khô xoay qua xoay lại, “Xương cầm chỉ lớn như vậy, căn bản không thể nào mọc ra nhiều răng như vậy, miệng này cũng không có nứt ra !”

“Tần Lê Thanh lừa ngươi sao ?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hay là cả bản thân hắn cũng không biết là giả ?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút nói, “Hắn có câu nói khiến ta nghi ngờ.”

“Câu nào ?” Triển Chiêu tò mò.

“Hắn nói, nếu như bắt được Thiên Mẫu, vụ án của chúng ta liền phá, hắn cũng có thể có được Tuyết Con người.” Bạch Ngọc Đường nói, “Lời này nghe qua thì có vẻ đích xác là hắn muốn có được Tuyết con người, nhưng mà ta cảm thấy, hắn thật sự rất muốn mau chóng bắt được Thiên Mẫu.”

“Cũng đúng.” Triển Chiêu vẫn ở một bên uống trà, nghe đến đó cũng góp tới, “Có cái đầu người này, có nghĩa là chứng thực được việc Thiên Mẫu có tồn tại, vì vậy chúng ta liền nhất định sẽ vào rừng bắt Thiên Mẫu Sau khi bắt được Thiên Mẫu, vụ án cũng được phá, chúng ta cũng không còn lý do gì để ở lại nơi này.”

“Hắn là muốn chúng ta dời đi ?” Triển Chiêu cau mày, “Lại còn muốn bắt Thiên Mẫu? Nếu như hắn biết cái gì Tuyết con người là nước mắt Thiên Mẫu đó chẳng qua là cái truyền thuyết, cũng sẽ không vội vàng muốn chúng ta bắt được Thiên mẫu, như vậy sẽ rất không đảm bảo, vạn nhất Thiên Mẫu bị chúng ta giết chết thì sao ?”

“Tần Lê Thanh đối với Thiên Mẫu có cố chấp niệm.” Bao Chứng ngẩng mặt lên nói, “ Năm đó vốn là có một nhóm người giang hồ tới bắt Thiên Mẫu, chính hắn là người báo quan khiến cho Thiên Mẫu biến mất một thời gian, lúc này hắn lại báo quan, người này”

Vừa nói, tất cả đều cùng nhìn Bạch Ngọc Đường

Bạch Ngọc Đường có chút vô tội mà khoát tay, ý bảo —— Ta cũng không có rất quen thân với hắn, ta đã nói rồi !

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, nhớ tới trước kia hắn từng nói, Tần Lê Thanh đối với hắn còn có chút ý tứ, cái con chuột này thật được a, nam nữ gì đều tiêu diệt được hết.

Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu nhìn, thấy được sống lưng đều lạnh, tâm nói, Mèo này sao vậy ?

“Bạch quỷ sơn trang cấu kết với Thiên Long giáo, tìm kiếm bảo tàng của Dược vương bảo , mà Tần Lê Thanh lại là nhị đương gia, hắn không có lý nào lại không biết.” Bàng Cát chậm rãi sờ râu nói, “Mà Tiết

Bạch Quý đó, thoát nhìn tâm tư khá thâm trầm, không lý nào hắn lại không biết thân phận của Phan Húc ? Cái này có lẽ là cả ba thông đồng làm vậy, nhất định còn có quỷ kế gì ?”

“Thật ra thì cũng không ngại thư họ một chút.” Triển Chiêu tựa hồ lại nghĩ ra chủ ý gì đó.

Tất cả mọi người đều chờ hắn nói tỉ mỉ.

“Tương kế tựa kế.” Triển Chiêu nói, “Giả như chúng ta bắt được Thiên Mẫu, phá xong án muốn rời đi, xem bọn hắn tiếp đó làm gì.”

Tất cả mọi người đều gật đầu một cái.

“Kế sách thật không tồi.” Bao Chứng tựa hồ còn có một chút khó xử, “Nhưng mà đi đâu mà tìm Thiên Mẫu đây ?”

“Người gốc a.” Bàn thái sư rút cuộc cũng có cơ hội, đưa tay gõ cái trán đen thui lui của Bao đại nhân.

Bao đại nhân vội vàng bảo vệ cái mặt trắng trên trán, trừng Bàn Cát.

“Đại nhân.” Triển Chiêu chỉ A Quy đang chơi với Tiểu Tứ Tử phía sau, “Có một rồi a !”

Mọi người trong lòng vừa động —— Đúng nha !

A Quy ngẩng đầu nhìn bên phải một chút, lại nhìn bên trái một chút, “Làm sao ?”

Mọi người đem kế sách nói với A Quy, nàng ngược lại rất sáng khoái mà đáp ứng, “Được đó nha, muốn ta làm gì cũng được.”

Bao đại nhân liền căn dặn nàng cẩn thận, bố trí một chút kế sách.

Triệu Phổ đi an bài nhân mã cùng với A Quy đi diễn trò, còn nhắc nhở, “Có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

A Quy thờ ơ mà nhún vai một cái —— tỏ vẻ không quan tâm.

Triển Chiêu ở cách đó không xa mà nhìn, thở dài khe khẽ.

“Sao vậy ?” Bạch Ngọc Đường hỏi hắn, “Chém mất nửa cái lỗ tai của cô nương người ta, đau lòng a ?”

Triển Chiêu giương mắt nhìn hắn, “Ta cũng không phải cố ý.”

“Dù sao thì cũng sẽ liền lại, người không cần quá để ý.” Bạch Ngọc Đường sờ sờ lỗ mũi, lầm bầm một câu.

Triển Chiêu có chút ngoài ý muốn mà nhìn Bạch Ngọc Đường, một lúc lâu mới phản ứng được —— Bạch Ngọc Đường là đang an ủi hắn sao ? Ăn nói thật vụng về !

Sau lưng, Thiên Tôn ôm cánh tay lắc đầu —— Ăn nói thật vụng về !

Ăn Hầu lắc đầu —— Giống Thiên Tôn .

“Ta cũng không có đau lòng chuyện lỗ tai.” Triển Chiêu nhỏ giọng nói, “Ta chỉ cảm thấy, nàng đáng vẻ như không hề sợ chết.”

“Nàng lại không sợ chết như vậy, người lại có thể ép nàng mở miệng, cũng không dễ dàng.” Bạch Ngọc Đường vẫn rất tò mò, Triển Chiêu là một người tính tình tốt đến vậy, sao phải chém rớt nửa lỗ tai của A Quy.

“Ăn” Triển Chiêu đưa tay sờ cằm, nói bừa một câu, “Trượt tay a.”

Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt mà nhìn Triển Chiêu —— Cái này còn ăn nói vụng về đến trình độ nào nữa ?

Sau lưng, Ăn Hầu khoe miệng rút rút —— Cái này là Hùng hài tử a !

Thiên Tôn sờ cằm —— Sao cũng lại giống ta a ?

“Đại khái là cảm thấy sống cũng không còn hy vọng gì đi.” Lúc này, Công Tôn ôm theo Tiểu Tứ Tử đi tới.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng cau mày.

Thiên Tôn nhìn một chút Long Miếu Miếu đang tán gẫu cùng bọn A Kim, đảo mắt nhìn Ăn Hầu một chút.

Ân Hầu lắc đầu, “Cũng thật kỳ quái, thật giống như nguyên rửa, một đời lại truyền một đời !”

“Không có quan hệ gì với nguyên rửa hết.” Công Tôn kiên quyết lắc đầu.

“Tiên sinh, người có đầu mối gì sao ? Là liên quan đến quái bệnh của bọn họ ?” Triển Chiêu hỏi.

“Ta còn cần xác nhận đã.” Công Tôn suy nghĩ một chút, “Nếu như có thể xác thực được suy nghĩ của ta, có lẽ có thể chữa được.”

“Hoặc.” Triệu Phổ không biết đã tới góp vui khi nào, thiêu mi nhìn Công Tôn, “Thư gốc nhà người nếu như bệnh này cũng có thể trị được, vậy thật sự thành bán tiên rồi.”

Triển Chiêu quay đầu lại, liền thấy được Long Miếu Miếu tựa hồ như có nghe được, ánh mắt nhìn bên này, còn mang theo một tia hi vọng.

.....

An bài xong xuôi, Triệu Phổ phái Âu Dương Thiếu Chinh cùng Trâu Lương khuê chiêng gõ trống, phô trương được bao nhiêu thì phô trương bấy nhiêu, vào núi bắt Thiên Mẫu, thật ra chỉ là ở bên ngoài rừng cây làm bộ một chút.

Mặc khác, Thất Ưng mang theo bọn Giả Ảnh, phá giải cơ quan trong lòng đất cũng có tiến triển.

Các cơ quan trong lòng đất cơ bản đều được bảo toàn khá tốt, chỉ có gặp chút phiền toái khi các địa đạo sụp thật nhiều.

“Cũng đúng, cái này cũng đã quá nhiều năm rồi.” Giả Ảnh vừa uống trà vừa phủi bụi đất trên người, “Đặc biệt là trong núi, đặc biệt nhiều.”

“Nói như vậy, hôm nay còn lại bao nhiêu ?” Bao Chứng đột nhiên hỏi.

“Nửa thành đi, bên dưới đó còn thật rộng rãi nữa.” Thất Ưng trả lời.

“Bao tương, người có phải lo lắng đến đám tàng binh kia, đến lúc đó lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn a ?” Triệu Phổ cười hì hì hỏi.

Bao Chứng gật đầu, vỗ vỗ bả vai Triệu Phổ, “Vương gia quả nhiên là kỳ tài dụng binh !”

Mọi người đều cảm thấy buồn bực — Triệu Phổ thường ngày đều cả phơ cả phát hồ nháo, nhưng hễ nói đến dụng binh đánh giặc, lập tức liền khôn khéo đến dọa người,

.....

Ba hôm sau, truyền tới tin tức —— Thiên Mẫu trong truyền thuyết kia bị người của phủ Khai Phong bắt được. Đăng bởi: admin

26. Chương 26: [Ái Nhân]

CHƯƠNG 26. [ÁI NHÂN]

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, “Miêu Miêu, cái gì là phong lưu nha ?”

“Ách” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, trả lời, “Chính là quá phong tao cho nên mới dẫn đến không ít oanh oanh yến yến đi !”

Thiên Mẫu bị bắt giữ

Tin tức này truyền ra, ngay lập tức liền chấn động toàn bộ Tuyết châu phủ, mặc dù khí trời khắc nghiệt, trên đường vẫn có thật nhiều người đến vây quanh nhìn xem.

Thiên Mẫu bị giam trong một chiếc cũi, đặt trên mã xa, xung quanh còn có màn che.

Không ít dân chúng đều hiếu kỳ, nhưng mà cũng không có nhìn thấy, có mấy tiểu hài nhi còn để chỏm đầu đột nhiên cầm đá ném vào cũi tù.

Mấy hòn đá vừa ném một cái, màn che vốn không được giắt chặt lắm liền rơi xuống, trong ***g xe xuất hiện một nữ nhân mặc bạch y, trên mặt còn có băng bó, giống như là vừa mới xử lý qua loa vết thương vậy.

Nhưng thật ra cái này trước mắt mọi người thật có hiệu quả, lúc hóa trang cho A Quy, vừa đúng lúc nàng bị thương, trên tai còn có băng gạc, thoát nhìn càng giống như thật.

Thấy rèm rơi xuống, A Quy đột nhiên há miệng hướng về phía đoàn người mà rống lên.

“Nương a !”

“A !”

“Thật sự là Thiên mẫu đó, thấy không, thấy không !”

“Yêu quái nha !”

Đám người bỗng ồn ào lên, còn có không ít người muốn nhặt đá ném chết nàng.

Đồ ăn, cùng đá cục to nhỏ cứ thế mà rào rào bay đến.

A Quy cau mày cúi đầu, tâm nói, nhin

Nàng đã chuẩn bị tinh thần tốt lắm nhưng mà lại không có thấy đồ ăn đó đập trúng người nàng.

Ngẩng đầu nhìn lên, Triển Chiêu nhảy một cái lên đầu xe, ngăn lại đồng đồ ăn kia, đem màn kéo lên, nhìn bốn phía, “ Yên lặng, tất cả hãy đều giao cho Bao đại nhân theo luật xử lý, không được lạm dụng tư hình.”

Mọi người ven đường hai mặt nhìn nhau, cũng không dám tiếp tục ném nữa, nhưng mà bộ dáng A Quy quả thật là để lại ấn tượng quá sâu cho mọi người, ngay lập tức bốn phía nghị luận nổi lên. Ngay cả việc hàm răng trong miệng A Quy dọa người đến thế nào đều thanh thanh sở sở được truyền xa. Cứ vậy, một truyền mười, mười truyền trăm, càng truyền lại càng đáng sợ, đợi đến khi A Quy thuận lợi tiến vào nha môn Tuyết châu phủ, dân chúng toàn thành đều đã biết Thiên Mẫu đã bị bắt được —— Cái gì thật kinh khủng a, cũng không phải hình dạng con người a, cả miệng cũng đều là răng cả hơn nữa còn có người là tận mắt chứng kiến a !

Sau khi trở lại Tuyết châu phủ, cửa cũi được mở ra, A Quy nhảy xuống, trên người một chút da cũng không hề hấn gì, ngẩng đầu lên nhìn, liền nhìn thấy cách đó không xa, Triển Chiêu đang đứng phủi y phục.

Tiểu Tứ Tử cầm cái chăn mỏng phủi y phục cho Triển Chiêu, còn buồn bực, “Miêu Miêu, sao trên người thúc lại toàn là đồ ăn với rau lá a ?”

Triển Chiêu cũng bất đắc dĩ, dân chúng vừa rồi mang đồ đi ném cũi ***g cũng quá kích động đi, hơn nữa những thứ đồ này cứ ào ào mà bay tới, cũng khó mà phòng bị.

Long Miểu Miểu tiến tới hỏi A Quy, “Không sao chứ ? Có bị ném trúng hay không ?”

A Quy lắc đầu một cái, lại nhìn Triển Chiêu

Lúc này, Triệu Hổ ở bên ngoài chạy vào, “Đại nhân, Tần Lê Thanh cầu kiến.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Tối khá nhanh a.

A Quy thở dài, định chui vào lại ***g xe. Bao đại nhân khoát tay một cái, “Ai, A Quy cô nương không cần phải đóng kịch nữa, cùng mọi người về phía viện sau nghỉ ngơi là được.”

A Quy nhìn Bao Chứng một chút, “Cứ như vậy là xong sao ?”

Bao Chứng hòa ái gật đầu, “Chuyện tiếp theo chúng ta sẽ tự xử lý.” Nói xong liền mang theo mọi người đi thực hiện kế hoạch.

Chờ bọn A Quy đi rồi, Bao Chứng vẫy vẫy tay với Triển Chiêu, “Triển hậu vệ, làm kẻ xấu một lần a ?”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, “Giả làm kẻ xấu ? Đại nhân muốn ta đi đuổi Tần Lê Thanh a, không để cho hắn thấy Thiên Mẫu ?”

Bao Chứng khẽ mỉm cười, “Triển hậu vệ quả nhiên hiểu bản phủ, còn có”

Không đợi Bao Chứng nói xong, Triển Chiêu liền cười xấu xa, “ Còn có chính là muốn thử một chút Tần Lê Thanh xem lần này hắn rốt cuộc là muốn thế nào, từ đó có thể thấy được bọn họ đối với chân tướng vụ án đến tột cùng là có liên quan gì, phải không a ?”

Bao đại nhân nhẹ nhàng sờ sờ râu, cười vỗ vỗ bả vai Triển Chiêu “Thông minh hơn người a !”

“Đại nhân yên tâm.” Triển Chiêu vừa nói vừa nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đột nhiên nhìn mình chằm chằm, bộ dáng kia —— giống y như là đang có chủ ý gì đó.

Một lát sau, Triển Chiêu tựa hồ có tính toán gì đó, chạy đến đưa tay ôm lấy Tiểu Tứ Tử, nói với Công Tôn, “Cho ta mượn một chút.”

Công Tôn thật ra cũng rất tò mò, không hiểu được mà hỏi Triển Chiêu “Mượn đi làm gì ? Cũng đừng có làm hỏng chuyện..”

Tiểu Tứ Tử bĩu môi một cái.

Triển Chiêu lại là hí mắt cười mà lắc đầu, “Dĩ nhiên là không rồi.”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu lại lộ ra miêu tính bộ dáng, đôi môi mím lại, khóe miệng vi kiều, cũng đã biết được hắn hẳn là lại có quỷ kế gì.

Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử đi đến trong sân, những người khác đều có việc để làm cả.

Cuối cùng cũng chỉ lưu lại ba người rảnh rỗi, Bạch Ngọc Đường, Ân Hưu cùng Thiên Tôn, ở lại vách tường viện nghe lén, nhìn xem Triển Chiêu đối phó thế nào với Tần Lê Thanh.

Triển Chiêu đem Tiểu Tứ Tử ôm trở lại viện của mình, đặt bé bên cạnh bàn, Thần Tinh Nhi đem đến chút điểm tâm.

Tiểu Tứ Tử bụng một chén canh hạt sen uống, vừa trêu chọc Tiểu ngũ đang dùng cái đầu thật lớn cọ cọ bé.

Triển Chiêu tiến tới trước mặt bé, nói, “Tiểu Tứ Tử a , lát nữa giúp thúc một tay nha.”

“Giúp cái gì nha ?” Tiểu Tứ Tử bộ dáng rất lẳng nghe, nghiêng cái đầu nhìn Triển Chiêu.

“Cháu cũng biết a, vị Bạch thúc kia của cháu đó, bản lĩnh chiêu ong gọi bướm là nhất đẳng rồi !”

Một câu nói của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cách vách thiếu chút thì làm đổ chén trà, không nói gì mà đối diện với Thiên Tôn cùng Ân Hưu đang gật đầu lia lịa.

“Ách” Tiểu Tứ Tử giương mắt mà gật đầu một cái —— Đúng á, Bạch Bạch đẹp như vậy, chắc chắn là có không ít người thích đâu, “Sau đó thì sao nha ?”

Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ mà xoa tay, “Vị Tần Lê Thanh một lát đến đây kia , đối với Bạch Ngọc Đường vừa thấy là tâm đã xiêu a, lòng đã đổ a, đến chết cũng không có thay lòng a”

Triển Chiêu tới một chuỗi lời như vậy khiến khóe miệng Bạch Ngọc Đường cách vách cũng quất thẳng tới rồi.

Tiểu Tứ Tử cũng há to miệng, “A.....”

“Bất quá đáng tiếc là, Bạch Ngọc Đường lại không có thích hắn, vậy mà hắn lại đến chết cũng cứ dây dưa không dứt a !” Triển Chiêu vẻ mặt còn rất thành thật.

“Cái này thật không tốt a.” Tiểu Tứ Tử cũng không tán thành mà lắc đầu, “Phụ thân nói a, yêu yêu cần phải ta tình người nguyện mới được a.”

Triển Chiêu nhéo quai hàm bé một chút, thật đáng yêu, “Cho nên nói, cần có biện pháp đuổi hắn đi sao, nhưng mà cũng không cần quá làm tổn thương người khác, dù sao thích một người cũng không có sai ! Lỗi đều là do cái con chuột đó quá phong lưu mà thôi !”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, “Miêu Miêu, cái gì là phong lưu nha ?”

“Ách” Triển Chiêu suy nghĩ một chút, trả lời, “Chính là quá phong tao (Lãng lơ a) cho nên mới dẫn đến không ít oanh oanh yến yến đi !”

Cách vách, Bạch Ngọc Đường giận đến không còn tâm tư mà uống trà, Mèo này sao lại cùng tiểu hài nhi nói những chuyện như vậy ?

Ân Hầu cùng Thiên Tôn còn lại đều là nâng cằm ngửa mặt mà nhìn trời —— Thì ra Phong lưu chính là nghĩa như vậy a.

“Cái gì là phong tao cùng lưu oanh a ?” Tiểu Tứ Tử tiếp tục nghiêng đầu hỏi.

“Phong tao chính là cái con chuột kia ! Còn Lưu oanh chính là Tần Lê Thanh một hồi sẽ đến đó, cùng một đám oanh oanh, yến yến, tê tê, tước tước có tình ý với con chuột đó.” Triển Chiêu nghiêm túc dạy Tiểu Tứ Tử.

Bạch Ngọc Đường ở cách vách mấy lần đã cầm dao lên, nhưng cứ ngay lúc đó Thiên Tôn đều lặng lẽ đem dao của hắn giấu ra phía sau, để tránh cho hắn động dao, Ân Hầu còn lại rót trà cho hắn, an ủi, “Nhỏ không nhẫn tất loạn đại mưu a !”

Bạch Ngọc Đường cả hàm răng cũng đã nghiến ken két, con miêu kia

“Miêu Miêu, vậy chúng ta phải làm sao đây ?” Tiểu Tứ Tử thỉnh thoảng rất ngây ngô, nhưng đôi khi cũng rất thông minh, cái đầu nhỏ nhẫn phân tích lời của Triển Chiêu, cho ra kết luận là, có một người thích Bạch Bạch nhưng mà Bạch Bạch lại không có thích hắn, Miêu Miêu phải giúp Bạch Bạch cự tuyệt nhưng cũng không thể quá làm tổn thương hắn.

Triển Chiêu nhéo mặt bé một cái, nói, “Một lát nữa thúc muốn nghĩ biện pháp đuổi hắn đi, thúc cũng rất khó nói a, sau khi thúc ra hiệu, cháu liền giúp thúc nói thẳng ra Bạch Ngọc Đường đã có người trong lòng rồi a.”

“Ách !” Tiểu Tứ Tử hiển nhiên là đối với nửa sau câu nói của Triển Chiêu có hứng thú hơn, “Bạch Bạch có người trong lòng rồi sao ?”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái, “Ách”

“Là ai a ?” Tiểu Tứ Tử còn tò mò hơn nữa.

Triển Chiêu cũng kịp giữ lại, “Tùy tiện nói a, vì muốn đuổi đi những lưu oanh kia mà !”

Tiểu Tứ Tử lại nháy mắt mấy cái, gật đầu, “Miêu Miêu a, cháu hiểu rồi, sau này nếu như có bất cứ ai hỏi, liền nói Bạch Bạch đã có người trong lòng rồi, tin tưởng cho dù thúc ấy có phong tao hơn nữa, cũng sẽ không dẫn đến lưu oanh, vì vậy cũng không còn phong lưu nữa, đúng không a ?”

“Thông minh a !” Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử đập tay một cái, sau đó xoa xoa mặt bé.

Bạch Ngọc Đường ở cách vách ngoại trừ đỡ trán cũng chẳng thể làm gì khác, Thiên Tôn cùng Ân Hầu thì nhìn nhau một cái —— Được chứ ! Bạch Ngọc Đường tất cả đường lui đều bị Triển Chiêu đem chặt đứt hết luôn.

Tiểu Tứ Tử thật vui vẻ mà nhận nhiệm vụ này, ăn xong canh hạt sen liền cầm cái bàn chải , nằm trên bụng Tiểu Ngủ giúp nó chải lông.

Trong viện, trên cái thảm nhung mềm mại, Tiểu Ngủ nằm ngửa làm lộ ra một cái bụng đầu lông mịn, Tiểu Tứ Tử nằm ở trên bụng nó, Tiểu Ngủ cũng không có nhúc nhích để Tiểu Tứ Tử tùy tiện chải, còn thật thoải mái mà hừ hừ hai tiếng.

Tần Lê Thanh được nha dịch mang vào, hắn không nhìn thấy, chỉ có thể nghe động tĩnh.

Đầu tiên hắn nghe được thanh âm chải lông quái dị, tiếp theo còn có tiếng lộp bộp tí tách, xem ra gần đó có để noãn lô.

Nha dịch có lẽ cũng biết mất hắn không tiện, dẫn hắn đến tận nơi rồi mới dời đi.

“Nhị trang chủ sao lại tới đây ?” Triển Chiêu mở lời, để cho Tần Lê Thanh tìm được vị trí của hắn.

“Triển huynh.” Tần Lê Thanh bước nhanh đến, tựa hồ còn có chút vội vàng, “Nghe nói các người bắt được Thiên Mẫu rồi ?”

“Đúng vậy .” Triển Chiêu cười cười, “Đã bắt được.”

“Vậy có thể hay không”

“Ta biết, Tần huynh là muốn có Tuyết con người a.” Triển Chiêu nói, “Thiên Mẫu đó giờ đang bị giam tại thiên lao, sống rất tốt, không cần lo lắng.”

“Nga.....” Tần Lê Thanh tựa hồ như thở phào nhẹ nhõm, hỏi tiếp, “Cái kia, chuyện lấy Tuyết con người.....”

“Cái này thì không gấp được a.” Triển Chiêu trả lời hắn, “ Bây giờ còn phải thẩm vấn trước, chờ khi thẩm vấn xong, tự nhiên sẽ nghĩ cách cho nàng chảy nước mắt Chỉ e rằng”

“Chỉ e cái gì ?” Tần Lê Thanh hỏi.

“Cái này dù sao cũng chỉ là truyền thuyết, vạn nhất khi nước mắt nàng chảy ra cũng không có kết thành hạt châu, vậy phải làm sao ?” Triển Chiêu nói, “Cho nên a, Nhị trang chủ cũng không nên quá kỳ vọng.”

“Àn Triển huynh nói cũng phải.” Tần Lê Thanh gật đầu một cái, thở dài, “Thật ra thì tại hạ cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi.”

“Vậy thì tốt.” Triển Chiêu gật đầu một cái, tâm nói —— Không phải đâu ? Thiên tân vạn khổ nhiều năm tâm niệm như vậy, trước kia khi nói bắt Thiên mẫu còn kích động như vậy, lần này đến ngược lại mới có mấy câu liền thối chí sao ?

“Đúng rồi.” Tần Lê Thanh hỏi Triển Chiêu “Bạch huynh đâu ? Ta lần trước có hỏi hắn một chút chuyện, hắn cũng chưa có cho ta câu trả lời chắc chắn.”

Triển Chiêu nheo mắt lại, Tiểu Tứ Tử ở một bên cũng ngẩng đầu lên, bé nghĩ đến lúc trước Triển Chiêu đã giao nhiệm vụ cho bé a, vì vậy liền nói, “Bạch Bạch có ái nhân rồi.”

“Phốc.....” Triển Chiêu đang uống trà, còn mãi suy nghĩ xem có phải là có liên quan đến chuyện bọn họ nói trong rừng không a, hôm đó Bạch Ngọc Đường sau khi trở lại cứ ấp a ấp úng. Hắn còn đang suy nghĩ làm sao để lừa được Tần Lê Thanh nói ra đây, không nghĩ đến Tiểu Tứ Tử lại trực tiếp mà phun ra một câu như vậy .

Tần Lê Thanh cũng ngẩn người, lúng túng hỏi, “Sao lại có tiểu bằng hữu a ?”

Triển Chiêu nhìn Tiểu Tứ Tử, nháy mắt với bé mấy cái, ý là —— Tiểu Tứ Tử a, hàm xúc chút, nhẹ nhàng chút a !

Tiểu Tứ Tử thấy Triển Chiêu nháy mắt với mình mấy cái, tiếc là bé cũng không có phải là Bạch Ngọc Đường, không có biện pháp cùng Triển Chiêu tâm tư tương thông, liền rất tự nhiên đem ý tứ của Triển Chiêu lý giải thích thành —— Làm tốt lắm ! Cứ tiếp tục a!

“Người nói, Bạch Ngọc Đường có ái nhân rồi ?” Tần Lê Thanh tựa hồ còn rất để ý chuyện này, liền hỏi Tiểu Tứ Tử, “Là ai a ?”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, nhìn Triển Chiêu, ý là —— Phải trả lời thế nào a ?

Triển Chiêu nâng cằm, híp mắt nhìn Tiểu Tứ Tử —— Cái này sao

Tần Lê Thanh mặc dù không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận được Tiểu Tứ Tử quay đầu lại nhìn Triển Chiêu một cái, vì vậy, liền nhàn nhạt mà cười cười, “Không biết hôm đó sau khi Bạch huynh trở về, có nói với Triển huynh chuyện ta nói hôm đó không ?”

Cách vách, Thiên Tôn cùng Ân Hầu tò mò cùng nhìn Bạch Ngọc Đường, ý kia —— Hắn đã nói gì với người ?

Bạch Ngọc Đường tâm nói —— Nguy rồi ! Hắn hỏi chuyện định thân của Triển Chiêu, lúc đó mình lại nói bừa rằng Triển Chiêu đã có ái nhân rồi, đừng có để cho Tần Lê Thanh lừa nói ra chứ, vậy sẽ càng khó xử hơn.

Triển Chiêu đầy bụng tò mò —— Hắn đã nói cùng Bạch Ngọc Đường cái gì a ? Bạch Ngọc Đường trở về lại ấp a ấp úng

“Nói rồi.” Triển Chiêu gật đầu một cái, cũng không biết tại sao, dù sao cũng đã trả lời rồi.

Ở cách vách, Bạch Ngọc Đường ngược lại cũng buồn bực —— Nói rồi ?

Một tiếng, “Nói” này của Triển Chiêu thật ra cũng có chút tâm tư. Tần Lê Thanh không biết là đã cùng Bạch Ngọc Đường nói cái gì, đáng vẻ đã thần thần bí bí lại còn có vẻ rất đắc ý nữa, nếu như hắn lại nói thẳng là Bạch Ngọc Đường chưa nói, đó không phải là nói hắn vẫn còn khách khí với mình sao ? Triển hộ vệ vì một chút tâm tư hư vinh như vậy, mang theo một ý nghĩ ngây thơ, ý là, Bạch Ngọc Đường thân với ta hơn một chút.

Ân Hầu cùng Thiên Tôn ở cách vách cũng lắc đầu, Bạch Ngọc Đường ngược lại có chút hài lòng, trả lời “nói” so với “chưa nói” có chút tốt hơn ! Tần Lê Thanh cũng không có cơ hội hỏi tiếp chuyện đó nữa.

“Kia Vậy thì không biết ý của Triển đại nhân như thế nào ?” Tần Lê Thanh hỏi tiếp.

Cách vách, Bạch Ngọc Đường lại có chút khấn trương —— Triển Chiêu cũng đừng có không hiểu đầu cua tai nheo gì mà hồ hững đáp ứng a, vậy thì xong rồi.

Triển Chiêu cụ thể cũng không có hiểu chuyện gì, nhưng nếu như là chuyện có liên quan đến Bạch Ngọc Đường, lại do chính Tần Lê Thanh mở miệng hỏi, hơn phân nửa chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì ! Vì vậy lắc đầu một cái, “Không đồng ý.”

Bạch Ngọc Đường ở cách vách nghe được, đột nhiên muốn nở nụ cười, lại cảm thấy kỳ quái —— Mèo này bây giờ là cái tình huống gì ?

Tần Lê Thanh hiển nhiên là lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, “Ai quả nhiên là thật sự đã có ái nhân a.”

Lời này vừa nói ra, một cái chui thẳng vào lỗ tai Triển Chiêu, ái nhân ? Ái nhân gì ? Ái nhân của ai ?

“Đúng rồi.” Tần Lê Thanh không đợi Triển Chiêu nghĩ hoàn, liền hỏi, “Không biết phủ Khai phong làm thế nào mà bắt được Thiên Mẫu a ? Bạch quỷ sơn trang chúng ta nhiều người như vậy mà bao nhiêu năm cũng chưa bắt được, các vị lại chỉ cần ngăn ngủi có mấy ngày, thật là khiến người ta bội phục.”

Triển Chiêu tự nhiên là hiểu rõ Tần Lê Thanh muốn dò xét thực hư, vì vậy liền thở dài, “Đừng nói nữa, Thiên mẫu đó đúng là khó bắt, lần này may nhờ có cao nhân đến giúp một tay, nếu không nhất định phiền toái.”

“Cao nhân nào ?” Tần Lê Thanh tò mò.

“Nga, sư phụ của Ngọc Đường đã đến đây.” Triển Chiêu thuận miệng đáp một câu.

Tần Lê Thanh kinh ngạc, “Thiên Tôn ở đây

Bên cạnh, Thiên Tôn cùng Bạch Ngọc Đường đều theo bản năng mà nhìn Ân Hầu, chỉ thấy Ân Hầu ở một bên bĩu môi, hiển nhiên là không vui, nói đến cao thủ, không nói ngoại công mà lại nói tên quỷ kia !

Bạch Ngọc Đường vội vàng rót cho Ân Hầu chén trà, ý nói —— Triển Chiêu cũng không có cách nào khác a.

Ân Hầu nhìn Bạch Ngọc Đường còn thật lo lắng cho Triển Chiêu a, bất quá hắn đồ Ân Hầu cũng rất tốt, Thiên Tôn lại không vui, liếc mắt nhìn đồ đệ mình —— Người sao lại rót trà cho hắn mà không rót cho ta ?

Bạch Ngọc Đường vội vàng đem cả bình trà đẩy sang cho hắn.

Mà ở bên kia, Triển Chiêu cũng nơm nớp lo sợ, hấn lo lắng ngoại công sẽ tức giận. Nhưng mà cũng không thể nói Ân Hầu đang ở đây, nếu nói ra thiên hạ không thể không đại loạn a ! Dù sao thì, trên giang hồ đứng đầu hai phái, Thiên Tôn là chính, Ân Hầu là tà, đại ma vương trong truyền thuyết đã lui ẩn nhiều năm, nay lại đột nhiên tái xuất giang hồ, đến lúc đó phiền phức không ngừng cho xem.

“Thì ra là Thiên Tôn ở đây.....” Tần Lê Thanh tựa hồ còn rất để ý chuyện này, nhắc lại đến hai lần, điều này theo nhận định của Triển Chiêu, không có phù hợp với tính cách trầm ổn của hắn.

“Không biết ta có thể có vinh hạnh được gặp mặt Thiên Tôn một lần hay không ?” Tần Lê Thanh hỏi.

Triển Chiêu nhìn hắn một chút, có chút nghĩ không thông, Tần Lê Thanh không có nhìn thấy, muốn gặp Thiên Tôn thế nào ? Chẳng lẽ là nói mấy câu sao ? Tính tình Thiên Tôn không thích nhiều lời với người khác, cũng không biết hắn có muốn hay không nữa.

Tại căn phòng cách vách, Bạch Ngọc Đường nhìn Thiên Tôn , ý là —— Người có muốn gặp hắn hay không ?

Thiên Tôn quay ngoắt mặt một cái, ý là —— Ta mới không thèm !

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, cũng không biết Triển Chiêu ở cách vách có cảm nhận được ý tứ mình truyền đến hay không.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, cảm thấy được nên từ chối đi, liền nói, “Thiên Tôn đã đi rồi, Ngọc Đường vừa mới đưa hắn ra khỏi thành a.”

“Nhanh như vậy sao ?”

“Đúng vậy, chúng ta còn muốn đến chỗ khác giúp đỡ thiên tai nữa.” Triển Chiêu rất bất đắc dĩ, “Mặt khác nếu như nước mắt của Thiên mẫu nếu như thực sự có thể trị được thiên tàn, chúng ta còn muốn đem nàng trở lại Khai Phong, cho nên”

Tần Lê Thanh gật đầu một cái, “Cho nên, có thể ta cũng không đợi được Tuyết con người, phải không ?”

“Ai, dĩ nhiên không phải.” Triển Chiêu vội vàng xua tay, “Bao đại nhân nếu đã đáp ứng người, nhất định sẽ giữ lời, chẳng qua là cũng không có cách nào nhanh như vậy thôi”

“Triển đại nhân, ta đã đợi nhiều năm như vậy, dĩ nhiên là không sợ đợi thêm vài ngày, người và Bao đại nhân đều là người nhất ngôn cửu đỉnh, huống chi Bạch Ngọc Đường cũng đã đáp ứng ta, ngày nào đó ta tự nhiên sẽ có được Tuyết con người. Hơn nữa cũng đã nói, nước mắt Thiên mẫu chảy xuống có thể thực sự trở thành Tuyết con người hay không, vẫn còn chưa biết chắc.” Tần Lê Thanh cười nhạt, “Có một số việc, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, giúp nạn dân thiên tai vẫn trọng yếu hơn, ta có thể chờ được.”

Triển Chiêu gật đầu, “Nhị trang chủ quả nhiên là người thấu tình đạt lý” Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Triển Chiêu cũng động —— Mục đích thật sự của Tần Lê Thanh cũng không phải là muốn Tuyết con người gì đó, hắn căn bản không hề trông cậy vào việc nước mắt Thiên mẫu có thể tạo ra được Tuyết con người a ! Lúc trước Bạch Ngọc Đường suy đoán quả nhiên không sai, hắn chỉ là muốn giúp mọi người một tay bắt lại Thiên mẫu, sớm kết thúc án để rời khỏi Tuyết châu phủ ! Xem ra, tất cả đều không có đơn giản như vậy.

Tần Lê Thanh rảnh rỗi ở lại trò chuyện vài câu, liền hỏi, “Ngọc Đường đại khái khi nào thì trở lại ?”

Triển Chiêu còn chưa kịp trở lại, Tiểu Tứ Tử đã nói, “Còn phải chờ lâu đó.”

“Nga, chẳng lẽ là đi rất xa sao ?” Tiểu Tứ Tử cười hỏi.

Tiểu Tứ Tử sờ cằm, nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đối bé gật đầu một cái, ý là —— Đủ rồi a, cũng xong rồi.

Vẫn là câu nói kia, Triển Chiêu đối với Tiểu Tứ Tử đương nhiên không linh như với Bạch Ngọc Đường, ánh mắt đó Tiểu Tứ Tử không có hiểu được, thấy Triển Chiêu gật đầu, còn tưởng là Triển Chiêu khích lệ bé nói tiếp đầu.

“Tiểu bằng hữu.” Tần Lê Thanh mặc dù không nhìn thấy được dáng vẻ của Tiểu Tứ Tử, nhưng là cảm thấy được thanh âm rất dễ nghe, nhất định phải là một oa nhi làm cho người ta yêu mến, hơn nữa cách nói chuyện còn thật ngây ngô, “Người mới nói Bạch Ngọc Đường trong lòng có ái nhân, bộ đáng gì nha, nói nghe một chút xem.”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, lại một lần nữa quay đầu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng bắt đầu, Bạch Ngọc Đường ở cách vách đỡ trán mà lắc đầu —— Mèo này thật sự sẽ mang đến phiền toái cho mình a.

“Trước tiên cho ta hỏi một câu.” Tần Lê Thanh hỏi Tiểu Tứ Tử, “Ái nhân của hần là nam hay nữ?”

“Khái khái.” Triển Chiêu bị sắc nước trà, che miệng mà hết nhìn Tần Lê Thanh lại nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử gãi đầu, suy nghĩ một chút, trả lời, “Nam a.”

Triển Chiêu cả kinh há to miệng, Bạch Ngọc Đường ở cách vách nhìn trời, Ân Hưu cùng Thiên Tôn ngược lại cười tươi, còn có chút hả hê nữa.

“Nam nhân sao?” Tần Lê Thanh tựa hồ cảm thấy hứng thú hơn, hỏi tiếp Tiểu Tứ Tử, “Là ai a?”

Triển Chiêu cảm thấy càng nói càng loạn, vội vàng nháy mắt với Tiểu Tứ Tử, ý là Dừng lại được rồi a!

Tiểu Tứ Tử còn đang nghĩ đây, ai sao? Muốn nói ra một người nào đó làm bằng chứng mới có thể chặt đứt ý niệm của Tần Lê Thanh sao.

Tiểu Tứ Tử liếc một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Triển Chiêu.

Thấy Triển Chiêu một mực nháy mắt, Tiểu Tứ Tử liền nghĩ tới nghĩ lui, những người mà bé quen biết cũng không có ai xứng với Bạch Ngọc Đường hơn được Triển Chiêu a! Vì vậy

Tiểu Tứ Tử ngọc đầu, híp mắt cười nói với Tần Lê Thanh, “Là Miêu Miêu nha!”

Tần Lê Thanh ngẩn người, Triển Chiêu trà cũng đổ rồi.

Mà ở cách vách, Bạch Ngọc Đường cũng là ngây dại, Ân Hưu cùng Thiên Tôn lại liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt kia vi diệu a!

Tần Lê Thanh cau mày, “Miêu Miêu là ai a?”

Tiểu Tứ Tử thanh âm thanh thúy lại mềm mại, “Là Triển Chiêu nha.” Đăng bởi: admin

27. Chương 27: [Tương Kế TỰU KẾ]

CHƯƠNG 27. [TƯƠNG KẾ TỰU KẾ]

Triển Chiêu ôm cánh tay, hỏi, “Hần vừa rồi có biểu tình gì?”

“Cứ như người cướp bạc của hần vậy, đặc biệt mất mát.” Triệu Hổ sờ sờ cằm.

Triển Chiêu cười nhạt, “Không phải là ta cướp bạc của hần mà là cướp ái nhân của hần.”

Tiểu Tứ Tử đang lắc cái chân ngắn mập mạp của mình mà nói ra hai chữ “Triển Chiêu”, liền đem Triển Hựu vệ đặt vào vị trí ái nhân của Bạch Ngọc Đường.

Tần Lê Thanh mặc dù có chút ngạc nhiên, nhưng hiển nhiên hần cũng không quá kinh ngạc.

Triển Chiêu sờ sờ mặt mình, nóng a, có lẽ cả mặt cũng đỏ bừng nữa hần cũng không khỏi tạ ơn trời đất, thật may là Tần Lê Thanh không có nhìn thấy, nếu không thật càng lúng túng hơn a!

Triển Chiêu ở bên này mặt đỏ như gấc chín thì Bạch Ngọc Đường ở cách vách cũng chẳng khá hơn gì.

Bạch Ngọc Đường khi nghe được Tiểu Tứ Tử nói ra hai tiếng “Triển Chiêu”, liền cả người ngây ngẩn.

Sau đó, Thiên Tôn đến bên cạnh hắn ngồi xuống, thiêu mi với hắn , ý kia —— Phải không ?

Bạch Ngọc Đường có chút không biết phải làm sao, nhưng lại cũng không có lắc đầu phản đối.

Lúc này, Ân Hầu lại đến bên kia hắn ngồi xuống, liếc mắt nhìn hắn một cái, ý kia —— Nga ? Thì ra hai người gần đây là loại quan hệ này a ?

Triển Chiêu ho khan một tiếng, nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, không được nói bừa.”

Tiểu Tứ Tử quay đầu lại nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đem bé ôm tới, làm mặt quỷ với bé —— Ai cho người nói lung tung a !

Tiểu Tứ Tử mím mím môi —— Về mặt này ý gì nha ?

Tần Lê Thanh lại đột nhiên cười cười, “Có chuyện như vậy a ? Thật đúng là khiến cho người ta giật mình.”

Triển Chiêu nhìn hắn một cái, thấy hắn tự tiểu phi tiểu tựa hồ như không thể nào tin được, âm thầm nhếch mi, tâm nói —— Thế nào? Chẳng lẽ gia đây không xứng với con chuột kia sao ?

“Nga.....” Tần Lê Thanh cười, “Chủ yếu là theo hiểu biết của ta với Bạch huynh, hắn hình như không có thích nam nhân, còn ghét nhất là gần gũi với nam nhân nữa.”

“Không có a.” Triển Chiêu giơ ra Tiểu Tứ Tử quơ quơ với Tần Lê Thanh, “Hắn ngày nào cũng ôm nó đặt lên đùi ngồi nha.”

Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ ngực mình —— Đúng nha, Tiểu Tứ Tử cũng là nam mà !

Tần Lê Thanh mặc dù không thấy được, nhưng đại khái cũng hiểu Triển Chiêu đang nói cái gì, cười một tiếng, “Ta thật rất khó tin tưởng hắn sẽ thân mật với nam nhân, đương nhiên là tiểu nam nhân thì không tính.”

Triển Chiêu cả hai hàng lông mày đều nhướng cao, tâm nói —— Được a, giỏi cho Tần Lê Thanh nhà người, người đây là cố tình xa xôi mà mắng ta là tiểu nam nhân sao ?

Triển hộ vệ bình thường sẽ không chủ động trêu chọc người khác, nhưng cũng không phải là dạng người ngoan ngoãn để cho người ta trêu chọc, Tần Lê Thanh nói chuyện còn đâm chọc người ta Hơn nữa những lời này còn không dễ phản bác, người ta nói là Tiểu Tứ Tử, người lại cùng hắn cãi nhau, vậy không phải là tự mình nhận mình là tiểu nam nhân sao, không thoải mái.

Thế nhưng, Triển Chiêu ý nghĩ vừa đổi, đúng rồi ! Lúc trước Bạch Ngọc Đường dường như đã nói, Tần Lê Thanh đúng là có ý tứ với hắn, vì vậy Cái này là đang ghen a ? Còn chưa có tâm phục a ?

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu ngược lại vui vẻ rồi, vẫn là câu nói kia, Triển hộ vệ là một dạng thích đi trêu chọc người khác, đầu óc hắn phản ứng rất nhanh, hắn nếu như thật sự muốn miệng lưỡi đùa giỡn trêu người, có lúc Công Tôn cũng còn phải cam bái hạ phong.

Vì vậy, Triển Chiêu lập tức ý tại ngôn ngoại, cười híp mắt mà nói, “Để Nhị trang chủ chê cười rồi, Ngọc Đường nhà ta tương đối lạnh lùng.”

Triển Chiêu vừa mới rời khỏi miệng, Bạch Ngọc Đường ở cách vách thiếu chút nữa đem trà phun hết ra ngoài, thật may là có Thiên Tôn mau chóng che miệng hắn lại.

Thật ra thì mới vừa rồi Bạch Ngọc Đường còn có chút khó chịu, chính là lúc Triển Chiêu nói với Tiểu Tứ Tử cái câu “Chớ nói càn” kia, về phần vì sao lại khó chịu, Bạch Ngọc Đường hắn cũng không có rõ ràng cho lắm.

Bất quá lúc này lại có chút thái quá, Bạch Ngọc Đường vừa nghe được bốn chữ “Ngọc Đường nhà ta” kia liền nổi lên một thân da gà, tâm nói, Mèo này có ý tứ gì ?

Triển Chiêu muốn cái gì đây, hắn cảm thấy dù sao nơi này cũng không có ai khác, Tiểu Tứ Tử lại chưa chắc có thể nghe hiểu, nên trêu chọc Tần Lê Thanh này một chút, gì chứ miệng lưỡi thì nhất định không thể chịu thua thiệt !

Quả nhiên, Tần Lê Thanh cũng bị Triển Chiêu làm cho ngây người, nhất thời không biết phản ứng sao.

Thật ra thì vào lúc này, người kinh ngạc nhất chính là Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử đang nâng mặt nhìn Triển Chiêu, thật ra thì những gì bé nói trước đó đều chỉ là ngu ngơ mà nói, bé chẳng qua đơn thuần cảm thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rất xứng đôi mà thôi, nhưng mà vào lúc này Chẳng lẽ là thật a ?

Cái này thật khiến cho Tiểu Tứ Tử kinh hãi một hồi a.

Nhưng mà cũng đã nói qua, Tiểu Tứ Tử thật ra lại rất vui vẻ, bé thích Triển Chiêu cũng thích cả Bạch Ngọc Đường, thích hai người rồi cũng lại thích cả chuyện hai người ở cùng nhau nữa Dù sao thì bé cũng không có khái niệm nam nữ gì, chỉ cần vui vẻ là quan trọng nhất.

Triển Chiêu nói xong, cẩn thận quan sát thần sắc của Tần Lê Thanh Nên nói thế nào đây, Tần Lê Thanh trên mặt cũng không nhiều biến hóa, người bình thường đều là thể hiện tâm tình qua ánh mắt. Ánh mắt Tần Lê Thanh cho đến bây giờ đều không biểu lộ ra hỉ nộ ai lạc, vì vậy bây giờ trong lòng hắn nghĩ cái gì, Triển Chiêu tự nhiên cũng không thể hiểu được.

Lúc này, không ai nói tiếng nào, chỉ sau chốc lát trầm mặc, Tần Lê Thanh đột nhiên nhẹ nhàng mà “nga” một tiếng, tựa hồ đã hiểu ra chuyện gì, “Thì ra ngày đó Bạch huynh nói Triển huynh trong lòng đã có ái nhân Chính là hắn a.”

“Khái khái”

Quả thật rất đồng bộ, Triển Chiêu bị sắc nước trà ho khan cũng đúng lúc Bạch Ngọc Đường ở cách vách cũng bị sắc nước trà mà ho khan.

Thiên Tôn cùng Ân Hầu nghe đến đây cũng không giải thích được, nghẹo đầu cùng liếc Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đang bưng cái ly, nghĩ chính là cần phải thi triển loại khinh công gì để có thể trước mắt Thiên Tôn cùng Ân Hầu chạy đi mà không bị bắt lại đây.

Triển Chiêu bưng cái ly, hỏi Tần Lê Thanh, “Người vừa nói cái gì a ? Tại ta có chút nghe không rõ lắm”

Tiểu Tứ Tử cũng ngoáy ngoáy cái lỗ tai.

Tần Lê Thanh còn lại là lằm bằm, “Ai, khó trách ngày đó hắn lại có biểu lộ như thế, thì ra là có chuyện như vậy a ! Ta thật đúng là không thức thời, lại đi loạn đả uyên ương rồi.”

Triển Chiêu còn đang muốn hỏi một chút đó rốt cuộc là chuyện gì nhưng sau đó lại nghĩ —— Di ? Có thể chính là lần trước Tần Lê Thanh hỏi chuyện của hắn nhưng Bạch Ngọc Đường lại chưa nói cho hắn hay không a ?

Đúng lúc ấy, Triệu Hổ chạy từ bên ngoài vào, “Triển đại nhân, Bao đại nhân cho tìm người.”

“Nga .” Triển Chiêu gật đầu một cái.

Tần Lê Thanh cũng đứng dậy cáo từ, “Nếu Triển huynh còn có công chuyện, vậy ta cáo từ trước, về phần chuyện của Thiên mẫu”

Triển Chiêu đưa tay, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ bả vai hắn, “Yên tâm, yên tâm, có tiền triển gì ta sẽ lập tức báo cho người biết, kính xin Tần huynh kiên nhẫn chờ đợi a.”

“Được.” Tần Lê Thanh đáp ứng, mỉm cười cáo từ, chỉ bắt quá, hắn vừa quay người, trên mặt nụ cười liền tắt ngấm, khiến cho Triệu Hổ nhìn thấy liền cả kinh mà Triển Chiêu lúc này, cũng từ dáng vẻ giật mình của Triệu Hổ mà đoán được tâm tình biến đổi của Tần Lê Thanh.

Đám người đó đi rồi, Triệu Hổ liền đến bên người Triển Chiêu, thấp giọng hỏi, “Triển đại nhân a, các người vừa đánh nhau sao ?”

Triển Chiêu ôm cánh tay, hỏi, “Hắn vừa rồi có biểu tình gì ?”

“Cứ như người cướp bạc của hắn vậy, đặc biệt mất mát.” Triệu Hổ sờ sờ cằm.

Triển Chiêu cười nhạt, “Không phải là ta cướp bạc của hần mà là cướp ái nhân của hần.”

“Hắc ?” Triệu Hổ há to miệng —— Cực kỳ tò mò !

Triển Chiêu cũng không có trả lời hần, hỏi, “Đại nhân thực sự tìm ta ?”

“Đúng vậy.” Triệu Hổ hồi phục lại tinh thần, gật đầu một cái.

Triển Chiêu cũng không biết tại sao tâm tình lại rất tốt, lạnh lạnh lợi lợi vui vẻ chạy ra ngoài.

Cách vách viện, Bạch Ngọc Đường cảm thấy hay là hần dọn dẹp hành lý tạm thời trở về Hãm Không Đảo tránh gió đi, bất quá đúng lúc này Trương Long lại chạy đến, “Ngũ gia, Bao đại nhân tìm người a.”

Bạch Ngọc Đường rất muốn thốt lên —— Nói ta không có ở đây ! Nhưng còn chưa có kịp thốt ra đã nghe thấy một thanh âm mang theo ý cười vọng đến, “Đúng lúc a, cùng đi đi.”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên, chỉ thấy Triển Chiêu đang đứng ở cửa mỉm cười.

Bạch Ngọc Đường cùng hần nhìn nhau một cái, làm cái gì cũng trở nên đuối lý a, vì vậy giả bộ như không có nghe thấy gì hết !

Bạch Ngọc Đường vẫn cứ như cũ tiêu sái giả bộ bước đi đến trước mặt Triển Chiêu, mặt không đỏ, tâm không động, ý kia —— Đi thôi.

Triển Chiêu hí mắt, nhìn Bạch Ngọc Đường phiêu phiêu đi qua bên cạnh mình, có chút buồn bực Chẳng lẽ không có nghe thấy sao ?

Vừa quay đầu nhìn lại, Triển hậu vệ liền bị dọa nhảy dựng, Ân Hầu cùng Thiên Tôn đều đứng ở sau hần a.

Ân Hầu chọc chọc bả vai Triển Chiêu, “Cháu ngoan, hai người có ý tứ gì a ?”

Thiên Tôn ôm cánh tay, khuôn mặt cũng thật tò mò, “Ngọc Đường trước kia nói, người trong lòng đã có ái nhân sao ? Người người thích chẳng lẽ lại chính là Ngọc Đường ?”

“Ân” Triển Chiêu gãi gãi đầu, “Ai nha, buổi trưa ăn cái gì thì tốt đây.” Nói xong, vội vàng đuổi theo Bạch Ngọc Đường.

Thiên Tôn cùng Ân Hầu hai mặt nhìn nhau —— Giả ngu giả dại sao ?!

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đã đuổi theo tới nơi, cũng đứng song song với mình cùng đi, liền nhìn hần một cái.

Triển Chiêu cũng nhìn hần một cái

Chờ đến khi Bao Chứng thấy hai người ở cửa thư phòng, hai người vẫn ở trạng thái nhìn nhau này mà đi tới Ánh mắt kia, phải hình dung thế nào đây ? Nói là trừng nhau đi, lại còn mang thêm một tia giễu cợt, trêu chọc.

Hai người đến cửa thư phòng, Bao Chứng hỏi Triển Chiêu, “Thế nào rồi ?”

Triển Chiêu đem kết quả dò xét nói qua một lượt, Bao Chứng gật đầu một cái, “Quả nhiên đối phương là muốn để cho chúng ta bắt Thiên mẫu.”

Triển Chiêu lại có chút khó hiểu, “Rất kỳ quái, bọn họ nhiều người, lại có nhiều cao thủ như vậy, chẳng lẽ lại không bắt được một Thiên mẫu sao ?

“Bao tương.”

Lúc này, Triệu Phổ từ bên ngoài đi vào, “Toàn bộ đều đã chuẩn bị xong rồi.”

Bao đại nhân gật đầu một cái, “Vụ việc này cũng không nên chậm trễ, chúng ta cứ theo kế hoạch mà làm việc !”

.....

Bao Chứng ra lệnh một tiếng, toàn bộ nha dịch, binh lính Khai phong ở Tuyết châu phủ đều bận rộn lên, mọi người dọn dẹp hành lý, chuẩn bị cả đại quân cùng kéo nhau đến phương bắc.

Rất nhanh, tin tức đã truyền khắp Tuyết châu phủ.

“Bao đại nhân bọn họ muốn đi a ?”

“Cũng khó trách, tình hình thiên tai phía bắc càng thêm nghiêm trọng, dù sao họ ở chỗ này trì hoãn cũng đã nhiều ngày rồi .”

“Hơn nữa, Thiên mẫu cũng đã bắt được, thật hợp lòng người !”

.....

Ngay đêm hôm đó, hạo hạo dang dang đội ngũ đi tuần cùng đoàn ngựa xe giúp nạn thiên tai cùng nhau rời khỏi Tuyết châu phủ..

Ban đêm, tuyết trắng bay tán loạn bão tuyết rất nhanh đã bao trùm dấu chân đại đội nhân mã vừa để lại, Tuyết châu phủ cũng vì thế mà lại một lần nữa khôi phục vẻ tĩnh lặng, yên bình

Trong màn đêm tĩnh lặng ấy, có mấy người âm thầm lặng lẽ quay lại, đi về phía phụ cận rừng tùng quỳ dị kia.

Tiểu ngũ rũ rũ lông mao trên người, bông tuyết bay rơi đầy mặt Âu Dương Thiếu Chinh.

“Khí trời quái quỷ này !” Âu Dương mang theo Giả Ảnh cùng Tử Ảnh, đứng ở bên ngoài rừng điều tra.

Trong rừng có một sơn động, trong động bài trí đơn giản, đám người Triển Chiêu đang yên lặng quan sát biến hóa bên ngoài.

“Thật tối a” Thiên Tôn dựa vào cửa đắp người tuyết, ngoắc ngoắc tay với Triển Chiêu đang cầm noãn lô, “Bé tiểu miêu, còn trẻ như vậy mà lại sợ lạnh sao ? Đến đây đắp người tuyết đi.”

Triển Chiêu không nói gì, nhìn Thiên Tôn dường như hòa làm một với tuyết, lại nhìn màu da hắc tái nhợt cùng với mái tóc tuyết trắng, nhìn thôi cũng đủ cảm thấy lạnh rồi

“Cái cột băng nhà ngươi a.” Ân Hưu đi tới, nhặt lên một nhúm tuyết vo thành tuyết cầu mà ném Thiên Tôn, “Đừng có hòng là đông cháu ngoan của ta.”

Vừa nói, vừa khoát tay với Triển Chiêu, bảo hắn mau vào trong cùng Bạch Ngọc Đường uống chén rượu đuổi hàn khí a.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Ân Hưu, “Áo chống gió của người đâu ? Ai cho cởi ra ?”

Ân Hưu quệt miệng, thật là hung dữ ! hắn lập tức đưa cái tay vừa mới chơi tuyết lạnh như băng mà chọc chọc cổ Triển Chiêu “Không lớn không nhỏ !”, lạnh đến Triển Chiêu cả kinh một hồi.

Bên ngoài hai ngoại – tôn đùa giỡn rất vui, bên trong Triệu Phổ đang nhìn bản đồ mà hỏi Thất Ưng, “Tiền bối, có nắm chắc không ?”

“Con đường này chính là đường duy nhất để vào núi.” Thất Ưng chỉ chỉ lộ tuyến trên bản đồ, phía sau Tiểu Hưu cùng Long Miếu Miếu đang coi sắc tử.

“Vương gia, có động tĩnh !”

Lúc này, Âu Dương Thiếu Chinh chạy vào thông báo với Triệu Phổ.

Bên ngoài, Triển Chiêu cùng Ân Hưu cũng không đùa giỡn nữa, Triển Chiêu đứng trên một thân cây, đang híp mắt nhìn nơi xa.

“Nhanh như vậy mà đã không chịu đựng được sao ?” Bạch Ngọc Đường rơi xuống bên người Triển Chiêu, cùng hắn nhìn.

.....

Chỉ thấy nơi xa tới một đội nhân mã, dẫn đầu chính là Tiết Bạch Quỷ, sau lưng là một nhóm lớn cao thủ của Bạch quỷ sơn trang, chỉ là cũng không có nhìn thấy Phan Húc.

Tiết Bạch Quỷ đến trước ngọn núi, mọi người ngay lập tức nhanh chóng gỡ xuống bọc y phục đeo ở trên người, nhìn cách ăn mặc này có lẽ là chuẩn bị hạ sơn, đơn giản lại lưu loát.

Mọi người nhập sơn, có mang theo một mã đội tùy tùng, còn lại một mã đội ở lại dùng chổi quét đi vết chân ngựa lưu lại, hơn nữa tuyết rơi rất nhanh, hết thảy chỉ trong chốc lát hết thảy đều vô thanh vô tức.

Đám người Tiết Bạch Quỷ đi đến phía sau núi, hướng phía rừng cây mà đi.

“Thật không nghĩ đến lại là Tiết Bạch Quỷ Chẳng lẽ không phải là Phan Húc sao ?” Triển Chiêu sờ cằm, còn đang suy nghĩ thì đột nhiên Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng mà vỗ vỗ hấn một cái, chỉ nơi xa, “Đây không phải là cũng tới sao !”

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy Phan Húc mang theo nhóm lớn bạch y nhân, cũng là một mã đội, hướng vào lối đi dẫn đến tuyết tùng lâm.

“Người của Tuyết long cung cùng phe với Phan Húc sao ?” Triệu Phổ cau mày, “Nếu đều là người của Bạch quỷ sơn trang thì sao lại tách ra hành động ?”

“Có thể là ở hai bên tranh chấp đi ?” Âu Dương thấy những người đó cũng đi vào tuyết tùng lâm, liền hỏi Triệu Phổ, “Chúng ta có theo vào hay không ?”

Triệu Phổ ngẩng đầu nhìn về phía bên kia, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đã theo vào, Ân Hưu, Thiên Tôn cùng Thất Ứng theo sát phía sau cũng tiến vào rừng sâu, Triệu Phổ để cho Âu Dương Thiếu Chính đóng quân đoạn hậu, bản thân mình thì công Công Tôn, mang theo đám ảnh vệ cũng đuổi theo vào.

Nhắc tới cũng thật kỳ lạ, ban đêm ở tuyết tùng lâm so với ban ngày càng rõ ràng hơn, đường đi cũng có chút tốt hơn.

“Có thể Tuyết tùng này vỏ là màu lam tử, ban ngày nếu không phải màu xám mờ mờ thì cũng là trắng xóa, vì vậy mới thấy không rõ, nhìn lâu thì lại choáng váng.” Triển Chiêu đứng ở đầu cành cây, nhìn hai đội nhân mã càng đi càng xa, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tuyết không cảm thấy kỳ quái a ?”

“Hai bên tựa hồ là cùng đi một lộ tuyến a.” Bạch Ngọc Đường cau mày.

“Người đoán, Tần Lê Thanh sao lại muốn đem quan phủ dẫn tới ?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường, “Hơn nữa lại còn là đến hai lần ? Nhưng mà lần này, hấn lại không có xuất hiện ?”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc trong chốc lát, “Người là cảm thấy, hai bên nhân mã này cùng nhau cướp bảo bối, Tần Lê Thanh là muốn cho bọn họ tự chém giết lẫn nhau, sau đó hấn đến nhìn lưỡng hổ giao tranh sao ?”

“Không phải, tóm lại luôn có cảm giác là lạ.” Triển Chiêu hỏi Thất Ứng, “Thất thúc công, bọn họ có đi đúng đường không ?”

“Đúng, hiển nhiên là biết cách đi vào !” Thất Ứng nhìn bản vẽ một chút, “Nếu như biết đường, lại để cho ta bắt Thiên mẫu chẳng phải là làm chuyện thừa, chẳng lẽ nhiều người như vậy cũng không đánh lại Thiên mẫu sao ?”

“Thiên mẫu này đến tột cùng là cái gì đây.” Ân Hưu cũng thật tò mò.

Mọi người một đường tiếp tục theo dõi, chỉ thấy Tiết Bạch Quỷ cùng đám người Phan Húc với Tuyết long cung đều vô cùng xảo diệu tránh được tất cả các cơ quan dày đặc, cuối cùng tiến vào trong sơn cốc

Đến cửa sơn cốc, chuyện kỳ quái lại xảy ra, chỉ thấy đám người Tiết Bạch Quỷ tới trước, đi qua sơn cốc Bọn họ tại không trung giữa hai bên sơn cốc mà đi bộ qua như đi trên đất bằng, bước nhanh mà đi qua hư không.

“Hoắc !” Thiên Tôn sợ hết hồn, “Đây là cái loại khinh công gì ?”

“Người già rồi nên mắt cũng mờ a ?” Ân Hưu nhin không được mà nhạo báng hấn, “Dưới chân có đồ !”

Chờ cả hai đoàn người đều đi qua, mọi người đến gần mà nhìn kỹ Rốt cuộc cũng hiểu được những gì mà Đông Lâm nói, nguyên nhân mà chỉ có trời đông giá rét mới đi qua được sơn cốc — Thì ra là phía trên sơn cốc, băng tuyết đông lại thành một lối đi.

“Tại sao có thể như vậy ?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy bất khả tư nghị, một tòa cầu băng này bốn bên đều hoàn toàn không có trợ lực, xuất hiện ngang trời mà nổi hai bên vách đá, thật không thể tưởng tượng nổi.

“Khó trách phải trời lạnh thì Thiên mẫu mới xuất hiện Băng tuyết tan ra cầu băng liền tan rã, cho nên có lẽ là nàng bị ngăn tại bên kia vách.” Triển Chiêu ngồi xổm gõ một cái lên băng kiề.

“Thật dày a !” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Là đông thành một khối a.” Vừa nói, Thất Ứng ở một bên vừa xuất ra một hộp quẹt, ném xuống sơn cốc một cái

Một đường ánh sáng lóe lên, kéo dài cho đến tận đáy sơn cốc, quả thật là mở rộng nhãn quan, thì ra cũng không phải là chỉ đông thành một cái cầu băng, mà thực tế chính là một cái tường băng !

Mọi người cũng không có thời gian mà nghiên cứu một tòa tường băng thiên tạo này, vội vàng đi qua, đuổi theo hai đạo nhân mã kia vẫn quan trọng hơn.

Chờ mọi người đi qua vách đá, phía trước vẫn là Tuyết tùng lâm.

“Có cơ quan bị rách động.” Thất Ứng chau mày, mang theo mọi người hứng ngã ba mà đi vừa đi vào rừng tùng không bao lâu, liền nghe thấy phía trước truyền đến tiếng binh khí giao đấu cùng tiếng người hét thảm.

Mọi người trong lòng đều thắc mắc — Đây là trúng phải cơ quan hay là đụng phải Thiên mẫu. Đăng bởi: admin

28. Chương 28: [Thiên Tàn Cùng Thiên Mệnh]

CHƯƠNG 28. [THIÊN TÀN CÙNG THIÊN MỆNH]

“Loại thần lần này rất đáng sợ, ta cũng chỉ là xem qua trên sách mà thôi, bọn chúng trong miệng xác thực là có ba hàm răng, bởi vì trên lưng có hoa văn màu trắng, hình dáng còn tương tự như nữ nhân, cho nên cũng được gọi là Mỹ nhân tích.”

Trong cốc đột nhiên truyền đến tiếng chém giết lẫn nhau.

Mọi người đến gần một chút nhìn xem, phát hiện là người của Tuyết long cung cùng Bạch quỷ sơn trang đánh nhau mà ở phía sau bọn họ không xa, có một thạch môn, phía sau thạch môn là cả một toàn sơn thạch, xem ra chính là lối vào cổ bảo.

“Xem ra là giáp mặt tại cửa, vì vậy trước tiên ác đấu một phen.” Triển Chiêu vừa nói, lại nhìn nhìn Triệu Phổ, ý kia — Nhúng tay vào không ?

Triệu Phổ ôm cánh tay, hứng thú mà ngồi trên núi xem hồ giao tranh, đối với mọi người xua xua tay, ý kia — Đánh thì cứ để bọn chúng đánh đi, bởi vì tài bảo mà tự tìm đường vong, đáng đời !

Vì vậy, mọi người đều là vây xem, người của Bạch quỷ sơn trang cùng Tuyết long cung còn lại là đánh đến thiên hôn địa ám.

Cuối cùng người của Tuyết long cung người đông thế mạnh, người của Bạch quỷ sơn trang có chút thất thế, nhưng trong một thời gian ngắn, vẫn như cũ không có phân ra thắng bại.

“Dừng tay !”

Lúc mọi người cũng cảm thấy mệt mỏi, có người lại đột nhiên kêu lớn.

Triển Chiêu cũng sắp chán đến buồn ngủ rồi, vừa nghe đến thanh âm này, tinh thần cũng liền tỉnh táo lại, bấu môi, “Tiểu tử Phan Húc kia lại có cái chủ ý quỷ gì.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút, “Người cảm thấy lần này Phan Húc chính là chủ mưu phía sau sao ?”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Cái này sao dù sao thì những chuyện xấu xa đều nhất định là có quan hệ với hần !”

Mọi người nhìn lại, bên dưới song phương tựa hồ đều đã đạt được thỏa thuận nào đó, cùng nhau phá các cơ quan của Được vương bảo.

“Tiểu tử Phan húc kia, có vẻ rất cần tiền.” Triển Chiêu cảm thấy có chút không hiểu nổi, “Còn mang cả bản thân ra đánh cược một lần a.”

“Ta cảm thấy kẻ cần tiền chưa chắc đã là Phan Húc.” Bạch Ngọc Đường ý bảo Triển Chiêu nhìn sau lưng Phan Húc, người của Tuyết long cung.

Triển Chiêu lúc này mới chú ý đến, thì ra trong đám người ở Tuyết Long cung có mấy người thoát nhìn địa vị còn thật cao, Phan Húc tựa hồ đối với bọn họ còn rất khách khí.

Hai bên sau khi quyết định trước tiên chớ có tàn sát lẫn nhau liền cùng nhau hợp lực mở ra phiên thạch môn kia

Một tiếng nổ ầm, thạch môn chậm rãi mở ra.

“Không tốt.”

Thất Ưng đột nhiên nói một câu. Triển Chiêu có chút buồn bực, “Chỗ nào không ổn ?”

“Thạch môn này có lẽ không phải lần đầu được mở ra.”

Triệu Phổ cũng góp tới, “Cũng không có bụi đất.”

“Bọn họ trước đây đã tới sao ?” Triển Chiêu cau mày.

“Hoặc nên nói là” Bạch Ngọc Đường đột nhiên đưa tay chỉ chỉ nơi xa, “Nơi này vẫn luôn có người ở.”

Triển Chiêu theo hướng ngón tay Bạch Ngọc Đường chỉ nhìn sang, chỉ thấy ở một bên đỉnh núi, có người nằm.....

Mọi người vừa nhìn cũng sửng sốt Chỉ thấy người nọ nằm ở sau lưng một khối thạch sơn, chỉ lộ ra nửa thân, tựa hồ như là cũng đã thấy được có người tới.

“Chính là nàng ta nha !” Long Miếu Miếu vội vàng nói, “Ngày đó ta thấy chính là nàng.”

Chờ sau khi đám người Phan Húc tiến vào động, nàng ta cũng theo vào Từ động tác thân hình mà nhìn, rất giống nữ nhân, chẳng qua điều kỳ quái chính là, nàng cũng không phải là đứng thẳng mà đi, mà chính là Bò !

“Đây là người gì vậy ?” Triển Chiêu cau mày.

“Không giống người, người nào lại có kiểu đi như vậy ?” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng sờ cằm.

“Ta biết rồi, thì ra Thiên mẫu chính là thứ đó.”

.....

Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy người nói chuyện chính là Công Tôn được Triệu Phổ công ở trên lưng.

Công Tôn nhất định đòi theo đến, vốn mọi người cũng không muốn dẫn hần theo, sợ hần sẽ gặp nguy hiểm gì, nhưng mà Công Tôn lại kiến thức uyên bác, đối với những chuyện cổ quái ly kỳ cũng hiểu rất rõ, trọng yếu nhất chính là, hần biết giải độc, ai biết được trước kia Được vương đó lại có thú vui ác liệt gì không, không khéo lại làm ra cái cơ quan chứa độc nào đó thì phiền toái.

“Đó là vật gì vậy ?” Triệu Phổ quay đầu lại nhìn Công Tôn, hần phát hiện ra, Công Tôn ngày thường hung hãn là thế nhưng lại có một nhược điểm — Sợ độ cao ! Lúc này khi đi ngang qua cầu bằng, hần vốn đang nằm yên trên lưng mình liền đột nhiên leo lên đến gần đầu đi, lại còn siết chặt đến thiếu chút là thở không nổi, lúc này vẫn là bám chặt không có chịu xuống đâu.

“Đó là Bạch long !” Công Tôn nói.

Mọi người trầm mặc trong chốc lát —— Thiết!

“Không phải là rồng thật ! Đó là một loại thần lân lớn màu trắng ! Còn được gọi là Bạch bối long !” Công Tôn nói, “Vô cùng trân quý, mấy con này tuổi thọ so với Ô quy còn lớn hơn, hơn nữa lại chỉ ăn thịt ! Vô cùng hung tàn “

“Thần lân sao ?” Triển Chiêu vừa định hỏi một chút, con vật này có ăn người hay không, liền nghe thấy cửa sơn môn truyền ra tiếng hét thảm.....

“Loại thần lân này rất đáng sợ, ta cũng chỉ là xem qua trên sách mà thôi, bọn chúng trong miệng xác thực là có ba hàm răng, bởi vì trên lưng có hoa văn màu trắng, hình dáng còn tương tự như nữ nhân, cho nên cũng được gọi là Mỹ nhân tích.”

Đang nói lại truyền đến một trận tiếng nữ nhân khóc.

Tất cả mọi người đều nhìn Công Tôn.

“Tiếng kêu của con thần lân này lại tương tự như tiếng khóc của nữ nhân.” Công Tôn vỗ tay một cái, “Không sai được.”

“Được vương năm đó có nuôi được nhân, chính là những con thần lân này sao ?” Triển Chiêu hỏi.

“Đúng vậy, “ Công Tôn gật đầu một cái, “Có thể sơn cốc này ngăn cách với bên ngoài quá lâu, loại thần lân này lại sợ lạnh, ngày nắng ấm mới ra ngoài, trời lạnh liền chui trong ổ của mình sinh sản lúc quá đói sẽ chạy ra ngoài tìm thức ăn, nhưng mà cũng sẽ không đi quá xa.”

“Người mới nói cái gì ?” Triển Chiêu ngoáy lỗ tai. “Sinh sản sao ?”

“Bọn chúng giống với trư bà long, đều dễ trứng, sau khi hết mùa đông liền cùng nhau ra ngoài, tàn sát lẫn nhau, ăn thịt đồng loại, đợi đến khi mùa xuân ấm áp, lúc hoa nở rời ổ chỉ còn lại mấy con, sau đó trưởng thành trong suốt mùa hè, mùa đông lại vì tranh đoạt sào huyệt mà đánh nhau một trận nữa, đánh tới chỉ còn ha con, một công một mẫu. Con cái sau khi dễ trứng liền đem con đẻ cắn chết ăn xác Vì vậy, cứ thế tuần hoàn, vĩnh viễn chỉ còn lại một đôi, trừ phi” Công Tôn còn chưa có dứt lời liền thấy người của Tuyết long cung hét thảm chạy ra, sau lưng còn có người của Bạch quỷ sơn trang.

Chỉ thấy phía sau bọn họ, có đến cả trên trăm con thần lân lưng trắng bò ra, há ra cái miệng to như bồn máu mà cắn xé.

Tiết Bạch Quỷ bị thương, vừa đánh vừa lui, người của Tuyết long cung thì thảm bại hơn, đại khái có lẽ là vì cũng mặc màu trắng cho nên những con thần lân kia liền cho là đồng loại, bị cắn thương không ít.

“Như vậy chết thật quá thảm a.” Triển Chiêu muốn xuống giúp một tay, đám người này trộm bảo cũng tốt, cướp tài cũng được nhưng mà tội dù sao cũng không đáng chết.

“Không xuống được.” Công Tôn nhắc nhở mọi người, “Chúng một lát sẽ tàn sát lẫn nhau.....”

Quả nhiên, chỉ thấy những con thần lân kia sau khi đuổi cắn người một trận, liền bắt đầu tự cắn giết lẫn nhau.....

Trong nhất thời, toàn bộ sơn cốc tràn ngập mùi máu tươi, tràng diện đó cũng thật kinh người.

Bạch Ngọc Đường nhìn cảnh tượng phía trước mặt cũng mau biến sắc, Triển Chiêu liền hỏi hắn, “Người có cần một chỗ ới một chút không ?”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ.

.....

Đợi đại khái chừng nửa canh giờ, phần lớn đám thần lân kia đều đã chết, chỉ còn lại mấy con, chậm rãi hướng đi ra khỏi sơn cốc.

Tiết Bạch Quỷ bị thương tựa hồ còn không nhẹ, Phan Húc lại không có bị thương Hắn đột nhiên đứng lên, rút đao ra.

“Phan Húc, người bội tín nghĩa khí” Tiết Bạch Quỷ sau khi tránh thoát một đao Phan Húc đánh lén, dựa vào một bên núi, chỉ hấn, “Ngày đó người thất thế, ta còn chứa chấp người”

“Tiết Bạch Quỷ, người lưu giữ ta cũng không phải là ta có thể hiểu được phạn văn, có thể giúp người phá giải cổ thư, vào được Dược vương bảo sao ?! Tiết gia người đã sớm không có biện pháp, tài phú của Dược vương bảo này cũng không người nào có thể biết rõ.” Phan Húc cười lạnh một cái, “Người là người giang hồ, cần nhiều tài bảo vậy làm cái gì, còn không bằng cho ta ...”

“Ta phi !” Tiết Bạch Quỷ cười lạnh, “Dược vương bảo này là tổ truyền nhà ta, gia tộc ta đời đời đều nghiên cứu cách vào Dược vương bảo đây.”

Mọi người nhìn nhau một cái —— Thì ra là vậy, xem ra họ Tiết vì muốn che mắt người đời, thì ra Bạch quỷ sơn trang chân chính là Hậ nhân của Dược vương bảo a.

“Đáng tiếc.” Phan Húc vung đao lên, “Người hôm nay không thể không chết Ách”

Phan Húc đột nhiên dừng lại, cũng cảm giác được trước ngực chợt lạnh.

Hắn cúi đầu liếc mắt nhìn, ngực bị một đao xuyên tim, quay đầu lại, thì thấy một cao thủ Tuyết long cung thừa dịp hắn không chuẩn bị, dùng đao đánh lén hắn.

Phan Húc phun ra một ngụm máu, cao thủ Tuyết long cung kia một cước liền đạp hắn ra ngoài.

Phan Húc quay đầu lại chỉ hấn, “Người bội tín nghĩa ...”

Người nọ cười lạnh, “Đối với thứ người như người còn cần phải nói tín nghĩa sao ?”

Vừa nói xong, mọi người quỳ xuống đất, “Tham kiến cung chủ.”

Tiết Bạch Quỷ ngăn người, phát hiện phương hướng mà mọi người quỳ lạy đúng là phía sau lưng hắn, vì vậy hắn chậm rãi quay đầu liếc mắt nhìn, chỉ thấy có một người đi lên, từ bên cạnh hắn lướt qua, mặc một thân trắng.

“Tần Lê Thanh ?” Triển Chiêu kinh ngạc.

“Thì ra hắn mới là cung chủ chân chính của Tuyết long cung.” Bạch Ngọc Đường cũng giật mình, nhưng tựa hồ như vậy hết thấy đều hợp tình hợp lý.

“Lê Thanh, người ...” Tiết Bạch Quỷ kinh ngạc không thôi.

“Xin lỗi.” Tần Lê Thanh giọng nói cũng nhẹ nhàng.

“Thì ra người ẩn thân ở sơn trang của ta như vậy, là vì tài bảo” Tiết Bạch Quỷ tựa hồ hết sức đau lòng, “Uống ta như vậy coi người như huynh đệ !”

“Ta thực sự nhiều năm ẩn thân ở Bạch quỷ sơn trang của người như vậy là vì Dược vương bảo này, những cũng không phải là vì tài bảo, mà là vì Tuyết con người.” Tần Lê Thanh nhàn nhạt nói, “Ta chỉ muốn giải được trị thiên tàn chứng của ta, ai biết, chuyển lại sinh biến.”

Thật ra không chỉ có Tiết Bạch Quỷ giật mình, bọn Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cũng nghĩ không ra, nếu Tần Lê Thanh là Tuyết long cung cung chủ, vì sao lại phải nhiều lần báo quan, dẫn tới việc bọn họ tới tra án, đối với hắn một điểm cũng không tốt a !

“Ta lập ra Tuyết long cung thật ra chính là vì muốn tìm ra thuốc giải trị bệnh của ta.” Tần Lê Thanh vừa nói, vừa liếc mắt nhìn về hướng đám người Triển Chiêu đang đứng.

Triển Chiêu thiêu mi một cái, “Bị hắn tính kế rồi !”

Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu một cái, “Hắn sớm đã biết Thiên Mẩu chính là con thần lằn kia, ngược lại Tiết Bạch Quỷ cùng Phan Húc chỉ mới biết một chút mà thôi.”

“Chỉ tiếc.” Tần Lê Thanh nói tiếp, “Tuyết Long cung càng ngày càng lớn, lại trở thành công cụ kiếm tiền cho hoàng thất Liêu quốc. Ta vốn cũng không muốn tiết lộ vị trí Dược vương bảo, dù sao nơi này tài phú cũng quá nhiều, một khi lấy được, người Liêu lại được một nguồn kim khố khổng lồ, nhất định sẽ khai chiến

với Tống triều lần nữa, ta cũng không muốn đánh giặc đến long trời lở đất gì đó, cứ chung sống hòa bình như vậy thật ra rất tốt.”

“Vậy người” Tiết Bạch Quỷ tựa hồ hiểu rõ, “Phan Húc đầu phục Tuyết long cung sao ?”

“Phan Húc không phải đầu phục Tuyết long cung, hẳn đầu phục chính là Liêu vương, vì vậy là Hoàng thất Liêu quốc mới biết được vị trí của Dược vương bảo, âm thầm mệnh ta thông qua Tuyết long cung lợi dụng Phan Húc cùng người, đào ra bảo tàng, đưa về Liêu quốc. Phan Húc một lòng muốn có được tiền tài, nhân mã lớn mạnh, làm chỗ dựa vững chắc cho xuân thu đại mộng xưng đế của hắn, người còn tưởng hắn chẳng qua chỉ là một tên ngu si chỉ biết buôn bán Vong ưu tán a.”

Đám người Triển Chiêu cũng thầm lau mồ hôi.

Triệu Phổ bĩu môi, “Đáng tiếc a, Phan Húc nếu như thành công có phải lão tử sẽ lại được đánh cho thống khoái không !”

Công Tôn liếc hắn một cái, Triệu Phổ liền toét miệng, “Nói giỡn a, nói giỡn.”

“Ta cũng không mong sinh linh đồ thán, nhưng lại không có cách nào kháng chỉ Liêu vương, năm đó thấy người đến bắt Thiên mẫu ngày càng nhiều, ta sợ người ta sớm muộn gì cũng phát hiện ra đầu mối về Dược vương bảo đưa đến cục diện vô lâm Trung nguyên vì đoạt tài bảo mà tàn sát lẫn nhau nên mới báo quan một lần. Lần này vốn là không thể tránh né, bảo tàng này nhất định phải tìm về, trùng hợp như thế, trời ban cơ hội khi người của Khai Phong phủ đến tra án. Nếu như cuối cùng tài bảo liền bị Triệu Phổ đoạt đi rồi, Liêu vương cũng nhất định không làm khó ta ! Dù sao thì bị Triệu Phổ đánh bại, hắn đã dưỡng thành thói quen rồi Lại không xảy ra chiến sự, nhất cử lưỡng tiện, tất cả đều tốt đẹp.

Mọi người đều thấy Triệu Phổ gật đầu một cái —— Lời này nói thật dễ nghe.

“Chẳng qua là Phan Húc một mặt vì muốn giữ được bí mật về Dược vương bảo này, một mặt lại sợ người ta phát hiện hắn giấu vong ưu tán ở trong sơn cốc mà đem những người vô tội tiến vào rừng đều giết chết, ngụy trang thành Thiên mẫu giết người. Ta lúc đầu cũng thật cho rằng bạch long đi ra cắn người Ai ngờ cũng không phải.” Tần Lê Thanh vừa nói, vừa phân phó mấy người Tuyết long cung vào trong tìm Tuyết con người.

Trên cây xa xa, mọi người rút cuộc đã biết được chân tướng đều hai mặt nhìn nhau —— Ai nha, thì ra là có chuyện như vậy.

Tần Lê Thanh tựa hồ như đang đợi, vừa để cho mấy tùy tùng Tuyết long cung chữa thương cho Tiết Bạch Quỷ, “Đám người bao vây tiểu đạo sĩ kia cũng không phải là người của Tuyết long cung, Tuyết long cung thật ra đã có phân nửa đã bị Phan Húc chiếm dụng, không ít người còn nguyện ý theo hắn, dù sao tìm tài bảo so với tìm dược liệu vẫn có ý tứ hơn. Một hồi ta lại chết trong kế sách của mọi người ở phủ Khai phong, như vậy trên đời này tự nhiên sẽ không còn cung chủ Tuyết long cung nữa, nếu như có thể, sau khi hai mắt phục sinh, Tần Lê Thanh cũng không cần thiết tồn tại nữa.”

Đang lúc nói chuyện, một bên Tuyết long cung đệ tử chạy ra, thấp giọng nói bên tai Tần Lê Thanh vài câu.

“Phải không” Tần Lê Thanh tựa hồ có chút tịch mịch, đứng lên phỉ phỉ một tân đầy tuyết, “Xem ra, ta đời này cũng không thể thấy được hắn đến tận cùng có bộ dạng gì Thật đáng tiếc, đáng tiếc.” Nói xong, đối với một thị vệ nói, “Mang một cỗ thi thể về, nói với Liêu vương rằng ta đã chết, Phan Húc muốn một mình nuốt trọn tài bảo liền đánh lên ta,, hai chúng ta đồng quy vu tận Tài bảo đã bị Triệu Phổ đoạt đi rồi.” Đệ tử Tuyết long cung đều gật đầu.

Tất cả mọi người đều hiểu, Liêu vương đa nghi hung tàn, nếu như biết Tần Lê Thanh còn sống, những người Tuyết Long cung còn lại kia, có thể sẽ không có một ai thoát chết, còn không bằng chết đi, hơn nữa tài bảo đã bị Triệu Phổ đoạt đi, hắn cũng hoàn toàn từ bỏ dã tâm, sẽ tìm người khác làm Tuyết long cung cung chủ, nhưng cũng không còn nghi ngờ gì khác, có thể Liêu vương cũng không thực sự biết cung chủ Tuyết long cung chính là Tần Lê Thanh Tiết Bạch Quỷ trước cũng đã nói, Tần Lê Thanh căn bản không quản chuyện trong trang, phần lớn thời gian đều ở bên ngoài, đoán chừng —— hẳn chính là đang dùng hai thân phận để sống, người thông minh, tùy thời mà vứt bỏ một cái, là có thể giữ mệnh !

“Có bắt hắn không ?” Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu.

“Bắt hẩn làm gì ?” Triển Chiêu bĩu môi, “Người ta thiên tâm vạn khổ muốn tìm Tuyết con người còn thuận tiện giúp phá an, lại ngăn cản thiên hạ đại loạn, không phải là chỉ muốn nhìn “Hẩn” một cái thôi, thế thì có tội gì ?”

Bạch Ngọc Đường nháy mắt một cái, “Nhìn ai một cái ?”

Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhìn hẩn một cái, “Con chuột chuyên trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Bạch Ngọc Đường bị nói rất là vô tội Làm sao lại trêu chọc Mèo này rồi ?

Chờ Tần Lê Thanh đỡ Tiết Bạch Quý rời đi, Triển Chiêu kéo ống tay áo Bạch Ngọc Đường một cái, “Những người này cứ để cho Bao đại nhân trị tội đi, đi, chúng ta vào xem một chút làm sao mà hẩn lại tuyệt vọng như vậy !”

Nói xong, liền dẫn theo Bạch Ngọc Đường tiến vào trong núi, Thất Ứng cũng vội vàng theo sát, chỉ sợ còn có cơ quan nào đó.

Đến trong sơn động, mọi người vừa nhìn liền tròn mắt kinh ngạc, chỉ thấy bên trong làm gì có cung điện huy hoàng hay là đại lượng tài bảo gì ? Mà là một tàn viên bích đoạn, một vùng đất lớn điêu linh, trong cung điện đó cũng chỉ là một mảng cháy rụi mà thôi !

“Khó trách sao những con thần lẩn kia lại lấy nơi này làm sào huyệt, bởi vì tương đối âm áp.” Công Tôn tìm được đồng lớn những chậu hoa cũng cây bị thiêu rụi, có chút thương tâm, “Có lẽ là những thứ thảo dược kia Ai nha, tất cả đều bị đốt thành tro bụi hết cả !”

Long Miếu Miếu đứng ở thạch môn, lúc lâu sau mới nói, “Cha ta không cho chúng ta đến là có đạo lý a, thiên tàn chính là thiên mệnh, căn bản đều là trị không có hết.”

Mọi người quay đầu lại nhìn nàng, chỉ thấy cô nương kia bĩu môi, nghiêng đầu rời đi.

“Ai ?” Công Tôn gọi nàng lại.

Triệu Phổ khoát tay, “Người muốn an ủi nàng ta cũng không có tác dụng a, cô nương như vậy cũng không có ai thêm thú a.”

“Sách.” Công Tôn đáp hẩn một cước, “Ai nói muốn an ủi nàng, ta là muốn nói, thật ra thì chưa chắc đã có cái gì mà Tuyết con người, coi như có thật thì cũng chưa chắc trị được thiên tàn Ngược lại ta có biện pháp có thể thử một lần.”

Mọi người đồng loạt xoay mặt mà nhìn Công Tôn —— Thật có biện pháp sao ?

Công Tôn gật đầu một cái, “Bất quá a, phải kêu bọn họ đến Khai Phong phủ một chuyến, ta vẫn còn thiếu chút dược liệu, hơn nữa tốt nhất là có thể đợi đến mùa xuân năm sau, ta cũng cần chuẩn bị một chút”

Lời còn chưa có dứt, lại thấy phía sau lưng có người chọc chọc hẩn.

Công Tôn cả kinh, quay đầu lại, liền thấy một con mắt đỏ, giật mình.

Chỉ thấy là Long Miếu Miếu không biết đã trở lại khi nào, đứng ở phía sau hẩn nhìn chăm chăm hẩn hồi lâu, sau đó, mặt nhẵn mày nhíu mà phun ra một câu, “Đầu xuân năm tới, chúng ta liền đi Khai Phong phủ tìm người” Nói xong, vèo một tiếng, lách qua người mà chạy.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh mang theo một nhóm quật tử quân lớn đi vào địa huyệt, từ trên xuống dưới đều đào ra không ít đồ, thì ra dưới tầng đất điêu linh bên trên có một tầng kim chuyên (gạch bằng vàng) , cái này có phải nặng đến hơn nghìn cân, quả nhiên là một kho báu lớn. Mà ở bên dưới hoàng kim, chôn cũng không phải là châu báu hay trang sức quý hiếm, mà là mấy hòm y thư.

Những y thư này được bảo vệ rất tốt, những thứ kim chuyên kia tựa hồ cũng không phải dùng để cất giấu mà là để giữ cho sách được nguyên vẹn.

Mấy cái rương này trong mắt Triệu Phổ chẳng khác gì giấy vụn, nhưng Công Tôn lại hưng phấn đến nhảy tưng tưng.

“Hoàng kim này người chuẩn bị mang về Khai Phong phủ sao ?” Triển Chiêu hỏi Triệu Phổ.

“Nặng như vậy, muốn ngựa mệt chết sao ?” Triệu Phổ bấu mỗi một cái, gọi ảnh vệ tới, “Tiền tài trên trời rơi xuống không thể tham lam a ! Đi lấy một số lõi hỏa đạn tới, đem cái cổ bảo này cùng đồng vàng bạc đó đều chôn dưới lòng đất cho ta, còn có a, một toàn băng kiều (cầu băng) đằng kia bên dưới còn có tường trụ, cũng cho nổ nốt, bản đồ mang đốt đi, chỗ này nên vĩnh viễn không để cho lộ ra dưới ánh mặt trời mới tốt.” Vừa nói, hắn lại duỗi tay cầm hai khối kim chuyên kia cất mang trong người.

“Uy !” Công Tôn kéo cánh tay hắn lại, “Người làm cái gì đó ?”

Triệu Phổ cười một tiếng, “Ta thấy Tiết Bạch Quỷ kia đúng thật đáng thương, lại bị lừa lâu như vậy, chuyện hắn biết việc Phan Húc buôn bán vong ưu tán mà không báo xem chừng có lẽ Bao đại nhân cũng sẽ phạt hắn. Dù sao thì Bạch quỷ sơn trang cũng nhiều người như vậy, cũng không thể để toàn bộ đi uống gió Tây bắc đi ! Hơn nữa đây dù gì cũng là sản nghiệp của tổ tiên hắn, coi như là thay tổ tông hắn mang đến cho hắn chút ít, giang hồ cấp cứu a!”

Công Tôn ngẩn người, ngay sau đó cười một tiếng, xoay người rời đi.

Triển Chiêu xoa xoa mắt, hắn không có hoa mắt a ? Thư ngọc kia lại cười với hắn nha !

Sau đó, mọi người cùng rời khỏi Dược vương bảo này, sau khi nghe thấy tiếng ảnh vệ môn cho bảo nổ ầm ầm, cũng thở phào nhẹ nhõm Coi như là tránh được một kiếp nạn đi.

Phan Húc đã chết, thi thể cũng được mang về phủ Khai Phong, cả vụ án đều được báo lên Hoàng thượng.

Sau khi kết thúc vụ án Thiên mẫu Tuyết châu phủ, mọi người tiếp tục hướng phương bắc giúp nạn thiên tai, một đường đều thuận lợi vui vẻ.

Lại qua một tháng, tuyết dần dần ngừng, cũng nhanh đến tết, mọi người còn đang suy nghĩ là trở về đón tết hay là ở bên ngoài đây .. Ngày đó, Bạch Ngọc Đường nhận được một phong thư của Hãm Không Đảo đưa tới.

Bạch Ngọc Đường mở thư ra nhìn một cái, ngồi ở trong mã xa mà ngẩn người.

“Thế nào ?” Triển Chiêu cũng góp tới.

Bạch Ngọc Đường đem thư giao cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn lướt qua, há to miệng, “Tùng Giang phủ nháo yêu tinh sao ?”

“Cái gì yêu tinh nha ?” Tiểu Tứ Tử lỗ tai dài, đang nằm trên lưng Tiểu Ngũ cũng tới góp vui, hỏi.

Thiên Tôn cũng cầm lấy thư, “Uy, Tương lão tứ gửi tới a Hồ ly tinh làm loạn Tùng Giang phủ sao ? Có mấy người nam nhân đã chết a ?”

“Hồ Ly tinh ?” Đám người Triệu Phổ cũng hiếu kỳ, Công Tôn cầm mấy thứ được thảo lon ton tiến đến hỏi, “Hồ ly tinh là chỉ thật sự Hồ ly tinh hay là nữ nhân hư hỏng a ?”

“Còn nói người chết bị lột da, rút gân, ăn tim gan, uống máu tươi a, có loại nữ nhân nào hư hỏng đến trình độ này sao.” Triệu Phổ nhìn thư xong, lắc đầu.

“Àn”

Trầm mặc hồi lâu, Triển Chiêu đột nhiên vỗ lên bả vai Bạch Ngọc Đường một cái, “Nghe nói Hãm không đảo bốn mùa như xuân, có đồ biển ăn, hải tiên thường có”

Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn hắn, “Bốn mùa như xuân cùng với hải tiên thường của người hình như không có mấy liên hệ với nhau đi ?”

Thiên Tôn vỗ vỗ vai Triển Chiêu, “Bé Tiểu miêu, đồ ăn đêm giao thừa ở Hãm Không Đảo thật không tồi đâu !”

Triển Chiêu khóe miệng vì kiều, nụ cười đặc miêu lại xuất hiện.

Bạch Ngọc Đường thì đột nhiên lại có dự cảm xấu, liền nghe Tiểu Tứ Tử nói một câu, “Chúng ta đến nhà Bạch Bạch đón năm mới đi nha !”

Tất cả mọi người cùng nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng sờ sờ râu, “Cái gì mà hồ yêu a, quái lực loạn thần mà thôi !”

Mọi người cùng nhụt chí, không được đi rồi.

Bàng thái sư sờ sờ râu, nhàn nhật mà cười một tiếng.

“Bất quá a, nếu như có gan dám giả dạng hồ yêu mà làm chuyện thương thiên hại lý, bản phủ cũng không thể ngồi yên mà không để ý tới !” Bao Chứng vùng tay lên, chính khí lẫm liệt, “Vật liệu cứu trợ thiên tai cũng phát xong rồi, chia làm hai đường, một nhóm giao hàng tiếp tục trở về Khai Phong phủ, những người khác sao, liền đổi hướng đến Tùng Giang Phủ đi”

Bàng thái sư đối với Bạch Ngọc Đường đang trợn mắt há mồm một bên chấp tay, “Chúng ta năm trăm người này liền đến Hãm Không Đảo đón năm mới đi, làm phiền rồi, làm phiền rồi ha ha ha.”

Mọi người cũng vui mừng vỗ tay.

Bạch Ngọc Đường đỡ trán Vốn đêm giao thừa ở Hãm Không Đảo cũng phải dọn đến ba trăm bàn ăn, lúc này thì tốt rồi, mang về một đám người lớn thì không nói, lại còn có cả năm trăm nha dịch của phủ Khai Phong, xem ra tiệc giao thừa năm nay không bày đến tận biển là không thể rồi.

Hoàn vụ án thứ 4 Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-mau-thuc-nhan>